

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"I adore Kristen Ashley's books!"
—MAYA BANKS, *New York Times* bestselling author

New York Times Bestselling Author

KRISTEN

ASHLEY

Jagged

THE COLORADO MOUNTAIN SERIES

Jagged

Kristen Ashley

FOREVER

NEW YORK BOSTON

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İthaf](#)

[Teşekkür Önsöz](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On Üçüncü](#)

[Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[The Gamble'dan bir alıntı](#)

[Ayrıca Beğenebilirsiniz...](#)

[Ayrıca Kristen Ashley](#)

[tarafından Kristen Ashley için](#)

[övgü Telif Hakkı](#)

Maryse Courturier Black

Nedenini biliyorsun.

Ve bu sadece ikimiz de ayakkabıları sevdiğimiz için değil.

Sana adanmış bir Colorado Dağ Adamı hoşuna gider diye
düşündüm.

Al bakalım, güzelim.

Teşekkür

Kendimi tekrar etme pahasına, Chasity Jenkins-Patrick ve Erika Wynne'e aklımı başımda tuttukları ve genelde ne yaptığımı bilmediğim halde biliyormuş gibi görünmemi sağladıkları için teşekkür ederim.

Benden (ya da tanıdığım herkesten) çok daha sabırlı olan ve arkamı kollayan menajerim Emily Sylvan Kim'e. Her zaman.

Amy Pierpont, Lauren Plude ve Madeleine Colavita'ya, "vizyonum" hakkında anlattıklarımı sinirlenmeden dinledikleri ve ne zaman iyi bir şey yapsak bana gerçekten iyi şişelerde şampanya gönderdikleri için. Gelecekte daha çok şampanya içmeyi umuyorum, canlarım!

Ve Gib Moutaw'a başıma iyi şeyler geldiğinde her zaman heyecanlandığı, şimdiye kadarki en iyi tavsiyeyi verdiği ve almadığımda sinirlenmediği için (ama öğrendim, söz veriyorum!).

Önsöz

Vaat Yok. Beklenti Yok.

Gözlerim açıldı ve karanlığı gördüm.

Uyanıktım ve saatin erken olduğunu biliyordum.

Bu çok garipti. Uykuya dalmam biraz zaman alabilirdi ama bir kez bulduğumda sabaha kadar uyanmazdım. Genelde halsiz uyanırdım, kalkıp günle yüzleşmektense arkamı dönüp kıvrılmaya ve tekrar uykuya dalmaya daha istekliydim.

Ama kolayca kalkıp kahve yapabileceğim, çamaşır yıkayabileceğim ve evimi temizleyebileceğim şekilde uyanıktım. Bir daha asla uyuyamayacağımı bildiğim bir şekilde.

Ki bu çok garipti.

Böyle düşünürken telefonum çaldı.

Komodinin üzerindeki saate gözümü kırıştırdım ve saatin neredeyse sabahın dördü olduğunu gördüm. İçime bir sıcaklık doldu ve hemen ardından da korku.

O sırada sadece bir kişi aradı. Aramalar benim için yeterince sık değildi ama yine de geliyorlardı.

Ham.

Kahr

etsin

Bunun bir gün olacağını biliyordum. Farklı bir son umuyordum ama kalbimin derinliklerinde hep böyle biteceğini biliyordum.

Ertelemek, telefonun telesekretere düşmesine izin vermek, yapmam gerekeni başka zaman yapmak istedim ama yapmamam gerektiğini biliyordum. Merak ederdi.

Her zaman toplardım. Almadığım tek zaman, dükkânımdaki depoda merdivenden düştüğüm zamandı. Bileğimi kırmış, kafamı iyice çarpmıştım ve beni gözlem için bir gece hastanede tutmuşlardı. Sonrasında Ham bana ulaşip ne olduğunu öğrenince doğruca Gnaw Bone'a gitti ve benimle ilgilenmek için bir hafta kaldı. Sadece bileğim kırılmıştı ve biraz hırpalanmıştım ama o hafta boyunca yemek yapmadım, temizlik yapmadım ya da dükkanımda çalışmaktan başka bir şey yapmadım.

Ham geri kalan her şeyi benim için yaptı.

Bunun farklı bir şekilde sona ermesini dilememin birçok nedeninden biri.

Ayrıca erteleyemezdim çünkü bunun yapılması gerekiyordu. Hiçbir zaman iyi bir zaman olamazdı, benim için değil. Ham'in benim işleri bitirmem konusunda ne hissedeceğini bilmiyordum, bu bir sorundu ve neden kalbimin derinliklerinde bunun bizim sonumuz olacağını bildiğimi açıklıyordu.

Ben de bu işi bitireyim bari.

Telefonumu aldım ve kulağıma dayadım.

"Selam sevgilim," diye selamladım, sesim sakın ve hafif uykuluydu.

"Selam bebeğim," diye cevap verdi ve o sıcaklık tekrar içime doldu.

Graham Reece, Ham, bana göre alışılmadık bir sese sahip değildi.

Yine de çekiciydi. Derin ve erkeksi. Ama bazen pürüzlü olabiliyordu. Örneğin, Ham'in sevimli ya da seksi olduğunu düşündüğü bir şey yaptığımda. Ya da yatakta olduğumuzda ve onu oraya götürdüğümde.

Sesinin tizleştiği zamanları severdim. O kadar ki sesinin normal halini duymak bile bana o zamanları hatırlatıyordu.

Güzel

zamanlar. En

iyisi.

Zihnimi o zamanlardan

uzaklaştırdım. "Vardiyan bitti mi?"

diye sordum.

"Evet, eve yeni geldim," diye yanıtladı Ham.

Graham Reece barlarda çalışıyordu ve yaşadığı hayat her ne kadar yeni bir iş araması anlamına gelse de, iş bulma konusunda hiçbir zaman sorun yaşamadı. Bonners Ferry, Idaho'dan Tucson, Arizona'ya; Galveston, Texas'tan Rapid City, Güney Dakota'ya kadar uzanan bir üne sahipti.

Bunun en büyük nedeni, çok fazla hareket etmesine rağmen, ona sahip olduğunuzda bir kaya kadar sağlam olmasıydı. Çok iyi içki doldurduğundan ve aynı anda üç içki siparişini alıp doldurabilecek ve göz açıp kapayıncaya kadar para üstü verebilecek kadar zeki olduğundan bahsetmiyorum bile. Dahası, o kadar deneyimliydi ki, kapıdan içeri girdiği anda sorunu fark edebiliyor ve onunla başa çıkmaktan hiç çekinmiyordu. Tehdit gerçeğe dönüşürse bunu çok az telaşla nasıl yapacağını biliyordu. Ve son olarak, tüm bar sahiplerinin barlarında olmasını isteyecekleri bir tarzı vardı.

Bunun nedeni bakışlarında bir kötülük olmasıydı. Onu tanıyorsanız, tehdidin sadece ihtiyaç duyulduğu zamanlar için saklandığını bilirdiniz. Ama onu tanımiyorsanız, sert ama yakışıklı yüzüne, cüssesine, omuzlarının genişliğine, kaba, nasırlı ellerine, kurnaz gözlerine bir kez baktığınızda, bir pislik gibi davranmak konusunda iki kez düşünürdünüz.

Erkekler için bunun itici olacağını tahmin ediyorum ve deneyimlerime dayanarak bunun birçoğunu daha başlamadan pislik yapmaktan alıkoyduğunu biliyorum. Yine de bazı erkekler bunu bir meydan okuma olarak görüyor, uyuyan ayıyı dürtüyor ve sonunda hırpalanıyordu. Buna birden fazla kez şahit olduğum için ben de tecrübelerime dayanarak bunu biliyordum.

Kadınlar için Graham Reece'in görünüşü ve hissi iki sonuçtan birini doğuruyordu. Ya ondan ölesiye korkuyorlardı ama yine de çok seksi olduğunu düşünüyorlardı ya da onun düpedüz çok seksi olduğunu düşünüyorlardı.

Ben ikincisiydim.

Ama bunları düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Bunları düşünmek her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Bunları düşünmek, bir şeyleri sonlandırmayı yeniden düşünmeme neden oldu.

Dahası, bir şeyleri sonlandırmayı neden yeniden düşündüğümü düşünmemi sağladı.

İstemesem de sineye çekmek ve bu işi bitirmek zorundaydım.

Bu yüzden tereddüt
ettim. Bu bir hataydı.

"Dinle sevgilim," diye devam etti, "bu gece benim son gecem. Flag'da gitmem gereken bir konser var."

Bu bir sürpriz değildi. Ham Billings'deydi. Bir süredir oradaydı. Artık gitme zamanı gelmişti. Yeni ufuklar. Yeni meralar. Montana'yı Arizona ile takas etmek. Güzelden farklı bir güzele.

Ham'in yolu.

Ham hayatına Nebraska'da başlamış ama bana anlattığına göre, yetişkinliği boyunca seyahat eden bir adammış. Bildiğim kadarıyla bir yerde en uzun kaldığı süre bir yıldır. Genellikle altı ya da sekiz ay kalırdı.

Ham kök salmış bir adam değildi. Bir yerden bir yere taşındı, mobilyalı daireler kiraladı ve sahip olduğu her şey kamyonunun arkasına kolayca sığabiliyordu.

"Toplanıp yüklenmek için birkaç günümü ayırdım," diye devam etti. "Sana doğru gelirim, eşyalarımı senin evine taşıyım, motoru boşaltırım ve birkaç günlüğüne kaçarsın diye düşündüm."

Yorganı üstümden atıp bacaklarımı yatağın kenarına atarken içimdeki korku yeniden harekete geçti.

"Ham-"

Sözümü kesti. "Dükkânı kapatamazsın. Gündüz yapacak bir şeyler bulurum ve dışarı çıkar, gece gezintileri yaparsın."

Gece

sürüşleri. En

iyisi.

Tanrım, bunu yapmak istedim.

Ama yapamadım. "Sevgilim -"

diye başladım.

"Ya da, bunu yapabilirsin, birkaç gün seninle takılırım, sonra kapanır ve tatile çıkarsın, benimle Bayrak'a gelersin, bir süre benimle takılırsın."

Zamandan bahsediyordu, hem de çok fazla.

Ve o süre boyunca onunla birlikte olmamı istedi.

Ve, adamım, oh lanet olası adamım, o süre boyunca onunla birlikte olmak istedim.

Flagstaff'ın harika olduğunu duymuştum. Colorado'nun dağlarında yaşadığım için muhteşem olduğunu biliyordum ama bu Flagstaff'ı görmek istemediğim anlamına gelmiyordu.

Ayağa kalktım, karanlıkta pencereye doğru ilerledim ve bunu konuşurken yaptım.

"Tatlım, sana söylemem gereken bir şey var." "Öyle mi?" diye sordu, ben başka bir şey söylemeyince.

Perdelerimi kenara çektim ve otoparkın pek de muhteşem olmayan manzarasına baktım. Gnaw Bone'un arazi patronu Curtis Dodd'un inşaatlarından birindeki yeni evimin temelini sadece dört gün önce atmışlardı. Bu süre zarfında dağlara bakan, araba, asfalt ve depolardan başka bir şey görmeyen bir apartman dairesinde yaşıyordum.

Üç yatak odalı, iki buçuk banyolu yeni evimde, Colorado Rocky Dağları'nın panoramik manzaralarına sahip olacaktım.

Bekleyemedim.

Gerçi mortgage ödemesi için bekleyebilirdim ama herkes bir gün büyümek zorunda.

Bu benim zamanımdı.

"Zara, orada mısın bebeğim?" Ben hala konuşmayınca Ham sordu.

"Biriyle görüşüyorum."

Aceleyle dışarı çıktı ve hiçbir şeyle karşılaşmadı. Nefesimi tuttum ve yine bir şey çıkmadı.

"Ham?" O konuşmayınca ben seslendim.

"Özel mi?" diye sordu ve neredeyse ağlamak üzereyken aynı zamanda gülümsedim.

Yine, saf Ham. Vaat yok. Beklenti yok. Aradığında aradı. Ben de aradığımda aradım. İşe yararsa birlikte olduk ve işe yaradığında da çok eğlendik. İşe yaramazsa, ikimiz de hayal kırıklığına uğradık (muhtemelen ben daha fazla, ama asla izin vermedim) ama devam etmeye devam ettik, bir sonraki aramayı bekledik. Bir sonraki buluşmayı. Sonraki iki

Takıldığımız, eğlendiğimiz, güldüğümüz, yediğimiz, içtiğimiz ve seviştiğimiz günler ya da iki hafta.

Ham ayrıcalık kavramını anlıyordu; sadece bunu kullanmıyordu. Gerekirse buna saygı duyardı. Ama eğer yapabilirse, bunu aşmanın yollarını da bulurdu.

Yani benim onu tutmadığım gibi Ham de beni tutmuyordu. Başka kadınları vardı, biliyordum. Bunu ne sakladı ne de yüzüme vurdu.

Diğer erkekler hakkında hiç soru sormadı. Böyle olmasını istiyordu.

Söylemedim ama tek kelime de etmedim çünkü söylersem onu kaybedeceğimden şüpheleniyordum.

Şimdi beni kaybetmişti.

Sadece bu konuda ne hissedeceğini merak ettim.

"Neredeyse dört aydır görüşüyoruz. Böyle bir tartışma yaşamadık ama özel olduğu ima ediliyor," diye cevap verdim sessizce.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Ham sordu.

"Neredeyse dört aydır görüşüyoruz, sevgilim" diye hatırlattığımda sesimde bir gülümseme vardı.

Ama gülümsemem belirsizliği gizliyordu.

Erkek arkadaşım, Greg, harika bir adamdı. İstikrarlıydı. Tatlı biriydi. Sessizdi ve drama yoktu. Ortalama görünümünden daha iyiydi. Benden hoşlandığına hiç şüphe yoktu ve benim de bunu bilmekten hoşlandığıma hiç şüphe yoktu.

Yine de şüphe vardı. Hepsi benim tarafımdaydı ve hepsi ondan hoşlanıp hoşlanmadığımla ilgiliydi.

Ama artık gençleşmiyordum. Çocuk istiyordum. Bir aile kurmak istiyordum. Bunu öyle bir şekilde yapmak istiyordum ki, kavga, aldatma, drama, kalp kırıklığı ve boşanmayla sonuçlanmasın. Yerleşik olmak istedim. Akşam eve geldiğimde akşamımın ne getireceğini bilmek istiyordum. Ertesi sabah birinin yanında, günümün ne getireceğini bilerek uyanmak istedim. Çocuklarım olduğunda onlara istikrar ve güven vermek istedim.

Ben de bunu kendim için istiyordum. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Ve ben istedim.

Graham Reece ile beş yıl boyunca çıkar ilişkisi içinde arkadaş olduktan sonra, bunun onunla olmayacağını biliyordum. Ne kadar istesem de.

"Demek ondan hoşlanıyorsun," diye mırıldandığını duydum.

"Evet," diye cevap verdim ve bu tek kelimenin kulağa sağlam gelmesini sağlamaya çalıştım.

"Peki, o zaman, uğrayıp seni yemeğe götürsem bir sorun yaşar mı?" Ham sordu.

Hayır, Greg'in bununla bir sorunu olmazdı. Greg pek fazla şeye sinirlenmezdi ve beni yemeğe götürmek için uğrayan eski bir sevgiliye bile sinirlenmeyeceğini biliyordum.

Bu yüzden şüphelerim vardı. Bir yanım onu aldatmayacağıma güvenen bir adamla iyi geçinmem gerektiğini düşünüyordu. Bir yanım ise kadınının eski sevgiliyle vakit geçirmesi fikrinden nefret eden bir adam istiyordu. Sahiplenme ateşliydi. İddiasını ortaya koyan, bölgesini işaretleyen bir adam.

Bu güven eksikliğiyle ilgili değildi. Birine ait olmakla ilgiliydi. Bununla gurur duymaları ve bunu herkesin, özellikle de sizin bilmenizi istemeleri idi.

Ham bu şekilde davranacak bir adama benziyordu. Birlikte çıkar sağladığı tek arkadaşının ben olmadığımı bilmek ve ilişkilere sorgusuz sualsiz, yalan söylemeden yaklaşması öyle olmadığını kanıtlıyordu.

"Hayır, Greg için sorun olmaz," dedim ona ve dememeliydim de. Onu engelleyen hiçbir şey olmadığına göre, bu Ham'in Gnaw Bone'a gitmek, beni yemeğe götürmek için yolundan sapacağı anlamına geliyordu. Onu görmem, istemem ve her zamanki gibi ona sahip olamamam gerekiyordu.

Ama bu sefer daha kötü olacaktı. Ona sahip olmaktan hoşlandığım bazı iyi yönleri de dahil olmak üzere, ona hiç sahip olamayacaktım.

"Tamam bebeğim, yaklaştığımda ararım," dedi.

"Tamam," diye mırıldandım.

"Şimdi yatağa git ve uyumaya devam et," diye

emretti. Bu gerçekleşmeyecekti.

"Tamam, Ham."

"Yakında görüşürüz,
sevgilim." "Sabırsızlıkla
bekliyorum, tatlım." "İyi
geceler, sevgilim."
"İyi geceler, Ham."

Bağlantıyı kesti ve ben park yerine baktım.

Bu kadar. Öğle yemeği istedi. Bağlantı değişmiş olsa bile
bağlantıyı sürdürmek istedi.

Bu iyiydi.

Ama benim yoluma devam etmem ve aramızdaki bağı
değiştirmemden dolayı yıkılmadı, hatta birazcık bile
kırılmadı.

Bu çok kötüydü.

Başım pencerenin serin camına çarpana kadar
boynumu büktüm ve park yerindeki arabaları görmeden
onlara baktım.

Bunu uzun süre yaptım.

Sonra kendimi toparladım, pencereden uzaklaştım,
kahve yaptım, çamaşır yıkadım ve dairemi temizledim.

* * *

Beş gün sonra.

Kasabadaki bir restoran olan The Mark'ın yan tarafındaki bir
kulübede oturuyordum. Önümdeki masada fokurdayan bir
zencefilli gazoz vardı. Kabinin ön pencereleri ve kapıyı
görebildiğim tarafındaydım.

Ham'in ortaya çıkmak üzere olduğunu biliyordum çünkü
on dakika önce büyük, gümüş rengi Ford F-350'sinin
arkasına bağladığı römorkla eski model Harley'sinin
geçtiğini gördüm. Bu devasa kamyon ve römorkla iyi bir
park yeri bulması biraz zaman alacaktı.

Ama her an içeri girebilirdi.

Gergindim. Heyecanlıydım.

Üzgündüm.

Ve bunu asla kabul etmemem gerektiğini biliyordum.

Restorana daha fazla güneş ışığı giriyordu ve zencefilli biramdan kapiya baktığımda açık olduğunu ve Ham'in içeri girdiğini gördüm. Hostes masasında duran Mark'ın garsonlarından Trudy'ye gülümsemesini izledim. Bana doğru bir baş hareketi yaptı. Trudy dönüp bana baktı, gülümsedi ve başını sallayarak Ham'e döndü.

Sonra Ham'in bana doğru yürümesini izledim.

Ham Reece zarif değildi. Zarif olamayacak kadar büyüktü. Yürümüyordu. Sürünürdü.

Ama yapılıydı. Ayı gibi bir adamdı, uzun boylu ve iriydi. Kalın, siyah saçları her zaman dağınıktı. Sürekli ya saatlerce çılgınca ve hızlı sürdüğü bir bisikletin arkasından yeni inmiş ya da bir kadını saatlerce çılgınca ve hızlı sürdükten sonra yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu.

Kamyonentinin kabininde saatler geçirmiş olmasına rağmen şimdi de durum farklı değildi.

Ona yakışmıştı. Her zaman yakışırdı.

İri olmasına rağmen formdaydı ve bunun için çalışıyordu. Barlarda geçirdiği yıllar boyunca, oyununun zirvesinde olması gerektiğini unutmamıştı, bu yüzden hızlı olmasa da formdaydı. Çok koşardı. Ayrıca ağırlık kaldırırdı. Onunla her birlikte olduğumda, bir otelin zemininde kollarını göğsünde tuttuğu ağır bir şeye sararak mekik çekiyor olsa bile, yapması gereken şeyi yapmak için zaman bulurdu.

Bu da harika karın kasları olduğu anlamına geliyordu. Harika karın kasları. Harika kalçalar. Harika bir kıcı.

Her yönüyle harika.

Evet, bunu asla kabul etmemeliydim.

Yaklaştı. Gözbebeklerinin kenarında alaca bir kahverengiden başlayıp daha zengin, koyu bir kahverengiye doğru yayılan gözleri, yaklaşırken dudakları bana sırtırken gülümsemesiyle aydınlandı.

Kabinden kayarak çıktım.

İki saniye sonra Ham kollarını bana doladı.

"Hey, kurabiyem," diye selamladı, sesi tırtıklıydı.
Ciğerlerim söndü. Beni gördüğüne sevinmişti.

"Hey, sevgilim." Onu sıktım.

Sık mama karşılık verdi ve gitmeme izin verdi ama geri adım atmadı.

Gözleri benimkilere takıldı ve "Her zamanki gibi güzel," dedi. "Olabilirdi ateşli," diye karşılık verdim ve sırtışı daha da büyüdü.

bir elini yüzüme doğru kaldırdı.

Hazırlandım, bekliyordum. Hayır, büyük bir zevkle bekliyordum.

Ama anlamadım. Sırtışı soldu, elini çekti ve sonra yarım adım geri çekilip kabini işaret etti.

İşte o zaman Ham ile kaybettiğim her şeyi hissettim. Çok fazla bir şey olmadığı söylenebilirdi ama ona sahip olduğunuz kısa süreler boyunca ona sahiptiniz. İlgisi, şefkati, kolay, tatlı dokunuşları, şefkatle ya da arzuyla tizleşebilen derin sesi. Başkalarının sahip olduklarımıza bakıp pek bir şey kaybetmediğimi düşünebileceklerini biliyordum ama yanılacaklardı. Ve o anda tam olarak ne kadar çok şey kaybettiğimi biliyordum.

Çok acıttı.

"Kıçını içeri kaydır, sevgilim," diye emretti ama ben yapana kadar beklemedi. Diğer tarafa geçti.

Ben içeri kaydım, Ham karşıma kaydı ve Trudy masamıza geldi.

"İçki?" diye sordu. "Bira,"

diye yanıtladı Ham.

"Bir tercihin var mı?" Trudy devam

etti. "Soğuk," dedi Ham ona.

Önce ona sonra bana gülümsedi ve kendini dışarı attı.

Ham önünde duran menüye dokunmadı. Mark'a birden fazla kez gitmişti. Giden herkes ne istediğini bilirdi.

Gözleri bana geldi.

"Ne kadar zamanın var?" diye sordu.

"Dükkâna bakacak kimseyi bulamadığım için kapatmak zorunda kaldım," dedim cevap olarak.

"Başka bir deyişle, uzun sürmez," diye tahmin etti ve haklıydı.

Gnaw Bone'da Karma adında bir dükkanım vardı. Ham oraya gitmişti. Ham ne kadar çok iş olduğunu biliyordu. Ham ayrıca kendi yerime sahip olma, kendi patronum olma, kimseye hesap vermeme ve etrafımı havalı insanlar tarafından yapılan havalı şeylerle çevreleme hayallerimi de biliyordu. Ayrıca bunun zor bir iş olduğunu ve benim de bu zor işi yaptığımı biliyordu. Tartışmadığımız şeyler vardı ama bu konuşmadığımız ve derinlemesine yapmadığımız anlamına gelmiyordu. Sadece birlikteyken değil, birimiz ya da diğerimiz aramak istediğinde de konuşurduk. Telefonda saatlerce konuşabilirdik ve konuştuk da.

Ben de Ham'i tanıyordum.

Başımı salladım. "Birini bulmaya çalıştım ama-"

"Merak etme hayatım," diye mırıldandı.

"Şehirde mi kalıyorsun?" diye sordum. "Belki, yarın-"

"Bundan sonra gidiyorum, bebeğim."

Tekrar başımı salladım, hissettiğim kadar yıkılmış hissetmemeye çalışıyordum, bu çaba başarısız olmaya mahkûmdu ve öyle de oldu.

"Farklı görüneceğini düşünmüştüm," dedi Ham ve ben de onun yakışıklı yüzüne odaklandım; dolgun dudaklarının zarif şeklini, koyu renkli güçlü çenesini, elmacık kemikleri boyunca uzanan bronzlaşmış, sıkı derisini, pek de tehditkâr görünmeyen bakışlarının kaynağı olan zeki gözlerinin üzerindeki kalın kaşlarını inceledim.

"Ne?" Ben sordum.

"Bir erkeğin var, onunla ilgileniyorsun, ikiniz biraz zaman geçirdiniz, farklı görüneceğinizi düşündüm."

Zorla gülümsedim. "Peki nasıl farklı görünebilirim bebeğim?" "Mutlu."

Gülümsemem

öldü. Ham onu

özlemedi.

Zeki gözleri yüzümde keskinleşti. "Bu iyi bir adam mı?"

"Evet," diye cevap verdim. Hızlı, kesin ve dürüst bir cevaptı.

Ham bunu da fark etti ama bu onun gözlerindeki bakışı değiştirmedi. "Seni mutlu edecek bir adam bulmalısın," dedi bana.

Yaptım. Sen, diye düşündüm.

"Greg çok tatlı. Yumuşak başlı, Ham, ki bunu seviyorum. Gerçekten iyi biri. Ayrıca benden gerçekten hoşlanıyor ve bunu belli ediyor, bu da hoşuma gidiyor. Her şey harika gidiyor," diye ona güvence verdim.

Ham'in cevabı her zaman olduğu gibi nazik ama dürüştü. "İşler iyi gidiyor olabilir, Zara, ama ben bunu Yüzün, bebeğim, iyi gitmiyorlar." "O iyi bir adam," diye vurguladım.

"Sana inanıyorum," diye karşılık verdi Ham. "Ve sana istediğın bir şeyi veriyor. Bunun için her şeyi yaparım, sevgilim. Ama istediğın şeyle yetinemezsin. İhtiyacın olanı bulmalısın."

Ben düşündüm. Sen, diye tekrar düşündüm ve bu konuşmanın beni biraz sinirlendirdiğini ve pek de rahatsız etmediğini fark ettim.

Bu adamı tanıyordum. Neredeyse her santimini tatmıştım. O da bu iyiliğime karşılık verdi. Hayatımda onunla beş yıl geçirdim. Ben The Dog'da garsonluk yaparken ve Ham barmenlik yaparken, Ham ve benim için özel olan dört ay. İlk buluşmamızdan şehri terk ettiğı güne kadar her sabah onun yatağında uyandığım dört ay.

şimdi de bana nasıl bir adamla evlenmem gerektiğı konusunda tavsiyelerde bulunuyordu.

Bunu sevmedim.

"Belki de Greg hakkında konuşmamalıyız," diye önerdim. "İyi bir fikir olabilir," diye yanıtladı Ham, dikkati

Birasını masaya koyan Trudy'ye doğru kaydđ. "Siz ikiniz sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Hindi ve İsviçre eritmesi ve patates kızartması" sipariş ettim.

"Buffalo burger, jack peyniri, halkalar," dedi Ham benden sonra. "Anladım," diye cevap verdi Trudy, menüleri kaptı ve

Sonra tekrar gitti, bu da Ham'in dikkatinin tekrar bende

olduğu anlamına geliyordu.

"Yapmak istediğim son şey seni kızdırmak, kurabiyem," dedi bana sessizce.

"Beni kızdırmadın," diye ona güvence verdim.

"Güzel, çünkü adamın bunu halledebilir, ben seni kaybetmeyeceğim bir yol bulmak istiyorum."

Konuşmasını bitirdiği anda boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Tanrım, çoktan gelmiştik. Öğle yemeğimizin bizi buraya getireceğinden şüpheleniyordum ama bu kadar çabuk değil.

Bir karar vermem gereken yerdeydik.

Ham ve benim birbirimizin hayatında kalmanın bir yolunu bulmamız Greg'in umurunda olmazdı. Belki Greg derinlerde bir yerde eski sevgilimle devam eden bir arkadaşlığım olmasına aldırılmazdı ama bunu belli ederse şaşırdım. Öyle olsa bile, ona böyle bir şey yapmak istemezdim.

Yani bu da bir düşünceydi.

Ama aynı zamanda, Ham'dan daha önce aldığımdan daha azıyla yaşayıp yaşayamayacağıma da karar vermem gerekiyordu.

Karar yok, gerçekten.

Yapamadım. Bunu biliyordum. Bunu yıllardır biliyordum çünkü bana verdiği küçük parçalarla bile yaşayamıyordum. Sadece kendime yapabileceğimi söyledim, böylece o küçük parçaları bile kaybetmeyecektim.

Ve bunu bilmek, sonunda itiraf etmek beni öldürdü.

"Bunu Greg'e yapabileceğimi sanmıyorum, sevgilim," dedim ona dikkatlice ve gözlerinin parlamışlığını izledim.

"Demek buraya kadarmış," dedi.

Bana verdiği tek şey buydu. Bir göz parlaması ve bunun o olduğunu anladığını gösteren bir onay. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

"İşte bu," diye onayladım.

"Bana bir iyilik yap," dedi ve ben tek kelime edemedim konuşmaya devam etti. "Numaramı kaybetme."

Bıçak daha derine saplandı. "Ham-" diye başladım.

Başını iki yana salladı. "Sen kendininkini değiştirirsen beni ararsın. Ben kendiminkini değiştirirsem, seni ararım. Konuşmak zorunda değiliz. Ama bu bağı koparma, kurabiyem."

"Sanmıyorum-"

"Beş yıl, bebeğim, ailenin sana yaptığı o pislik yüzünden. Sen bileğini kırdın. Kız arkadaşın kanser oldu. Çok şey gördük. Bu bağı koparmayın."

Çok şey gördük. Her zaman şahsen yanımızda olmayabilirdi ama yüzlerce kilometre uzakta olsa bile her zaman bir telefon uzağımızdaydı.

Gözlerimi kapattım ve masaya baktım.

"Zara, bebeğim, bana bak," diye ısrar edince gözlerimi açtım ve ona döndüm. "Bağımızı koparma."

"Her zaman sendin," diye fısıldarken buldum kendimi, içimdekileri dışarı çıkarma, ona verme ihtiyacı duyuyordum, böylece gitmesine izin verebilecektim.

Çenesinin geri çekilmesini, yüzünün yumuşamasını ve sonra gözlerini kapatmasını izledim.

Bunu beklemiyordu, bu da onu öldürdü. Bilmek zorundaydı. Beş yıl boyunca ona birden fazla işaret vermiştim.

Belki de inkar ediyordu. Belki de umursamıyordu. Belki de sadece bu sorumluluğu almak istemiyordu.

Artık bir önemi yoktu.

"Ham, bebeğim, bana bak," diye ısrar ettim. Gözlerini açtı ve orada bir hüznün vardı. "Bağımızı koparmayacağım," diye söz verdim.

Vermem gereken son şeyi verirdim.

Graham Reece için her şeyi verirdim. Ne yazık ki, o istemedi.

"O adam değil," dedi nazikçe.

"Biliyorum," dedim ona.

"Sadece sen değil, kurabiyem, bunu bil. Ben o adam değilim." "Biliyorum, tatlım."

"Kız arkadaşının mutlu olacağını bilmeden bu masadan kalkmak isteyen bir adam da değil."

Durması gerekiyordu.

"Mutlu olacağım," diye cevap verdim.

"Pek inandırıcı olmuyorsun," diye karşılık verdi Ham.

"Geçen hafta evimin temelini attım, Ham. Çok güzel," dedim.

dedim ve yüz hatlarındaki şaşkınlığı izledim. "Manzara harika," diye devam ettim. "Ferah. İyi bir adamım var

benim için dünyaları düşünür." Ona doğru eğildim.

"Hayatıma devam etmem gerek, tatlım." Tekrar yutkundum ve bitirmeden önce gözlerimin acıdığını hissettim.

"Mutluluğumu bulmak için özgür olmaya ihtiyacım var."

Bunu söyledikten sonra Ham, parçalanmış kalbimin parçalanmaya başlamasına neden olan uzun dakikalar boyunca yoğun gözlerle beni inceledi.

Sonunda, "Bunu sana asla veremem bebeğim," dedi.

Yanıyorsun. Dört ay boyunca bana her şeyini verdin.

Sonra sen gittin ve onu aldın, diye

düşündüm. "Biliyorum," dedim.

"Onu bulman için her şeyi istiyorum," dedi bana.

"Bulacağım, Ham."

"Uzlaşma,
kurabiyem."

"Uzlaşmayacağım."

Çenesinin sıkıldığını gördüm ama gözleri benimkileri bırakmadı. "Özür dilerim," dedim. "Bunu telefonda söylemeliydim. O zaman hazır değildim. Ben... şey..."

Elimi kaldırdım.

ellerini çevirdi ve sonra masanın üzerine koydu. "Her neyse. Seni yolundan alıkoymamalıydım.

."

Ham sözümü kesti. "Güzel yüzünü görmeden bana fırça attın, bu beni kızdırır, Zara. Ne zaman ihtiyacın olsa senin için yolumdan çekilirim. Bunu biliyorsun."

Ben biliyordum. Her zaman kafamı karıştırırdı ama biliyordum. "Evet, biliyorum Ham."

"O senin hayatında, seni beceriyor, işler kötü gidiyor, gitmiyor ve sen hala bana ihtiyacın var, numaram sende olacak ve bu her zaman geçerli."

Gerçekten, durması gerekiyordu. "Tamam, Ham."

"Senden uzaklaşmak berbat olacak." Masaya baktım.

"Ama her zaman istediğim tek şey senin mutlu olman," diye devam etti.

Ona baktım.

"Sen benim için dünyalara bedelsin, kurabiyem," diye bitirdi.

Peki neden? diye haykırdı
düşüncelerim. "Sen de sevgilim,"
diye cevap verdim.
Bir elini masanın üzerinden uzatıp benimkine doladı.
Birbirimizin gözlerini tutarken birbirimize sıkıca sarıldık.
Sonra Trudy içkimi tazelemek için geldiğinde bıraktık.

* * *

Yarım saat sonra.

"Git," diye emretti Ham.

The Mark'ın dışındaki iskelede duruyorduk. Dükkanım
iskelenin biraz aşağısında, aynı taraftaydı.

Şimdi tam
zamanıydı. Bu
gerçekten
zamanıydı.

Ve ben gitmek
istememedim.

Gözlerimden yaşlar
aktı. "Ham, ben-"

"Zara, git," diye buyurdu.

Dudaklarımı birbirine
bastırdım.

Birden eli havaya kalktı ve boynumun kenarına dolandı.
Başı aşağı indi ve dudakları dudaklarımı ezmeye başladı.

Onları açtım.

Dili içeri daldı.

Bir elimi boynumdaki bileğine dolamak için kaldırdım,
ona doğru eğildim ve öpücüğünün içinde eridim, onun
kokusunu, hissini ve tadını hafızama işledim.

Ve Ham bana izin verdi, beni sert, ıslak ve uzun öptü.
Harika bir öpücük. Hüzünlü bir öpücük. Gelecek güzel
şeylerin vaadiyle dolu olmayan bir öpücük, vedalaşmanın
acı bilgisiyle dolu bir öpücük.

İkimiz de gözyaşlarımın tadına bakana kadar birbirimizden
aldık.

Aynı anda, eli ve ağzı gitmiş ve yarım adım uzaklaşmıştı.
Kilometrelerce gibi geldi.

"Git." Sesi pürüzlüydü.

Beni kaybetmek istemedi.
Neden? Düşüncelerim çığlık
atıyordu. "Hoşça kal Ham,"
diye fısıldadım.

Çenesini yukarı kaldırdı.

Arkamı döndüm, tahta kaldırımdan dükkânıma doğru
yürümeye odaklandım, etrafta olabilecek herkesi
görmezden geldim ve Ham'in gözlerinin sırtımda delikler
açtığını hissetmemeye çalıştım.

Dükkânıma dönüp kapının kilidini açana ve içeri girene
kadar rahatlamadım.

Hayır. Gerçek şu ki, ne o gün, ne o hafta, ne o yıl, ne de
hiçbir zaman rahatlamadım.

Çünkü hayatımın aşkından uzaklaşmıştım. O da
bana izin verdi.

Birinci Bölüm

Baltalı Katil

Üç yıl sonra.

Koltuğuma bağdaş kurup oturdum, telefonumun ekranındaki küçük oka bastım ve kulağıma götürdüm.

Tekrar.

"Zara? Ben, uh... kağıtları imzaladım. George'a götürdüm. Bitti. Ben, şey, uh... sadece bilmeni istedim. Tamam mı? Ben sadece..." Uzun bir duraklama, sonra daha sessiz, "Bilmeni istedim. Ben, uh... sanırım ben, um... görüşürüz."

Sessizlik olduğunda gözlerimi kapattım. Greg.

Boşanma kağıtlarını imzalamıştı. Bitmişti.

Kahretsin, bitmiştik.

Sona geldik.

Hiç yapmak istemediğim bir şeyi yapmışım. Yapacağımı hiç düşünmemiştim. Kahretsin, bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Bir adamı kırmışım.

Burnumdan bir nefes çektim, telefonu kapattım ve kendimi öne doğru eğilmeye, kumandamı almaya ve sesli mesajı dinlemek yerine televizyonu açmaya zorladım.

Tekrar.

Haberler gösterildi ve ben de dikkatimi şuna verdim o.

Şimdi, habercinin söylediğine göre bu gecenin en önemli haberi. Birçok eyalette cinayet işleyen ve seçtiği silah bir balta olan Dennis Lowe, bugün kurbanlarından birinin evinde kolluk kuvvetleri tarafından vurularak öldürüldü. FBI ve yerel polisle yaşanan kısa bir çatışmanın ardından polisler Lowe'un üç kadını rehin tuttuğu eve girdi. Rehinelerden biri olan Susan Shepherd'ın Indianapolis'teki bir hastanede durumu stabil.

"Vay anasını," diye mırıldandım. "Balta mı?"

Haber spikerinin arkasındaki ekranda nispeten iyi görünümlü -seçtiği silahın balta olduğu düşünülürse garip bir şekilde- bir adamın resmi parladı.

Lowe'un ceset sayısı şu anda bilinmemekle birlikte, dört cinayetin ona atfedildiği doğrulanmıştır. Bununla birlikte, Colorado ve Oklahoma'daki cinayetler ve bugün Indiana'da Lowe'un korkunç el işi olduğundan şüphelenilen bir başka adamla birlikte kurbanlarının sayısının en az yedi olma ihtimali var. Bayan Shepherd'a ek olarak, Indiana Brownsburg'da bir polis memuru ve bir barmen, Lowe'un rehinelerinden biri olan February Owens'ın kaçırılması sırasında ağır yaralandı. Bayan Owens'ın Lowe'un saplantısının nesnesi ve korkunç çılgınlığının arkasındaki sebep olduğu iddia edildi. Teksas'ta, bugüne kadar Lowe'un saldırılarından kurtulan tek kişi olan Graham Reece, polis korumasındaki gözaltından serbest bırakıldı.

Ham'a bakarken nefesim acı verici bir şekilde sıkışmıştı. Ekranda son derece sinirli görünen ve sol kolunu göğsünde sıkıca tutan bir askıyla gümüş renkli F-350'sine doğru ilerliyordu. Muhabirler etrafını sarmış, parlak ışıklar kızgın ve sert yüzüne vuruyordu. Muhabirlerin ağızlarının oynadığını görebiliyordunuz ama Ham'in ağzı sıkıydı.

Kumandayı kucağıma bırakıp telefonumu karıştırırken ve rehberimde gezinirken haber sunucusu konuşmaya devam ediyordu.

Söz verdiğim gibi, Ham'in telefon numarasını saklamıştım. Ben kendiminkini değiştirmemiştim, neyse ki bu onunla irtibata geçmem gerekmediği anlamına geliyordu.

Ayrıca benimle hiç iletişime geçmedi. Üç yıl boyunca.

Z Graham Reece olarak listelenmişti çünkü bu onu telefonumdaki tek Z yapıyordu ve bu nedenle rehberimde gezinirken yanlışlıkla onun adını görmek zorunda kalmayacaktım.

Ama o anda doğrudan Z'lere gittim, ismini yazdım, numarasını tuşladım ve telefonu kulağıma dayadım.

Telefon dört kez çaldı, ben nefes nefese kalmıştım, bir yandan da Ham'in telefonu açmayacağı konusunda umutsuzluğa kapılmıştım.

Sonra "Zara?" diye duydum.

Söz verdiği gibi, benim numaramı da sakladı.

Bunu düşünürken aynı zamanda kafamda başka birçok düşünce şiddetle çarpışıyordu.

Bu nedenle, onun selamına verebileceğim tek yanıt, "Aman Tanrım. Siktir. Lanet olsun. Tanrım, Tanrım, Tanrım."

"Kurabiye," diye fısıldadı.

Bunun üzerine gözyaşlarına boğuldum.

"Sanırım haberleri görmüşsünüzdür," dedi.

Yüksek bir hıçkırık sesi çıkardım, o anda sorusuna olumlu yanıt verebilmek için sahip olduğum tek yetenek buydu.

Ham beni anladı.

"Tatlım, ben iyiyim," diye nazikçe beni temin etti.

Yaklaşık beş kez kesilen bir nefes aldım ve sonra titrek bir şekilde "Baltalı katil" dedim.

"Evet, hasta sikik," dedi Ham bana. Tüm söyleyeceği bu muydu? Hasta mı?

Bunun üzerine çığlık attım, "Ham, bir baltalı katil tarafından saldırıya uğradın! Böyle bir şey olmaz. Asla!"

"Zara, bebeğim, ben iyiyim," dedi kararlı bir şekilde.

"Oh Tanrım. Lanet olsun. Siktir, siktir, siktir," diye bağırdım. Ham hiçbir şey söylemedi.

Çaba sarf ederek kendimi toparladım ve "İyi misin?" diye sordum.

"Bunu iki kez söyledim bebeğim," diye cevap verdi sessizce. "Emin misin?" Ben zorladım.

"Zara, hayatım, adamın birinin sana baltayla saldırması hiç eğlenceli değil ama o çok ölü ve ben değilim, evet. Eminim."

"Tamam" diye mırıldanmadan önce bunun içimden geçmesi ve beni biraz sakinleştirmesi için bir saniye verdim. Ham yine hiçbir şey söylemedi.

Birdenbire, üç yıldır onunla ilk kez konuştuğum bu görüşmeyi yeniden düşünmeye başladım.

Başıma çok şey geldi. Hiçbiri bir baltalı katil tarafından saldırıya uğramak kadar büyük değildi ama evlilik, boşanma ve pek de eğlenceli olmayan diğer pek çok şeyi içeriyordu.

Artık Ham'i tanımıyordum. O da artık beni tanımıyordu.

Elbette, baltalı bir katil tarafından saldırıya uğrayan bir adama aşık olan herhangi bir kız, onun iyi olduğundan emin olmak için aramak isterdi.

O zaman, o kız tekrar düşünmeli ve belki de eski kocasının boşanma kağıtlarını imzaladığı gün bu aramayı yapmamalıydı; bu gün, aylarca süren ve her biri hayatının tuvalete doğru gittiği muhtemel sonuca götüren süper boktan günlerin sadece bir günüydü.

Ya da belki de bu aramayı hiç yapmamalı.

Sonunda Ham konuştu. "İyi misin?"

"Ham, hayatım, önemsedğin bir adamın televizyonda baltalı bir katilin ülke çapında işlediği cinayetleri anlatırken ortaya çıkması hiç eğlenceli değil ama o çoktan öldü ve sen ölmedin, yani evet. Sanırım ben iyiyim."

"Tamam," diye cevap verdi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Tanrım, onu özlemiştim.

Kahretsin, onu özledim.

Bu kötü bir fikirdi.

"Jake'le konuştum," dedi beklenmedik bir şekilde ve o anda bunun kötü bir fikir olduğundan emin oldum.

Jake The Dog'da çalışıyordu. Jake yıllardır The Dog'da çalışıyordu. Jake, herkesin ayrılmayacağını bildiği bir şekilde The Dog'da barın arkasına yerleştirilmişti.

Bu sadece işte uzun ömürlü olmakla ilgili değildi. Köpek'in kalabalık ve gürültülü olabileceği gerçeğiyle ilgiliydi, bu da iyi bahşış aldığı anlamına geliyordu. Ayrıca kalabalık ve gürültülü olduğu için, bu gürültülü kalabalığın yarısı kadın ve sarhoştı, bu yüzden Jake'in de çok fazla aksiyon aldığından şüpheleniyordum.

Jake de benim gibi bir Gnaw Bone yerlisiydi. Kasabanın yerlilerinin sık sık gittiği bir barda çalışan Jake, Gnaw Bone'da neler olup bittiğini polisten daha iyi biliyordu.

Yani Jake Ham'le konuştuysa, Ham de Greg'le aramızdakileri biliyordu.

"Ham-"

"Erkeğinizden ayrıldığınızı söylüyor."

Tamam, bunun kötü bir fikir olduğundan tamamen eminim.

Ve bir dahaki sefere The Dog'dan bir içki almaya param yettiğinde, onu içeceğimden ve bardağımı koca ağızlı Jake'e fırlatacağımdan tamamen emindim.

"Evet," diye onayladım.

"İlk durak," diye ilan etti.

"Ne?" diye sordum.

"Ne?" diye sordum.

"Seni görmeye geliyorum. İlk durak." Oh Tanrım.

Ham'ı aramak sadece kötü bir fikir değil, aynı zamanda felaketti.

"Ham-"

"Bebeğim, onu vurdun mu?"

"Evet, Ham. Gerçi buna 'onu vurmak' demezdim ama-"

"İlk durak."

Ben de bunu istedim. Bunu çok istiyordum.

Ama şimdi olmaz. Greg'e yaptıklarımın sonra olmaz. Tüm bu olanlardan sonra olmaz.

Ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak.

Çünkü Ham'i görmek beni mahvedebilir.

Ondan bir kez uzaklaşmıştım ve bu yeterince zordu.

Benden uzaklaşmasını izlemeye dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Sevgilim, sanırım-" diye başladım.

"Seni önemsiyorum kurabiyem, önemsedığımı biliyorsun. Yıllar oldu, berbattı, sana ne olduğunu bilmiyordum ama bebeğim, omzuma bir balta saplandı. Böyle bir şey olduğunda enine boyuna düşünürsün, güven bana. Ve Zara, sen önemlisin. Sana ve ona saygı duyabilirim. Birliktesiniz, evlisiniz, ikiniz de bunu hak ediyorsunuz. Onu vurursan, aramızdaki bu kopukluk sona erer."

"|-"

"İlk durak. Yarın orada olacağım."

Soğukkanlılığımı kaybettim ve

"Ham!" diye bağırdım.

Soğukkanlılığımı kaybetmemi

umursamadı. "Yarın, bebeğim," diye cevap verdi.

Sonra ölü hava vardı.

"Evet, bu iyi bir fikir değildi" demeden önce birkaç saniye telefonuma baktım.

Telefon elimde öylece duruyordu.

Televizyonda haber spikeri

konuşuyordu. Kalktım ve mutfığa yöneldim.

Bir bardak buz, iki litrelik zencefilli gazoz ve bir şişe votka ile geri döndüm. Değiştirmeye gücüm yetmediği ve değiştirebileceğim bir günü ufukta göremediğim için doğru zaman için sakladığım votkamın sonuncusuydu.

Bu kesinlikle o zamandı. Ham'in

sesi kafamın içinden geçti. Yarın, bebeğim.

Zencefilli gazozla uğraşmamaya karar verdim. Ya da bardakla.

İkinci Bölüm

Tatters

Büyük bir kamyonun motorunun homurtusunu duydum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

O hırıltı benim garaj yolumdan geliyordu.

Sonra durdu.

İşte o anda vücudum harekete geçti. Yorganı arkaya attım ve yataktan fırladım.

Karanlıktı. Umurumda değildi. Yatak odamdan hızla koridora çıktım ve doğruca ön kapıya gittim.

Kilidi açtım, çekip açtım ve Ham orada duruyordu, bir kolu askıda, diğer eli kapı ziline doğru kaldırılmıştı.

Kendimi ona doğru attım ve kollarımı ona doladım.

Homurdandı, kısmen şaşkınlıktan ama çoğunlukla acıdan.

Geri sıçradım.

"Tanrım, özür dilerim!" Ağladım.

Gölgelerin arasından bana baktı. Sahip olduğumuz tek aydınlık loştu ve bulunduğum sitenin sönük sokak lambalarından geliyordu. Onu içime çekerken gözlerinin yüzümde gezindiğini hissettim.

Sonra eli dışarı fırladı ve beni başımın arkasından yakaladı. Beni kendine doğru çekti ve yüzümü göğsüne gömdü.

Bu kez temkinli bir şekilde kollarımla etrafını sardım.

"Kurabiyem," diye fısıldadı saçlarımin tepesine.

İçime bir sıcaklık doldu ve gözlerimi kapattım. "Ham," diye fısıldadım.

"Seni özledim bebeğim," dedi usulca.

Gözlerimi daha sert kapattım ve yüzümü göğsüne bastırdım.

Bana izin verdi ve uzun süre bu şekilde kaldık.

Sonunda dudaklarını saçlarımdan ayırıp, "Bu buluşmaya içeride bira içerek devam edelim," diyerek anı bozdu.

Kahretsin, biram yoktu.

Ve yine lanet olsun ki, kamyonetinin sesini duymanın heyecanıyla, bütün günü dönüşümlü olarak hayatımın durumu hakkında çıldırarak ve Ham'in geri döneceği gerçeği ve döndüğünde ne yapacağım hakkında çıldırarak geçirdiğimi unuttum. Yine de, ona ayırdığım onca zamana rağmen, açıkçası, ne bir plan yapabildim ne de kamyonunun sesini duymanın heyecanına karşı kendimi çelikleştirebildim.

Ve yine sıçtım. Kamyonetinin sesini duymanın heyecanıyla, en azından bir bornoz giymeyi unutmuştum, bu yüzden orada göğüs dekoltesini gösteren, stratejik olarak yerleştirilmiş dantellerle biraz teni açığa çıkaran ve hayatın çok daha iyi olduğu bir zamanda satın alınmış, yapışkan, seksi gül pembesi, spagetti askılı bir gecelikle duruyordum.

Başımı arkaya yatırdım, kollarımı oldukları yerde bıraktım ve o da elini boynumun arkasına doladı.

"Biram yok," dedim ve kaşlarının havaya kalkmasını izledim.

"Cehennem dondu da ben mi kaçırdım?" diye sordu ve ben mesafeli durmak istedim. Bu "yeniden buluşmayı" kontrol etmek istedim. Kalbimi ve zamanımı korumak istedim.

Yapamadım

işte. Ben de

gülümsedim.

"Şeytana uyma, Ham."

"Saçmalık, bebeğim. Bir yerlerde onunla bir anlaşma yapmışsın. Senin gibi kafa yapan hiçbir kadın bu yetenek için ruhunu satmamıştır."

Geçmişteki yakınlığımızın bu hızlı ve açık hatırlatması karşısında gözlerimi kırptım.

Yine de Ham dürüst bir adamdı. Senden bir şeyler sakladığında bile hiçbir şey saklamazdı. Bunun mantıklı olmadığını biliyordum. Bunu açıklayamazdım. Ama bu işte iyi olduğunu biliyordum.

Ayrıca sözünü sakınmazdı. Bir şeyi beğendiyse, beğenir ve beğendiğini söylerdi. Tam tersini de. Her şeyde olduğu gibi. Söyleyecek bir şeyi varsa söylerdi. Bu bir filtresi olmadığı anlamına gelmezdi. Bu sadece onun kim olduğu, ne yaptıysa onu yaptığı, ne söylediye onu söylediği, hoşunuza gitse de gitmese de umurunda olmadığı anlamına geliyordu.

Ne yazık ki hoşuma gitti.

Ham beni bıraktı, geri çekildi, böylece kollarım düşmek zorunda kaldı. Eğildi ve yanında betonun üzerinde durduğunu fark etmediğim büyük siyah bir spor çantasını dikkatlice aldı.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum. Bu, Ham'in benimle kalacağını düşündüğü anlamına geliyordu.

Ve Ham benimle kalamazdı. "Uh...

Ham-"

"Geri çekil, bebeğim."

"Ama, çantan-"

"Bebeğim, geri."

Geri taşındım.

Ham taşındı.

Kapıyı kapattım ve aceleyle arkasından içeri girdim. "Işık var mı?" diye sordu.

Nefesimi tuttum ve bir düğmeye bastım.

Ham'in yıllarca barlarda çalışarak geliştirdiği hemen her şeyi aynı anda fark etme yeteneği körelmemiştii ve bunu "Tanrım" diye mırıldandığı anda anlamıştım. Ne oluyor lan?"

Tabii ki evimin durumunu fark etmemek mümkün değildi.

Genel olarak, evim harikaydı. En büyüğü olmasa bile sunulan beş kat planının açık ara en iyisiydi. Çok sevdim. Mükemmeldi. Site mükemmeldi, güzeldi, içinde dost canlısı insanlar vardı, iyi bakılıyordu.

Pek de harika olmayan bir evde büyüdükten ve ciddi çöküşler yaşayan bir hayat sürdükten sonra, bu ev

tek istediğim buydu.

Dışarıdaki dar, serin, üstü kapalı yürüyüş yolunun bir tarafı garajla, diğer tarafı ise mutfak girintili kısmıyla çevriliydi. Ön kapı, açık planlı bir alana açılan kısa bir giriş yoluna açılıyordu; oturma odası hemen önde, yemek alanı ise sol arkadaydı. Mutfak da sol taraftaydı, bir kısmı evin ön tarafına doğru girintiliydi ve geniş, kavisli bir barı vardı.

Oturma odası iki basamak aşağıya gömülmüştü, bu da mekânı bölmek için belli belirsiz bir his veriyor ve dehşet faktörünü çok da belirsiz olmayan bir şekilde artırıyor.

Duvarlar ve tavandaki renkler kum ve krem, halılar ise kalın, krem rengi yündü, dolayısıyla sıcak ama dingin bir his veriyordu.

Çeşitli yükseltmeler yapmıştım, şimdi bunların bedelini çeşitli şekillerde ödüyordum, hepsi de gerçektir. Birinci sınıf dolaplar, granit tezgahlar, Whirlpool aletler ve oturma odasında cam kapaklı ve gömme aydınlatmalı bir ankastre ünite tercih etmiştim. Bok gibiydi.

Kapıları da yeniledim; sürgülü cam yerine oturma odası, yemek odası ve ebeveyn yatak odasından arka bahçeye açılan Fransız kapılar vardı.

Duvar alanının çoğunu, Gnaw Bone'da her şeyin altın olduğu günlerde savurganlık yaparak yaptırdığım özel yapım Roma perdeleriyle kaplı pencereler kaplıyordu.

Greg burada benimle yaşarken, o kadar da harika olmayan eski eşyalarımın kurtulmaya karar vermiştik ve o da harika bir alanı muhteşem hale getiren mobilya ve dekorasyonlar almıştı.

Hepsi gitmişti.

Artık bir kanepem, onun yanında bir ayaklı lambam ve onun önünde de yol kenarından topladığım çizik çizik, bir arada durmayan bir sehpa vardı. Bir Goodwill mağazasından aşıracağım için sehpa en kötüsüydü. Lamba ve kanepede sadece biraz daha iyiydi ve o da küçük bir farkla.

Arkadaşım Maybelline, Greg taşındığında lambayı ve kanepeyi bağışlamıştı. Bunu yapmaktan heyecan duymamıştı, garajında duran ve kocasının kurşunu çıkarıp Craigslist'te satmasını bekleyen bir hurda olduğunu biliyordu, ama bir şeyin hiç yoktan iyi olduğunu da biliyordu.

MTV'nin lansmanını gören büyük bir kutu televizyon dışında (başka bir arkadaş, Wanda tarafından bağışlandı), geniş alanın geri kalanı boştu.

"Boşanırken mobilyaları Greg aldı," diye açıkladım.

Ham çantasını bıraktı ve yavaşça bana döndü.

Yüzündeki ifadeyi gördüğümde dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bana eski sevgilinin seni bu durumda bir evde bıraktığını mı söylüyorsun?" diye soran Ham, durum hakkında daha fazla ayrıntı istedi.

O günkü çıldırma nöbetlerimden birinde, Ham'i evimden uzak tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Ne yazık ki evimi değil, sadece Ham'i görmeyi düşünüyordum. Aslında, dikkatim dağılmış bir şekilde, buraya hiç gelmediği için nerede yaşadığımı nasıl bildiğini bile bilmiyordum diye düşündüm.

Bunu sorgulamadım.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, paylaşmanın daha uygun olacağını düşündüm. "Ona malı almasını söyledim, Ham. Zaten onun malıydı."

"Bana eski sevgilinin seni bu durumda bir evde bıraktığını mı söylüyorsun?" diye tekrarladı Ham.

Cevabımı tekrarlamamaya karar verdim.

Gözleri mutfığa doğru kaydı, sonra tekrar bana döndü ve onları tekrar gördüğümde kendimi tuttum.

"Neden bira içmiyorsun?" diye sordu.

Yine, Ham her şeyi fark ediyordu ve her şeyi fark etmenin yanı sıra, fark ettiği şeyler hakkında korkutucu derecede doğru çıkarımlar yapabiliyordu. Ve Ham'in Sherlock Holmes'e rakip olabilecek tümdengelim gücü o anda beni çok rahatsız etti.

Onu arayıp ertesi gün Mark'ta buluşacağımızı söylemeliydim.

Kapıyı açmamalıydim.

Ve her şeyi bırakıp kaçma fikri her geçen saniye daha da cazip hale geliyordu.

Sorun benzin alacak paramın olmamasıydı.

İki adım ilerledim, duvarın arkasından mutfığa baktım, mikrodalga saatimin on iki buçuğu gösterdiğini gördüm ve tekrar Ham'e baktım.

"Bir süredir araba kullanıyorsun ve bunu o askıyla yapıyorsun. Neden yatmıyorsun, yarın konuşuruz?"

"Neden bira içmiyorsun, Zara?" Ham tekrar sordu.

"Rahatlamak, gevşemek ve biraz susmak istiyor olmalısın-göz," dedim.

"Benim istediğim, sekiz yıldır tanıdığım ve bunun beş yılında birasız kalmayan, hatta bir keresinde biramız bittiğinde iki kasaba ötedeki içki dükkanına gitmek için beni yatağımdan kaldıran bir kadının neden birası olmadığını bilmek."

Güzel bir geceydi.

Sorgulanmak istemiyordum ve gerçekten de anılarıma bir yolculuk yapmak istemiyordum.

"Tamam, bu nasıl?" Ben başladım. "Burada olduğun için mutluyum. Seni sağ salim gördüğüme sevindim. Bunu beklemiyordum ama burada kalmak istersen sorun değil. Ama yarın dükkânı açmam gerekiyor, o yüzden biraz uykuya ihtiyacım var. Yarın akşam dükkândan eve döndüğümde konuşuruz."

"Bu konuşmadan kaçmandan hoşlanmıyorum bebeğim, ama daha çok bunun nedeninden hoşlanmıyorum," diye karşılık verdi Ham.

"Ve umurumda değil, Ham," diye tersledim, kendimi kaybederek ve gözlerinin kısılmasını izleyerek. "Eğer anlamadıysan, açıkça söyleyeyim. Sorularının cevapları seni hiç ilgilendirmez."

Onunla hiç böyle konuşmamıştım. Aslında, biz hiç kavga etmedik.

Asla. Ne birlikte olduğumuz onca zaman boyunca, ne de birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca.

Ham yumuşak başlı, komik ve etrafta olması eğlenceli biriydi. Her şeyi görmüş, her şeyi yapmıştı ve öfkelenmeye değer şeyler olduğunu ama çok fazla olmadığını ve hayatın birilerine kızıp bağırarak geçirilmeyecek kadar değerli olduğunu bilen bir havası vardı. Ben de bu akışa uydum. Her zaman kolay olmuştuk. İşlerin hafifçe kızıştığı bir kez bile hatırlamıyordum. Ham yle olmasını sağladı. Oraya gitmedi, sizi rahat aurasının içinde tuttu ve bu o kadar iyi hissettirdi ki siz de oraya gitmek istemediniz.

Ham'ın rahat davranması, o gezintide beni de yanında götürmesi ve onu tanıdığımdan beri ilk kez benim sinirlendiğimi duyması, şaşkın ve sinirli bir şekilde "Ne oluyor lan?" diye fısıldamasına neden olmuş olmalı.

" yıl geçti, Ham. Boktan şeyler oldu. Ve Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez," diye devam ettim. "Zara-

Başımı salladım ve bir elimi kaldırdım. "Hayır. Bu konuşmayı şimdi yapmayacağız. Seni arayarak uvalladım. Ama umursuyorum. nemsemekten asla vazgeçmedim. Sen de benim için nemlisin Ham ve her gün tanıdığım biri seri bir baltalı katil tarafından saldırıya uğramıyor. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Bunu istediğimden emin değildim ama iyi olduğunu kendi gözlerimle gördüğüm için mutluyum. Ama bunu şimdi yapmayacağız. Ben yorgunum. Yorgun olmalısın. Uyumamız lazım. Ama seni uyarıyorum, bunu yarın da yapmayabilirim. Üç yıl önce bir karar verdin ve buna sadık kalacağız."

Gözleri daha da kısıldı ve yüzü sertleşti. "Ben yaptım bir karar?"

"Evet, yaptın," diye onayladım.

"Bir adam buldun, bebeğim. Benden uzaklaştın." "Sen bana izin verdin."

İrkildi ve gövdesi bir santim geriye savruldu.

Onu şok içinde izledim.

İrkilmesi küçük değildi. Sözlerim onu kesti. Derinden. O kadar derindi ki, gövdesi yarığın içinden geçti.

Neydi o?

"Ham?" Ben seslendim.

Kendini toparladı, yüzündeki boşluğu sildi, ya da acıyı sildi demeliyim, böylece tekrar sertleşti.

"Sana iyi bir adam bulmanı söylemiştim, yerleşmeni değil," dedi. "Bunu bana üç yıl önce söyledin. O iş bitti. Şimdi, şimdi. Ve sana söylüyorum, bu konu hakkında konuşmayacağız."

"İyi bir adam bulamadın, bebeğim. Sen yerleştin." Tanrım, ne zaman bu kadar inatçı olmuştun?

Zaten öfkeliydim ama daha da öfkeleniyordum.

"Ham, bu seni ilgilendirmez."

Ham beni görmezden geldi. "Bunu biliyorum çünkü iyi bir adam olan hiçbir erkek karısını böyle boktan bir şekilde temizlemez." Bir koluyla boşluğu işaret etti ve bana döndü.

"Bu konu hakkında konuşmayacağız."

"Ben de sana söyledim, seni beceriyor, sana yanlış yaptı, beni ara. Beni aramadın, Zara."

Ne oluyor be?

"Ciddi misin sen?" Fısıldadım.

"Tabii ki ciddiyim," diye karşılık verdi.

"Bu cevabı bir daha düşün, Ham," diye karşılık verdim.

"Hayır bebeğim, sen ailenin yaptığı o pisliği düşün, o pislik yüzünden benim yatağıma düştün ve ben de seni orada tuttum ve o kabus boyunca sana arka çıktım."

Yine hafıza şeridi, ama bu sefer o kadar da iyi anılar değil.

"Bu sekiz yıldan daha uzun bir süre önceydi, Ham."

"Evet, öyleydi. Demek istediğim, sekiz yıl boyunca hep senin yanında oldum."

"Sadece sen yokken."

Yüzü taşa döndü. "Saçmalık, Zara ve bunu sen de biliyorsun."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanrım, Ham, seni ilk kez görüyorum" -ona doğru eğildim ve bağırdım- "üç yıldır!"

Hemen arkasına yaslandı. "Ve o lanet şeyi saklamayı söyleyen bendim" -başparmağını göğsüne doğru salladı- "o lanet şeyi

bağlantı, bebeğim, ve sen onu korudun. Daha dün gece bizi birbirimize bağlayan o hattı aradın."

"Dün gece bir pislik olduğunu bildiğim ama şimdi büyük bir pislik statüsüne yükseltilmiş bir pislik," diye karşılık verdim.

"Tanrım!" diye patladı ve beni şok etti. Açıkladığım gibi, biz hiç kavga etmemiştik, bu da onun kendini böyle kaybettiğini hiç görmediğim anlamına geliyordu. Korkunçtu ama aynı zamanda garip bir şekilde beni daha da kızdırdı, özellikle de kaşlarını çatıp "İşte tam da bu yüzden bu boku yapmıyorum" diye bana bilgi vermeye devam ettiğinde.

"Ne boku?" Kırptım.

"İyi bir kadın olduğunu düşündüğün bir kadın buluyorsun, ona bir santim izin vermek gibi büyük bir hata yapıyorsun, o da kendi yolunu açıyor ve seni kanlar içinde bırakıyor," diye cevap verdi.

"Aman Tanrım!" Bir elimi saçlarımda gezdirerek bağırdım. "Delirdin mi sen?"

"Beni bırakıp gittin," diyerek parmağını bana doğru salladı. "Ve görüyorum ki bu seni ısırmış, Zara. Lanet olası gözlerinde bıraktığı deliği görebiliyorum."

"Kendini övme," diye alay ettim bir çırpıda.

İşte o zaman üç yıl önceki sözlerimi yüzüme fırlattı, onları beni parçalamak için kullandı ve beni kanlar içinde bıraktı.

"Her zaman bendim."

Orada paramparça bir halde dururken, daha fazla dayanamayarak, "Defol" diye fısıldadım.

"Memnuniyetle," diye karşılık verdi, eğildi ve spor çantasının kollarını kaptı.

Beni geçip gitti, ben de peşinden gittim.

Sahip olduğu tek elini, çantayı taşıyan elini kullanarak kapıyı açtı ve ben de onun içeri girmesini izledim.

Ben de onu takip ettim ve Ham'e veda atışımı yapmak için satın aldığım ve Greg'i almaya teşvik etmediğim birkaç şeyden biri olan karşılama paspasımın üzerinde durdum.

"Seni arayacağım sevgilim, cehennemin durumunu sana bildireceğim, çünkü kendimi senin gibi pisliklerden korumak için ruhumu satmak üzere Şeytan'la görüşüyorum."

Sözlerim üzerine bana döndü ve "Ruhundan fazlasını alır bebeğim. Etinden de payını alıyor. Yıllar önce kendimi senin gibi baş belası kadınlardan korumak için onunla böyle bir anlaşma yaptığım için bunu bilmem gerekir. Yine de, bu neşeli sohbeti yaptığımıza göre, bazen büyüsünün işe yaramadığını fark etmiş olmalısın."

"O zaman iki kilo et alabilir, böylece işe yarayacak daha güçlü bir tane satın alabilirim," diye karşılık verdim. "Bu pislikten sonra, yüksek bir bedel ödemeye razı olmama şaşırmadığına eminim."

"O numara meşgul olabilir tatlım, ama denemeye devam et. Sanırım sen onu yeterince hırpaladıktan sonra o da seni temizledi, eski kocan şu anda hatta ve anlaşmasını yapıyor."

Zaten lime lime olmuşken, kemiklerime o kadar yakındı ki, eriyip gitmemem bir mucizeydi.

"Sen bir pisliksin," diye tısladım.

"Evet, hem de minnettar bir minnettarlık, çünkü bu saçmalığı sen başlattın, böylece ben de araziye gerçekten hızlı bir şekilde öğrenebildim, kayıplarımı kestim ve buradan siktir olup gidebildim."

Yüzümün öfkeyle ısınmaya başladığını hissettim.

"Sarılmakla başladım, seni pislik."

"On dakika önce değildi, Zara. Hatırlıyorum. Sonra senin bir sekseninle kamçılandım. Alt kattaki adamla zaten sıkı fıkı olmadığına emin misin?" diye sordu derin bir alaycılıkla. "Beş dakika daha geçseydi, sanırım başının dönmesini izlerdim."

"Tanrım! Daha kötü olabilir misin?" Tersledim.

"Evet, işte burada. Tamamen kadın. Saf kadın. Ne istediğini bilmiyorsun, sahip olamayacağın şeyi istediğin kısım hariç ve bir şekilde bu benim suçum."

"Eğer kadınlarla daha önce paylaşmadığın sorunların varsa, Graham, bunları başka bir kadınla çöz."

"Hiç şansım yok. Yıllardır bu boku yapmadım. Bir daha yapmamak için elimden geleni yapacağım, asla. İçiyorum, yiyorum, sevişiyorum, gidiyorum."

"Bunu bir sanat haline getirmişsin."

"Neden hâlâ burada dikiliyorum?" diye sordu. "Aklım almıyor," diye cevap verdim.

Gitmek için dönmeden önce ancak ikinci kelimeyi söyleyebildim. Ama işim bitmemiştir.

"Şimdi bakın kim uzaklaşıyor," dedim ve hemen geri döndü.

"Evet. Ve tavsiye. İyi bak bebeğim, çünkü bu kıcımlı son görüşün ve kıcımlı seviyorsun. Bunu istiyorsun. Biliyorum çünkü beni en son ısırıldığında dişlerinin izleri hâlâ duruyor."

Öfke ve hatırladığım arzu içime hücum etti. Her ikisinden de o kadar çok vardı ki felç olmuştum. Hareketsiz durup bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Ham beni tepeden tırnağa gözleriyle taradı ve son atışı yaptı.

"Tanrım. İhtiyacım olan tüm kanıtlar orada duruyor. Tüm bu güzellik. Parlak. Tatlı görünüyor. Tadı daha tatlı. O kadar güzel ki, her şeyi berbat ediyorsun, o tatlıya güveniyorsun, sonra dişlerini sana batırıyor ve zehrini salıyor. Zehirle dolu olmayan tek bir kadın tanıyorum, kendi lanet aklını biliyordu, her şeyi berbattı ama bunu kendisinden başka kimsenin sorunu haline getirmedi ve ben de benden uzaklaşmasına izin verdim. Onunla senin arandaki fark, bebeğim, bunu yapmasına izin verdiğim için pişmanım. Ben de buraya senin için aynı şeyi düşünerek geldim. Yanıldığımı hemen anladığıma sevindim."

Ben o kurşunu yedikten sonra arkasını döndü, sinsice yürüdü ve gözden kayboldu.

Orada durup kamyonetinin kapısının çarpmasını dinledim.

Güçlü canavar hırlayarak canlanırken orada durmaya devam ettim.

Farlarının yolu aydınlattığını gördüğümde orada öylece durdum ve geri dönüp uzaklaşmasını izledim.

Ancak o zaman evime girdim, kapıyı kapatıp kilitledim ve odama geçtim.

Karanlıkta yattım, tavana baktım ve onun sözlerinin beynimde tekrar tekrar dolaşmasına izin verdim.

Sonra dişlerini sana batırıyor ve zehrini salıyor.

Bu sözler beynimde dolaşırken şöyle düşündüm,
Evet, o benim.

Üçüncü Bölüm

Mendin' Fences

Beş ay sonra.

Elimde dolu market poşetleri, çantamda çalan telefonumla stüdyo dairemin kapısından zorlukla içeri girdim. Mutfaktaki tezgâha koştum, poşetleri bıraktım, çantamı omzuma attım, telefonumu kaptım ve kimden geldiğini görmek için ekrana bakmadan telesekretere düşmeden önce aceleyle aramayı cevapladım.

"Alo?"

"Kurabiye."

Ham'in kalın sesiyle bana lakabıyla seslenmesinin şaşkınlığıyla, kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da bedenim tezgâhın kenarına doğru sarktı.

"İyi misin?" Hemen sordum. "Evet, ama sen değilsin."

Aynı hızla tezgâhtan uzaklaştım ve sırtım dimdik oldu.

"Jake ile konuştum," diye devam etti. Tanrım. Jake.

O korkunç geceden beri Ham'den haber almamıştım.

Şimdi yine Jake ile konuşmuştu, sekiz yıl önce altı aydan biraz fazla bir süre birlikte çalıştıkları için aralarının iyi olmasına şaşırmıştım.

Ham'in bunu yapabileceğini biliyordum ama Jake'in bunu yapması beni şok etmişti ve Jake tüm sırlarımı açıkladığı için arıyordu. Tekrar.

Bunlar sır değildi. Kasabadaki herkes dükkanımı kapatmak zorunda kaldığını ve evimin banka tarafından elimden alındığını biliyordu.

Eğer bu lanet olası durgunluk, Gnaw Bone sakinlerinin, özellikle de artık ölü olan, yani öldürülen, yani lanet olası bir kiralık katil tarafından öldürülen Curtis Dodd'un evlerinin sakinlerinin az bir kısmının aynı sıkıntı içinde olmadığı anlamına gelmeseydi, bu durum aşağılayıcı olurdu.

"Bebeğim, neden bana söylemedin?" Ham sordu. Sesi pürüzlüydü.

Gözlerimi kapattım.
Sesi çok güzeldi. Ve öldürüyordu.

Kahretsin, bunu tekrar yaşamayacaktım.

İşimiz bitmişti. Belli ki kadınlarla sorunları vardı. Aptal değildim. Menfaat karşılığı arkadaş olduğumuz beş yıl boyunca bana ya da başka birine bağlanmayacağını hissetmiştim.

Ama son konuşmamızda bunu açıkça belirtmişti.

"Sana bunun seni ilgilendirmediğini söylediğimi hatırlıyor gibiyim.

iş," diye hatırlattım ona.

"Evini ve dükkânını kaybetmen anlamına gelen ciddi finansal sorunlar, bebeğim, kesinlikle beni ilgilendirir."

"Bu konuşmayı bir daha yapmayacağım," diye ilan ettim.

Bunu duymazdan geldi ve sordu: "Deluxe Home Store'da mı çalışıyorsun? Sen mi? Zara. Tanrım."

"Yemek yemem lazım, Ham. Bir kadının yemeğe ihtiyacı olduğunda, yapması gerekeni yapar. Fuhuş, striptiz kulüpleri ve porno filmlerin yaygınlığı da bundan kaynaklanıyor."

"Kahretsin, Zara," diye homurdandı ve ses tonunda keskin bir endişe duydum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şey hakkında konuşmuyorum, yani konuşmayı bitirdim, kapatıyorum, Ham. Yapma.

tekrar arayın."

"Cookie, telefonu yüzüme kapatma."

"Güle güle Ham, umarım omzun iyileşmiştir."

"Za-" Telefonu kapatmak için düğmeye basmadan önce duydum. Zil sesini sessize aldım.

Sonra lanet olası Deluxe Home Store'da kazandığım boktan maaşla karşılayabildiğim tek şey olan küçük stüdyo dairemdeki küçük mutfağında yiyecekleri yerleştirirken gözyaşlarıma karşı koydum. Hayatım son büyük düşüşünü yaşadığında arkadaşım Maybelline'in bana iş bulmamda yardımcı olduğu büyük bir mağaza zinciri. Sadece Maybelle ve diğer arkadaşımız Wanda orada çalıştığı için çalışmayı sevdiğim bir mağaza. Fena olmayan bir mağazaydı ama Karma'da yarattığım havadan o kadar uzaktı ki hiç komik değildi.

* * *

Yirmi dakika sonra.

Kapı zili çaldığında ve çalmaya devam ettiğinde sıçradım. "Bu da ne böyle?" Fısıldadım, kendimi yataktan Kanepe.

Yeni bir kanepem vardı. Yeni değil ama benim için yeni. Arkadaşım Mindy vermişti. Kocası Jeff'in yanına taşındığında tüm oturma odası mobilyalarını depoya kaldırmıştı. Mindy, Maybelline'in bana verdiği şeyin durumunu görür görmez Jeff ve en iyi arkadaşı Pete'i depoya gidip mobilyaları çıkarmak ve benim mütevazı yeni evime teslim etmekle görevlendirdi. Mindy ayrıca Jeff ve Pete'i Maybelline'in bana verdiği eşyaları taşımakla ve kendi ifadesiyle "acılarına son vermekle" görevlendirdi.

Böylece, artık bir koltuk da dahil olmak üzere güzel ama kullanılmış mobilyalarım vardı. Tüm bunlar, stüdyolarda olduğu gibi, tek bir odadaydı; benim büyük boy yatağım ve Wanda'nın devasa, düz ekran olmayan, komik olmayan ama iyi tarafı uzaktan kumandalı televizyonuyla bir aradaydı.

Mobilya konusunda endişelenmeme gerek olmaması güzeldi ama Mindy ve Jeff'e, Mindy'nin kayıtsızca "Sizde kalsın" demesinin ardından, atıkları için para verme konusunda endişelenmem gerekti. Neden verdiğimi bilmiyorum ama eninde sonunda ihtiyacın olacağını bildiğim için bunu yaptım. Beni onunla bir şeyler yapma zahmetinden kurtardığından bahsetmiyorum bile."

Tek kuruş almayı reddetti çünkü o zamanlar hiç param yoktu. Hâlâ da yok. Ama elime birkaç tane geçer geçmez ona bir tane (ya da birden fazla) verecektim.

Mindy'ye biraz para verdikten sonra, sırada yeni bir televizyon var.

Hayatımı yeniden düzene sokarken önceliklerim vardı. Bunları düşünerek, zil çalmaya devam ederken temkinli bir şekilde kapıya yöneldim. Gnaw Bone'da, çoğunlukla uykuda olan ama iyi bir turist ticaretinden fazlasını yapabilen ya da insanların harcanabilir gelire sahip olduğu günlerde yapan küçük bir kasabada bile, insan çok dikkatli olamazdı.

Ve her neyse, son zamanlarda ilçede her türlü garip şey oluyordu, Curtis Dodd'un cinayetinden başlayarak, Ham'in üç buçuk yıl önce ondan ayrılmama izin vermesinden birkaç gün sonra oldu.

Gnaw Bone'da sadece Dodd'un öldürülmesi ve bunun sonucunda her zaman sevdiğim bir kadın olan karısı Bitsy ve her zaman sevdiğim bir adam olan arkadaşı Harry'nin cinayet emrini vermesiyle ortaya çıkan tüm karışıklık ve yaygara olması beni şanslı hissettirdi. Harry aklını kaybettikten sonra birkaç kişiyi daha öldürmüştü ve tam olarak kudurmuş sayılmazdı ama birden fazla ceset olması bana kudurmuşluk gibi geliyordu.

Holden Maxwell ve kız arkadaşı, şimdi de karısı olan Nina, Nina'nın kaçırılması ve bir dağın yamacında neredeyse vurulmasıyla bu karmaşaya dahil oldular.

Bu beni şanslı hissettirdi çünkü Gnaw Bone'da sadece bu vardı.

Bir üstteki kasaba olan Carnal'da çok daha büyük pislikler vardı ve bu çoğuldu.

Başka bir deyişle, Carnal'ın bir seri katili olduğu ortaya çıktı, böylece Ham'in bir seri katilin kurbanı olması beni daha da korkuttu, çünkü pek çok insan hayatı boyunca bir seri katil olmadan yaşadı, bir kasaba ötede değil ve kesinlikle eski sevgilinizin omzuna balta yerleştiren bir manyak değil.

Bundan sonra, yine Carnal'da, polis şefinin ırkçı bir pislik olduğu gerçeği, yerel ama gazetedeki resimlere bakılırsa cidden seksi bir zenciye Los Angeles'ta cinayetle suçladığı ortaya çıkınca anlaşıldı. Bu alçakça eylemin ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra, eski polis şefi olan adam aklını kaybetti. Siyah adamın hamile karısını kaçırdı ve şans eseri karısı onu başka bir dağın yamacında vurarak öldürdü. Bu "şans eseri"ydi çünkü sonuç tam tersi olmaktan ziyade böyle oldu.

O zaman Carnal'da başka bir manyak iş başındaydı. Bu Biri, Wyoming'de bir kadını öldüren ve çocuklarını kaçıran fanatik dindar bir kadındı, biri yerel bir polis ve kız arkadaşı tarafından keşfedilmeden önce onları evinde yıllarca esir tuttu, icabına bakıldı ve sonra her şey bir şekilde kız arkadaşının diri diri gömülmesine neden olan bir karmaşa içinde patladı. Gerçi ben bunu anlamadım. Gerçi anlamak da istemedim. "Canlı canlı gömülme" kısmında dinlemeyi bıraktım. Bu benim için yeterliydi.

Muhtemelen Mindy, Maybelline, Wanda, diğer arkadaşlarım Becca, Jenna, Nina ya da muhtemelen Arlene, Cotton ya da Gnaw Bone'daki herhangi biri olmasına rağmen, hayatım boyunca orada yaşadığım için kasabadaki herkes bana ne olduğunu biliyordu, bu yüzden herkes beni izliyordu, yine de kapıyı açtığımda zinciri açık tuttum çünkü boktan dairemin gözetleme deliği yoktu.

Dışarıda kimin olduğunu gördüğümde ağzım açık kaldı.

Neyse ki kapı ziline sesi kesildi.

Ne yazık ki, dünyada görmek isteyeceğim son kişi kapımın önünde duruyordu.

"Tanrım, gözetleme deliğiniz yok mu?" Ham hırladı, öfkeli görünüyordu ve Graham Reece'in öfkeli görünmesi ya da daha kötüsü öfkelenmesi çok kötü bir şeydi. Bunu beş ay önce öğrenmiştim.

Ham'in öfkelenmesi beni endişelendirmiyordu. Ben daha çok onun orada olmasıyla ilgileniyordum.

Bunu ifade etmek için, "Ne oluyor?" diye sordum. "Aç şu lanet kapıyı, Zara."

Bir süre bakakaldım, sonra kendimi toparladım. Bu gerçek olamazdı.

İşimiz bitmişti.

Kapıyı iterek kapattım.

Sorun şu ki, Ham'in botunun burnu pervazla arasına sıkıştığı için işe yaramadı.

"Kapıyı aç, Zara," diye tekrarladı.

Kapıdaki boşluktan ona "İşimiz bitti," dedim. "Ayağını çek."

"Kapıyı aç."

"İşimiz bitti Ham," diye

tersledim. "Tamam, o zaman

geri çekil." "Ne?"

Emrini tekrarlamadı. Ayağını hareket ettirdi ama sadece arkasını dönüp omzunu kapıya dayayabilmek için.

Kapı gibi zincir de açıldı ve ben uçtum.

Artık benim dairemde olan Ham kapıyı çarparken kendimi düzelttim.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" Bağırdım.

Gözleri benim ötemdeydi, ağzı hareket ederken yeni alanımı inceliyordu.

"Sorun değil. Sizi bu çöplükten taşıdığımızda depozitonuzdan aldıkları parayı geri ödeyeceğim."

Ne demek istediğini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Konuyu değiştirdim.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" diye sordum ve sonunda gözleri bana geldi.

"Umarım yerel dedikoduları kaçırmamışsınızdır çünkü günlerinizi Deluxe Home Store'da, gecelerinizi de striptiz barlarında geçiriyorsunuzdur."

"Striptiz barında çalışmıyorum Ham, o yüzden benimle ilgilenmeyi bırakıp yoluna devam edebilirsin." - Durakladım -"Yine." Son kelimeyi ısrarak söyledim, sonra söylediği şey içime işledi ve "Ne dedikodusu?" diye sordum.

"Köpeği Yönetmek, Zara, bir haftadır buradayım. Gnaw Bone'da yaşıyorum."

Midem sıkışırken gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Köpek'i sen mi yönetiyorsun?" Dehşetle fısıldadım.

"Evet. Ve yeni bir işe girdin. İşe başladıktan sonra "Deluxe'teki ihbarınızı değerlendirin," diye karşılık verdi. "Ne?" Bu da sessiz ve dehşete düşmüş bir şekilde çıktı.

"Benim için garsonluk yapıyorsun. Boktan saatler ama doğru hatırlıyorsam ve manzara daha iyi olmak dışında değişmediğine göre, yüzün, göğüslerin ve kışınla harika bahşişler. Bu arada, seni bu bok çukurundan çıkarıyoruz ve seninle başa çıkabilecek bir kızın yoksa, benimle yatacaksın."

Onunla mı

kalıyordun? Kafası

iyi miydi?

"Senin yanına taşınmayacağım," diye ilan ettim. "Sen de burada yaşamıyorsun."

"Sorun değil," diye tersledim.

"Lanet olası bir gözetleme deliği yok ve bebeğim, hatırlatma, daha iki dakika önce o lanet olası zinciri patlattım."

"Diğer arayanlar evime zorla girmeyeceğine göre, bu bir sorun olmamalı," diye karşılık verdim.

"Zara, omzumda bir yara izi var, bu da sırf nefes aldığın için seni avlayabileceklerini ve bu ülkede çok ciddi, çılgınca, hastalıklı şeyler yaşadığını kanıtlıyor. Lanet olası bir gözetleme deliğine ve düzgün bir kilide ihtiyacın var. Ve bunu elde edebilirsin, arkanda bir adam olacak ve o adam ben olacağım."

"Ya kafan güzel ya da aklını kaçırmışsın Graham Reece, çünkü senin yanına taşınmamın imkanı yok."

"Senin bedenini istemiyorum, Zara. Güvenliğini istiyorum," diye karşılık verdi.

Ahh. Bu acıttı.

Başka seçeneğim olmadığından, acıya dayanmaya çalıştım. "Her iki durumda da, artık ikisine de ne sahip olabilirsin ne de verebilirsin, Ham. İşimiz bitti."

"Gururunun ya da kızgınlığının mantığının önüne geçmesine izin verme, bebeğim."

İşte o zaman, yeterince içmiştim. Hem de fazlasıyla. Ham'dan.

Hayatın. Her şeyin.

Yeterince içtiğimi görünce de kendimi kaybettim.

"Beni dinlemiyorsun!" Eğildim ve son üç kelimeyi öyle tiz bir şekilde haykırdım ki Ham'ın kafası sarsıldı. "Biz. Biz. Bitti. Seni bir daha görmek istemiyorum. Seninle bir daha konuşmak istemiyorum. Seni hayatımda istemiyorum. Şimdi defol, git ve lütfen Tanrım, gitmiş olarak kal."

Şaşırtıcı ve sinir bozucu bir şekilde, bu tirat onun kapıya doğru hareket etmesini sağlamadı. Bunun yerine bana doğru bir adım atmasına, elini bana doğru kaldırmasına ve yatıştırıcı bir sesle "Kurabiyem, nefes al ve sakinleş ki konuşabilelim" demesine neden oldu.

"Evimden çıktığında sakinleşeceğim." "Bebeğim-"

Bir adım geri attım, döndüm, neden döndüğümü bilmiyordum çünkü o küçük yastığın içinde gidecek hiçbir yerim yoktu, bu yüzden tekrar Ham ile yüzleştim ve sessizce, "Evimi kaybettim. Dükkanımı kaybettiğimde hayallerimi de kaybettim. Aptal arabamı neredeyse kaybediyordum ve kaybetmemek için müzik setim gibi bir sürü şeyi satmak zorunda kaldım. Kocamı kaybettim ve onunla birlikte mobilyalarım da gitti. Nefret ettiğim bir yerde çalışıyorum ve neredeyse hiçbir şey kazanmıyorum. Geleceğimin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. İleriye bakacak hiçbir şeyim yok. Günü atlatmaktan başka bir şey yapmadan yaşıyorum. Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Şimdi değil. Senden değil. Hiç kimseden. Artık beni birazcık bile önemsiyorsan, Ham, gideceksin ve öyle kalacaksın."

"Seni her zaman önemsedim, Zara."

Tanrım! Öldürüyor beni!

"O zaman git."

"Beni dinlemelisin-"

"Gitmiyorsun," diye tersledim ve o da bana doğru eğildi.

"Ayakkabı diğer ayağında bebeğim, sana ihtiyacım olduğunu biliyordun,

Beni terk eder miydin? Ne kadar istediğimi söylersem söyleyeyim, boktan bir durumda olduğumu biliyordun, beni bırakıp gider miydin?"

Cidden, haklı olduğu bir nokta olması sinir bozucuydu. Konuşmamaya karar verdim.

Ham avantajını gördü ve bana doğru bir adım daha atarken bunu kullandı.

"Beni televizyonda gördün bebeğim ve biliyorum, nasıl korktuğunu, saniyeler içinde telefonu açtın. Yıllarca bağlantımız kopuktu, başıma gelenleri gördün ve bana ulaştın. Bu yüzden bana sırtını dönmeyeceğini biliyorum."

Kesinlikle sinir bozucu.

Ham devam etti.

"İki yatak odalı bir dairem var, manzarası güzel, her iki yatak odasında ve oturma odasında balkon var, ayrıca kendi banyon olacak."

"Senin yanına taşınmayı düşüneneğimi aklımdan bile geçiremezsin," diye cevap verdim.

"Ve düzgün bir televizyonum var." Lanet olsun.

Keşke televizyondan bahsetmeseydi.

Ona baktım ve Ham bakışlarımı tuttu.

Bunu sinir bozucu buldum ve yeni bir şey denedim.

"Bir ay önce imzaladığım bir yıllık kira kontratım var."

"Ve insanları kendi düşünce tarzıma ikna etmekte ustayımdır."

Bunu biliyordum. Aslında tam da o anda bunu deneyimliyordum.

Başka bir şey denedim.

"Mobilyalarım var ve onları depoya koyacak param yok."

"Bu iyi," diye karşılık verdi hemen. "Mobilyalı olmayan bir evim var ve henüz bir şey satın almaya fırsatım olmadı."

"İyi bir televizyonun olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Sevgilim, ben bir erkeğim. Düzgün bir televizyon olmadan nefes alamayız. Oturma odasında mobilyam yok ama Gnaw Bone'daki ilk günümde bir yatak ve televizyon aldım."

Ve tekrar. Bıktırıcı.

"Her şey için bir cevabın var mı?" Kırptım. "Seni güvene almak söz konusu olduğunda. Evet, var. Var. Kesinlikle."

Ve tekrar. Beni öldürüyor.

"Tamam, o zaman bana şunu söyle, Cevap Adam," diye talepte bulundum. "Aklımı kaybederim ve senin yanına taşınırım, kimi alırım? Tanıdığımı sandığım Ham'i mi yoksa aylar önce evime gelen ve şimdi de evime giren Sikkafa Ham'i mi?"

"Benimle yaşadığın o dört ay dışında hiç ev arkadaşım olmadı bebeğim, o zamanlar da gayet iyiydik."

Bu darbenin şiddetiyle mide kaslarım kasıldı.

Hiç oda arkadaşı olmamış mıydı? Benim dışımda mı?

Oraya gitmemeye karar verdim.

"Pekala, bu işi hızlandırmak için, nazik teklifinizi değerlendirebilmem için giderseniz memnun olurum."

"Cevap vermeden gitmiyorum."

"Ham-"

"Bunu not et. Duymak istediğim cevabı almadan gitmiyorum."

Bir şey bana çarpmadan önce ona ters ters baktım. "Burada ne yapıyorsun?"

Kaşları birbirine çarptı. "Bebeğim, ben burada sana sorunlarını çözmende yardımcı olmayı teklif ediyorum."

"Burası değil." Yeri işaret ettim. "Burayı." Kolumu genişçe salladım. "Gnaw Bone. Neden The Dog'daki işi kabul ettin?"

"Çünkü omzuma bir balta yedim, yavaşlamamı, düşünmemi ve tekrar gözden geçirmemi sağladı. Bar işletmek umurumda değil. Yönetici maaşıyla yapmayı tercih ederim. Birçok yerde bulundum ve iyi muamele gördüm. Düşündüğümde, burası aklıma takıldı. Nedenini bilmiyorum. Umurumda da değil. Öyle oldu. Ben bunları düşünürken, The Dog'un bir menajere ihtiyacı vardı. Jake terfi etmek istemedi, beni aradı. Onlara ilgilendiğimi söyledim. İşte geldim."

Bu şaşırtıcı bir şekilde açık sözlü ama şaşırtıcı derecede eksiksizdi.

"Peki ya ben?" diye sordum. "Kasaba o kadar da büyük değil, Ham, ve sana en son nefes alma alanını paylaştığımızda, her şeyi o kadar da harika bırakmadığımızı hatırlatmama gerek yok sanırım."

"Seninle aramı düzeltmek yapılacaklar listemdeydi."

Bunu aynı şehirde var olabilmek ve şüphesiz birbirimize rastlayabilmek için mi yoksa beni son gördüğünde işlerin bitiş şeklinden hoşlanmadığı için mi yapmak istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Önemli olan hayatıma devam etmektir.

Bunu yapmak için derin bir nefes aldım, bunu yaparken mantıklı düşünmeye çalıştım ve nefesimi verirken başımı sallayarak şöyle dedim: "Ham, kavgamız aşırı oldu. Bence bu durumdan birbirimizi yaralayabileceğimizi, akıllı olabileceğimizi ve uzak durabileceğimizi öğrenmemiz gerekiyor. Gnaw Bone o kadar büyük değil ama beni gördüğünde düzgün bir insan gibi davranacağına söz verersen ben de aynısını yaparım."

"Zara, kavgamız sıradışıydı çünkü bir baltalı katil tarafından avlandım. Feb'i saplantı haline getirmiş hasta bir herifti ve bu konuda değer verdiğim bir kadına bir şeyler yaptı ve ben de bu karmaşanın içinde kaldım. Ve sen benimle birlikte halledemeyeceğin ciddi bir sorunla uğraşırken seni yakaladım. Bunun acısını birbirimizden çıkardık. Kontrolden çıktı ve birbirimizi yaraladık. Şimdi benim bir hayat planım var ve sen de bu planı yaparken güvende olacağın bir yer bulmalısın. O yer benim yanımda. Bağlanmak yok. Saçmalık yok. Sen

Benim için çalış ve iyi para kazan. İkinci yatak odamda yaşarsın. Kendine çeki düzen verirsin. Bir plan yaparsın. Hayatına devam edersin. Ve bu arada, birbirimizle inşa edeceğimiz yeni her neyse ona giden yolu buluruz. Baskı yok. Hiçbir şey yok. Sadece sen güvende olacaksın, ben senin için endişelenmeyeceğim ve birbirimizin işine burnumuzu sokmayacağız."

Bu neden birdenbire tamamen mantıklı gelmişti? "Dürüst olmak gerekirse, Ham, düşünmek için biraz yalnız zamana ihtiyacım var.

Bu," dedim ona.

"Onu alamazsın. Benim yanıma taşınmazsan, kanepende yatarım çünkü polis şefleri bir kasabada hamile kadınları kaçırabiliyorsa, her şey mübahtır. Yani zincirin kopmuşken, hiçbir şekilde gitmiyorum."

Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim.

"Kurabiyem, bir süredir bu boku yiyorsun," diye devam etti. Gözlerimi açtım ve ona bakmak için başımı kaldırdım. "Herkes senin için endişeleniyor. Duyduğuma göre, sana yardım etmek için senin izin vereceğini düşündükleri her şeyi yapıyorlarmış. Sana söyledim, benim için önemlisin. Tanrı aşkına bebeğim, bırak sana yardım edeyim."

"Birlikte yaşamak iyi bir fikir değil, Ham." "Daha önce işimize yaramıştı."

"Daha önce sevgiliydik," diye fısıldadım ve Ham'in çenesi gerildi.

Sonra da şöyle dedi: "Doğru. Ne demek istediğini anladım. Yani, temel kurallar.

Takılırsınız, onun evinde yaparsınız. Ben de karşılığını veririm. Anlaştık mı?"

Ham'in ikinci yatak odasında uyuyordum, bütün gece dışarıda olduğunu biliyordum.

Bu yıkıcı olurdu.

Bunu hissettiğimi belli etmeyecektim.

Ayrıca hiç takılmadığımı da paylaşmayacaktım.

Bir daha asla. Hayatımın sonuna kadar.

"Bu iyi bir kural," dedim onun yerine. "Bir tane daha, içtiğin biranın yerine benimkini koyacaksın."

Ağzı seğirdi ve kabul etti. "Tamamdır."

"Ve sen tuhaf bir şekilde düzenli birisin," diye

bilgilendirdim onu. "Ayakkabılarımı falan dışarıda bırakırsam bana ışık tutamazsın."

"Bebeğim, ben garip bir şekilde düzenli değilim. Sadece senin gibi pasaklı değilim."

"Ben pasaklı değilim," diye karşılık verdim.

"İç çamaşırı almak için acil olarak alışveriş merkezine gitmek zorunda kaldığın üç sefer biliyorum. Çamaşır yıkamak yerine gerçekten yaptığın bir şeydi bu."

"Bu, evimde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olmadan önceydi. Çamaşır yıkamaktan nefret etmiyordum. Çamaşırhanede sürekli uyuyan o tuhaf adamdan nefret ediyordum."

Bunun üzerine Ham sırtıttı. "Şanslısın, koridorda istifleenebilir bir şeyim var."

"Yaşasın," diye

mırıldandım. Ham'ın sırtışı daha da büyüdü.

Sesi soldu ve sessizce, "Bunu halledeceğiz," dedi. "Ham-"

"Cookie, bunu halledeceğiz." Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bana duymak istediklerinizi söyle," dedi.

"Uh... sadece söylüyorum, yapsam bile, kilidim hala kırık, buraya bir deli gibi saldırdığını görüyorum. Bu, ben taşınana kadar kanepede uyuyacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır, sen bana duymak istediğimi söyle, yani yatağını hemen kamyonetime yüklüyoruz, kışını içeri taşıyoruz ve bu gece yeni odanda uyuyacaksın. Geri kalan eşyalarını sonra alırız."

Ham hakkında öğrenilecek yeni bir şey. Bir şey istiyordu, oyalanmıyordu.

Onu incelerken bunu zihnime not ettim (ve defalarca altını çizdim).

Ham bana izin verdi.

Sonunda, "Bunun tamamen çılgınca olduğunu ve felaketle sonuçlanacağını biliyorsun," dedim.

"Seni son kez çatımın altına aldığımda, beş yıl iyi geçti ve bu yıllar içinde iyi olmayan birkaç zaman oldu. Onlar harikaydı. Yani bebeğim, hayır. Bunu hiç bilmiyorum."

O noktada, çoğunlukla konuşmayı bırakmam gerektiğine karar verdim.

konuşmayı keserdi.

Ben de öyle yaptım ve teklifini değerlendirdim.

Bunu yapamayacağımı biliyordum. Yapmamam gerektiğini de biliyordum.

"Yatağını soyacak mısın yoksa çarşafı yolda mı havalandıracaksın?" Ham sordu.

Lanet olsun.

Bunu yapacaktım. Çünkü o haklıydı.

Ham'a saldıran Dennis Lowe ayrımcılık yapmamıştı. Karısını öldürmek de dahil olmak üzere erkeklere ve kadınlara saldırmıştı. Carnal'daki adam ayrımcılık yapmıştı. Sadece kadınları öldürmüştü. Ve Lexie Walker, eski polis şefi tarafından kaçırılan hamile kadın, açıkça bir kadındı. Canlı canlı gömülen ama neyse ki gömülmeden önce kurtarılan Faye Goodknight'ın da bir kadın olduğundan bahsetmiyorum bile. Bir eş. Hamile bir kadın. Ve Faye Goodknight lanet olası bir kütüphaneciydi.

Kimse güvende değildi.

Ve bir gözetleme deliğim bile yoktu.

"Soyun," diye cevap verdim.

Ham

gölümsedi.

İçimi çektim.

O deli değildi. Ben deliydim.

Ama kendi kendime, en azından aynı anda hem deli hem de güvende olabileceğimi söyledim.

Ham yatağa doğru ilerledi.

Orada öylece durdum, hayatta kalmayı umuyordum. Sonra onu takip ettim.

Dördüncü **Bölüm**

Kolay

İki gün sonra.

Deluxe Home Store'un dinlenme odasında karşımda oturan arkadaşım, patronum, kırk yaşlarında tombul, çekici bir siyah kadın olan Maybelline, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diye söze başladı. "Sen ve bu çocuk yıllar önce birlikteydiniz. O gitti. İkiniz de yıllarca inişli çıkışlı bir ilişki sürdürdünüz. Çoğunlukla bitti. Greg'le bir şeyler keşfetmesi için gitmesine izin verdin. Bir psikopat tarafından baltalandı, onu aradın, geldi, birbirinize girdiniz, şimdi Gnaw Bone'da yaşıyor ve sen dün onun yanına mı taşındın?"

Kaşları kalkmıştı ve yüzünde bir kuşku ifadesi vardı.

Tepkisini anladım. Bu şekilde parçalara ayırmak kulağa pek hoş gelmiyordu.

Maybelline'i Chantelle'de yaşamasına rağmen uzun zamandır tanıyordum. Dükkanıma düzenli olarak gelmeye başladıktan sonra arkadaş olduk. Yerel bir mum üreticisinin yaptığı mumları beğenmişti.

Ayrıca başka bir yerel sanatçının yaptığı eşsiz görünümlü ve şaşırtıcı derecede melodik rüzgar çanlarını eyalet dışındaki arkadaşlarına hediye etme alışkanlığı vardı. Dükkânı kaybettiğimde, tüm işe alımları yapan personel şefi olduğu için, Deluxe'te bir iş bulmam için çalıştı.

Ve daha yeni istifamı vermiştim.

"Bana iyilik yaptın tatlım, ama şu anda işlerin benim için çok zor olduğunu ve asgari ücretin biraz üzerinde kazandığımı da biliyorsun," diye hatırlattım. "Garsonların maaşları berbat ama herkes The Dog'a gidiyor. Neredeyse her gece tıklım tıklım. Daha önce orada çalışmıştım ve bahşişler inanılmazdı. Burada kazandığımı en az ikiye, hatta üçe katlayacağım ve buna ihtiyacım var."

"Tamam, anladım. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum," diye yanıtladı Maybelline. "Burada iyisin. Müşterilerle aran iyi. Zamanında geliyorsun ve erkek arkadaşının telefonlarına cevap vermek ya da esrar satıcınla buluşma ayarlamak için depoya gizlice girmek ya da raflarda saklanmak yerine çalışıyorsun. Çoğu insan berbattır. Zamanımın yarısını onlarla uğraşarak geçiriyorum. Personelden kafamı patlatmaya hazır olmayan sadece sen ve Wanda varsınız. Bu yüzden seni kaybetmek istemiyorum. Ama anlıyorum. Anlamadığım şey, birdenbire bu adamla yaşamaya başlaman, kusura bakma bebeğim, kulağa pek de akli başında bir adammış gibi gelmiyor."

"Jambon ayarlandı," diye itiraz ettim.

"O bir serseri," diye karşılık verdi Maybelline. "Bu ayarlanmış bir şey değil. Sonra da gece yarısından sonra evinize gelip sizinle mi yatıyor?" Kadın başını salladı.

"Hayır."

"Kavga ettik çünkü az önce bir baltalı katil tarafından baltayla öldürüldü," dedim ona, duyguların yükselmesi için onca neden varken, bunun tam bir saçmalık olduğunu düşünerek.

"Bundan sonra sorun yaşayacağını anlıyorum tatlım, ama üç kız kardeşim ve üç kızım olduğu için hiçbir şey öğrenmemiş değilim, kendim de bir kadını. Yüzünü görüyorum, Zara. Normalde olduğundan daha fazla gerginsin ve bunun son iki geceyi bu adamın çatısı altında uyuyarak ve ona kahve yaparak geçirdiğin için olduğunu biliyorum."

"Ona kahve yapmıyorum, Maybelle. Neredeyse öğlene kadar kalkmıyor. Taşınmak dışında onu neredeyse hiç görmedim."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi nazıkçe. Ne demek istediğini biliyordum.

Bakışlarını tuttum.

Sonra ona dedim ki, "Biliyorum. Ama o iyi bir adam ve bana göz kulak oluyor. Ev sahibimle konuştu ve herhangi bir ceza ya da güçlük çıkarmadan beni kira kontratımdan çıkardı ve bu on beş dakikasını falan aldı. Jake'i buraya gelmesi için ikna etti ve eşyalarımı onun evine götürmek için tüm ağır işleri onlar yaptı. Ve evi gerçekten çok güzel. Temiz. Yeni gibi. Kendime ait bir balkonum var. Ve sadece gözetleme deliği değil, güvenlik sistemi de var."

"Bunların hepsi şu anda hayatın için iyi, Zara, ama hiçbir kalbin için iyi değil."

Kesinlikle yanılmıyordu.

"Onu aştım," dedim ve o da arkasına yaslandı ama gözlerimi bırakmadı.

"Hatırlatırım, üç kızı ve üç kız kardeşi olan bir kadınla konuşuyorsun bebeğim," demeden önce birkaç dakika konuşmadı.

Tamam, Maybelline'e karşı bir şey yapamadım.

"Tamam, o zaman, onu unutmuş değilim ama bir daha hiçbir erkekle bu boku yapmayacağım. Bu konuda kararlıyım. Hayatımı yeniden toparlamaya kararlıyım. Yani başka bir erkekle birlikte olmaya açık olsam bile, bir erkeğe sahip olmak dikkatimi hayatımı toparlamaktan uzaklaştırır. Ve böyle bir şey olmayacak, bu yüzden başka bir erkek istemediğim için şanslıyım."

Cevap veremeden ona doğru eğildim ve elini tuttum.

"Otuz iki yaşındayım Maybelle ve yeni bir başlangıç yapıyorum ve bu berbat bir şey."

"Biliyorum tatlım," diye fısıldadı.

Konuşmaya devam ettim, ona bildiği şeyleri anlattım çünkü bunları benimle birlikte yaşadı.

"Banka evimi aldı ve mağaza için alacaklılarımla o kadar derine indim ki kredi notum tamamen yerlerde sürünüyor. Haczin kara lekesinin geçmesini beklemek ve kredi geçmişimi yeniden düzene sokmak için yedi yıl oturmam gerekiyor.

Bütün bunlarla mahvoldum. Bankada iki yüz dolarlık depozitom var ve hepsi bu. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Kira Ham's'ta olacak ama işe gitmek için buraya kadar gelmek zorunda kalmazsam benzinden tasarruf edeceğimi biliyorum."

"Bu konuda haklısın," diye mırıldandı.

Bunun bir yere varacağım anlamına geldiğini düşündüm ve devam ettim.

"Dediğim gibi, maaşım en az iki katına çıkacak. Ve bildiğim bir şey var ki, geçmişimize rağmen Ham benim için doğru olanı yapacaktır. Bugünlük buna tutunuyorum. Yarın, bunun üzerine inşa edeceğim. Ve sonra biraz daha inşa edeceğim. Ta ki bu boktan zaman bitene ve nihayet, nihayet tekrar dört gözle bekleyeceğim bir şey olana kadar. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Sadece onu bulmam gerektiğini biliyorum Maybelle. Çünkü iyi, dört gözle beklenecek, uğruna çalışılacak bir şeyin olmaması berbat bir şey. Seni yenebilir. Neredeyse beni yenmesine izin verdiğim bir sürü zaman oldu. Ve bu çizgiyi korumak ve beni yenmesine izin vermemek için ne yapmam gerekiyorsa yapmalıyım."

Konuşmam bittiğinde Maybelline elimi sıkıca tutuyordu.

"Çok iyi gidiyorsun kızım," dedi bana.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim ona. "Dürüst olmak gerekirse Maybelle, kaçmak istediğim ya da plazma satmak zorunda kaldığım için kendimi aşağılanmış hissettiğim zamanlar, sırf biraz mısır gevreği alabilmek ve arabama biraz benzin koyabilmek için kanımın damladığı her an gözyaşlarımla savaşmak, yirmi dolar kazanabilmek için Nina ve Max'in çocuklarına bakıcılık yapma fırsatını kaçırmamak. Bu bir mücadele, beni yenmesine izin vermemek. Ham kendimi toparlamam için bana bir şans veriyor. Ona karşı bir şeyler hissederken onunla birlikte olmak da bir mücadele olacak. Ama bu gerçekten uzun zamandır sahip olduğum en iyi şans ve bunu kullanmalıyım."

Maybelline gözlerimi tutarken elimi sıkıca tutmaya devam etti.

"Bana ihtiyacınız olursa, ben oradayım," diye ilan etti.

Gülümsedim, elini bıraktım ve arkama yaslandım. "Sen her zaman öylesin."

"Tamam, hayır. Demek istediğim, bana ihtiyacınız olsun

ya da olmasın, orada olacağım," diye düzeltti.

Kafam şaşkınlıkla yana eğildi. "Ne?" "Ben ve Wanda, davaya bakacağız," dedi. duyuruldu.

Kafam hâlâ karışık. "Hangi davada?"

"Bu çocuğu tanımıyorum. Onu çok çabuk tanıyacağız. Nabzını tutacağız. Kızımızla oyun oynamadığından emin olacağız."

Bu konuda içimde iyi bir his yoktu.

"Maybelle-"

Bir elini bana doğru kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Seni seviyorum bebeğim. Bunu biliyorsun. Wanda senin için dünyaları düşünüyor ve sen de bunu biliyorsun. Ama henüz o sıcak sudan çıkmadın. Sıcak adamda boğulmadığından emin olacağız."

Tekrar eğildim. "Maybelle, ciddi, dürüstçe söylüyorum, dalga geçmiyorum. O iyi bir adam."

"Seni terk etti."

"Evet, ama-"

"Seni terk etti ama yanında tuttu, sonra da senin ondan uzaklaşmana izin verdi." "Bu doğru, ama-"

"Çocuk bana iyi bir adam olduğunu kanıtlamak zorunda kalacak." Tekrar arkama yaslandım ve bıraktım.

Maybelline ve ben, alışveriş yapan ve mağaza sahibi olmaktan, kahve içmek için buluşmaya, içki içerken sohbet etmeye, erkek delisi kızları ve erkek yiyen kız kardeşleri hakkında saatlerce telefonda konuşmaya, beni haftada iki kez akşam yemeğine davet etmesine, böylece benimle ilgili tüm endişelerini en azından bu endişeyi gidermek için iyi bir sıcak yemek yediğimden emin olmaya meşgul olduk. Başka bir deyişle, onu tanıyordum. Günlerce konuşabilirdim ve o yine de Ham'e göz kulak olmak için Wanda ile ne yapacaksa yapardı.

"Beni yeni evimden attırmayın yeter. Bektan bir yer," dedim.

"Latrell ve benim yanıma taşınabilirsin, bu olur." "Eğer Latrell'in kadın oranı

Ev dörtten beşe çıktı," diye karşılık verdim.

"Bu doğru," diye mırıldandı. "Ama ona düzenli olarak ayak masajı yapacağım. Bunu atlatacağıdır."

Latrell'in ayak masajını sevdiğini biliyordum ve Maybelline bu masajı stratejik olarak kullanarak çok şey başarmıştı.

Yine de, "Beni evimden attırma Maybelle," diye tekrar uyarmanın önemli olduğunu düşündüm.

"Senin sözde iyi ve seksi adamının üzerine fazla gitmeyeceğiz." Bu büyük ihtimalle koca bir yalandı.

Bu yüzden, "Beni evimden attırma Maybelle," diye tekrarladım.

Tam o sırada masanın üzerindeki telefonum çalmaya başladı. "Her şey yoluna girecek," diye beni temin etti ve ayağa kalktı. "Şimdi, istifanı kabul ediyorum. İstemeye istemeye. Telefonunu al. Ve molanız bittiğinde üçüncü kayıttasınız." Bana el salladı ve gitti.

Telefonuma baktım ve aramayı cevapladım. "Hey, Arlene," diye selamladım.

Arlene, Gnaw Bone'daki yerel taksi şirketinde hareket memuruydu. Aynı zamanda şirketin yarı sahibiydi. Şirketin kardeşiyle birlikte ortağı olan kocası vefat edince şirket ona miras kalmıştı. Gnaw Bone gelişen bir metropol olmadığından ve taksilere bazen turistler için ihtiyaç duyulduğundan, ancak çoğu zaman son çağrıdan yaklaşık otuz dakika sonra, bu, günlerini herkesin işine girmek için bolca zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Şimdi sıranın bende olduğunu görebiliyordum.

Selam vermek yerine, "Reece denen adamla yeniden aynı eve taşınman da neyin nesi?" diye sordu.

"Arlene-" Denedim.

"O çocuk yıllar önce seni yüzüstü bırakıp gitmedi mi?" diye itti.

"Şey, tam olarak yüksek ve kuru değil. Yuvarlanan bir taş olduğunu ve bunun an meselesi olduğunu biliyordum. Ama bu öyle bir şey değil. Biz sadece oda arkadaşınız. Kaldığım yer güvenli değildi. Onun yeri öyle. O sadece beni güvende tutuyor."

"Yaşadığın o çöplüğü zaten biliyorsun, Zara. Oraya asla taşınmaman gerektiğini söylemiştim. Lanet olası bir gözetleme deliği bile yok."

Gözlerim tavana doğru yuvarlandı.

"Her neyse," diye devam etti. "Her neyse. Bu akşam The Dog'da bir şeyler içmek için buluşuyoruz. Yedi buçukta."

"Arlene, açmam gereken kutular var."

"Ee? Yarın akşam paketleri aç. Yedi buçukta. Orada görüşürüz."

Sonra telefonu kapattı.

O gece The Dog'a gideceğimi tahmin etmiştim.

Bu kötü bir fikir değildi. Beni eve taşıması dışında Ham'i pek görmemiştim ve bazı şeyleri halletmemiz gerekiyordu. Kira ve faturalar gibi.

İki yüz dolarım vardı. Bir içki alabilirdim.

Böylece Köpek oldu.

Telefonumu dolabıma kaldırdım ve hızlıca üç numaralı kayda gittim.

* * *

Yediyi çeyrek geçe The Dog'a girdim, barın arkasında Ham'i gördüm ve nefesimi tuttum.

Bunu sekiz buçuk yıldır görmemiştim. Ve özlemiştim.

Kız kardeşim Xenia ve ben, ailemizin çatısı altından mümkün olan en kısa sürede çıkmak için hiç vakit kaybetmedik.

Benim için bu, yasal olarak alkollü içki servisi yapabildiğim on sekiz yaşımdan yirmi bir yaşına kadar The Mark'ta hosteslik yapmak anlamına geliyordu. O zaman The Dog'a taşındım ve neredeyse hiç param yokken ve stüdyomdan yarım adım ötedeki bir dairede bir kız arkadaşım ile yaşarken, her gece cebimde bir sürü nakit paraya sahip oldum ve evime taşınana kadar tuttuğum kendi yerimi aldım, hatta Ham'in yanına taşındığım zaman bile.

Ham orada işe girmeden önce The Dog'da üç yıl geçirmiştim.

Geriye dönüp baktığımda, ona ilk görüşte aşık olmuşum. Ama o sadece ateşli değil, aynı zamanda havalı ve birlikte çalışması eğlenceli biri olarak bunu tamamladı. Hiçbir şey olmasını beklemiyordum. Benden on bir yaş büyüktü.

ve o zamanlar bu çok fazlaydı. Şimdi bile, hala çok gibi görünüyor.

Ama bizim için oldu. Çok uzun sürmedi. Ailem benimle ya da Xenia'yla uğraşmaktan hiç vazgeçmedi. Ta ki Ham etraftayken yapana kadar, onun dediği gibi sırtımı aldı, yatağına düştüm ve bu durumu benim için halletti.

Ne yazık ki Xenia için değil. O zamana kadar Xenia, yılların eğitim ve deneyimine sahip profesyoneller de dahil olmak üzere onunla ilgilenen herkesin ötesindeydi.

Her zaman yaptığım gibi düşüncelerimi kız kardeşimden uzaklaştırdım ama bunu yaparken Ham'in beni gördüğünde attığı seksi gülümsemeyi yakaladım.

Evet, bu bir mücadele olacaktı.

O yöne doğru hareket ettiğimi görünce bardan aşağı indi.

O önümdeki bara vururken ben de kıcımlı taburenin üzerine koydum. "Bana geleceğini söylememiştin," dedi. Selamlar.

"Komuta performansı," diye açıkladım. "Arlene."

Gırtlaktan seksi bir "Ah," diye mırıldanırken yine seksi bir şekilde gülümsedi.

Seksi, gırtlaktan gelen "ah" sesini ve gülümsemesini görmezden geldim ve Ham'in Arlene'i eski günlerden hatırlamasına (Arlene unutulmazdı) hafifçe şaşırdım, gerçi o döndüğünden beri içeride olma ihtimali vardı ve hedefe kilitlendim.

"Eve geldim, kafan dağılsın diye bazı eşyaları yerleştirdim ve dışarı çıktım, yoksa beni soğuk bir bira içerek beklemen gerektiğini söylemek için seni arardım."

Hiç tereddüt etmeden iki adım geri çekildi, eğildi, barın arkasındaki camekanlı buzdolabından soğuk bir bira çıkardı, kapağını çevirdi ve geri dönüp bira şişesini önümdeki barın üzerine koydu.

Tuttum ve derin bir nefes çektim.

Onu bıraktığımda, "Sadece birkaç kutuyu açtım, kafan patlamasın diye söylüyorum. Yarın bitireceğim."

"Bana tabakları açtığını söyle," diye emretti.

"Kağıt tabaklar, garip bir şekilde bol miktarda yemek çubuğu ve hepsi bu kadar, kupa bile yok, evet. Bulaşıkları yerleştirmeye öncelik verdim."

Sırıttı. "O zaman kafam patlamaz."

"Güzel," diye mırıldandım ve biramdan bir yudum daha aldım. Birayı bıraktığımda, "Arlene gelmeden önce konuşmak için bir saniyen var mı?" diye sordum.

"Jake arka tarafta, ben de öyle yapıyorum ama sadece kimsenin içkiye ihtiyacı yoksa yapıyorum."

"Bu hızlı olacak."

Kaşları yukarı kalktı. "Ne oldu?"

"Kira, faturalar ve bunun gibi şeyler hakkında konuşmalıyız." "Neden?"

Gözlerimi kırptım ve şaşkın bir şekilde "Neden?" diye tekrarlardım.

"Eh, siz de ödeme yapmadığınıza göre, konuşacak bir şey yok."

O zaman gözümü kırpmadım. Gözlerimi kocaman açarak ve dudaklarımı ayırarak baktım.

"Ödeme yapmıyor muyum?" diye sormak için kendimi toparladım. "Bebeğim, sana söyledim, ayaklarının üzerinde durmana yardım ediyorum." "Ama-"

"Ayaklarınızın üzerinde durabilmek için paraya ihtiyacınız var." "Evet, ama-"

"Hey! Barmen!" diye seslendi bir adam.

Sağ tarafa baktım ve bir adamın elinde on puan tuttuğunu gördüm. "Geri döneceğim," diye mırıldandı Ham ve adama doğru ilerledi.

Kısa tartışmamızı ve bu konuda ne hissettiğimi düşünerek biradan bir yudum aldım.

Sonra bu konuda ne hissettiğime karar verdim.

Neyse ki Ham hızlı davranıp adama bira getirdi, para üstünü verdi ve bana geri döndü.

"İyi miyiz?" diye

sordu. "Hayır," diye

cevapladım.

"Zara-"

Eğildim. "Lütfen, beni dinle." Ham gözlerimi tuttu. "Dinliyorum."

"Bunu yapmana izin veremem. Birlikte olsaydık bile bunu yapmana izin veremezdim. On sekiz yaşımdan beri kendi yolumu çizdim."

"Sevgilim -"

"Lütfen. Dinle," diye ısrar ettim. Ham çenesini kapattı.

"Bir şeyler ayarlamalıyız. Orayı kiralamanın maliyetini biliyorum çünkü taşınırken kontrol etmiştim. Bütçemin tamamen dışındaydı ve üç balkonlu iki yatak odasına bile bakmıyordum. Sanırım senin kiranın yarısı benim stüdyo kiramdan daha fazla, bu yüzden berbat bir durum ama bunu kaldıramam. Ama bir şeyler yapmalıyım ve sen de bana izin vermelisin, Ham. İzin vermezsen hemen taşınıyorum. Maybelline eğer istersem onunla ve kocasıyla kalabileceğimi söyledi-"

Sözümü kesti. "Yarım kamu hizmetleri, ilk ay yüz dolar, ikinci ay yüz elli, üçüncü ay iki yüz dolar, önümüzdeki üç ay boyunca buna bağlı kalacağız ve nerede olduğuna bakacağız."

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Anlaştık mı?" diye sordu. Başımı salladım.

Zeki gözleri yüzümde gezindi. "Sakin ol," diye mırıldandı.

"Ne?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey." "Hayır, Ham, ne?"

Yine beni inceledi ve sonra bardaki ön kollarına doğru eğildi ve bu anıdan gelen darbeye mide kaslarım kasıldı.

Birlikte olmadan önce ve özellikle birlikteyken, barın dışında durduğum, Ham'in arkasında durduğu, kollarına yaslandığı, bana yaslandığı zamanları sayamazdım,

Biz flört ederken, sohbet ederken, derin konuşurken, dalga geçerken, şakalaşırken, her neyse.

Onu da kaçırdım. Çok büyük.

Ve orada çalışmam, Ham'in bana doğru eğilmesi, onu geri alıyordum.

Sadece istediğim gibi değil.

Evet, bu bir mücadele olacaktı.

"Bunu söylemekten çekiniyorum sevgilim" -Ham aklımı düşüncelerimden aldı- "ama sahip olduğumuz şeye sahiptik ve bunun paylaştığımız derin kısmına geri dönmemizi istiyorum, işte burada. Sanırım sana söylediklerimden anladın ki, çoğunlukla kadınların büyük bir hayranı değilim. Ben bir erkeğim, bu yüzden temel ihtiyaçlar, payımı aldım, bunu senden saklamadım ama sahip olduğum kadınlardan sadece ikisi kolaydı. Ta ki o gece aramızda bir şey olana kadar, onlardan biri de sendin. Bektan bir dönemden geçiyordun, anlıyorum. Ama bilmeni isterim ki, kolay olana döndüğün için mutluyum. Seni hep böyle düşünmüştüm ve yanımda olmadığında da seni böyle hatırlıyordum." Sırıttı. "Bu ve gülümseme, saçlarının yumuşaklığı ve ağzını ne kadar iyi kullandığın."

Sözlerinin bende yarattığı ürpertiği gizledim ve uyardım, "Henüz tehlikeyi atlatmış değilim, Ham. Çok yardımcı oluyorsun ama elim kolum bağlı."

"Seni oraya götüreceğiz," diye söz verdi.

"Havalı olduğun için teşekkür ederim," diye cevap verdim ve gülümsedim. "Ben de seni böyle hatırlıyorum. Ateşli ve havalı olman."

Eli geldi ve uzandı. Hazırlandım, umutlandım ama düşeceğinden korktum.

Olmadı.

Ham her zaman yaptığı şeyi yaptı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmak uçları kabuğun tüm uzunluğu boyunca lobuma kadar gitti, sonra boynuma indi. Parmaklarını oradaki deride gezdirdi ve saçlarım döküldü.

O gün nerede olduğumuza bağlı olarak, parmakları boynumda durmuyordu.

Ama bunu kabul ederdim. Ne kadar çaresiz ve yanlış olsa da iyi hissettiriyordu. Kafa derimin karıncalanmasına, göz kapaklarımın ağırlaşmasına, tenimin ısınmasına neden oldu ve ben de Ham'den bunu özlemiştim.

Göz kapaklarımı tekrar kaldırıp Ham'a odaklanabildiğimde yüzündeki ifade, parmaklarının en son dokunduğu noktaya odaklanmış gözleri nefesimi kesmişti çünkü o da özlemiş gibi görünüyordu.

"Sadece seni güvende tutmak için mi? Evet, doğru," diye homurdanan Arlene, kışını yanımdaki tabureye dayayarak anı bozdu. "Coors, şimdi, oyuncu," diye emretti, gözleri keskin bir şekilde Ham'in üzerindeydi.

"Oyuncu mu?" diye sordu, gözleri Arlene'deydi ve sonra bana kaydı.

Arlene bana döndü. "Bugünlerde Lothario dedikleri bu değil mi?"

"Ham çapkın ya da çapkın değil, Arlene," dedim ona kararlı bir şekilde.

Arlene beni görmezden geldi ve hoşnutsuz görünen Ham'e baktı.

Ham'in hoşnutsuz görünmesini de görmezden geldi.

"Onu tanıyorum ama seni tanımıyorum, sadece yıllar önce şu anda bulunduğun yerdeyken seni tanıdığımı biliyorum. Ondan hoşlanıyorum ve yıllardır hoşlanıyorum. Senden hoşlanıp hoşlanmadığımı henüz bilmiyorum. Ayrıca onun kendi ayakları üzerinde durmasını istiyorum ve bunu yaparken kalbiyle oynayacak bir adama ihtiyacı yok. Bu yüzden, sadece söylüyorum, şu ikinizin yaptığı şey" - yumruğunu yüzüne doğru kaldırdı, işaret ve orta parmaklarını uzattı, gözlerini işaret etti, sonra Ham'a ve sonra tekrar geri döndü - "Seni izliyorum."

Müthişti. Şimdi Maybelle, Wanda ve Arlene, Ham'in karşısına dikileceklerdi.

Sinirlenmek yerine, her zaman tanıdığım Ham ortaya çıktı ve dudakları seğirdi.

"Sana bira getirmemi izlemek ister misin?" diye sordu.

"Evet. Ve bu arada, bu seni daha iyi hissettirmek için uzun bir yol kat edecek.

Ben de senin gibi," diye yanıtladı Arlene.

"Demek ki fazla bir şey gerekmiyor,"

dedi Ham. Arlene, "Benim biram yok,"
diye söze girdi.

Ham gülümsedi, bana çevirdi, sonra Arlene'e bir Coors getirip önüne koydu ve "Kız zamanı" diye mırıldandı.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Arlene.

Ham ona bir kez daha gülümsedi, bana doğru fırlattı, uzanıp biranın etrafında kıvrılmış parmaklarıma dokundu ve barda dolaşmaya başladı.

"Bir ayının bir insanla çiftleşmesinin bu kadar ilahi bir şey yaratabileceğini bilmiyordum ama işte. Kanıt," dedi Arlene ve ona baktığımda Ham'i incelediğini gördüm.

O sırada barın aşağısında, sırtarak baktığı kadının önündeki boş bardağı kapmakta olan Ham'a dönüp baktım.

Ona yaklaşan gözlerle bakıyordu.

Başka tarafa baktım.

"Evet, çok seksi," diye kabul ettim.

"Sıcak ya da değil, dikkatli ol," diye uyardı

Arlene. Bakışlarım ona kaydı.

Arlene huysuz, meraklı ve işinize karışan biriydi ama yine de sevimliydi çünkü sadece meraklı ve işinize karışıyordu çünkü önemsiyordu. Ayrıca garip bir seftali rengine boyanmış, sık bukleler halinde perma yapılmış kısa saçları vardı. Son olarak, minyon ve çok yuvarlaktı ama minik, zarif elleri ve ayakları vardı. Bunu her zaman tuhaf ama aynı zamanda güzel bulmuşumdur.

"Biz sadece oda arkadaşıyız," diye kesin bir dille ifade ettim. "Mm-hmm," diye mırıldandı inanmayarak. "Ciddiyim," dedim ona.

"Benden yirmi yıl ve elli kilo alın, o adamın çatısı altındaydım, beş saniyeliğine oda arkadaşı olmak için elimden geleni yapardım."

"O yollardan geçtik. Hayatımıza devam ettik," dedim ona kararlı bir şekilde.

Arlene gözleriyle beni mızrakladı. "Bu göbekte birlikte kemerimin altına biraz hayat sıkıştırdım, kızım. Onu hatırla. Seni hatırla. Seni tanıyorum. Şimdi geri döndü ve ona, arkasına ve gülümsemesine iyice bakabildim. Bir kız bunu unutamaz."

"Tamam," dedim. "Diyelim ki aklımda Ham'in arkası ya da gülümsemesiyle ilgili olmayan ve öncelikli olan yaklaşık beş bin yedi yüz yirmi başka şey var."

"Odaklan," diye emretti ve ben de gülümsedim. "Olacağım, Arlene."

"Ben de öyle, Zara."

Doğru. Onaylandı. Arlene, Ham'in yüzüne bakacaktı. ve benim.

Başka tarafa baktım, biramdan bir yudum aldım, yutkundum ve "Yapman gerekeni yap" diye mırıldandım.

"Her zaman öyle," diye mırıldandı kendi çekişinden sonra. "Ama sakın beni yeni evimden attırmaya kalkma."

Ham'e burnunu sokma," diye talepte bulundum.

Kaşları havaya kalktı. "Kızım, bende incelik var." "Bir gergedanın inceliği," diye karşılık verdim.

Başka tarafa baktı, birasını dudaklarına götürdü ama içmedi.

Onun yerine, "Bunu duymamış gibi yapacağım." dedi. Sonra da içti.

Biramı dudaklarıma götürdüm ama ben de içmedim.

Bunun yerine gülümsedim ve "Senin için nasıl uygunsa" diye cevap verdim. Sonra ben de içtim.

"Onu geri çek. Bir tane daha getireceğim. Sonra bir tane daha."

Ve ödeyeceğim. Ayrıca ödeme konusunda lafı dolandırmayacağım. Beni ters tarafta yakalayabilirsiniz," diye emretti Arlene.

"Buraya arabayla geldim, Arlene," diye bilgilendirdim onu.

"Benim de bir taksi şirketim var, Zara," diye karşılık verdi. "Aşağıdan yukarı. Kızlar gecesi, benden. Yaşa bakalım."

Bu da bir emirdi.

Arlene, bu arada, Maybelline gibiydi.

Onunla mücadele etmedin.

Ben de alttan aldım, Ham'in gözlerini yakaladım, boşluğumu kaldırdım ve yolumuza devam ederken bir gülümseme daha aldım.

Evet, kesinlikle.

Bu bir m¼cadele olacaktı. Neyse ki
bira yardımcı oldu.

Arlene ve Maybelline'in beni bu kadar önemseydiğini bilmek de öyle.
Sonunda başarabilirim.

Beşinci Bölüm

Adil

Üç hafta sonra.

Tezgahları silerken Ham'in köşeyi dönüp mutfağa girdiğini görmek yerine hissettim.

"Birazdan hazır olurum. Sadece şu işi halletmem ve botlarımı giymem gerekiyor" dedim.

Üç haftadır The Dog'a geri dönmüştüm.

Ben de yanılmışım. The Dog'da garsonluk yapmak maaşımı ikiye ya da üçe katlamadı.

Dörde katladı.

Uzak kalalı uzun zaman olmuştu. Sanırım ne kadar iyi olabileceğini hatırlamıyordum.

Ve iyiydi.

Aslında, her şey iyiydi. Ham ile yaşamak. Ham ile çalışmak. Cebimde para olması. Benzin depom boşalmaya doğru gittiği için korkmamak. Buzdolabında bira olması.

Ve Ham ve ben geri döndük. Elbette onun parmaklarına, diline ve anatomisinin diğer kısımlarına sahip olmam gibi iyi şeyler değil ama Ham'in beni güldürmesi, Ham'in yumuşak olması ve o modda beni sarması, Ham'in her konuda soğukkanlı olması gibi diğer iyi şeyler.

Bazen bazı şeylerin beni etkilemediğini ve canımı yakmadığını söyleyemem. Mesela onu bir müşteriyle flört ederken gördüğümde. Ya da ben

Ellerine ya da dudaklarına bakarken gardımı düşürdüm ve bunların bir zamanlar benim olduğunu hatırladım, onlara dokunmakta özgürdüm, onları kendime koydum, benimkileri ona koydum.

Ama bunu yenmenin ve yoluma devam etmenin bir yolunu buldum. Bu yollar çoğunlukla cebimde para olması, gerçekten keyif aldığım bir işim olması ve Ham'in, benim istediğim gibi olmasa bile, her gün hayatımda olmasıyla ilgiliydi.

"Konuşmamız lazım," dedi bana.

Süngerini lavaboya atarken, "Kamyonda konuşabiliriz," diye cevap verdim. "Yirmi dakika sonra vardiyam var."

Bu arada, nakit paramın olmasının ve benzin göstergemin boşalmaya doğru gitmesinden korkmamamın bir başka nedeni daha vardı. Neredeyse her gece, Ham beni işe götürürdü.

"Yirmi dakika içinde çıkacağını biliyorum bebeğim.

Programı ben yazdım.

Hatırladın mı? Şimdi konuşmalıyız."

Onun ses tonuyla gözlerim havluyla kuruladığım ellerimden ona kaydı.

Ses tonu kızgın değildi ama inatçıydı ve bu nedenle şaşırtıcıydı.

Havluyu katlarken bile ona baktım ve "Tamam" dedim.

"Çamaşırlarımı sen yıkadın," dedi.

"Evet," diye kabul ettim.

"Bunu geçen hafta ve ondan önceki hafta da yaptın." "Ne olmuş yani?"

"Dün banyomu temizlemişsin," diyerek lavaboda bıyıklarını yıkayan ben olduğum için bildiğim bir şeyi paylaştı.

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Ve?"

"Sevgilim, biz oda arkadaşız."

Bu kısa açıklama karşısında benim de kafam daha az karışmamıştı. "Biliyorum." İşte o zaman içime girdi.

Sadece içime girmekle kalmadı, İri, nasırlı ellerinden birini kaldırdı, boynumun kenarına doladı ve beni kendine doğru çekti, böylece ben başımı arkaya doğru eğmek zorunda kaldım ve o da çenesini derine daldırmak zorunda kaldı, böylece birbirimizin gözlerini tutabildik.

Ham 6-4, hatta 6-5 yaşında olmalıydı. Ben beş-altı yaşındaydım. Topuklu ayakkabıyla bile benden yüksekti.

Bunu hep sevmişimdir.

Özellikle de tam da böyle yakın olduğumuz, onun çizme, benim çorap giydiğim ve iri cüssesinin bedenimi sarıp sarmaladığı, beni koruduğu, bana hükmettiği anlarda hoşuma gidiyordu.

Nefesimi tuttum.

Ham konuştu ve bunu tırtıklı ve tatlı bir şekilde yaptı.

"Minnettar olduğumu anlıyorum bebeğim. Anlıyorum çünkü bana söyledin.

Bana göstermek zorunda değilsin."

Onun yakınlığından, boynumun hassas derisindeki elinin sertliğinden, neden bahsettiğini anlayamayacak kadar bunalmışım.

Ben de "Ne?" diye sordum.

"Kendi çamaşırlarımı kendim yıkayabilirim. Banyomu temizleyebilirim. Bulaşık makinesini çalıştırmak için mutfığa geldiğimde, bulaşık makinesinin açılmış ve bulaşıkların kaldırılmış olduğunu görüyorum. Sabah kalktığımda kahve yapmak için hazırım, sen sadece kahveyi yapmakla kalmamışsın bebeğim, benim için bir kupa indirmiş ve içine şeker koymuşsun. Tekrar söylüyorum Zara, sen benim oda arkadaşısısın, hizmetçim değil."

"Ben sadece işleri düzenli tutmaya çalışıyorum," dedim ona. "Her şeyin düzenli olmasını seviyorsun."

"İntikam almaya çalışıyorsun," diye karşı çıktı. "Burada yaşıyorsun. Kira ödüyorsun. Burası senin de evin. Sen sözleşmeli bir hizmetçi değilsin. Burası senin evin. Sadece yaşa ve bana minnettarlığını göstermek için kendini hırpalamayı bırak. Buna ihtiyacım yok. Güvende olduğunu ve ayaklarının üzerinde durduğunu bilmek bana yeter."

Pekala, söylemeliyim ki, işleri düzenli tutmak ve Ham'in işini kolaylaştırmak için orada burada bir şeyler yapmak için kendimi zorluyordum çünkü bana karşı çok iyi davranıyordu.

Fark edeceğimi

düşünmemiştim. Daha iyi

bilmeliydim.

"Yarı yarıya yapabilecek duruma gelene kadar biraz daha

fazla yapsam nasıl olur?" diye denedim.

"Sen yarım1ar için endişelenmesen ve kendi işlerini halletsen nasıl olur? Ben kendiminkiyle ve ortak alanımızla ilgileneceğim. İstemediğim bir öç alma çabasıyla ben halletmeye fırsat bulamadan sen halletmek için kendini yıpratma. Anlaştık mı?"

Göğsüm ısınırken gözlerim boğazına kayd1 ama boğazım karıncalandı. "Bu hiç adil değıl."

"Bebeğim."

Tüm söylediğı buydu ama bu benim tekrar gözlerinin içine bakmamı sağladı.

Bakışlarını yakaladığımda yüzü daha da yakınlaşt1 ve nefesimi tutmaya geri döndüm.

"Daha önce de söyledim, birden fazla kez, sen önemlisin. Kullanmadığım bir yatak odasında yatıyor olman beni rahatsız etmiyor. Endişelenmene gerek olmayan şeyler için endişelenmeyi bırak ve bir süreliğine rahat bir nefes al."

Benim için, oydu.

Her zaman oydu.

Bu da sayısız nedenden biriydi.

Bunu belli etmediğımden emin olmak için, "Tamam, bulaşık makinesini boşaltmak için can atıyorsun, hadi boşalt. Ben pasaklı halime geri döneceğim. Sadece yaptığımda mızımızlanma."

Sırıtt1 ve ne yazık ki geri çekildi.

Ama elini boynumdan çekmedi. Nasırlı başparmağı dışarı kayarak boğazımı okşamadan önce onu sıkt1.

Sonra beni bırakıp uzaklaşt1 ve "Botlarını al. Geç kalacaksın ve patron böyle şeylerden hoşlanmaz."

Elimdeki katlanmış havluya bakıp gülümsedikten sonra onu fırının kulpuna soktum ve botlarımı almak için mutfaktan çıktım.

Ham'in "Bu havanın tadını çıkartıyoruz ama daha sonra hava soğuyacak, o yüzden bisiklete göre giyinin" dediğini duyduğumda durdum.

Eylül ayı yaklaşıyordu, Colorado Dağları'nda ne olacağı belli olmazdı. Bu, yarın dizlerimize kadar kara gömüleceğimiz ve Nisan'a kadar öyle kalacağımız anlamına gelebilirdi. Belki de

Yani yarın mayolarla dışarı çıkıp güneş yanığı olabiliriz.

Ama bisikleti olan ve öngörüleemeyen havalarda yaşayan herkes, öngörüleemeyen havalardan gelmeden önce bisikletini mümkün olduğunca sık dışarı çıkarırdı.

The Dog'da çalışmaya başladığımdan beri kamyondaydık. Yıllardır Ham'in bisikletinin arkasına binmemiştim.

Ham'in bisikletinin arkasında olmayı, Ham'e sarılmayı seviyordum.

Bu, canımı yakan o anlardan biriydi.

İçime attım, acıyı görmezden geldim ve botlarımı almaya gittim.

* * *

Perşembe gecesiydi ve The Dog kalabalıktı ama tıklım tıklım değildi.

Diğer garsonlardan Bonnie'nin hasta olduğunu öğrenince bu iyi oldu. Bu, meşgul olacağım, bir sürü bahşış alacağım ve gecenin hızlı geçeceği anlamına geliyordu. Bittiğinde çok yorgun olacaktım ama buna değecekti.

Bilardo masalarının olduğu arka taraftan köşeyi döndüm ve gözlerim otomatik olarak barın arkasındaki Ham'e gitti.

Gözleri zaten benim üzerimdeydi ama çenesini önüne doğru salladı, bu görmediğim bir müşterinin geldiği anlamına geldiğini bildiğim sessiz bir işaretti.

Başımı salladım, barın her tarafına dağılmış yüksek tabureli masalara baktım ve durdum.

Yeni bir müşterim oldu.

Yalnız bir adam, dalgalı siyah saçlar, hafif eğimli omuzlar, kot ceket. Bacakları genişçe açılmış, ayakları taburenin basamağında duruyordu. Kalçaları kalındı, lisede futbol oynamaktan kalmaydı.

Greg. Eski kocam.

Greg, The Dog'a hiç gelmedi. O bir Gnaw Bone yerlisi değildi. Chantelle'de bulunan bir çevre mühendisliği firmasında çalışıyordu ve bu işi almak için Kansas'tan taşınmıştı. Sessiz biriydi, masa oyunları oynamayı, film izlemeyi severdi, mutfakta bir araya geldiğinde tadı her zaman şaşırtıcı olan malzemelerden yemekler hazırlardı ve ara sıra evde benimle bira içerdi ama gece hayatına düşkün biri değildi.

The Dog'da olmasının tek bir nedeni vardı.

Orada olduğumu biliyordu.

Onu aylardır görmemiştim. İşe daha yakın olmak için ayrıldıktan sonra Chantelle'e taşındığını ve evcimen biri olduğunu düşünürsek bu sürpriz değildi.

Yine de irtibatta kalacağımıza söz vermiştik. Birbirimizi görecektik. Dışarı çıkıp bir şeyler yiyecektik. Boşanmak istediğimde, onu hayatımdan çıkarmak istemediğimi söylemiştim. Sadece artık onunla evli olmak istemiyordum.

Greg, Greg olarak, bunun için gitti.

Benim için her şeyi yapardı.

Gitmeme bile izin verdi.

Hayatımdaki erkeklerin her zaman yapabildiği bir şey.

Öte yandan, onlardan bunu isteyebilecek durumda da görünüyordum.

Ama sözümü tutmamıştım. Bir nedenim vardı. Hayatım altüst olmuştu. Birkaç kez konuşmuştuk ve Greg bunu bildiği için bana baskı yapmadı. Zaten o da bana baskı yapmazdı. Bu onun tarzı değildi.

Kurşuni ayaklarımın üzerinde masasına doğru ilerledim ve onu çevreledim, yüzümü dikkatlice düzenledim, böylece temkinli değil, misafirperver olduğumu gördü. Hareketimi fark etti ve berrak, mavimsi gri gözleri bana döndü.

"Selam," diye selam verdim.

"Burada çalıştığını duydum," diye cevap verdi.

Masaya doğru eğildim ve tepsimi kolumun altına sıkıştırdım. "Evet. Daha iyi para."

Başıyla onayladı. Bana defalarca maddi yardımda bulunmayı teklif etmişti. Ben reddettim. Defalarca.

"Seni görmek güzel," dedim ona.

"Evet, seni de," dedi bana.

Dudaklarımı sırtıtmaya zorladım. "Köpek'in mührünü kırıyorum," diye not düştüm dikkatli bir alaycılıkla.

"Dediğim gibi, burada çalıştığınızı duydum ve sizi bir süredir görmedim. Bir şansımı deneyeyim dedim."

"Geldiğine sevindim," diye yalan söyledim. Onu görmek istemediğim için değil, sadece iş yerime gelmesiyle şaşırmaktan hoşlanmadığım için yalan söyledim.

O zaman Greg zorla gülümsedi.

"Sana bira ya da başka bir şey getireyim mi?" Ben sordum. "Ben... şey, diğer kızımız hasta olduğu için bu gece sadece ben varım. Muhtemelen masanızda takılamam ama size bir bira getiririm ve elimden geleni yaparım."

"Bu iyi olur, Zara."

Başımı salladım ve "Newcastle mı?" diye sordum. "Evet."

Zorla gülümsedim, arkamı döndüm ve bara doğru ilerledim. Ham bana doğru ilerledi, gözleri keskin bir şekilde yüzümdeydi. "Newcastle," dedim bara varır varmaz.

"Kim bu adam?" Son hece ağzımdan çıktıktan bir nanosaniye sonra Ham sordu.

Ve yine, Ham hiçbir şeyi kaçırmadı.

Bakışlarını tuttum. "Eski kocam."

Ham'in çenesi gerildi ve gözleri Greg'e kaydı

"Ham," diye seslendim ve gözleri bana geldi. "Sorun yok. Biz iyiyiz. Çirkin değildi."

"Gördüğüm kadarıyla bebeğim, evini boşaltmış, seni ödeyemeyeceğin bir ipotekle baş başa bırakmış, bu kesinlikle doğru değil," diye karşılık verdi Ham.

Ona doğru eğildim. "Sonra açıklarım ama dürüst olmak gerekirse, Ham.

Bu harika. Ciddiyim."

"Doğru, buna inanmamı istiyorsan, ona bir Newcastle almak elektrikli sandalyeye yürümek gibi görünmekten vazgeçsen iyi edersin."

Neyse ki Greg'in Ham gibi insanüstü algılama ve tündengelim güçleri yoktu.

gözlerini boyadı.

Bunu Ham ile hiç yapamamıştım. "Onu incittim," dedim sessizce.

"Boktan şeyler olur. İnsanlar anlaşıır. Çalıştığın yeri göstermezler ve seni şu anda görüldüğün gibi göstermezler, kurabiyem."

Bunu şimdi yapamazdım, bu yüzden "Lütfen, bana birasını getirebilir misin?" diye sordum.

Ham bana Greg'in Newcastle'ını vermeden önce yüzümü inceledi. Greg'e götürdüm ve önüne koydum. "Al bakalım." "Bir hesap açayım mı yoksa şimdi mi ödeyeyim?" Greg sordu ve Greg gibiydi. Barda biranın parasını nasıl ödeyeceğini bilmiyordu.

Başımı yana eğdim ve başka bir gülümsemeye zorladım. "Kafayı bulmayı mı planlıyorsun?"

Greg'in gözleri benimkilere gelmeden önce saçlarımda gezindi ve "Hayır" diye cevap verdi.

"O zaman geldikçe ödemekten çekinme tatlım, ama bu benden."

Başını salladı ve sırtını dikleştirdi. "Hayır, Zara. Ben-"

Elimi pazusuna koydum. "Sana bir bira ısmarlayayım." Nefes alışını izledim ve sonra başını salladı.

"Gözden geçireceğim. Herkesin işini halleder halletmez geri geleceğim. Tamam mı?"

"Elbette, Zara."

"Tamam," dedim usulca, sonra da dediğimi yaptım.

Bu biraz zaman aldı çünkü çok fazla müşteri vardı. Greg'in orada olduğunu bilmek ve Ham'in tüm dikkatinin benim ve eski kocamın üzerinde olduğunu hissetmek de kolay değildi.

Birkaç dakikalığına boş kaldığımda Greg'e yeni bir Newcastle aldım ve boşunu çırparak önüne koydum.

Greg, "Bunun parasını ben ödüyorum," diye açıkladı. Yine zorla gülümsedim. "Buna izin vereceğim." "İki saniyen var mı?" diye sordu.

Lanet olsun. Greg pek dışarı çıkmazdı, bu yüzden sadece beni görmek için değil, bir sebepten dolayı orada olduğunu hissediyordum. Ve eğer iki saniyeye olan ihtiyacı beni derinden etkileyecekse, tüm bu olanlardan sonra bununla başa çıkacak gücüm yoktu. Başından beri bana çok iyi davranmıştı ama bir gün bir şeylerin ters gideceğinden, ona yanlış yaptığımı anlayacağından ve iyi davranmayı bırakacağından hep endişe etmiştim.

Bu iki saniyenin onun havalı olmaktan vazgeçtiğini göstereceğinden endişelendim.

Bunu ona verebilirim. Bunu hak etmişti.

Ama hiçbir uyarı olmadan, işte ve Ham izlerken değil.

"Evet," diye cevap verdim.

Biraya, duvara baktı, sonra bana daha iyi bakabilmek için bar taburesinin üzerinde döndü.

"Kamu kayıtlarında var ama ben bu şekilde öğrenmedim. İş yerindeki adamın karısı bir yargıç için çalışıyor ve konuşuyor. Senden bahsetti. Seni ve beni biliyordu, bu yüzden senden bahsetti, bu yüzden adını tekrar Cinders olarak değiştirdiğini biliyorum."

Söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında, ki doğrusunu söylemek gerekirse ne söylemek için orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, sadece bir şey söylemek için orada olduğunu tahmin ediyordum, bu değildi.

"Evet, bir süre önce hakime dilekçe verdim.

Neden?" "İsimlerini geri almışsın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ailemi biliyordu. Gerçi kasabadaki herkes biliyordu ama Greg çoğundan daha fazla şey biliyordu çünkü ona ben anlatmıştım.

Onlardan nefret ediyordu. O kimseden nefret etmezdi. Nazik bir ruha sahipti ve vücudunda yargılayıcı bir kemik bile yoktu. Ama ailemden nefret ediyordu ve onlarla hiç tanışmamıştı bile.

"Onların adını asla geri almayacağını söylemiştin," diye devam etti. "Greg-"

"Bitmemizi istedin Zara ve bu hoşuma gitmedi ama ayrıldım ve sana sahip olmadığım için kendimi daha iyi hissetmek için düşünebildiğim tek şey sana bunu vermemdi. Onların adını aldım ve sana kendi adıma verdim. Sende

kalacağını düşündüm."

"Tatlım, biz artık evli değiliz. O benim değil."

"Sana verdiğim tek iyi Şey buydu."

Tanrım, Şimdi bu acı veriyordu.

"Bana verdiğin tek iyi Şey bu değil Greg," dedim ona nazikçe.

"Seninle bırakmama izin verdiğin tek Şey bu. Bana ait olan her Şeyi temizlettin. Bir Şeyler saklarsın sanmıŐtım."

"EŞyalarını almanı istedim çünkü onlar senin eŐyaların. Bu adil. Her Şeyini ortadan kaldırmanı istemiyordum," diye düzelttim.

"Şey, öyle hissettim," diye karşılık verdi.

Dostum, niyetim bu değildi. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum.

"Öyle demek istemedim," diye dikkatle cevap verdim. "Benden hiçbir Şey almadın. Hatta bana geri verdiğin yüzükler."

"Onları da sen almıŐtın," diye hatırlattım ona. "Bu da adil, tatlım."

Yine sırtı dikleşti ama bu sefer bir çırpıda. "Böyle Şeylerin adil olmadığını biliyorsun Zara. Bu hiçbir ilgisi yok. Başka bir sürü Şeyle ilgili ama adil olmakla ilgili değil. Seni terk etmek istemedim ama sen bunu istedin, ben de gitmene izin verdim. Sonra benim seni terk ettiğim gibi sen de beni terk ettin ve bundan nefret ettim ama sen istedin, ben de yaptım. Ama istediğim Şey, yaşadığımız bir günün, bir saatin ya da bir saniyenin senin için bir anlamı olduğuna dair bir işaretti. Bunu saklamak isteyecek kadar. Ve sana verdiğim en iyi Şeyin, aşkım dışında verebileceğim en önemli Şeyin adım olduğunu düşünerek tüm bunlarla yaşayabilirdim. En azından bunu saklayacağını düşünmüştüm. Ama sen ondan da kurtuldun."

"Greg-"

Ayağa kalktı, cüzdanını çıkardı ve masaya bir yirmilik attı.

"Bozuk para verme. BahŐışın adil olmadığını biliyorum ama en azından bunu vermeme izin ver," dedi ve arkasını dönüp uzaklaŐmadan önce.

Evet. Havalı olmayı bırakmıştı.

Kapı arkasından kapandıktan sonra uzun süre sırtına baktım. Ham'in bana ulaşması, yaklaşması, arkamda sıcaklığını, beni çevreleyen büyüklüğünü hissetmem için yeterince uzun bir süre, ama hiçbir şey bu acıyı dindiremeyecekti.

"Mola verdin," diye homurdandı Ham başımın üstünde. "Masaları gözden geçirmem gerekiyor."

"Ofise geri dön, otur, kendini toparla, yoksa seni oraya götürür ve kendini toparlayana kadar içeri tıkarım."

Döndüm ve ona baktım.

Korkutucu bakışlarını takınmıştı. "Eşyalarım bir arada," diye yalan söyledim.

"Saçmalık. Orospu çocuğu seni deşti. Ben de izledim," diye karşılık verdi Ham. "Git. Şimdi. Ayrılın."

Gözlerini tuttum.

Sonra ofise geri döndüm, bir mola verdim ve kendimi toparladım.

Ya da daha doğrusu, kendimi öyleymiş gibi davranabileceğim bir yere getirdim.

* * *

Haklıydım.

Gece bittiğinde ve Ham bizi bisikletiyle eve bıraktığında, işten ve Greg'le uğraşmaktan o kadar yorulmuştum ki, yolculuğun tadını bile çıkaramadım.

Ama bir sürü bahşış almıştım.

Yatak odamdaydım, yatağımın kenarına oturmuş botlarımı çıkarıyordum, uyumaya o kadar hazırdım ki hiç komik değildi.

Çünkü uyku Greg'in acısını silecekti, en azından bir süreliğine.

Yatak odamın kapısı açıldı ve Ham'i izlemek için döndüm, çorapları, her zamanki soluk kot pantolonu, lacivert gömleğinin düğmeleri sonuna kadar açık, bir elinde bir şişe votka, diğerinde iki shot bardağı vardı.

"Ne oluyor be?" diye sordum.

"Rahatına bak kurabiyem, hikâye zamanı," dedi Ham ve hiç gecikmeden rahatına baktı.

Yani yatağıma oturdu, bacaklarını uzattı, iki kadeh votka doldurdu, şişeyi komodinin üzerine koydu, başucuma yaslandı ve bana bir bardak uzattı.

"Ham, çok yorgunum. Uyumam lazım."

"Uykuya ihtiyacın var, uzan, bunu geriye at ve hemen bana ver."

"Neyi hızlıca vereyim?"

"Bana daha sonra yapacağını söylediğin açıklama. Sadece söylüyorum, sevgilim, daha sonra."

Ham'in inatçı ve boyun eğmez bir ruh hali içinde olduğunu hissediyordum çünkü yatağımda, birlikte olduğumuz ve televizyonun karşısında dinlendiğimiz zamanlardaki gibi uzanmıştı. Yani, uzanmış, gömleği açık, botlarını çıkarmıştı. Ve televizyonun karşısında rahatladığımızda, Ham bunu sonsuza dek yapmaya niyetliymiş gibi yapıyordu. Şimdi de öyle görünüyordu.

Ben de pes etmeye karar verdim, böylece bu işi bitirip biraz uyuyabilecektim.

Yatağa girip kadehi ondan alırken geniş, kaslı göğsüne ve belirgin karın kaslarına bakmaktan kaçındım.

Ham'in kıllı bir göğsü vardı. Çok fazla değildi. Toz da değildi. Hiçbir zaman kıllı göğüslü erkeklerden hoşlanmamıştım ama onunki çok... Ham'di. İlk kez seviştiğimizde gömleğini çıkarsaydı (ya da hafızam beni yanıltmıyorsa, gerçekten olduğu gibi ben çıkarsaydım) ve pürüzsüz bir göğüs bulsaydım, hayal kırıklığına uğrardım.

Başka bir erkekte bundan hoşlanmasam da, Ham'de buna bayılıyordum. Benim olduğu zamanlarda parmaklarımı içinden geçirdim. Tırnaklarımı izledim.

Ve o gece gibi bir geceden sonra, onun yanına sokulmaktan, yanağımlı omzuna koymaktan, parmaklarımı göğüs kıllarının arasından geçirmekten, elimi onun sıcak sertliğine dayamaktan ve

Fiziksel ve duygusal olarak yorucu geçen gecemin yumuşaklığı beni eritti.

Ne yazık ki, bu bana açık bir seçenek değildi.

Duşuncelerimi onun gğuş kollarından uzaklaştırmak ve rahatlama ve stres atma duşuncelerini değil, daha iyi bir stres atma türü olan orgazmları getirecek olan karın kaslarını duşunmeye başlamamı bile engellemek için içkiyi geri attım.

Ham ne eğildi, bardağı benden aldı, onunki de boştu ve yeniden doldurmak için döndü, "Uzan bebeğim," dedi.

Uzandım, başımı yatağın ayakucuna koydum, yan yattım, bir dirseğimin üzerine çıktım, başım elimde, gözlerim onda.

Kolunu uzattı ve dolu bardağı bana doğru uzattı. Almak için eğildim ve arkama yaslandım.

"Konuş benimle," diye davet etti. Lafı dolandırmadım.

"Onu becerdim," diye ilan ettim.

"Onu aldattın mı?" Ham karşılık verdi. "Hayır."

"Ondan almak mı?"

"Hayır."

"Ona yalan mı söyleyeceksin?"

"Hayır."

"Sonra ne oldu?" "Onu sevdim."

Ham'in kaşları birbirine çarparak bana o korkutucu bakışını attı. Ya da daha korkutucu bir bakış demeliydim ve "Ne?" diye sordu.

Sırt st yuvarlandım, kadehi karnıma dayadım ve tavana, "Onu seviyordum. Evlendiğimizde mutluydum. Evi, bebekleri, yerleşmeyi, güvende olmayı duşnyordum." Gözlerim Ham'e kaydı. "Onu gerçekten sevdim, sevgilim."

"Tamam. Peki... ne?" Ham yavaşça sordu. "Onu yeterince sevmedim," diye fısıldadım.

Yüzündeki korkutucu ifade kayboldu, yumuşadı ve "Kurabiye" dediğinde sesi tizleşti.

Beni yakaladı.

Hep öyle yapardı.

Yan tarafıma döndüm, ön kolumun üzerine kalktım ve açıkladım. "Altı hafta içinde, Ham, evliliğimizin altı haftasında, doğru yapmadığımı biliyordum. Tereddütlerim vardı, çok geç kalmıştım. O evcimen biriydi. Bunu biliyordum. Evcimen olmamama rağmen yine de onunla evlendim. Ben sosyal biriyim. Sürekli evde oturmayı sevmem. Tek sevdiği buydu. Yabancı filmleri sever, bilirsiniz, altyazılı olanları. Onları çok izler. Ben onlardan hoşlanmıyorum. Okumak ve izlemek" -başımı salladım- "başımı ağrıttı. Ve yarısı da çok tuhaf. Evlendikten sonra bunu bana sürpriz olarak yapmadı, beni bir sandalyeye bağlayıp Polonya filmleri izlettirmede.

Evlenmeden önce ben de onun hakkında bunu biliyordum." "Yani sıçıp batırdın," dedi pürüzlü sesiyle.

"Evet," diye cevap verdim. "Çok büyük. Zaman ilerledi. Bebeklerden bahsederdi.

Geciktirdim çünkü biliyordum. Ayrılmak istediğimi biliyordum ve bu karmaşanın içinde bir bebek istemedim. Bana veremeyeceği bir şey istedim. Onu değiştirmeye çalışmadım. Onu istediğim hale getirmeye çalışmadım. Başlangıçta, geri kalan her şeye sahip olursam onun olduğu kişiyle başa çıkabileceğimi düşündüm."

"Neyin geri kalanı, sevgilim?"

"Bebekler. Ev. Güvenlik."

"Ama sen anlaşılmadın."

"Sonunda hayatım değişti," dedim ona. "Benimle dışarı çıkmaya çalıştı ama iyi vakit geçirmediğini, hatta mutsuz olduğunu biliyordum, bu yüzden dışarı çıkmayı bıraktık. Benimle shoot-'em-up'ları izlemeye çalıştı ama onlardan hoşlanmadı, ben de izlememizi önermeyi bıraktım. Yapmaktan hoşlandığım, beni ben yapan şeyleri giderek daha fazla yapmayı bıraktım, ta ki kendimi kaybettiğimi hissedene kadar. Sonra durgunluk vurdu, turist ticareti azaldı, dükkanın başı belaya girdi ve ben o kötü yerde daha da derinleştirdim. Dükkânda olanları kontrol edemiyordum ama evliliğimizde olanları kontrol edebiliyordum. Ya da başka bir deyişle, beni mutlu etmeyen bir evliliği bitirebilirdim. Aslında, beni mutlu eden her şeyi kaybediyor

gibiydim.

eve dönecek biri olmasına rağmen garip bir şekilde yalnızdım. Ben de öyle yaptım. Evliliğimi bitirdim."

"Ve çok kızgın," diye tahmin yürüttü Ham ve ben başımı salladım. "Hayır. Onu incittim. I..." Bir nefes aldım ve itiraf ettim, "Ben

onu kırdı, Ham. O mutluydu. Hayatımızdan, evliliğimizden zevk alıyordu. Beni kaybetmekten nefret ediyordu. Beni olduğum gibi seviyordu."

"Bana öyle gelmiyor, dışarı çıkmaya izin vermiyor. Sen ol."

"Beni hiç durdurmaya çalışmadı. Sadece gitmeyi bıraktım çünkü o içeride kalmayı tercih etti ve ben de yapmam gerekenin bu olduğunu düşündüm."

"Sevgilim, bir erkek tek kelime etmeden de bir kadına değişmesi için baskı yapabilir," diye karşı çıktı Ham ve bu beni sarstı.

Hiç böyle düşünmemiştim.

"Pekâlâ," diye devam etti Ham. "Peki bu gece ne hakkındaydı?" "Adımı tekrar Cinders olarak değiştirdiğimi duymuş."

"Yani?" Ham sordu.

"Yani, ev benimdi, sadece üzerine onun adını koymaya bir türlü fırsat bulamadık, bu yüzden o terk etti çünkü ev gerçekten hep benimdi. Geçimimi sağlamak için bana biraz para vermek istedi ama ben izin vermedim. Ona yaptığının adil olmadığını düşündüm, kalbini kırdıktan ve onu evden kovduktan sonra parasını almak. Ve ona eşyalarını aldardım. Bunu sana zaten söyledim. Ve bunu yaptım. Onu zorladım. Bu konuda kararlıydım. İstemedi ama aldığı her şeyi almasını istedim çünkü bunun adil olduğunu düşündüm. Yüzüklerini geri verdim. Bunu yapmamın ona onunla ilgili hiçbir şey hatırlamak istemediğimi söylemek olduğunu bilmiyordum ama bu gece bana bu şekilde kabul ettiğini söyledi."

"Senin sorunun değil," dedi Ham.

"Öyle. Onu incitmek istemiyorum..." Durakladım. "Daha fazla."

"Bu boşanma kesin mi?" Ham sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"O zaman bunun için de endişelenme. O artık senin erkeğin değil. Bu da senin sorunun değil."

"Ham, sanki yapmamam gereken bir adamla ilişkiye girmem sorun değilmiş gibi konuşuyorsun. Onu incittim ve bir evliliği bitirdim. Evlilikler öylece bitmez. Bu küçük bir hata değildi. Çok büyük bir şeydi."

"Hayır, haklısın. Evlilikler öylece bitmez. Elinden geldiğince uzun soluklu olacağını bilerek girersin," diye yanıtladı Ham. "Ama sen bu işe öyle girdin, aşık oldun, istediğini aldığını ve verdiğini düşündün. Öyle olmadı ve bebeğim, kendini herhangi bir şeye, bir adama, bir işe, herhangi bir şeye kaybetmeye başlarsan, çekip gidersin. Eğer seni düşündüğün gibi sevseydi, kiminle evlendiğini de bilirdi. Ve senin evde Polonya filmleri izlemeni istemezdi. Kendin olmanı isterdi."

Ben de böyle düşünmemiştim.

Ham'in işi bitmemişti.

"Bunun büyük bir hata olduğu konusunda sen de haklısın. Ama bu tür bir hata idam cezasıyla sonuçlanmaz, kurabiyem. İnsanlar bunu yapar. Sen denedin. Başarısız oldun. Onu incittin. Bu berbat bir şey. Cezanız şu anda hissettikleriniz, acı, suçluluk, onun gelip birkaç kelimeyle sizi kesip atabilmesi. Bu seni iyileştirecektir. Yapmanız gereken hatalarınızdan ders çıkarmak, kayıplarınızı azaltmak ve yolunuza devam etmek. Buna istersen adını değiştirmek de dahil."

"Ama ailemden nefret ediyor. Bana kendi adını vermenin bir hediye olduğunu düşünüyordu."

"Öyle. Kesinlikle," dedi Ham şaşırtıcı bir esneklikle. "Her şey demek. Bir kadının ona, korumasına, parasına, aşkına sahip olduğu anlamına gelir. Hepsi bu. Verebileceği en iyi şey çünkü tüm bunları sembolize ediyor.

Ama ikinizin işi bitti, bebeğim. Onun adı sizindir, istediğiniz gibi saklayabilir ya da vazgeçebilirsiniz."

"Bunu da onunla ilgili hiçbir şey hatırlamak istemediğim şeklinde algıladı."

"Bunu anlıyorum. Ama çalıştığın, meşgul olduğun, ayaklarının üzerinde durduğun, işinin başında olman gereken bir yere girip sana bu saçmalıkları yapmasını anlamıyorum."

"O gerçekten iyi bir adam, Ham. The Dog'a hiç gitmedi. Bunun bir dayatma olduğunu bilemezdi. Bu gece birasının parasını nasıl ödeyeceğini bile bilmiyordu. Muhtemelen benimle bağlantı kurmanın, paylaşması gerekenleri paylaşmanın tek yolunun bu olduğunu düşündü ve cesaretini toplayıp bunu yaptı."

"Yanlış yaptı." "Ham-"

Yine esneklik. "O yaptı, Zara. Bir ofiste çalıştın ya da bir uçakta pilotluk yaptın ya da bir mahkeme salonunda avukatlık yaptın, eski sevgilin sen işini yaparken içeri girip sana bok atamaz."

Ben de bu şekilde düşünmemiştim.

Ham, "Yaptığın şeyle ilgili olarak sopanın yanlış ucunu tutuyor," diye devam etti. "Böyle hissediyorsan ve bunu çözmek istiyorsan, onu ara. Onunla bir içki iç. Ama ona Köpek'in yasak bölge olduğunu söyle. Patronun kafanı işine vermeni istiyor, eski sevgiline değil. Tekrar gelirse, bir içki içmek ve seni güldürmek için gelir ya da hiç gelmez."

"Tamam, Ham," diye mırıldandım, shot bardağını dudaklarıma götürdüm ve geri fırlattım.

"Zara," diye seslendi işim bittiğinde ve ben ona baktım. "Bu benim pislik bir patron olmam değil. Kurabiyemle ilgileniyorum. İçkileri düşürmenden endişelendiğim için gelmiyor. Seni deşmesini izlemekten hoşlanmadığım için gelmedi, ama daha çok, o bıçağı batırdığını hissettiğini bilmekten hoşlanmadım."

Benim için neden Greg olmadığını uzun zamandır biliyordum. Çünkü benim için Ham'di.

Her zaman Ham'di.

Ve bu da sayısız nedenlerden biriydi. Greg'le neden hiç evlenmemeliydim. Neden hep Ham olacaktı.

"Teşekkürler sevgilim," diye fısıldadım ve Ham'in yüzünün yeniden yumuşamasını izledim.

"Onu bir şeyler içmeye götür. Bu konuda kafasını rahatlat. Bu konuda kendini kötü hissediyor, sen onu yola getir." Ham

tavsiye etti. "Ama bunu yaparken kendine iyi bak bebeğim. Ve eğer sana bakmak için beni bahane edeceksen, et."

Onun bu kadar havalı olmasını engellemem gerekiyordu.

Bu nedenle, "Çamaşırlarınızı bir kez daha yıkama ihtiyacı hissediyorum" diye paylaştım.

Bunun üzerine Ham başını duvara yasladı ve kahkaha attı; zengin, gür sesi odamı dolduruyor ve ruhumu ısıtıyordu.

Gülümseyerek izledim.

Altıncı Bölüm

Devam Ediyoruz

Bir hafta, iki gün sonra.

"Aman Tanrım."

"Bebeğim."

"Ham."

"Oh evet. Sikeyim. Bunu sevdim, bebeğim. Seni seviyorum, Zara."

Gözlerimi açtım ve güneşin panjurların arasından sızdığını gördüm.

Sıcaktan bunalmıştım, meme uçlarım sertleşmiş ve ağrıyordu, ter göğsümü ve göğüslerimin arasını ıslatıyordu ve kızlık bölgelerim zonkluyordu.

Başka bir rüya görmüştüm.

Ham bana Greg olayını anlattığından beri üç tane içmiştim.

Bu dört tane yaptı.

Hepsi ateşli, çok ateşli.

Hepsi Ham'in beni sevdiğini söylemesiyle sona erdi.

Bu hiç iyi değildi.

Sırt üstü yuvarlandım ve saatimi görmek için döndüm.

Saat on iki on beşti. Genellikle geç yatar, geç uyurdum ama bugün daha geç yatmıştım.

Dinledim ve hiçbir ses duymadım.

Eskiden Ham'in bir rutini vardı ve bu hiç değişmemişti. Sabahın dördünde yatağa girse bile

On bir buçuk ile on iki arasında uyandı, bir fincan kahve içti ve tek gıdası kahve olan bir koşuya çıktı.

Sadece nasıl koşabildiğini (hiç) bilmiyordum; çabalarını besleyen sadece bir fincan kahveyle nasıl koşabildiğini de bilmiyordum.

Maço bir erkek işi olduğunu düşündüm. Bir dayanıklılık testi. Eğer o koca vücudunu bir fincan kahveyle sabah sayılan saatte beş mil taşıyabiliyorsa, bu Butch Razor adında bir kabadayı ile kafes dövüşü yapmak ve bu dövüşten kayıtsız şartsız galip çıkmakla aynı şeydi.

Ham'in "sabah" koşusu, yapmam gereken şeyi yapmak için zamanım olduğu anlamına geliyordu. Ve Ham'in yanına taşındığımdan beri bunu yapmamıştım.

Ben de yapacaktım.

Komodinime uzandım ve oyuncağımı aldım. Geceliğimi yukarı çekip külotumun içine kaydırarak açtım.

Sonra rüyayı tekrar gördüm. Ayrıca rüyanın başka bölümlerini de uydurdum. Ham söz konusu olduğunda mükemmel bir hayal gücüm olduğu için bunlar gerçekten iyi eklemelerdi.

Bir süre olmuştu, bu yüzden nispeten hızlı bir şekilde boşaldım ama yine de bana sinsice yaklaştı. Uzun sürdü. Güzeldi. Bana çarptığında yumuşak bir çığlık attım ve sonunda inleyerek inledim.

İşim bittiğinde, oyuncağımı komodine geri koydum, gerindim, yastığıma sarıldım, uzandım ve vücudumun kahve çağrısı artık göz ardı edilemeyince yorganı geri attım, ayaklarımı yere koydum ve mutfığa yöneldim.

Mutfığın kapısına geldim ve durdum çünkü terli, eşofmanlı, dar tişörtlü, ıslak ve sıvalı bir Ham mutfaktaki tezgâhta durmuş, başını çevirmiş bana bakıyordu.

"Yeni kural. Ben evdeyken böyle şeyler yapmayacaksın," diye homurdandı ve ben gözümü kırptım.

"Ne boku?"

"Ben burada değilken oyuncağını kullanarak boşalıyorsun."

Aman Tanrım. Beni
duydu. Bu ne kadar
aşağılayıcıydı? "Ham-"

"Oyuncağı duydum. Seni duydum. Bunu bir daha
yapma." "I-"

"Tekrar dinle, hata yapma bebeğim, sana katılacağım."

Aman Tanrım. Az önce söylediği gibi bir şey mi söyledi?

Onaylamasını isteyecek vaktim yoktu, zaten o anda
konuşabilecek durumda da değildim. Yoluma çıktı ve bana
çarpmasını önlemek için yana atlamak zorunda kaldım.

Koridordan geçerek ana yatak odasına doğru gözden
kayboldu. "Ne oluyor be?" Fısıldadım.

Tamam, bu çok aşağılayıcıydı.

Ham'in bu konuda neden sinirlendiğini, ciddi anlamda
sinirlendiğini, konuyu açacak kadar sinirlendiğini, ki bunu
yapmamalıydı, tek kelime bile etmemeliydi ve bu konuda
kanun koyduğunu anlayamıyordum.

Bana doğrudan vücudumu istemediğini söyledi. Biz ev
arkadaşıydık. Bir aydan fazla bir süredir birlikteydik ve daha
fazlasını istediğine ya da bir zamanlar sahip olduklarımıza
özlem duyduğuna dair hiçbir belirti vermedi.

O zamana kadar söylediği şeyle ama öfkeyle söylendi, bu
yüzden muhtemelen sadece bir pislik olmak için söyledi.

Düşüncelerim düzene girerken koridora doğru baktım.

Kendime ne zaman dokunup dokunamayacağımı
söyleyemezdi.

Bu çılgıncaydı.

Peki neden bu konuda kızgındı? İffetli biri değildi. Tam
tersine. Az önce yaptığım şeyin muhteşem sonuçlar
vermesine birden fazla kez yardım etmişti. Ben de ona
katılmış ve onun da aynısını yapmasını izlemiştim.

"Ne oluyor be?" Tısladım.

Birdenbire utanmadım.

Çıldırılmışım.

Odama gittim ve onun bir pislik olmasının cezasının,
benim de onunla aynı anda duşa girmem olduğuna karar
verdim. Ben duşta hızlıydım ama o

bir yıl orada kaldı. Orada ne yaptığını bilmiyordum ama tanıdığım erkekler arasında en uzun süre duş alan oydu.

Ve sıcak su ısıtıcımız o kadar büyük değildi.

"İşte böyle, sik kafalı," diye mırıldandım duş spreyine.

Sonra hazırlandım ve acele etmedim. Sarı saçlarıma rulo fırçayla fön çektim, saçlarımin yumuşak bukleler ve dalgalar oluşturmaları için rulo fırçayla saçlarıma ısı uyguladım.

Makyajıma biraz daha fazla özen gösterdim.

İşe gitmek için giyiniyordum, günü bir şekilde atlattıktan sonra gideceğim yer orasıydı, çünkü evden çıktıktan sonra sakinleşene kadar geri dönmeyecektim. Tüm bunları cinayet işlememek için kahramanca bir girişim olduğunu düşündüğüm bir şekilde yaptım.

Giyinmişim, ceketimi giymişim, çantamı omzuma atmışım ve gitmeye hazırdım ama bir yerde durdum.

Mutfağa, Ham'in olduğu yere.

Yine tezgâhtaydı ve yine başını bana çevirmiş, kaşlarını çatmıştı.

"Koşudan sonra duştayım bebeğim, bana bir iyilik yap ve seninkine atlama," diye homurdandı.

"Kıçımı öp," diye karşılık verdim.

Gözleri tehlikeli bir şekilde

kısıldı. Bunu görmezden geldim

ve devam ettim.

"Bilgin olsun, Bruiser, bana ne zaman kendime dokunacağımı söyleyemezsin. Yarı yarıya yapamayabilirim ama bana kendin söyledin, burası benim evim ve evim olan evimde ne zaman istersem kendime dokunurum ve eğer beni basarsan vibratörümü sana fırlatırım."

Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan bu acınası veda atışının ardından botumu giydim ve dairemde çıktım.

* * *

"Aman Tanrım, bu çılgınlık," diye nefes aldı Becca.

Cumartesi günümü kızlarım Becca, Mindy ve Nina ile geçirmeyi tercih ettim.

Becca, eskiden The Dog'da çalışan güzel bir esmerdi ama The Drake'te garsonluk yapmaya başlamıştı çünkü birlikte yaşadığı erkek arkadaşı Josh orada akustik geceler düzenleyen bir müzisyendi ve o çalarken orada olmayı seviyordu.

Mindy uzun boyluydu, çok güzeldi ve kıvrırcık çilek sarısı saçları vardı. Bir zamanlar Köpek'te de çalışmıştı ama şimdi bir tecavüz kriz merkezinde danışman olarak çalışıyor, bir yandan da sosyal hizmet uzmanı olmak için okula gidiyordu. Neredeyse bitirmek üzereydi. Gelecek yıl mezun olacaktı.

Nina hepimizden biraz daha büyüktü, sarışındı, son derece güzeldi ve bir model gibi giyiniyordu. Avukattı ve Holden "Max" Maxwell ile evliydi. Onunla yıllar önce Gnaw Bone'a tatil için ilk kez geldiğinde ve diğer kız arkadaşım Jenna'nın yaptığı küpelerden almak için dükkanımı ziyaret ettiğinde tanışmıştım. Kaçırıldıktan, bir dağın yamacında neredeyse vurulduktan, İngiltere'ye geri dönüp oradaki işleri hallettikten ve Max ile hayatına başlamak için resmi olarak Gnaw Bone'a dönene kadar arkadaş olamadık.

Kasabanın nehir kenarındaki kafesinde dışarıda bir masada oturmuş kahve içerken onlara baktığımda, Charlie'nin Melekleri'ne benzediklerini düşündüm, ancak özel dedektiflik işleri, gizemli bir patronları ve Pinto'ları yoktu.

Onlara Ham ile olanları daha yeni anlatmıştım. "Bu çok korkutucu," diye ekledi Mindy.

"Korkunç değil. Çılgınca," diye yanıtladı Becca.

Mindy, "Korkunç ve çılgınca korkutucu," diye belirtti.

İkisi de haksız değildi ama Mindy daha haklıydı.

Becca'nın dehşete düşmüş gözleri birden parladı ve bana doğru bir sırtış gönderdi. "Yine de, ona vibratörünü fırlatacağını söylediğin kısım oldukça komikti."

Bunun komik olduğunu düşünmesine sevindim çünkü ben çok saçma olduğunu düşünüyordum.

Nina'nın bir şey söylemediğini fark edince ona baktım ve beni dikkatle incelediğini gördüm.

"Ne?" Ben sordum.

"Flört etmen gerekiyor," diye cevap verdi.

"Ne?" Tekrar sordum, ama bu sefer daha tizdi.

Nina elindeki bardağı masaya bıraktı ve arkasına yaslanıp beni incelemeye devam etti.

Sonra şöyle dedi: "Tatlım, erkeklerden uzak durma, işlerini halletmeye odaklanma olayını anlıyorum çünkü bunu yapman gerekiyor. Kendine dikkat etmen gerekiyor ve haklısın, şu anda bu karışıma bir erkeğin girmesi muhtemelen iyi bir şey olmaz."

"Muhtemelen" demişti.

Bu arada, Nina yarı İngilizdi ve bunu kanıtlayacak müthiş bir aksanı vardı. Yani korkutucu şeyler söylese bile, havalı çıkıyordu.

"Tamam," diye temkinli bir şekilde cevap verdim.

"Ama bu kendinizi eğlenmekten alıkoymanız, bir kız olduğunuzu ve bunun getirdiği iyi yanları unutmanız gerektiği anlamına gelmez. Bu yüzden eğlenmeli ve flört etmelisiniz" dedi.

"Ham ile flört etmiyorum," diye karşılık verdim.

"Onun hakkında konuşmuyorum," dedi. "Sen The Dog'da çalışıyorsun. Güzel yüzün, muhteşem saçların ve harika fiziğinle seninle flört etmek isteyecek tonlarca erkek olduğuna bahse girerim."

Becca, "İpuçları daha iyi olacak, bunu biliyorum," diye ekledi.

Becca'yı duydum ama Nina'nın tam olarak ne söylemediğini anlamaya çalışmakla meşguldüm.

"Bunun bugün Ham ile olanlarla başa çıkmama nasıl yardımcı olacağından emin değilim, Neens," diye belirttim.

"Hayatını düzene sokmaya odaklanmışsın, o kadar kararlısın ki eğlenmeyi unutuyorsun ve dahası, oda arkadaşınla olan geçmişine saplanıp kalmışsın," diye cevap verdi ve bana doğru eğildi. "Her şey daha iyi, Zara. Kendi ayaklarının üzerinde duruyorsun. İyi bir işin var. İyi para kazanıyorsun. Saçlarını salmanın, eğlenmenin, güzel olduğunu ve bir erkeğin gözünü döndürebileceğini hatırlamanın zamanı geldi. Bunun tadını çıkar. Gençsin ve eğlenmelisin. Sen

Mümkünse bu hissi bir an bile kaçırmamalısınız. Ve bunu yaparsanız, hayattan biraz keyif almayı hatırlar ve sürekli ne kadar kötü olduğunu düşünmeyi bırakırsanız, zihniniz onu tıkayan bazı şeylerden arınabilir ve yolunuza devam edebilirsiniz. Sahip olamayacağın bir adama takılı kalmaktan kurtulmak da buna dahil."

Bu, Nina'nın yapmaya eğilimli olduğu gibi, mantıklıydı.

Yine de buna hazır olduğumdan emin değildim, yani flört kısmına.

Nina konuşmaya devam etti.

"Artık başına gelen tüm kötü şeyleri geride bırakmanın yollarını bulabileceğin bir yerdesin tatlım. Bu adamdan da kurtulmalısın. Çok iyi davranıyor, sana yardım ediyor. Bu sabah kafasında ne vardı bilmiyorum. Emin olduğum şey, bu konuda endişelenmemen gerektiği. Bu onu rahatsız ediyor, bu onun sorunu." Sırıttı. "Bir dahaki sefere daha sessiz ol ya da oda arkadaşı olduğunuza ve bunu yapman onu rahatsız ettiğine göre, istediğini yap ve o dışarıdayken yap, böylece dramadan kaçınabilirsin.

Ancak hayatınızı ve zihninizi iyi şeylerle, eğlenceli zamanlarla, mutlu zamanlarla doldurmalı ve kötü şeyleri, Greg'le olanları, evinizi, dükkanınızı, bu adamın hayatınıza geri dönmesini dışarıda bırakmalısınız. Vakit geldi. Ve bunu yaptığında, bu sabah olanlar gibi bir şey kafanı bu kadar karıştırmayacak."

Bunun işe yarayacağından emin değildim. Yıllarca Ham'den "uzaklaşmaya" çalışmışım ve bu süreçte iyi bir adamı kırmışım.

Ama geri kalanı konusunda haklı olduğundan emindim.

İyi bir yerdeydim, başladığım yere geri dönmemiştim ama güvenli olmayan bir stüdyo dairede yaşamıyor ve asgari ücrete yakın bir gelirle zar zor geçiniyordum.

Tüm bu olanları takıntı haline getirmeyi bırakmalı ve arkadaşlarımin yardımıyla bunu başarabildiğim için sevinmeliydim. Eskiden olduğu gibi eğlenmeye ihtiyacım vardı. Hayattan yeniden zevk almaya başlamalıydim. Greg'den boşanmışım, onu incitmişim, kendim olabilmek, tüm bunları yapabilmek için özgür olmak istiyordum ve bunu yapamıyordum.

Ve belki de, eğer yaparsam, biraz kendime dönersem, Ham ile birlikte olmadan yaşadığım acılar bu kadar derin olmazdı.

"Bok gibisin Neens," dedim ona sessizce. O da sırttı.

"Bunu ona her zaman söylüyorum," diye araya girdi Mindy.

Nina'ya sırttım, sonra Mindy'ye sırttım ve lattemi kaldırıp bir yudum aldım.

Kız muhabbeti değişti ama on beş dakika sonra Nina'yı yüzünde küçük bir gülümsemeyle nehre bakarken yakaladım. Becca ve Mindy bir sonraki yüz bakımlarını ne zaman planlayacakları konusunda derin bir tartışma içindeydiler, ben de Nina'ya doğru eğildim.

"Max'i mi düşünüyorsun?" Gülümseyerek sordum. Gözlerini bana çevirdi. "Hayır.

Seni." Kaşlarım havaya kalktı. "Beni mi?"

Bir elini uzattı ve dizimi sıktı. "Sen." "Neden?"

"İşler senin için iyiye gidiyor, bunu hissediyorum."

"Uh... evet, biliyorum. Biliyorum çünkü bir latte alabilecek param var."

Gülümsedi ama başını salladı ve arkasına yaslandı. "Hayır, senin henüz bilmediğin ama benim bildiğimi düşündüğüm şekillerde."

"Peki bunlar ne?"

"Kendin öğrenirsen daha eğlenceli olur." Kafam karışmıştı. "Ne?"

Tekrar eğildi ama bu sefer elimi tuttu.

"Hayatta bazı şeyler planlanmıştır. Bazı insanlar için hayat sizi gitmek istemediğiniz yerlere götürür ama yol sizi olmanız gereken yere götürür. Bu bana da oldu. Sadece ona güvenmeyi öğrenmelisiniz. Ve senin için, bunlar olurken iyi eğlenceler. Ve son olarak, tatlım, içgüdülerinle hareket et. Risk al. Zar at. Yenildiniz ama tekrar ayağa kalkmaya devam ettiniz. Yine de, bu olduğunda zar atmak konusunda tereddüt edebilirsiniz. Tereddüt etmeyin. Karşılığını hayal edebileceğinizin de ötesinde bulabilirsiniz."

"Şimdi kafam daha karışık ve belki biraz da korkmuş durumdayım," diye paylaştım.

Elimi sıktı, tekrar gülümsedi, gitmeme izin verdi ve arkasına yaslandı. "Dediğim gibi, kendin keşfederken çok eğleneceksin." Gözleri benimkiler üzerinde keskinleşti. "Ama sadece zar atacak kadar güçlüysen."

"Daha az korkmuş değilsin Nina," diye bilgilendirdim onu.

Bunun üzerine daha büyük bir gülümsemeye "Bu çok eğlenceli olacak" diyerek beni daha da korkuttu.

"Aynı fikirde olduğumdan emin değilim ve neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum," diye karşılık verdim.

Sözlerime cevap vermedi. Sadece

"Sabırsızlanıyorum." dedi.

Nina gerçekten zekiydi ve sadece hukuk diplomasına sahip olmanın sizi yaptığı türden bir zeka değildi. Sadece zekiydi.

Ve bunu bildiğim için, yapabileceğime dair bir his vardı içimde. Kesinlikle bekleyebilirdim. Onun için eğlenceli olabilecek bir şey benim için o kadar da eğlenceli olmayabilirdi.

Ama yine de, akıllı olduğu için, benim zamanım geldiğinde, onun tavsiyesine uyacak, zarlara üfleyecek ve atmalarına izin verecektim.

* * *

İşteki o gece, güne böylesine sallantılı bir başlangıç yaptıktan sonra kızlarla vakit geçirerek elde ettiğim rahatlamanın, sallantılı bir gece olmadığı için devam etmeyeceğini kanıtladı.

Bu bir felaketti.

Vardiyama başlamak için The Dog'a girdiğimde bunu hemen anladım ve Ham çoktan oradaydı. Benim rahat Ham'im tarih olmuştu ve korkutucu, sinirli Ham hâlâ yerindeydi çünkü bana kaşlarını çattı, selam vermedi, çenesini bile kaldırmadı. Aslında bana hiçbir şey söylemedi. Sadece ters ters baktı, sonra da bir müşteriye içki getirmek için bara doğru ilerledi.

Cumartesi günü olduğu ve işler yoğun olduğu için ona pek yüz vermemeye karar verdim ve kendimi işe verebileceğimi düşündüm.

Nina ve Max gelip masalarımdan birine oturduklarında işler yoluna girdi.

Bu arada Max de neredeyse Ham kadar ateşliydi ama onu daha da ateşli yapan şey karısına olan düşkünlüğüydü. Birlikte cehennemi yaşamışlardı ama ona ve iki bebeğine duyduğu sevgi ve şefkat azalmamıştı ve bunu göstermekten korkmuyordu. Bence bu gerçek bir erkeğin alametifarikasıydı, aşık olmak ve insanların onun bu duyguya ne kadar derinden gömüldüğünü görmelerini umursamamak.

Max'i hep sevmişimdir. Gerçekten iyi bir adamdı. Ama Max'i Nina ile daha da çok sevdim.

Arlene, Cotton'la birlikte ortaya çıkınca işler daha da kötüye gitti.

Jimmy Cotton dünyaca ünlü bir fotoğrafçıydı. Gnaw Bone'un çevresinden pek uzaklaşmadığı ve uzaklaştığında da fotoğraflarını çekmek için Rockies'in enine ve boyuna seyahat ettiği için Cotton'ın bazı münzevi eğilimleri de vardı. Bunun dışında Cotton bildiği şeylere ve kişilere bağlı kaldı. Yaşlı, huysuz ve ikincisiyle çelişkili olarak tamamen sevimli biriydi. Beni severdi, her zaman sevdi ve bunu her zaman huysuz Cotton tarzıyla gösterdi.

Ben de onu geri verdim ama huysuz kısmı olmadan. Jüri, sağlıklı bir doz küstahlık olmadan geri verip vermediğimi bilmiyordu.

Şimdi, sık sık gelmediği The Dog'a girmiş ve Arlene'le birlikte doğruca bara yönelmişti. Bir garsonun ona hizmet edebileceği bir masaya değil. Hayır, bara, Ham'in servis yapacağı yere.

Yerleştikten sonra, Ham ve benimle birlikte araziyi kontrol ettiklerini açıkça belirttiler. Bunu neredeyse sürekli bizi izleyerek yaptılar, sadece toplanıp konuşmak için ara verdiler, muhtemelen Ham ve benim hakkımda.

Maybelline ve Wanda içeri girip barda Cotton ve Arlene'in karşısında yerlerini aldıklarında işler sarpa sardı, ama tamamen aynı amaç için, saklamaya çalışmadıkları bir amaç için. Zaman akıp gittiğinden beri

Maybelle tehdit ettikten sonra, benim işime karışmaya niyetli olduğunu unuttuğunu söyledi.

Ne yazık ki, o gece bu umut boşa çıktı.

Daha da kötüsü, kısa sayılmayacak bir süre boyunca Ham ile konuştuklarını gördüm, bu sırada mutsuz gözleri iki kez bana kaydı ve Maybelline'in elleri çok fazla hareket etti.

Ham'e ve bara göz açtırmama, içki siparişlerimi sadece Jake'e götürme ve siparişlerim dolduğunda bardan olabildiğince çabuk uzaklaşma stratejime devam ettim. Tüm olanları görmezden gelmeyi ekledim çünkü hepsi korkutucuydu ve alternatif bir evrende gerçekleşiyormuş gibi davranıyordum. Kendi evrenimde yaşamaya karar verdim.

Başka bir deyişle, tanımadığım ama oraya başladığımdan beri birkaç kez gelmiş bir adam buldum ve flört işini test ettim.

Birkaç şaka, gülümseme ve iyi türden bir gerginlikten sonra, içki siparişini bara götürmek için adamdan uzaklaştığımda ve Ham'in azımsanmayacak miktarda göğüs dekoltesi olan çok güzel sarışın bir kadının önünde kollarına yaslandığını gördüğümde işler önemli ölçüde bozuldu. Çapkınca sırıtıyordu, bunun sadece bir sırıtma olduğunu biliyordum çünkü bana yeterince kez yöneltmişti ve ben de ezberlemiştim.

Bu acıttı, ısırık derindi, acı yayılıyordu ama bunu görmezden geldim ve doğruca Jake'e gittim.

Arkadaşlarım Ham'in neyin peşinde olduğunu gördüler ve bu durumdan onlar da benim kadar hoşlanmadılar. Arlene burnunu Ham'e doğru kırıştırıyordu. Cotton ona kaşlarını çatıyordu. Wanda ve Maybelle ters ters bakıyordu. Max onu inceliyor, garip bir şekilde hoşnutsuz görünüyordu.

Ama Nina.

Nina masada gülümsüyordu.

Ve beni en çok korkutan da onun tepkisiydi.

Bunları da görmezden geldim. Adamımla flört ettim. Ona numaramı bile verdim.

Evimiz tıklım tıklımdı ama Ham de benim gibi zaman zaman sarışına doğru kayıyor, kollarına yaslanıyor ve

Ona biraz ilgi göster.

Bu uzun süre devam etti, neredeyse kapanışa kadar. Cotton ve Arlene gitmiş, Wanda ve Maybelline gitmeden önce benimle kısa bir görüşme yapmış ve Nina ve Max bakıcılarını rahatlatmak için geri dönmüş olsalar da, Ham flört etmeye devam etti ve ben de ettim. Bu, alternatif dünyama tutunmakta ve Ham'in yaptıklarının acısının beni ezmesine izin vermemekte zorlandığım noktaya kadar devam etti.

Sonunda durum sona erdi ama bu son bir rahatlama değildi.

Sonunda bara giderken neredeyse Ham'e çarpıyordum. Başımı tepsime eğmiştim, aklım hesapları bozdukmakla meşguldü, bu yüzden son saniyeye kadar onu görmedim.

Sarsılarak durdum, başımı geriye attım ve onun mutsuz yüzüne baktım.

"Köpeklerinizi geri çekin," diye emretti, sesi mutsuz değil, düpedüz kızgındı. "Bu barda senin bokunla uğraşmak zorunda değilim ve benim de bu lanet barda senin bokunla uğraşmak zorunda kalmama hiç gerek yok."

Maybelline ve Wanda temkinli davranmamıştı ve Arlene ve Cotton hiç ustalık göstermemişti, bu yüzden neden bahsettiğini biliyordum, öyle ki inkar etmek için yalan bile söyleyemiyordum.

Bana yalan söyleme şansı vermedi. Çekip gitti.

Neredeyse kapanmak üzereydi, son çağrı geldi ve gitti ve bu alışılmadık bir şeydi, The Dog'a geri döndüğümünden beri ve hatta orada birlikte çalıştığımızdan beri duyulmamıştı, ama Ham uzaklaştığında sarışınına doğru yürüdü. Oraya vardığında elini kızın dirseğine koydu ve kız taburesinden kayarak başını ona doğru eğdi. Kız boğucu bir gülümsemeyle gülümsedi ve Ham onu arka tarafa yönlendirdi.

Yardım etmek ya da temizliğe nezaret etmek için bile geri gelmedi.

Çantamı almaya gittiğimde arkada değildi.

Ve kontrol ettiğimde, kamyoneti her zaman park ettiği barın arkasına park etmemişti.

Ve son olarak, o gece eve gelmedi.

* * *

Ertesi sabah, daha doğrusu öğlen yarısı, eşofman altım, kapüşonlu tişörtüm ve kalın yün çoraplarımla balkonumda oturuyor, ayaklarımı parmaklığın orta basamağına dayamış, elimde dumanı tüten bir fincan kahve tutuyordum ki kapım açıldı.

Döndüğümde Ham'in dün geceki kıyafetleriyle dışarı çıktığını gördüm.

Bu acıtmadı. Yaktı.

Ama kendime devam etmem gerektiğini söyleyerek yanıkla savaştım. Biz ev arkadaşydık. Daha fazlasını istemiyordu. İstese bile bana istediğimi veremezdi. O adam değildi, ne benim için ne de başkası için. Bunu bana kendisi söylemişti. Üzerinde hiçbir şey istemeyen bir adamdan kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. Bir ev değil. Mobilya değil. Düzenli bir iş değil. Bir kadın değil. Ne de başka bir şey.

Yolumu bulmam gerekiyordu. Aynı anda onu içermeyen farklı bir mutluluk bulmalıydım.

"Selam," diye selamladı. "Selam," diye karşılık verdim.

Ham korkuluğa doğru ilerledi ve kalçasını korkuluğa yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu, tüm bunlar olurken ben de onu izliyordum.

"Dün tam bir pisliktim," diye açıkladı. "Berbat bir ruh halindeydim. Neden bilmiyorum ama hıncımı senden çıkardım. Bu hiç hoş değildi. Bir daha olmayacak. Haklısın. Burası senin yerin, ne istersen onu yap. Bir bok dememeliydim. Yaptığım çok çirkin bir şeydi, tamamen haddimi aştım ve bu saçmalığa ihtiyacın yok."

"Haklısın. Yapılması gereken kötü bir şeydi ama bitti. Şu anda bu konuda soğukkanlı davranıyorsun ama bu konuyu bir daha hiç konuşmamayı tercih ederim," dedim.

"Bunu yapabilirim."

Başımı salladım, kahve fincanını dudaklarıma götürdüm ve gözlerimi dağlara diktim.

"Bebeğim, sadece söylüyorum, dün gece arkadaşların hakkında ben de bir pisliktim," dedi ve ben de ona baktım.

"Bununla birlikte, kurabiyem, onlarla konuştuğun için iyi ol ve onlara izin ver

Bunun ne olduğunu bilsinler de bana daha fazla bok atmasınlar. Nereden geldiklerini anlıyorum. Bunu anladığına sevindim. İyi arkadaşları yenmek zordur. Ama dün sana verdiğim saçmalıklara ihtiyacın olmadığı gibi, benim de bu saçmalıklara ihtiyacım yok."

"Bunu yapabilirim," dedim ona.

"Teşekkürler hayatım," diye cevap verdi.

Tekrar dağlara baktım. "Zara," diye seslendi.

"Ne?" Gözlerim hâlâ dağlarda, cevap verdim. Hiçbir şey söylemedi.

Ona baktım. "Ne?"

Tekrarladım.

Başını dağlara çevirdi ve "Hiçbir şey, sevgilim" diye mırıldandı.

Tekrar dağlara baktım ve kahvemden bir yudum aldım. "Biraz daha?" Ham sordu.

"Bol miktarda," diye cevapladım. "Tekrar doldurmamı ister misin?" diye sordu.

"İyiyim," diye yalan söyledim ama kahve konusunda değil.

"Tamam bebeğim," diye mırıldandı ve kapının açılıp kapandığını duydum.

Gözlerimi dağlardan ayırmadım ve yanaklarımdan süzülen ıslaklığı hissetmiyormuş gibi davrandım.

Yedinci Bölüm

Oda Arkadaşları

İki hafta, üç gün sonra.

İzin günümdü ve bunu uzun zamandır yapamadığım bir şeyi yapmak için kullanacaktım.

Alışverişe gidiyordum. Paramı (ya da en azından bir kısmını) aklıma esen her şeye harcayacaktım. Sonra da bir shoot-'em-up filmine gidecektim.

Koridorda oturma odasına ve nihai hedefim olan ön kapıya doğru ilerlerken bir yandan da dalgın bir şekilde Ham'in de bugün izinli olduğunu düşünüyordum. Ayrıca Ham'la birlikte çalışmaya başladığımızdan beri hep ama hep aynı günlerde izin aldığımızı düşünüyordum. Ve bunun garip olduğunu düşünüyordum, çünkü programı o yazdığı için bunu o yapıyordu.

Ve son olarak, o gün izinli olduğu için benimle gelmek isteyip istemediğini sormam gerektiğini düşünüyordum.

Geçmişte Ham ile alışveriş yapmıştım. O buna aldırmadı. Bunu yapmaktan mutluluk duyduğunu söyleyemem, ama diğer erkekler gibi bundan şikayet etmezdi. Tabii onu saatlerce mağaza mağaza dolaştırmadığınız sürece.

Ama filmleri severdi.

Ona sormam gerektiğini biliyordum. Haftalar önce vibratör kullanımım ile ilgili patlamamızdan beri işler garipleşmişti.

Aynı değildik.

Bunu çoğunlukla ben yapıyordum. Hayatımı yaşamamanın ve eğlenmenin yollarını buluyordum. Arkadaşlarımla yeniden bağlantı kuruyor, işe gitmeden önce kahve, öğle yemeği ya da akşam yemeği için buluşuyordum. Carnal'daki kütüphaneye gittim, gömüldükten sonra hala hayatta olan meşhur Faye Goodknight ile tanıştım ve kütüphane kartımı aldım, böylece kitapları kontrol edebildim ve okuma tutkumu yeniden keşfedebildim, odamda çok yaptığım ama daha çok kafede bir latte ile yaptığım bir şeydi. Ve hasat festivali zamanı yaklaşıyordu ve ben de parayla gitmek için sabırsızlanıyordum, böylece harika yemekler yiyebilir ve belki satıcılardan birinden havalı bir şeyler alabilirdim.

Ben de Ham'den kaçıyordum.

Fark ettiyse bile belli etmedi. Evin ortak alanlarında geçirdiğim çok az zamanda ve iş yerinde birlikte geçirdiğimiz çok da az olmayan zamanlarda tekrar yumuşak, kolay sırtan, şakalaşmaya hazır biriydi.

Oda arkadaşları. Ham için, kolay.

Doğruyu söylemek gerekirse, Nina haklıydı. Yapmaktan hoşlandığım şeyleri yapmaya geri dönmek güzeldi ve eğleniyordum. Bitmiş, gitmiş ve pek de eğlenceli olmayan şeylerin içinde debelenmemek ve dört gözle bekleyeceğim şeyler bulmak iyi hissettiriyordu. Bir süredir bunu geri kazanmayı bekliyordum ve buna sahip olmak çok daha güzeldi.

Ama beni ev arkadaşşımdan ayıran o görünmez uçurum hâlâ oradaydı. O hissetmese bile ben hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Bana iyilik yapan bir arkadaşşımdı. Kendi deyimiyle "temel ihtiyaçları" olan bir adamdı, bu yüzden bunları karşılayacaktı ve benim bunu aşmam gerekiyordu çünkü bu beni ilgilendirmezdi. Hıyarlık etmişti ama açıklamış ve bir nevi özür dilemişti, sorunla doğrudan yüzleşmiş ve bize yol göstermişti.

Kendime çeki düzen vermem gerekiyordu.

En azından Maybelle, Wanda, Arlene ve Cotton'u halletmiştim (umarım). Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca her biriyle biraz zaman geçirdim ve oturduğumuzda onlara kesin bir dille geri çekilmelerini söyledim. Ayrıca onlara hayatıma yeni bir sayfa açtığımı ve bu gerçeği kabul

etmelerini istediğimi söyledim.

karanlık yoldan aydınlığa doğru yolumu buluyordum.

Ve son olarak, Ham'e olan takıntımın üstesinden gelmeye çalıştığım konusunda acımasızca dürüst oldum, ama bu benim işimdi, bunu yapmaya kararlıydım ve onların yardımına ihtiyacım yoktu. Ayrıca, sıkı fıkı olduğum ve arkamı kollayan bir adamın karşısına çıkmalarının da bir faydası olmadığını paylaştım. Ona güvenmiyorlarsa bana güvenmelilerdi, bu yüzden geri çekilmeleri gerekiyordu.

Wanda pişman görünüyordu. Maybelle kararsızdı ama ona ulaştığımı düşündüm. Arlene, "Ne yaparsam yaparım" dedi ama Köpek'e sık sık gelen bir ziyaretçiydi ve sohbetimizden bu yana bir kez bile Ham'in ya da benim işime girmemişti.

Cotton "Bir gün bul" demekten başka bir şey söylemedi. Bir asistana ihtiyacım var. Bana birkaç fotoğraf çekme dürtüsü geliyor. Ve sen de benim eşyalarımı taşıyorsun."

Bunun Cotton'ın bana istediğimi vereceğini söylemeden istediğimi verme şekli mi yoksa tam tersi mi olduğundan emin değildim. Sadece Köpek'e geri dönmediğini biliyordum.

O çalışırken "eşyalarını taşımayı" dört gözle beklediğimden emindim. Benden bunu yapmamı hiç istememişti. O ünlüydü, fotoğrafları daha da ünlüydü çünkü bomba gibiydiler ve muhtemelen onunla çalışma ayrıcalığına sahip olan çok fazla insan yoktu.

Yani tüm bunlar iyiydi... Umarım.

Oturma odasına açılan koridorun ağzına yaklaşmıştım ki, Ham'in sesini duydum.

Ve pürüzlü.

Sessiz bir nefes aldım.

"Evet, sevgilim, ölüyorum. Bu iyi, Feb." Feb.

Şubat Owens. Değer verdiği kadın, bir baltalı katilin saplantısıydı.

Bu tüyler ürpertici fiyaskonun finalinden sonra, olayla ilgili haberleri kaçırmak imkansızdı, ancak yine de

denemedim.

Merak ediyordum. Şubat Owens'ı merak ediyordum.

Sonunda merakım giderildi. Onun ve erkek arkadaşının fotoğraflarını gösterdiler ve kadın muhteşemdi. Benden daha yaşlı, muhtemelen Ham'in yaşına daha yakın. Ama biraz bana benziyordu. Sarı saçlı. Kahverengi gözler. Görünüşe göre eskiden onun sevgilisiymiş ve tekrar bir araya gelmişler, olağanüstü biriydi. Daha zayıf ve o kadar uzun olmasa da, kesinlikle Ham'in ateşliliğine eşdeğerti.

"Hayır, muhtemelen ortadan kalkmayacak. Ama araları açılacak," diye devam eden Ham'in Dennis Lowe ile ilgili durumdan, bunun sonucunda medyanın saldırısından ve böyle şeyler olduğunda halkın devam eden hastalıklı ilgisinden bahsettiğinden şüphelendim.

"Hayır, böyle bir şey yok. Ben bir dipnotum, bebeğim. Ve bu konuda çok iyiyim," dedi Ham ona.

Devam ettiğinde geri çekilmeye başladım.

"İyi misin? Mutlu musun?"

Bunun üzerine durdum. Çünkü onun böyle olması, başka bir erkekle de böyle olması anlamına gelse bile, onun için bunu istiyor gibiydi.

Görünüşe göre Ham'in tarzı buydu.

"Güzel, güzel," diye fısıldadı.

Bir şeyin güzel olduğunu söylemiyordu.

Şubat Owens'a "güzel" diyordu. Ve bu acıttı. Hem de çok.

Neden bu kadar acıttı?

"Güzeldi." Beni doğurduğunda sahip olduğu kadınlardan biri olması gereken February Owens da "güzeldi".

Ben "kurabiye"dim."

Onun yaşına daha yakındı ve tartışılmaz derecede güzeldi. Ben jailbait değildim ama ondan çok daha gençtim, bu yüzden "kurabiye" aldım.

Bu yüzden bu kadar acımış olmalı.

Daha da acısı, bana kurabiye demesini her zaman sevmiş olmamdı. Hiç kimse bana bir lakap takmamıştı. Kız kardeşim Xenia bile. Aramız iyiydi ve benimle takılırdı.

Her zaman, kesinlikle bana lakap takacak türden bir insan. Ben de "kurabiye "nin sevimli, tatlı ve bana ait olduğunu düşündüm.

"Doğru, evet, bugün izinliyim," diye devam etti Ham.

"Hiçbir fikrim yok.

Rahatla, hiçbir şey yapma..."

Sonunda odama geri döndüğümde sesi kesildi.

Oraya vardığımda, orada kaldım, zaman verdim ve bunu yaparken zihnimi boşalttım.

Diğer kadınları biliyordum ve her neyse, o zaman öyleydi. Bu ise şimdi. Onun bir erkeği vardı ve Ham sadece benim oda arkadaşım.

Ve oda arkadaşları, eski sevgilileri hakkında oda arkadaşlarının işine karışmazdı.

Ayrıca, oda arkadaşları birlikte bir şeyler yapardı.

Sinemaya gitmek gibi.

Güvenli olacağını düşündüğümde tekrar odamdan çıktım ve koridordan aşağı indim.

Oturma odasına gittiğimde Ham'i Mindy'nin kanepesine uzanmış, üstün kaliteli düz ekran televizyonu açık ve gözlerini televizyona dikmiş halde gördüm.

İçeri girdiğimde bana geldiler.

"Hey, alışverişe ve sinemaya gidiyorum. Gelmek ister misin?" Sesimin normal, arkadaşça ve davetkâr çıkmasından son derece memnun bir şekilde sordum.

"Arkama yaslanıp rahatlayacağım, yemek yemekten ve televizyon izlemekten başka bir şey yapmayacağım. Bana katılmak ister misin?"

Başımı salladım. "On yıllardır ilk kez ihtiyacım olmayan ve istediğim bir şey için para harcama havasındayım. Sonra da Hollywood film yıldızlarının birbirlerine sahte delikler açmasını ve araba çarpıştırmalarını izlemeye gideceğim. Senin günün kulağa eğlenceli geliyor ama benimki daha eğlenceli."

"Alışverişi sınırlayın ve anlaştık," diye karşılık verdi

Ham. Başımı yana eğdim. "Fikrini mi değiştiriyorsun?"

"Alışverişi sınırlayacak mısın?"

"Bunu

yapabilirim." "O

zaman, evet."

Ona gülümsedim. "Botlarını al, cesur adam."

Botlarını almak için yanımdan geçerken bana sırtıttı.
Bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ederek bekledim.
Ama o benim sadece arkadaşım, ev arkadaşım ve her
şey bir arkadaşla daha eğlenceliydi.
Bu yüzden kendime bunun iyi bir fikir
olduğunu söyledim. Yalan olduğunu
bildiğim halde.

"Venedik," dedim ve Ham'in kaşları kalktı.

"Bir bok yok mu?" diye sordu.

Sırttım ve başımı salladım.

Alışverişe gitmiştik ve ihtiyacım olan hiçbir şey
almamıştım ama sevdiğim iki harika bluz almıştım. Sonra bir
filme gittik ve film yıldızlarının arabalara çarpmasını izledik.
Filmden sonra birlikte yemek yedik, sohbet ettik ve güldük.
Daha sonra bir bara geçtik ve içki içtik ama çakırkeyif
olmadan ayrıldık.

Şimdi içmeye, sohbet etmeye ve gülmeye devam
ediyorduk, bunu sadece oturma odamızın güvenliğinde
yapıyorduk.

Ham bana herhangi bir yere gidebilecek olsam nereye
gideceğimi sormuştu.

Kanepede sırtüstü yatıyordum, bacaklarım arkaya atılmış,
başım kolçağa yaslanmıştı. Ham karşı uçtaydı, vücudu
bükülmüştü, böylece ayakları bileklerinden sehpanın
üzerinde çapraz duruyordu.

Elimde bir şişe bira vardı ve karnımın üzerinde duruyordu.
Onun da kalçasında bir tane vardı.

"İtalya mı?" diye sordu.

"İtalya değil, daha çok Venedik. Fotoğraflarını
görmüştüm. Çok güzel görünüyor. Suyu ve tekneleri
severim." Biramı kaldırdım, bir nefes çektim ve karnıma
yerleştirdim. "Peki ya sen?

Sen nereye giderdin?"

"Sahili olan her yere."

"Bana kum adamı gibi gelmiyorsun" derken yine sırttım.

"Bebeğim, bir keresinde St. John'daydım, boynuma kadar
suya girdim, aşağı baktım, ayaklarımı karada
duruyormuşum gibi net görebiliyordum. Su ılık ama serin,
çok tatlı. Güneş

sıcak ve parlak. Etrafımdaki güzellik. O berrak mavi sular, huzurlu. Bunun gibisi yok."

"Yani, bir plaj değil ama St. John," diye  nerdim. "Evet. Bir saniye içinde oraya geri d n."

Sırıtişımın solduğunu ve yüzümün yumuşadığını hissettim. "Umarım oraya geri dönersin, Ham."

O zaman yüzünün yumuşadığını gördüm. "Yapacağım, sevgilim." Bir nefes daha çekti, ben de bir tane çektim ve bitirdiğimde,

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum. "Ne istersen, kurabiyem."

"O zaman bunu düşünmemiştim, ancak daha sonra..." Durakladım. "Nerede yaşadığımı nasıl bildin? İki seferde de mi?"

"Ne?" diye sordu.

"Evime ve stüdyo daireme tekrar geldiğinde. Sen bana sormadın, ben de sana söylemedim, peki nasıl bildin?"

"Jake'e sordum."

Doğru. Jake'e sordu. Hiç şaşırmadım.

"Tamam, bu beni ikinci soruya getiriyor," diye devam ettim. "Sen ve Jake ne zaman bu kadar yakınlaştınız?"

"Sevgilim bana taşınacağını ve aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istemediğini söylediğinde, o bunu yaparken ben de onun hayatında kalabilirdim. Jake ve ben sıkı fıkı olduk, böylece parmağımı onun nabzında tutup iyi olduğundan emin olabildim."

O konuşmayı kesti ama ben nefes almayı bırakmıştım.

Yanıt vermeyişimi yanlış anladı. "Aylık raporlara ihtiyacım yoktu, bebeğim. Senin içinde değildim. Sadece nabzını tutuyordum."

"Bu değil... bu değil..." Yutkundum ve "Bunu yapman çok hoş Ham," derken sesim yumuşaktı.

Vücudunun gevşemesini izledim ve gerildiğini fark etmemiştim. Cevap olarak tek söylediği "Sen  nemlisin," oldu.

"Eğer bir Jake'im olsaydı, ben de seni takip ederdim. Bil diye söylüyorum," dedim ve ona alaycı bir gülümseme verdim. "Yine de aylık raporlar isterdim."

Ham bana gülümsedi ama zeki gözleri çok yoğundu ve

beni bırakmıyordu, bunun ne anlama geldiğini
bilmiyordum. I

Sadece güzel hissettirdiğini biliyordum.

Havamız yerindeydi ve tekrar yola girmiş gibiydik. Son olarak, biz her zaman dürüst olduk.

Ben de buna sadık kaldım ve "Sen yokken seni özledim, Ham" diye paylaştım.

"Ben de sana, kurabiyem," diye cevap verdi, sesi tırtıklıydı. Havayı yumuşatmak için, "Duygusallaşacak mıyız?" diye sordum.

Çünkü duygusal olmak için votka gerekir."

Ayaklarını sehpadan kaldırdı ve bana doğru eğildi. "Duygusallık yok. Duygusallık yapmam. Ama uykuya ihtiyacım var, bu yüzden harika bir gün geçirmiş olsak da bebeğim, yarın ikimizin de işi var ve benim yatmam gerekiyor."

"Harika bir gündü, Ham," diye kabul ettim. "Benimle geldiğin için teşekkürler."

"Sorduğun için teşekkürler," diye cevap verdi, ayağa kalktı, kanepeye doğru ilerledi ve yanımda durdu.

Geri çekilmeden önce eğildi ve dudaklarını saçlarımın tepesine dokundurdu.

Gözlerini yakalamak için başımı eğdim ve sıcak olduğunu gördüm.

"İyi uykular,
kurabiyem." "Sen de,
sevgilim."

Sırıttı ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp parmaklarını boynumda gezdirdikten sonra doğrulup uzaklaştığında bunun güzelliğine karşı kendimi çelikleştirdim.

Oturma odasında yalnız ve sessiz bir şekilde oturdum ve biramı bitene kadar yudumladım.

Sonra yattım.

* * *

"Ham."

"Aynen öyle. Bunu sevdim, Zara. Seni seviyorum, bebeğim."

Gözlerim açıldı, nabzım hızlandı, meme uçlarım sızladı, cinsel organım zonkladı ve tenim nemlendi.

Yine lanet bir rüya görmüştüm.

"Tanrım, bu berbat. Berbat bir şey bu," diye fısıldadım karanlığa.

Döndüm, onu geri püskürtmeye çalıştım, geceleri bunu yapmakta zorlanıyordum, rüya çok taze, çok gerçekti ve Ham lanet olası koridorun aşağısındaki yataktaydı.

Bir o yana bir bu yana savruldu, oyuncağımı çıkarıp işimi halletmeyi düşündüm ama Ham koridorun sonundaydı. O da benim gibi sert ve derin uyuyordu. Gecenin bir yarısı uyanacağını bilmiyordum ama şansım yaver giderse, işimi şansa bırakmayacaktım.

Nina işimi hallederken sessiz olmamı önerdi ama bu imkansızdı çünkü oyuncağım sessiz değildi ve ben de değildim. Gürültücü değildim ama ses çıkarıyordum. Kim yapmazdı ki?

Onları bastırıp bastıramayacağımı bilmiyordum ve denemekten çok korkuyordum.

Döndüm, sonra savruldu ve beni bırakmadı.

Temel ihtiyaçlar.

Ham'in sözleri beni çok etkiledi, aynı zamanda bende de olduğunu fark ettim.

Temel ihtiyaçlar.

Oh, evet. Bende de vardı.

"Kahretsin," diye

fısıldadım.

İşte o zaman Nina'nın sözleri aklıma geldi.

Zarları at.

"Oh Tanrım," diye inledim.

The Dog'daki o felaket gece dışında, Ham bir kez olsun geceyi başka bir yerde geçirmemişti.

Ve eğer hafızam beni yanıltmıyorsa (ki öyle olduğunu biliyordum), libidosu yüksekti. Birlikteyken dışarı çıkar, bir şeyler yapar, sohbet eder, sarılır, takılırdık.

Ama çok seks yaptık.

Arzularımın, ihtiyaçlarımdan zorladığı zihnimin beni gülünç bir rasyonalizasyona sürüklediğini bile bile, yorganı geriye attım ve yataktan çıktım.

Sonra tekrar yatağa oturdum. "Ne yapıyorum ben?" Karanlığa sordum.

Zarları at, Nina ısrar etti.

Zar atabilirim. Sadece o kadar. Zarı at.

Ham hayır diyebilirdi. Beni geri çevirebilir. Bu utanç verici olurdu ama zaten her gün Ham'le ilgili zor işlerle uğraşıyordum. Bununla yaşayabilirdim.

Ya da zar atarsam, ikimiz de bunun ne olduğunu bildiğimizi anlayabilir ve birbirimize bir şeyler verebilirdik.

Yataktan kalktım ve kapıya yöneldim. "Bu çılgınca, aptalca, korkutucu," diye fısıldadım.

Yine de kapıyı açtım ve koridorda Ham'in odasına doğru yürüdüm.

Kapısında durdum.

Bunu yapacak mıydım? Kapısını açtım.

Sanırım öyleydim.

Yatağına doğru ilerledim. Yan yatmış, bana bakıyordu. Perdeleri açtı ve bir elini yastığının altına sokmuştu. Yorgan beline kadardı ve üstünde hiçbir şey yoktu. Alışılmadık bir şey değildi. Hava soğuksa Ham pijama altlarını giyerdi ama çoğunlukla çıplak uyurdu.

Karanlıkta bile ateşliydi.

Yatağının kenarına oturdum ve sarsılarak uyandı, doğrulup oturdu, ben nefes nefese kalırken elini uzattı ve enseme sert ve sıkı bir şekilde doladı.

Tamamen uyandı. Eli beni bırakmadı ama gevşedi ve uykulu bir şekilde homurdandı, "Tanrım, lanet olsun, ödümü kopardın."

Ve yapardım. Bunu hiç düşünmemiştim ama en son o uyurken biri gizlice odasına girdiğinde elinde bir balta vardı.

"Tanrım, Ham, özür dilerim. Düşünemedim," diye fısıldadım, bir elimi kaldırıp göğsüne koydum, oradaki gevrek saçları hissettim, parmaklarımı o kadar kötü kaydırmak istedim ki, ağzım ihtiyaçtan sulandı.

Eli boynumun yan tarafına kaydı. "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Hasta mısın?" diye
sordu. "Hayır," diye
cevap verdim. "Ne
oldu bebeğim?"

Cesaretimi kaybetmeden önce zara üfledim ve uçtum.

Başka bir deyişle, ona doğru eğildim, neyse ki doğru nişan
aldım ve ağzım onunkine çarptı.

Vücudu hareketsiz kaldı.

Dilimi dudaklarına
dokundurdum. Ağzı açıldı.

Dilim içeri kaydı.

Sonra onun yatağında sırtüstü yattım, kolları beni sarmıştı.
Eskiden olsa, kızışabilirdik. Özellikle bir süre aradan sonra,
ilk sefer hızlı, sert ve harikaydı.

Bu farklıydı.

Hızlıydı. Sertti. Ve
çaresizdi.

Geceliğimi yukarı çekerken bile öpücüğü Ham devraldı.
Kollarımı başımın üzerine kaldırdım. Öpüşmeyi kesti ve
gecelik gitmişti.

Geri geldi, ağzını benimkine dayadı, beni öptü, aç.
Hayır, açgözlü. Yutan. İnanılmazdı. Ben de onu aynı
şekilde öptüm, ellerim üzerinde geziniyor, bastırıyor,
tırnaklarımla çiziyordum, tıpkı ağızlarımız kadar
açgözlüydüm.

Ham öpüşmeyi keserek aşağı kaydı ve göğüslerimden
birini kaldırdı. Dudakları meme ucumun etrafına dolandı
ve sertçe çekti.

Sırtım kamburlaştı. Bacağım zorla onun altından çıktı ve
ellerimi saçlarının arasına sokarken kalçasının etrafında
kıvrıldı.

Ağızma geri döndü, içti, tüketti, başparmağı şimdi
meme ucumdaydı, derine bastırıyor ve daire çiziyor,
sürtüyor, çekiyordu. Ağzının içinde inledim, bacağımı
kalçasından çözdüm, ayağımı yatağına diktim ve onu
yuvarladım.

Sonra ondan aldım. Her şeyini. Ağzım, dilim ve dişlerim
boynunda, göğsünde, meme uçlarında, aşağı, aşağı, o

Bacaklarını açtı, dizlerini büktü ve karnının üzerinde duran sert ve kalın sikini gördüm.

Ve ben bunu istedim. Hem de çok.

Ben de dilimi alttan uca doğru gezdirdim.

Homurdandı, bir eli saçlarıma dalmış, yumruk atıyordu. Sikini elime aldım, yer değiştirdim, elimi çektim ve onu derinlere çektim.

"Tanrım," diye homurdandı, kalçaları yukarı kalktı, diğer eli yüzüme geldi, avucunu yanağıma dayadı, başparmağını dışarı çıkardı ve alt dudağıma dayadı, böylece ben sikini çalıştırırken iki yönlü hissedebiliyordu.

Ona veriyordum, Tanrım, sonunda ona veriyordum ve seviyordum.

Kafa vermek en sevdiğim şey değildi. Yapardım, hoşuma giderdi ama bunun yerine yapacak başka şeyler seçerdim.

Ham ile doyamadım. Hiç doyamadım. Tepkisini seviyordum. Kontrolünü kaybetmesini sağlamayı seviyordum. Onun tadını seviyordum. Ağzımda hissetmeyi.

Her şeyine bayıldım.

Anlaşılaacağı üzere, onu çok sevmiştim.

O kadar ki, bir elimi bacakları arasına sokup kendime dokunmak zorunda kaldım çünkü onu oraya götürmek bile beni azdırıyordu. O kadar sıcaktı ki patlamak üzereydim.

Ama ona sahiptim, yani onu almalıydım. Ve onu alacaktım.

Onu ağzımdan çıkardım, kalçama doğru eğildim, külotumu çekiştirerek çıkardım, yana attım ve üzerine süründüm.

"Zara-" diye seslendi, derin sesi gırtlaktan geliyordu. Cevap vermedim.

Elimi tekrar sikinin etrafına sardım, onu kendime doğru yönlendirdim ve aşağıya doğru sert, umutsuz bir hamleyle kendimi onun üzerine bıraktım.

İniltisi odayı sarstı, kalçaları yukarı kalktı ve elleri kalçalarıma gitti. Ellerim bana gitti, bir parmağım klitorisimde, bir elim göğsümde, parmaklarım meme ucumun etrafında kapanırken, başım arkada, akılsızca, ona bindim ve sert yaptım.

"Bebeğim-" diye tekrar seslendi ama cevap vermedim çünkü oradaydım.

Çığlık atarak, vazgeçerek hareket ettim, boşaldım, ateşi bacaklarımın arasında patladı ve içimden fırladı, beni böldü, parçaladı ve her saniyesini sevdim.

Hayal meyal, Ham'in kollarının beni sardığını hissettim ve sırtüstü yattım, Ham sert ve derin bir şekilde sürüyordu. Kollarından biri altımdayken, eli beni sabit tutmak için boynumun arkasına kıvrılmıştı, ben aşağı inerken onun güzel ve acımasız itişlerini aldım ve o da kendini oraya götürdü.

Başardığını anladım çünkü boynumdaki parmakları saçlarıma gömüldü, yumruk oldu, başımı sabit tuttu ve sikini köküne kadar sokup boğazımdan aşağı inerken ağzını ağızıma dayadı.

Ona sıkıca sarıldım, kollarımı ona doladım, bacaklarım büküldü, ayaklarım yatakta, uyluklarım kalçalarına bastırdı ve Nina'nın haklı olduğunu düşünerek dilimle alt dudağını izledim.

Zar atmak iyi bir şeydi.

Bu düşüncemi daha yeni bitirmiştım ki Ham beklenmedik bir şekilde çekildi ve yuvarlanarak sırt üstü yattı.

Şaşkınlık içinde karanlığa göz kırptım.

Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı. Ham sevecendi, özellikle de yatakta. Başka seçeneği kalmayana kadar asla çekip gitmezdi. Okşadı, sarıldı, burnunu soktu, ısırды, yaladı, öptü, fısıldadı.

Hiç çekilmemiş ve yuvarlanmamıştı.

Yanıma doğru kaydım, bir kolumu kaldırıp ona uzanmaya hazırlandım ama konuştuğunda olduğum yerde donup kaldım.

"Siktiğin oyuncağın tadını aldın mı bebeğim, en azından onu bulmak için beni kullanmadan önce lanet olası bir prezervatife sarılmama izin ver."

Kahretsin, birinci bölüm. Koruma kullanmadık.

O kadar da kötü değildi. Hap kullanıyordum ama Ham her zaman korunurdu.

Ve kahretsin, her şeyin bir parçası. Onu seks oyuncağı olarak kullandığımı mı düşündü?

"Ham?" Seslendim, uzanmaya başladım ama yataktan yuvarlandı ve gölgelerin arasından banyoya doğru ilerlemeye başladı.

Bunu konuşarak yaptı.

"Bu harikaydı. Ruh halim seni etkiliyor, nerede olduğumu biliyorsun." Banyo kapısında durdu ve bana döndü. "Ama ben yalnız uyuyorum bebeğim ve bu gece işimiz bitti, o yüzden bana bir iyilik yap ve yatağını bul."

Bunu söyledikten sonra banyonun kapısı arkasından kapandı.

Kanıtlar belki de zar atmamam gerektiğini söylüyordu.

Vücudumun her yeri sıcaktı ve bu iyi bir şey değildi. Korkmuştum, endişeliydim ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ham'in neden böyle tepki verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Banyodan çıktığında beni yatağında istemediğini biliyordum.

Ben de içinden atladım, külotumu kaptım, geceliğimi buldum, çıplak olarak kendi odama koştum ve kapıyı kapattım.

* * *

Sonraki iki gün boyunca, birlikte yaşadığımız ve çalıştığımız için elimden geldiğince Ham'dan uzak durdum.

Gündüzleri bu kolaydı. Evden çıktım ve işe gidene kadar dışarıda kaldım.

İş yerinde Ham yardımcı oldu. Benden uzak durmaktan benim ondan uzak durduğum kadar mutlu görünüyordu ve neyse ki Jake çalışıyordu, bu yüzden bara yaklaştığımda Ham uzak durdu ve ben de Jake'i kullandım.

The Dog'a kendim gidiyordum ve Ham müdür olduğu ve hiç sarışın almadığı için daha sonra kalıyordu. O benim aracımken, genellikle o bir şeylerle uğraşırken ben takılırdım.

O gelmeden önce eve gidip yatak odamın kapısının arkasına geçmenin bir yolu olarak kullandım.

İkinci gece yatağında yatarken onun eve geldiğini ve odasının kapısını kapattığını duyduğumda ne olduğunu

anladım.

Ham ile olanları.

Greg ve benim, başlangıçta, iyi bir seks hayatımız vardı. Ham kadar iyi değildi ama ne yazık ki Greg için ve benim için Greg'le ilgili hiçbir şey iyi değildi.

Evlendikten sonra, kendimi kaybettiğim ve aramızda mesafe oluşmaya başladığı zamanlarda, seks kötüye gitti. Yapıyorduk ama öyle bir şekilde yapıyorduk ki sadece yapmamız gerektiği için yapıyormuşuz gibi görünüyordu.

Greg tamamen kurtuldu, tahminimce, biyolojiden dolayı. Ben hiç kurtulamadım.

Bu yüzden ve bir süredir bir erkeğe sahip olmadığım gerçeğiyle, kendimi yaptığım şeye, olanlara ve bunun Ham olduğu gerçeğine kaptırdım.

Ve kendimi kaybettiğimi bilirdi.

Bunu onunla hiç yapmamıştım. Onunla seks yaparken kendimi kaybedebilirdim ama bu hep onunla olurdu. Ona hiç böyle binmemiştim. Genellikle üstteyken ona doğru eğilir, ona dokunur, onu öper, burnumu sokardım. Ya da o oturmuş, bana bunları yapıyordu.

Geçen gece, inmek için onu kullanmadım. Kime bindiğimi biliyordum.

Ama onun aynı şekilde düşünmediğini görebiliyordum. Bunun onu nasıl kızdırabileceğini de görebiliyordum.

Gecenin köründe odasına gittim, onu korkuttum, üzerine çıktım ve korunmayı bile tartışmadan ve aptalca kullanmadan onu doruğa kadar sürdüm.

Yapılacak en boktan şeydi.

Her şeyi berbat etmiştim ve onun çizgiyi aştığında yaptığı şeyi yapmam gerekiyordu.

Bunu aşabilmemiz için özür dilemem gerekiyordu.

Ayrıca bunu bir an önce yapmam gerekiyordu. Birlikte yaşıyorduk. Birlikte çalıştık. Eğer odalarda farklı büyüklükte filler varsa, bizimki en büyüklerinden biriydi. Eğer bunu çözemezsem, ikimiz de ezilecektik.

"Şimdiki zaman gibisi yok," diye mırıldandım, yorganı arkaya attım ve kararlılıkla odasına doğru yürüdüm.

Uyuyor olamazdı. Eve daha yeni gelmişti.

Yine de kapısının altından ışık gelmiyordu ve kapıyı hafifçe çaldığımda cevap veren olmadı.

Nefesimi içime çektim, karanlık kapıyı açtım ve kafamı içeri soktum.

"Ham?"

"Ne?"

Lanet olsun. Bu hiç davetkar değildi.

Geri adım atmayı, daha sonra konuşacağımızı söylemeyi ya da sadece "Hiçbir şey" deyip oradan defolup gitmeyi düşündüm.

Ben öyle bir şey yapmadım.

Yavaşça içeri girdim ve vücudunun gölgesini görebildiğim yatağının yanına gittim.

Yakınımda durdum ve konuşmaya başladım. "Geç olduğunu biliyorum ama biz... eeeek!"

Ham'in eli fırlayıp bileğime yapıştı ve beni ayağımdan çekerek üzerine düşmemi sağladı, sonra ikimizi de yuvarladı, böylece o üstte kaldı ve ben onun altında sıkıştım.

Sonra beni öptü.

Bir an bile düşünmeden onu öptüm.

Bunu çok uzun süre yapmadık ama çok iyi yaptık. O kadar iyi ki, öpüşmeyi kesip hırladığında onun içinde tamamen kaybolmuştum, "Bu gece ağzımı alacaksın. Geceliğini çıkar, kurabiyem."

Eğer bir geceliği çıkarma konusunda bir dünya rekoru varsa, benimkini başımın üzerine çekerken bunu geçtiğime emindim.

Ben bunu yaparken, Ham aşağı doğru kaydı, bir parmağını külotumun kenarına soktu ve külotumu bacaklarımdan aşağı yırttı. Elleri dizlerimin arkasına gitmeden önce onları zar zor temizledi ve fırlattı. Onları kaldırdı, genişçe açtı, yerleştirdi ve ağzı üzerimdeydi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, başım yatağa bastırıyor, bacaklarım geriliyor, seksim ağzına karşı spazm geçiriyordu.

Bunu yapabiliirdi, Ham yapabiliirdi. Benim onu ağzıma almaktan zevk aldığım gibi o da bundan zevk alıyordu.

Ama bu farklıydı.

Bu tıpkı geçen geceki püşmemiz gibiydi. Ağız aç, açgözlü ve çaresizdi. Klitorisimi emdi. Diliyle beni becerdi. Dişleriyle kalçamın birleştii yeri ısırđı, beni inletti, sonra bana geri döndü ve daha fazlasını verdi. Bu sırada büyük, sert elleri bükülmüş bacaklarımı yukarıda tutuyor ve genişçe açıyordu.

Muhteşemdi.

Öyle ki ağzının içine boşaldım, inledim, sızlandım, parmaklarım onu kendime bağlamak için saçlarına dolandı.

O gittiğinde işim bitmek üzereydi, çok uzun süreliliğine ve ben aşağı inip ne olduğunu anlayamadan geri döndü, beni sardı, siki içime girdi.

"Evet," diye nefes aldım, kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, yüzümü boynuna gömdüm.

Sert ve hızlı bir şekilde itti ve içimde homurdandı.

"Evet, bebeğim," diye nefes aldım ve ellerinden biri yanımdan aşağıya, karnımın üzerine kaydđ ve sonra başparmağı tam oradaydı. "Ham!" Nefesim kesildi, dokunuşu içimi kavururken tüm vücudum sarsıldı.

"Benimle geliyorsun," diye homurdandı boynuma doğru. "Bebeğim, bu... bu çok..." Nefes nefese kaldım, sonra yeni bir doruk noktası içimden geçti ve "Ham" diye fısıldadım.

"İşte bu!" diye inledi, kendini içime gömdü, kalçaları derine inip dikildi, iri ve ağır vücudunun geri kalanı boşalırken sarsıldı.

Yüksekten aşağı indim, bedenim yatağında eridi, kollarım ona sarıldı.

Ham burnu ve dudaklarıyla boynuma sokuldu. Gözlerimi kapattım.

Ağırlığını tuttum. Beni tuttu, içime yerleşti, eli bedenimden yukarı, boynuma doğru kaymadan önce ağız uzun bir süre boynumda gezindi. Başparmağıyla dudaklarımı süpürdü ve dudakları çeneme gelip beni öptü.

Sonra çekildi, yuvarlandı, yataktan çıktı ve banyoya doğru yürüdü.

Ben de yataktan çıktım, eşyalarımı aldım ve çıplak bir şekilde odama koştum.

Kot pantolonumu, gömleğimi, botlarımı giydim, anahtarlarımı ve çantamı aldım ve ön kapıya koştum, kapıdan geçtim ve doğruca arabama gittim.

* * *

Geceyi Carnal Otel'de geçirdim.

Üç cevapsız arama ve bir sesli mesajla uyandım, hepsi de Ham'den.

Telefonumu sessize almıştım.

Telesekreteri dinlemedim.

Süper dedektif moduna geçtim. Yani, park alanımızı gözetledim ve Ham'in koşuya çıktığını gördüğümde apartmana daldım.

Bunu her zamankinden daha geç yaptı.

Nedenini biliyordum çünkü ondan iki cevapsız arama daha almıştım.

Evimize koştum, tarihin en hızlı duşunu aldım, yeni kıyafetlerimi giydim, işe hazırlanmak için birkaç şey aldım ve iki gece için ödeme yaptığım ve saklanmayı planladığım Carnal Hotel'e geri döndüm ve sahipleri gerçekten iyi insanlar gibi görüldüğünden ve ısıtmalı bir havuzu olduğundan, bunu belki de sonsuza kadar yapmaya karar verdim.

* * *

Telefon görüşmeleri sayesinde bunu yapmayacağını bildiğimden, Ham o gece işe gittiğimde ondan kaçmama yardımcı olmadı.

Personelin arabalarını park ettiği ve ofisteki eşyalarını istiflediği arka taraftan yere vurduğumda gözleri bana doğru geldiğinde bunu doğruladım.

Hemen başımı çevirip barın ucundan bir tepsi kaptım, şansına Ham'in bulunduğu yerin tam karşısındaydı.

Bu gece hangi bölüme bakacağımı öğrenmem gerekiyordu. Bunu yapmak için garsonluk ortağım Christie'ye

doğru ilerledim.

ve bir kol kaburgalarımaya dolanmadan, sert bir çerçeveve geri çekilmeden ve bir ağız kulağımda olmadan önce üç fit uzunluğına ulaşmıştım.

"Bu gece konuşacağız." Oh lanet olsun.

"Tamam, Ham," diye yalan söyledim.

"Bütün gün senin için endişelendim," dedi. Hiçbir şey söylemedim.

"Barda beni görmezden gelersen hiç memnun olmam," diye uyardı.

"Anlaşıldı," diye cevap verdim, nefes nefese kalmıştım ve kafamda neler olup bittiğini anlayana kadar içki siparişlerimi ondan almak ya da ona bakmak bile istemiyordum, onun kafasında neler olabileceğine dair çılgınca bir hamle yapmaktan bahsetmiyorum bile.

Beni sağlam bir şekilde sıktı, böylece ağır nefesim daha da ağırlaştı, sonra dudaklarını boynuma dokundurdu ve gitmeme izin verdi.

Dudak dokunuşu ilginçti. Aynı zamanda korkutucuydu. Yine de güzel hissettirdi.

Barda ondan kaçmadım ve kendime bunun benim cezam olduğunu söyledim. Ondan kaçmasam da Ham konuşmaya zorlamadı. Bu beni izlemediği anlamına gelmiyordu, gözleri yüzümde geziniyor, siparişlerimi doldurmadan önce beni yakından inceliyor, endişemi muazzam bir şekilde artırıyordu.

Vardiyanın başında işler yoğun değildi, hatta durgundu. Bu yüzden içki siparişlerimi Ham'den aldım ama meşgul olmak ve bardan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Ham'den uzakta.

Neyse ki işler daha da yoğunlaştı ve beni meşgul edecek bir iş bulmak zorunda kalmadım.

Sonunda kapanış vakti gelmişti.

Ham, Christie ile konuşuyordu ve ben de bu fırsatı değerlendirip çantamı aldım, arabama bindim ve Carnal Hotel'e gittim.

Bu hedeflerden birini gerçekleştirdim. Çantamı aldım ve arabama gittim ama arabama binmedim çünkü yanında durup çantamı karıştırırken anahtarlarımı bulamadım.

Christie Hyundai'sine doğru ilerlerken bana, "Reece seninle konuşmak istiyor, tatlım," dedi.

Adamım, oh adamım.

"Tamam," diye seslendim, ses tonumda parlaklığı zorlayarak ve o içeri girdiğinde ve ben arka kapıya doğru ilerlediğimde, Ham'in anahtarlarım gibi görünen bir şeyi tutarak çerçevesine uzandığını gördüm.

"Bunları mı arıyorsun?" diye sordu.

Bir metre ötede durdum ve cevap vermedim.

Anahtarları avuçladı ve kot pantolonunun cebine soktu.

"Bu gece seni eve ben bırakacağım, kurabiyem," diye beni bilgilendirdi. "Arabam burada," diye bilgilendirdim onu.

"Güvenli olacak."

"Olacağından emin değilim, Ham. Tam olarak kasabada değiliz."

Ve biz değildik. The Dog'un neredeyse tamamen yerli halk tarafından doldurulmasının iyi bir nedeni vardı - çünkü bu taşrada onu nasıl bulacaklarını bilen tek kişiler onlardı.

"Güvenlik kameralarımız var bebeğim, yani araban çalınsa bile, kimin yaptığını yakalayacağız ve sigortan var. Yani araba burada kalacak ve ben de seni götüreceğim."

"I-" Ben başladım ama Ham hemen sözümü kesti.

"Bir kelime daha edersen seni öperim, kışını ofise sürüklerim, seni masanın üzerinde beceririm ve sen bitkin düşüp konuşamaz hale gelene kadar bunu yaparım ve sonra konuşuruz, çünkü söyleyecek bir şeyi olan benim."

Ağzımı kapattım. Ham yapmadı.

"Şimdi ya ağzını açarsın ve bunu alırsın ya da çeneni kapalı tutarsın ve benimle eve gelersin. Hangisi olacak?"

Alternatif bir evrende olsam A seçeneğine atlardım ama bu evrende kesinlikle B seçeneğini seçiyordum.

Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırdım ve kapı aralığında uzandığı yerden bunu göremez diye, meramımı anlattığımdan emin olmak için dudaklarımı yana kaydırdım.

"İyi seçim," dedi. "Şimdi ben işimi bitirirken kışını buraya getir."

Kenara çekildi ve ben de kıcıımı oraya soktum, onu sıkıştırdım, böylece o bokunu bitirene kadar bekleyebilirdim.

Sonra, açıkça, konuşmak için eve gidiyorduk.
Ve söyleyeceklerinden çok korkuyordum.

Sekizinci **Bölüm**

Yalan söyledim

Eve kadar sessizce gittik ama konuşmamam gerektiğini bildiğim gibi konuşmaktan da kaçınamayacağımı biliyordum.

Bunu halledip yolumuza devam etmeliydik.

Hayatımıza nasıl devam edeceğimizi biliyordum ve bu da benim taşınmam ve başka bir iş bulmamdı (tekrar) çünkü bu berbat bir durumdu.

Bu şekilde yaşayamazdım.

Denedim ama zar attım ve her şeyi berbat ettim.

Ham'e aşıktım. Yirmi dört yaşımdan beri öyleydim.

Muhtemelen sonsuza kadar da öyle kalacaktım.

O barda "işini bitirirken" ben de zihnimi boşalttım, sessiz kaldım ve bekledim.

Eve dönüş yolculuğu sessiz ve gergindi. Eve vardığımızda oturma odasına geçtim, çantamı ve ceketimi çıkarıp koltuğa attım, sonra da bu işi bitirip yola devam etmeye hazırlanmak için kıcımlı koltuğa yasladım.

Kanepeye ulaşamadan elim tutuldu, kolum çekiştirildi ve kendimi Ham'in arkasından salona doğru sürüklenirken buldum.

"Ham-"

"Beş saniyeliğine kapa çeneni bebeğim," dedi ve bizi doğrudan odasına götürdü.

Beş saniyeden fazla sürdü ama o süre boyunca çenemi kapalı tuttum, çünkü şaşkınlık içindeydim.

Ham'i sonsuza dek kaybediyordum ve Ham'in davranışları beni çok korkutuyordu. Ayrıca neden her zaman hayatımı mahvetmeyi başardığımı merak ediyordum. Her konuda kendimden başka suçlayabileceğim kimse yoktu.

Ve özellikle de bu.

Onun yanına taşınmamam gerektiğini biliyordum. İlk gece ona gitmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Ama ben yaptım.

Artık kırılmıştık, tıpkı benim Greg'i kırdığım gibi.

Ham haklıydı, Greg beni tanıyordu. Kiminle evlendiğini biliyordu, bu yüzden bunun tamamen benim hatam olmadığını kabullenmeye başlamıştım.

Bunun üzerinde duracak bir ayağım yoktu.

Odasına gittiğimizde Ham başucu lambasını yaktı, elini benim elime koyarak beni yatağa götürdü ve sonra elini karnıma koymam için beni bıraktı. Yatağına oturmam için beni biraz itti.

Ona baktım. "Ham-"

"Beş saniye daha, kurabiyem," diye mırıldanırken eğildi, bacağını kaldırdı, botumu çıkardı, sonra aynısını diğerine yaptı.

Sonra doğruldu ve kot ceketini silkerek yere bıraktı. Sonra eğilip kendi botlarını çıkardı ve ancak bundan sonra yanıma geldi, ellerini kollarımın altına koydu ve beni yatağa çekti, böylece sırtüstü yatıp başımı yastıklara yasladım.

Bir dizini yatağa koyup diğer bacağını üzerime kaldırdığında ve iri bedenini çoğunlukla üzerime, kısmen de yanıma yerleştirdiğinde gecikmeli olarak ağır ağır nefes almaya başladım.

Dirseğini yastığa koydu, başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini bana kilitledi.

İşte o zaman "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Zihnim şimdi farklı bir nedenden dolayı bomboştu, öncelikle bu konuşmayı onun yatağında yapıyor olmamız beni çok korkutuyordu, bu yüzden ne sorduğunu bilmiyordum.

Korkmasaydım bile yine de kafam karışırdı.

Bu yüzden, "Neydi bu lanet şey?" diye sordum.

"Dün gece," diye cevap verdi. "Prezervatiften kurtulmak için banyoya gittim, dışarı çıktığımda gitmiştin. Çırılçıplak kapıya ulaştığımda seni giyinmiş ve koridorda koşarken gördüm. Çırılçıplak olduğumu görünce, sen kaybolmadan sana ulaşamıyorum. Bütün gece yoksun, telefonuna cevap vermiyorsun, bütün gün cevap vermiyorsun. Ben endişeden hasta oluyorum, sen bara geliyorsun, sonra da işte tuhafın ötesine geçiyorsun."

Gözlerine baktım, gözbebeklerindeki açık kahverenginin, irislerini çevreleyen koyu kahverenginin arasından nasıl sivrildiğine hayret ettim. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve bu her türlü büyüleyiciydi çünkü her türlü muhteşemdi.

Bunu ezberleyerek yaptım çünkü yakında onu bir daha göremeyecektim.

Sonra gözlerinin rengine değil, kendisine odaklandım.

"Taşınmam gerekiyor," diye fısıldadım ve kaşları birbirine kenetlenirken vücudu benimkinin üzerinde ağırlaşıyor gibiydi.

"Ne oluyor lan?"

"Taşınmam gerekiyor," diye tekrarlardım, bu sefer daha yüksek sesle. "Ve, um, haber vermeliyim."

"Ne oluyor lan?" dedi tekrar, bu sefer kızgındı, sonra da ısırdı, "Tanrı aşkına, neden?"

"Neden?" diye sordum. Bilmek zorundaydı.

"Evet, bebeğim, neden?" O da bilmiyordu.

"Bunu yapamam," dedim ona. "Şu anda olduğumuz gibi olamam. Oda arkadaşı olamam."

"Evet, senin tatlı, ateşli, gece yarısı ziyaretin bana bunun ipucunu verdi. Ya da şöyle demeliyim, senin tatlı, ateşli, gecikmiş ziyaretin bana bunun ipucunu verdi."

Gözlerim onunkilere bakarken dudaklarımın aralandığını hissettim.

"Ne?" Nefes aldım.

"Zara, yaklaşık iki aydır bana gelmeni bekliyordum."

Az önce ne dedi?

Sorma şansım olmadı; konuşmaya devam etti.

"İlk gece doğru davranmadım. Çubuğun yanlış ucunu aldım. Kendinde değildin. Aklını kaçırdığını düşündüm. Bana bunu düşünmem için bolca zaman verdin ve anladım. Sen sendin ve Tanrım, sikimi ağzına almaktan bu kadar hoşlanan bir kadın tanımamıştım. Bunun içinde kayboldun, kontrolünü kaybettin ve tahminimce uzun zaman oldu, bu yüzden kontrolünü tamamen kaybettin. Çok ateşliydi, beni yanlış anlama ama kendini o kadar kaybettin ki kendimi hazır et gibi hissettim. Ama hıyarlık yapmamalıydım. Seninle bu konuda konuşmalıydım. Ama bana gelmeni o kadar uzun zamandır bekliyordum ki, geldiğinde de böyle olmasını istemediğim için sinirlendim ve bir pislik gibi davrandım. Ama dün gece yatağımda bunu çözdüğümüzde, lanet olası bir konuşma yaparak tamamen çözmeden kaçmamalıydın."

Hepsini duydum.

Ama bir kısmına odaklandım.

"Sana gelmemi mi bekliyordun?" "Bebeğim, sen benim Zara'msın, kurabiyemsin, o yüzden evet. Kafanı toparlaman için sana zaman tanıyordum, ama geri dönmeni bekliyordum, yani"-eliyle çenemi kavradı ve yüzünü yaklaştırdı-"geri dönmeni."

Ciddi miydi? İki ay... hayır yedi, baltacı onu yakaladıktan sonra geri döndüğü zamanı da sayarsan, ben sefalet içindeydim ve o beni geri almak için mi bekliyordu?

Gözlerimin kısıldığını hissettim.

"Dün gece üzerimden yuvarlandın ve tuvalete gitmeden önce sohbet hakkında tek kelime etmedin," diye hatırlattım ona.

"Zara, paylaştığımız şey, çok iyi, çok sıcak, çok yakın, bize geri dönmemiz, bir kelime söylemem gerektiğini hissetmedim," diye yanıtladı.

Ciddi miydi? "Bize dönün" dedi ve tek kelime etme ihtiyacı hissetmedi mi?

"Evet, yaptın," dedim.

"Bunu şimdi anlıyorum," diye karşılık verdi.

Tamam, o zaman başka bir konuya geçelim.

"Bedenimi istemediğini söylemiştin," diye suçladım.

"Yalan söyledim, Zara. Kahretsin, ne zaman oraya girmek istemedim ki?" diye sordu, tek bir cevabı olan bir soruydu, o da hiçbir zaman. Ama bana bu cevabı verme şansı vermedi, konuşmaya devam etti. "Seni o bok çukurundan çıkarmak, güvende olmanı sağlamak ve yanımda olmanı sağlamak için her şeyi söyledim."

"Yalan mı söyledin?" Ben sordum.

"Yalan söyledim," diye yanıtladı Ham.

"Yalan mı?" Sesim yükselmeye başlamıştı.

"Sordu ve cevapladı, sevgilim," diye kestirip attı.

"Demek yalan söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşündün," dedim mutsuzca.

"Bebeğim, sana geldim, neredeyse anında birbirimizin pisliğine bulaştık. Uğraştığın çok şey vardı ve bunlardan biri de ben olmak zorunda değildim. Kimsenin senin için bir şey yapmasına izin vermiyordun. Başa çıkmak için zamana ihtiyacın vardı. Seni yanımda istedim. Sana bunu sağlamak için yapmam gerekeni yaptım ve bunu kendim için gerçekleştirdim."

Gecikmeli olarak söylediği şey kafama dank edince başım sarsıldı. "Beni yanında mı istedin?"

Sabırsız görünmeye başlamıştı.

"Beni yıllardır tanıyorsun. Hiç geri döndüm mü?" diye sordu. "Neye geri döneceksin?"

"İstediğin yere geri dön." "Ham-"

"Geri dönmeyeceğim," diye açıkladı. "Anlamıyorum-"

"Şimdi Gnaw Bone'a, The Dog'a geri döndüm, bebeğim, sence bu neden?"

Konuşmadım. Tekrar bakmaya başladım. Çünkü bunu neden istediğimi biliyordum. Sadece istediğimi nadiren elde ederdim.

Sonra Graham Reece sonunda bana istediğimi verdi.

"Çünkü sen buradasın."

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Sabırsız bakmayı bıraktı, gözleri ısındı, yüzü yumuşadı ve dudakları seğirdi.

Ama tek söylediği "Evet," oldu.
Bu çok fazlaydı. Çok hızlıydı. Çok iyiydi.
Daha önce iyi olup olmadığımı
bilmiyordum.

Dükkanım Karma iyiydi ve yıllar önce Ham ile geçirdiğim
dört ay da iyiydi. Ham ile aradaki zamanlardan
bahsetmiyorum bile. Onlar da güzeldi.

Ama hiç iyi olmamıştı.

"Bununla ne yapacağımı bilmiyorum," dedim ona
sessizce. "Yapacağın ilk şey, biz seviştikten sonra, benim
lanet olası yatakta beş saniyeden fazla kalamazsın.
Yapacağın bir sonraki şey yarın olacak ve o da eşyalarını
buraya taşımak olacak çünkü bundan sonra burada
uyuyacaksın. Ondan sonrasını bilmiyorum." Omuz silkti ve
sözlerini şöyle bitirdi: "Kanatlarız."

Kanatlanır mıyız?

Evet, bu çok fazlaydı ve çok hızlıydı.

Söylenmesi gereken şeyler vardı.

"Ham, sen... biz... sen... işte o zaman biz-" Dudakları
tekrar kıpırdadı, "Çıkar ağızındaki baklayı,
Sevgilim."

"Geri dönemem."

O zaman dudak seğıirmesi olmadı. Eli boynuma kaydı,
avuç içi boğazımda, parmakları yan tarafımı kazıyordu.

"Kurabiye," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Bunu istiyorum ama sahip olamam
çünkü gerçekten istediğim bu değıl. Her zaman dürüst
olduk, bu yüzden ne durumda olduğumu bilmen için bunu
açıklamak zorundayım." Yine de titreyerek derin bir nefes
aldım ve her şeyi anlattım. "Senden uzaklaşmayı zar zor
atlattım. Senin benden uzaklaşmanı kaldıramadım."

Garip bir şekilde yüzü sert ve yumuşak karışımı bir hal
aldı, gözleri sıcak ve keskin, "Zara, dikkatini vermiyorsun"
dedi.

Yanılıyordu. Kesinlikle yanılmıştım. O kadar çok dikkat
ediyordum ki, biraz daha dikkat etsem kafam patlayacaktı.

"Öyleyim, Ham. Kendin söyledin. Kadınlarla sorunların var.
Sen yuvarlanan bir taşsın. Sen-"

Oturur pozisyona geçip sırtını yatak başlığına dayadığında konuşmayı kestim, beni de yanına aldı, böylece kucağına oturdum, gvdem yakınlaştı.

Bir koluyla belime sıkıca sarılmıştı ve diğer elini saçlarımın arasına sokmuş, başımın arkasını avuluyordu.

"Ben buradayım," dedi.

"Burada olduğunu biliyorum, ama-"

"Bebeğim, lütfen biraz sessiz ol ve beni dinle," diye nazikçe rica etti.

Çenemi kapattım.

"Buradayım Zara, yani burada kalmaya niyetliyim. Bir televizyonum var. Bir yatağım var. Komodinler, şifonyer ve lambalar aldım. İşte burası. Olmak istediğim yer burası. Olmak istediğim yer burası çünkü insanları seviyorum, işi seviyorum, çalıştığım barı seviyorum, hepsi Tanrı'nınlkesinde. Ama burası daha çok sen burada olduğun için olmak istediğim yer."

Bu çok hızlı değildi. Bu çok uzun sürdü. "Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Buna inanmak istedim. Bunu bana vermesi için ona para bile verebilirdim. Buna sahip olmak için ruhumu şeytana bile satabilirdim.

Ama o kadar uzun süre istedikten ve hiç sahip olamadıktan sonra buna inanamadım.

Ham'in işi bitmediği için talih sonunda benimzerimde parlıyor gibiydi.

"Bebeğim, bir adam hayatını tarihten kaçarak, onun kendisini yakalayıp tekrarlamamasını umarak yaşar, bir gece uykuya dalar, karanlıkta gözlerini atığında elinde balta tutan bir adamla karşılaşır, aniden kendini diğerlerinden biraz daha kötü bir sonla yüzleşirken bulur, tarihin çok daha çirkin bir parçasının dipnotu, sana daha önce de söyledim, diye düşünür. Bunu yaptığımı da söylemiştim. Ve dikkat etmediniz ama artık sadece bir barmen değilim. Ben bir yneticiyim. Sorumluluklarım var ve uzun ömürlü olacağıma dair sözler verdim. Sahip olduğum her şeyi kamyonuma yükleyip yoluma devam edemem." Parmakları kafa derimde gerildi. "Sevgilim, ben

yerleşiyorum. Bilmediğin şey, benim ne olduğum

Doğru zaman gelene kadar geri çekiliyorum, o zaman da şimdi, seninle yapıyorum."

Ciddi miydi?

Lütfen bana ciddi olduğunu söyle.

Bu soruya cevap verebilecek tek kişi olan Ham'in bunu yapmasını sağlamak için tek bir kelime kullandım: "Neden?"

"Çünkü sen benim kurabiyemsin, kolaysın, komiksin, dürüstsün, seksisin, sikimi seviyorsun ve gözleri zorlamıyorsun."

Hepsi harikaydı.

Ama bir şekilde öyle de değildi. Düzdü.

Neyse ki, işi bitmemişti.

"Ve çocuk istiyorum. Umarım çok beklememişimdir ama onları istiyorum. Bir aile istiyorum, hep istedim. Ailemi genç yaşta kaybettim, annemi on yedi yaşında, babamı yirmi bir yaşında kaybettim, hiç erkek ya da kız kardeşim olmadı ama annem ve babamla iyi vakit geçirdim. Bunu geri istiyorum, bunu çocuklara vermek istiyorum. Sen de istiyorsun ve biliyorum, ailede neler olduğunu öğrendin. Bu yüzden harika bir anne olacaksın."

Tamam. Tekrar.

Lütfen bana ciddi olduğunu söyle.

Lütfen Tanrım, bunun benim başıma geldiğini söyle.

Yani, ailesini biliyordum. Annesi her zaman çok kötü şeker hastasıydı, bu yüzden Ham bana sık sık harika bir anne olduğunu söylese de bu hastalık her zaman başlarının üzerinde asılı duruyordu.

Babası genç yaşta kalp krizinden ölmüştü. Öte yandan, Ham içki içtiğini, aşırı kilolu olduğunu ve kızarmış her şeye karşı derin bir ilgisi olduğunu söyledi, bu yüzden Ham ile ilk kez bir araya geldiğimizde, bana babasının ölümü bir şok olsa da sürpriz olmadığını söyledi.

Ama o zamana kadar, gezgin erkeğimin her zaman bir aile istediğini bilmiyordum.

Benim de hep istediğim bir şeydi.

İçinde doğduğumdan daha iyi olan bir şeydi bu.

"Ham-"

"Ayrıca, sen çok güzelsin. Güzel bebekler yapacağız, bunu yaparken eğleneceğiz ve onları büyütürken de eğleneceğiz. Benim geçmişimi anlayacaksın çünkü çoğunu benimle yaşadın. Geri kalanını paylaşacağım. Ben de seninkini alacağım çünkü seninle paylaşmak için hayatının içindeydin. Kafan karışmadıkça asla kavga etmeyiz çünkü hayatında her şey boka sardı ve yakın zamanda baltalı bir salak tarafından saldırıya uğradım. Ya da bir hıyar gibi davrandığım için, çünkü senden bir kapı ötedeki yatakta geçirdiğin gecelerden sonra kendini boşaltmanı dinlemek kafamı allak bullak ediyordu ve yıllardır oraya girmemiş olmam beni bir hıyar gibi davranmaya itti."

"Demek mesele buydu," diye cevap verdim.

Dudaklarım bir kez daha seğirdi ve kollarıyla beni kendine çekti. "Evet, sevgilim, mesele buydu." Gözleri ağzıma kaydı ve sesi daha da derine indi. "Kahretsin, kulağa ateşli ve güzel geliyordu, çok uzun sürdü. İşkence gibi."

Karnım zil çaldı.

"Ham," diye seslendim ve gözleri gözlerime geldi ama saçımdaki eli çeneme kaydı.

"Ne oldu bebeğim?"

Sorusunu sordu ama ben onun gözlerinde kayboldum. Kapüşonlu ve ateşliydi. Benimkileri yakıyordu.

Böylece aklının benim söyleyeceklerimde olmadığını anladım. Başka bir yerdeydi.

Zihnim de ona katıldı.

Başparmağı alt dudağımın üzerinden geçti.

Aklımı kaybettim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde açtı, dilini içeri kaydırды ve elini tekrar saçlarımın arasına soktu ve kollarım ona dolandı.

Başını eğdi. Ben de benimkini diğer tarafa yatırdım ve Ham öpücüğünü daha da derinleştirdi.

Sonra onun yatağında sırtüstü yattım ve Ham üstümdeydi.

Çok geçmeden yatağında sırtüstü yatıyordum ve Ham içimde hareket ediyordu, dudakları dudaklarıma değiyordu ama öpüşmüyorduk.

Nefes
alıyorum.

Ağır.

"İşimiz bittiğinde benimle banyoya geliyorsun," diye emretti, sesi kalındı.

"Yatağını terk etmeyeceğim bebeğim," diye nefes nefese ona güvence verdim.

Ham'in kalçaları daha hızlı hareket ediyordu ve ben onun ağzına karşı nefes nefese kaldım.

"Sen de geliyorsun," dedi, sesi artık hırçınlaşmıştı.

Çok yaklaşmışım ama yine de nefes nefese "Ham, yatağından ayrılmayacağım" demeyi başardım. "Emin

olmak ve bir taşla iki kuş vurmak için

"Biz oradayken seni duşta beceririm." İşte bunu yapabilirim. Memnuniyetle.

Ben öyle bir şey demedim.

Boynumu büktüm, uzuvlarımı ona sımsıkı sardım, kalçalarımı onun itişlerine doğru eğdim ve boşaldım.

* * *

İşimiz bittiğinde ve Ham'in yatağında birlikte uzandığımızda şafak gökyüzünü aydınlatıyordu. Geceliğimi almak için odama gitmişim ama tekrar Ham'in yanağına yapışmış, yanağımı omzuna dayamış, parmaklarımı göğsündeki kılların arasından hafifçe geçirmiştim. Ham, sırtüstü yatmış, kolunu altıma sokmuş ve beni sarmış, parmak uçlarıyla kalçama rastgele desenler çiziyordu.

"Söylenecek daha çok şey var," dedim göğsüne usulca. "Söyleyeceğiz," diye cevap verdi.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Anlıyorum. Atlatmamız gereken bir vardiya var bebeğim, bizi hiç sahip olmadığımız bir şeye taşıyacak. Sen bana tutunacağına söz ver, ben de sana tutunacağıma ve bunu başaracağımıza söz veriyorum."

Tanrım, bunu istedim. Bunu çok ama çok istedim.

Ama kendimi bu güzelliğin içinde kaybetmeden önce emin olmalıydım.

o.

"Kadınlarla olan sorunlarını bilmem gerek," dedim ona.

"Yarın gece kız arkadaşımı dışarı çıkardığımda sana söyleyeceğim.

güzel bir akşam yemeğine. İçimizi dökeriz, bebeğim, sonra da yolumuza devam ederiz."

Başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. "Bunu bana verecek misin?"

Eli yanağıma geldi ve fısıldadı, "Kurabiyem, dikkatini ver. Sana her şeyi vereceğim."

İşte o zaman Ham bana verdi. Ne istediğimi. İhtiyacım olanı.

Kendimi onun güzelliğinde kaybedebileceğimin kanıtı. Onun içinde.

Aman Tanrım, ağlayacaktım.

Adamım, oh adamım, ağlıyordum.

Yüzümü göğsüne gömdüm ve kendimi bıraktım.

Ham kollarını bana doladı, beni yukarı çekerken ikimiz de yan yatacak şekilde bana bastırdı ve yüzümü boğazına gömdü. Sonra ben ağlarken bana sarıldı.

Ve ben ağlarken, oldu. Aklıma geldi.

Hepsini.

Ham, Gnaw Bone'da sadece bir hafta kalmıştı ki o gülünç sesi makul hale getirdi ve beni ikinci yatak odasına taşınmaya ikna etti.

Ona ödediğim düşük kirayla Deluxe Home Store'da çalışarak ayaklarımın üzerinde durabilecekken Ham bana barında bir iş verdi. Ham, kızgın ya da çıldırmış olmadığım neredeyse her gece beni işe götürürdü.

Ham ikimizin de aynı günlerde izinli olmasını planladı, böylece hem işte hem de evde birlikte geçirebileceğimiz maksimum zamanı geçirme fırsatımız oldu.

Ve o ilk gece ona gittiğimde, Ham tereddüt etmeden yarım saniye önce onun yatağında sırtüstü yatmıştım.

Ve son olarak, ona tekrar gittiğimde, beni yatağına çekti.

Bana başka bir şey çarptı ve diğerleriyle birlikte bu da mantıklı gelmedi.

"O sarışını becerdin," diye boynunu suçladım, hâlâ ağladığım için nefesim kesiliyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Flört ettiğin sarışın vardı ya, onu siktin." "Ne sarışını?"

Ağlamayı bıraktım çünkü sorduğu soru ve sesindeki şaşkınlık beni şok etmişti. Ayrıca, ama daha çok, kızmıştım.

Sarışını nasıl unutabilirdi? Onunla sadece birkaç hafta önce birlikte olmuştu.

Yüzümü boğazından çektim ve başımı geriye eğdim, çenesinin aşağı inişini izledim ve yarı karanlıkta gözlerini yakaladım.

"Şu sarışın, Ham, geçen gece flört ettiğin ve barın arka koridoruna götürdüğün sarışın."

Buna garip bir şekilde, "Kafası iyiydi." diye cevap verdi.

"Ne?"

"Blitzed, bebeğim, tamamen kendinden geçmiş. Onu eve götürdüm. Chantelle'de yaşıyordu, bu yüzden biraz zaman aldı. Bara döndüğümde gitmiştin. Bitirmem gereken işleri bitirdim ve senin o salakla flört ettiğini görünce sinirlendim ve kafamı senden ve senin saçmalıklarından uzaklaştırmak için bir poker oyununa katıldım." Durakladı, sonra "1500 dolar kazandım" diye bitirdi.

"Kafası güzel miydi?" Ben sordum.

"Kamyonda bayıldı. Evine kadar yürümek için onu kendine getirdim. Ben kapısına doğru iki adım atamadan oturma odasındaki kanepede bayıldı."

Bu iyi haberdi. Ham onu becerememekle kalmamış, o kadar sarhoş olmuştu ki kendinden geçmişti, bu da adamımla flört etmenin cezasının ertesi gün akşamdan kalma olması anlamına geliyordu.

Bu beni iyi bir insan yapmadı, onun benim erkeğim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, o zamanlar benim bile onun erkeğim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de bunu sevdim.

ileri.

"Bin beş yüz dolar mı kazandın?" Ben sordum.

Dişlerinin beyaz parıltısını gördüm ve kollarıyla beni sıktı.

"Evet. Yani yarın gece Horoz'da çılgınlar gibi eğlenebiliriz."

The Rooster'a mı gidiyorduk? The Rooster'ı

severdim. The Rooster'ı bıraktım ve gözlerimi

kıstım.

"The Dog'un müdürü ne zamandan beri sarhoş kadınları eve götürüyor?" diye sordum. "Jake taksi çağırır" -söylemek istediğimi anlatmak için durakladım- "tabii kadın seksi değilse."

"Bir geceyi, kız arkadaşının arkadaşları olduğunu bilmeyen kızlarından zırvalıklar alarak geçirdiklerinde ve kızın bir ahmakla flört edip ona numarasını vermesini izlediklerinde bu boku yaparlar. O hıyarın kafasını koparmamak için oradan siktir olup gitmem gerekiyordu."

Bu her şeyi açıklıyor.

Gözlerimin ferisi söndü ve bedenim onunkinin içinde eridi. "O adam seni hiç aradı mı?" Ham sordu.

"Ben açmadım."

"Seni kaç kez aradı?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözleri kısılinca, "On iki... kadar. Saymayı bıraktım."

"Siktir," diye mırıldandı tavana doğru. Sessiz kalmaya karar verdim.

Ham bana baktı. "Onu becerdiğimi mi sandın?"

"Onunla flört ediyordun."

"Ona içki dolduruyordum. Benim işim içki satmak bebeğim ve ikimiz de biliyoruz ki azgın bir sarhoşa gülümsemek bunu yapmanın iyi bir yoludur."

Bu konuda yanılmadı.

"Sen de onunla gittin," diye hatırlattım ona.

"Sana asla böyle bir şey yapmaz."

"Temel kuralların, eğer takılırsam, bunu onun evinde yapmam ve senin de bu iyiliğe karşılık vermen olduğunu söylemiştin."

"Bebeğim, yalan söyledim," dedi Ham sert bir vurguyla ve kollarının beni sıkıca sarmasıyla daha da sertleşti.

"Bunu bilmiyordum," diye tersledim.

"Bu yüzden mi balkonda kara kara düşünüyordun?" diye sordu.

"Evet, Ham. Birlikte yaşadığım ve çalıştığım ama sahip olamadığım hayatımın aşkının geceyi başka bir kadınla geçirdiğini düşündüm, bu yüzden balkonumda kara kara düşünüyordum," diye kestirip attım.

Ancak konuşmamı bitirdiğimde havayı, vücudunun durgunluğunu ve kollarının artık beni sım sıkı sardığını hissettim.

"Ham?"

"Kahretsin, şimdi seni tekrar becermek zorundayım," diye mırıldandı, bizi yuvarlayarak sırt üstü yatmamı sağladı.

"Ne var? Neden? Neler oluyor?" Kollarımla etrafını sararak sordum.

Dudakları benimkilere geldi ve "Hayatının aşkı" diye fısıldadı.

Sustum.

Sonra yumuşak bir nefes aldım.

Ondan sonra itiraf ettim, "Hep sendin."

"Siktir, şimdi seni tekrar becermek zorundayım," diye mırıldandı ama mırıltısı tırtıklıydı.

Ağızına karşı gülümsedim ve ellerimi sırtına doğru kaydırdım.

Ham başını eğdi, ağızımı ağızına aldı ve beni tekrar sikmeye başladı.

Dokuzuncu **Bölüm**

Bizim **Başlangıcımız**

"Ham," diye nefes aldım.

"Seni oraya götürmek için neye ihtiyacın var?" Ham homurdandı. "Tanrım," diye inledim.

"Bebeğim, acele et, yaklaştım," diye homurdandı Ham.

Oturma odasındaydık. Külotum ayak bileğimden sarkıyordu. Sırtım duvara dönüktü. Anvelop elbisemin altı açıktı çünkü bacaklarım Ham'in kalçalarına sarılmıştı, kollarım omuzlarına dolanmıştı ve o derinlere doğru güç veriyordu.

Yatak odasından göğüs dekoltesini gösteren dar bir elbise, çivili, yüksek topuklu sandaletler, yumuşak bukleli ve tatlı fönlü saçlar ve boğucubir makyajla çıktığımda, Ham'in gördüklerinden hoşlandığını söylemek yeterli.

Böylece beni duvara yasladı ve adamımdan aldı.

"Devam et," diye yalvardım.

"Siktir, seni becermeden önce dizlerimin üzerine çöküp seni yemeliydim," diye inledi.

İşte bu oldu. Başım geriye uçtu ve duvara çarptı, ellerim yukarı kaydı ve saçlarını sıktı, bacaklarım onu sertçe sıktı, seksim onu daha sert sıktı ve sert bir şekilde boşalırken haykırdım.

"Şükürler olsun," diye mırıldandı, yüzünü boynuma gömdü, sikini tekrar, tekrar, tekrar içeri soktu, beni sarstı, fantastik orgazmımı uzattı, inletti ve sonunda kendini derinlere gömdü ve boynuma doğru inledi.

Yüzümü onunkine bastırdım, sıkıca tuttum ve dudaklarımı teninde gezdirmeye, burnumla çenesini ve kulağını ısırmaya başladım, o sırada siki içime girip çıkmaya başladı.

Boynumun derisine doğru fısıldarken süzölmeye devam etti, "Fark etmediysen diye söylüyorum, geri dönmene sevindim, kurabiyem."

"Geri döndüğüme sevindim, moruk" derken tenine karşı gülümsedim.

İçe doğru süzölürken gülümsediğini hissettim, "Taa geriye, bebeğim."

"Tüm yol boyunca, sevgilim."

İçeri kayd ve orada kaldı ama yüzünü boynumdan kaldırdı, ben de gözlerini yakalamak için yüzümü eğdim ve kaşlarının kalktığını gördüm.

"Bruiser?"

"Kahveden başka bir şey içmiyorsun," diye açıkladım.

"Ne?" diye sorarken kaşlarını indirdi ama şaşkınlıkla birbirine yaklaştırdı.

"Sadece Butch Razor adlı bir kafes dövüşçüsünün kıcını tekmeleyebilecek bir yiğit, bir fincan kahveden başka bir şey içmeden beş mil koşabilir," diye açıklamamı genişlettim.

Ham bana baktı.

Sonra benim zevkle dağınık hale getirdiğim saçlarıyla yakışıklı, esmer başını geriye attı ve bir kahkaha patlattı.

Onu gördüm, duydum ve hissettim, sonuncusu çok çok iyi yerlerdeydi.

Ve her parçasını sevdim.

Ham'in her zaman ayarladığı gibi ikimiz de izinliydik ve günün neredeyse tamamını yatakta, anılara doğru uzun ve mutlu bir yolculuk yaparak geçirdik.

Öğleden sonra uyandığımız için Horoz'daki akşam yemeğinden önce kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerekiyordu. Ham bize biraz yumurta ve kızarmış ekmek yaptı. Eşyalarımı almak için Carnal Hotel'e gitmek gibi can sıkıcı bir işimiz vardı (benim hatam). Ham eşyalarımı odamdan kendi odasına taşımama yardım etti ve sonra Ham hazırlanmam için beni bırakmadan önce birlikte duş aldık.

Horoz'a yolculuk bir saat gibi uzun sürdü ama yolda önemli bir şey konuşmadık. Birincisi, Ham arabayı sürerken elimi tuttuğu için; ikincisi, her zaman seksi görünürdü ama koyu renk kot pantolonu ve yakası açık bıraktığı siyah, düz paçalı özel dikim gömleğiyle çok seksi görünüyordu; ve son olarak, Horoz'a gidiyor olduğum için mutluydum.

Oraya yedi kez gitmiştim, hepsi de başka erkeklerle, dördü Greg'le evlilik öncesi ve evlilik sırasında. Muhteşem bir dekoru vardı, duvarlarda pamuk baskılar asılıydı, çok sayıda pencereden içerisi görülebiliyordu, dağın tepesindeydi, şık giyinmedikçe oraya gidilmiyordu ve menüsü pahalıydı. Çoğunlukla biftek. Her şey güzeldi.

Ham ve benim geri dönüşümüzü kutlamak için mükemmel bir yerdi, o kadar geri dönmüştük ki hiç gitmediğimiz bir yerdeydik ve birbirimizi anlayabilmemiz ve sürprizlerle karşılaşmadan yolumuza devam edebilmemiz için her şeyi ortaya dökmemiz gerekiyordu.

Hayatımda hiç hissetmediğim kadar mutlu bir dalgaya biniyordum.

Ham bir televizyon almıştı.

Ham yerleşmekten bahsetmişti.

Ham bir aileye sahip olmaktan

bahsetmişti. Ham benim için Gnaw Bone'a geri dönmüştü.

Böylece Ham'in kolu omuzlarımda, benimki belinde, başım yana eğik ve omzuna yaslanmış, yüzümde şapşal ama neşeli bir gülümseme, bu mutluluğu hiçbir şeyin delemeyeceğini düşünerek Horoz'un içinde dolaştım.

Aynı zamanda, daha bir yıl önce en dipte olduğumu düşündüğüm anda daha da dibe batmış olmama hayret ettim.

Ve şimdi buradaydım.

Ham hostese "Graham Reece" diye mırıldandı. O da, "Bu taraftan," diye mırıldandı. Mutluluk balonumdan çıkıp odaya odaklandım ve balonum patladı.

Ben de ayağıma takıldım.

Çünkü en arka köşede Greg oturuyordu, gözleri Ham'in üzerindeydi, yüzü solgundu, yanında iş ortakları olduğu belliydi.

Ön köşede Max'in kız kardeşi Kami Maxwell oturuyordu; yıllardır tanıdığım, biraz şirret ve sürekli huysuz bir kadındı ama kardeşinin kız arkadaşı ölümle burun buruna gelip onu yenince biraz yumuşamıştı. Yine de ne yapacağı belli olmazdı ve o anda gözleri hiç hoşlanmadığım bir şekilde bana dikilmişti. Bir bakıma Cotton ya da Arlene'in onun kulağını çekmiş olmasından endişelendim. Ve Kami Maxwell'in söyleyecek bir şeyi varsa, duymak isterseniz de istemeseniz de söylerdi.

Ve son olarak, arka duvarda teyzem, babamın kız kardeşi, dokuz yıldır konuşmadığım, nefret ettiğim, hayatımda bir daha görmek istemediğim bir kadın oturuyordu.

İkimiz de aynı şehirde yaşadığımız için bu imkansız bir başarıydı. Ayrıca bana doğru zehirli bir bakış gönderiyordu.

"Cookie, iyi misin?" Ham sordu, koluyla beni sıktı ve ben de ona bakmak için başımı eğdim.

"Bu bir felaket," diye fısıldadım.

Kaşları birbirine çarptı ve ev sahibesi "İşte geldik" dedi.

Ona baktım, bir kabini işaret ettim ve "Gitmeliyiz" dedim. Gözlerini kırıştırdı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ham nefesinin altında sordu.

"Greg burada," dedim ona.

Başı sarsıldı, gözleri tarandı, Greg'i gördüğünde gözleri kısıldı ve "Siktir" diye mırıldandı.

"Ve Kami Maxwell," diye devam ettim.

Bana baktı ve "Kim?" diye sordu. Cevap vermedim. Devam ettim.

"Ve teyzem. Babamın kız kardeşi."

Kolu refleks olarak gerildi, beni önüne doğru kıvırdı ve başı yukarı kalktı, gözleri tekrar taradı. Görmüştü

ama onunla hiç tanışmadı ve onu gördüğünde çenesi sertleştiği için anladım.

"Bay Reece?" diye seslendi ev sahibesi.

Yanağında bir kas sıçradı ve tekrar bana baktı.

"Siktir et onları, bu bizim gecemiz." "Ham-"

Kolunu daha da sıktı. "Siktir et onları kurabiyem, bu bizim gecemiz. Bunu istiyorum, güzel bir yer, iyi yemekler, karşımda oturmuş harika görünüyorsun, ben önemli şeyler paylaşıyorum, anlamalısın. Onlar yok. Oda eriyip gidiyor. Sadece sen ve ben, iyi yemek ve sana her şeyimi veriyorum. Bu bizim gecemiz. Benimle misin?"

Ham bana her şeyini verdi.

"Evet," diye fısıldadım.

"İşte orada," diye fısıldadı. "Sakin ol."

Başını eğip ağzını ağzıma değdirdi ve ben Greg'i düşünmemeye çalıştım, boşanmamızın üzerinden sadece yedi ay geçmişti ve teyzem bunu görüyordu, çünkü babam Ham'den neredeyse Ham'in babamdan nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Babam Ham'in çok kaba, çok yaşlı ve çok kaba olduğunu düşünüyordu ve bunu benimle, Ham'le ve şüphesiz halamla da paylaşıyordu.

Ham beni vücudundan uzaklaştırdı, hostese başıyla işaret etti, beni kabinin bir tarafına yönlendirdi ve ben yerleştikten sonra diğerine geçti.

Ev sahibesi, ben çantamı yerleştirip paltomu çıkarana kadar bekledi ve bize menüleri verip uzaklaştı.

Beyaz gömlek, siyah pantolon, uzun ince siyah kravat ve uzun beyaz bir önlük giyen bir garson, hostesimiz ayrıldıktan yaklaşık yarım saniye sonra masamıza geldi.

"İki Coors, fıçı," diye emretti Ham, o daha konuşmak için ağzını açmadan.

"Elbette, spesiyalleri dinlemek ister misiniz?" diye sordu.

"Sonra," diye cevap verdi. "Önce bira." Kadın başını salladı ve süzülerek uzaklaştı.

Bunu sadece yarım yamalak duydum. Çoğunlukla, odanın eriyip gitmesini sağlamaya çalışıyor ve garsonumuzun biralarla oylanmaması için dua ediyordum.

"Bebeğim," diye seslendi Ham.

"Mm-hmm," diye mırıldandım cevap olarak, kucağımdaki peçetemi düzeltmeye odaklanmıştım.

"Kurabiyem, bebeğim, bana geri dön," diye nazikçe ısrar etti. Gözlerim ona gitti.

"Bu bizim başlangıcımız. Bunu mahvetmelerine izin verme." Bu bizim başlangıcımızdı.

Elimi masanın üzerinden ona uzattım. Ham yakaladı.

"Tamam," diye cevap verdim.

Elimi sıktı ve gitmeme izin verdi.

"Ne istediğinize karar verin. Araya girmeler olmadığı zaman derin konulara gireceğiz."

Başımı salladım, menümü aldım ve okudum.

Biralar geldi. İkimiz de biftek sipariş ettik. Ve fırında patates, sote mantar ve mezeler.

Ham bu seansı birasına başını eğerek ve "Bunlar azaldı, sorma. Daha fazla getir."

"Elbette," diye mırıldandı ve çekip gitti.

Ona biraz tedirginlikle baktım.

"Sarhoş olmam gerekecek mi?" diye sordum.

"Hayır. Rachel'ın beni sikmesi uzun zaman önceydi ve siktiği bendim," diye cevap verdi.

"Ben, uh... Rachel?" Devam etmeyince ben sordum.

"Bebeklerimi aldırın kaltak."

Ağzım kurudu, masanın üzerinde duran elim titredi ve öylece bakakaldım.

Bebekler mi dedi? oğul

mu? "Ne?" Nefes aldım.

"Kadınların seçme hakkı, ben buna varım. Evliydik, bir aile kurmayı planlıyorduk, bunun için çalışıyorduk, hamile kaldı, kendimden geçmişim ve bana tek kelime etmeden çekip gitti ve bitirdi."

Boğazım kasılırcasına hareket ediyordu. Bunu kontrol altına almak çaba gerektirdi ve kontrol altına aldığımda "Evli miydiniz?" diye sordum.

"Evet. İkimiz de 21 yaşındayken evlendik. Gençtik ama onu seviyordum, onun da beni sevdiğini sanıyordum. Her şey iyiydi."

"Ben, şey... benim dışımda hiç ev arkadaşın olmadığını söylediğini sanıyordum," diye hatırlattım ve başı yana eğildi.

"Bir eş oda arkadaşı değildir, bebeğim. O bir ortaktır." Bu doğruyd.

Zor şeylerin zamanı gelmişti.

"Neden... hamileliğini sonlandırdı?" diye sordum. "Ne istediğini bilmediğini söyledi," diye yanıtladı Ham. Hemen. "Ona baskı yaptığımı söyledi. Bir bebeğin büyük bir olay olduğunu ve emin olması gerektiğini söyledi."

Bunların hepsi doğruyd, planladıklarını ve bunun için çalıştıklarını söylediği kısım hariç.

"I-" Ben başladım.

"Mesele şu ki," diye konuştu Ham benim üzerimden, "bunu hamile kalmadan önce söylemeliydi. Ve kesinlikle benimle konuşmadan çocuğumu aldırmamalıydı."

Evet, kesinlikle bunu yapmamalıydı. "Buna inanamıyorum," diye fısıldadım.

"Yirmi yıl önceydi ve hala ben de inanmıyorum."

Gözlerini tuttum. Benimkilerin yumuşak olduğunu biliyordum ve ona "Ham, sevgilim, ne diyeceğimi bilmiyorum" dedim.

"Söyleyecek bir şey yok," diye cevap verdi. "Bu, benim de katıldığım, aptal, genç, aşık, onun amına bağımlı ve yine aptal olduğum yıllar süren ciddi bir hastalık başlattı," diye devam etti. "Ayrıldım. Beni geri ikna etti, sonsuza kadar birlikte olma ve aile vaatleri verdi. Tekrar denemeyi konuşmaya başladık. Her şeyi kabul ederdi ve sonra ben onun doğum kontrol haplarını bulurdum."

Bu daha da kötüleşti.

Ham'in işi bitmemişti.

"Onunla yüzleşirdim. Her şeyi çarpıtır, beni ona çok yklendiğime ikna ederdi. Geri ekilirdim, yine aynı şey olurdu. Ben giderdim, o beni ikna ederdi. Lanet olası aptal. Vurulmuş.

şimdi, uzun bir süre için, bitti."

"Dostum, oh dostum, ben... Ham, ben... Ne yapacağımı şaşırdım," diye kekeledim. "Evet. Yeterince yaşlanmam ve akıllanmam biraz zaman aldı.

Her şeyi olduğu gibi görececek kadar. Bencil, şımarık, neyi ne zaman ve nasıl isterse onu elde etmek için her şeyi yapabilecek bir kaltaktı. Ama sorun şu ki, bunun ne olduğundan tam olarak emin değildi ve beni bu pisliğin içine sürükledi. Ya da ikinci bebeğimi aldırıldıktan sonra yeterince yaşlanmamış, yeterince akıllı ve yeterince öfkeli olamamış olabilirim."

İşte oradaydı. Bebekler.

oğul. Gözlerimi kapattım.

"Aklımı kaçırdım, onu terk ettim, boşandım, bir tipim olduğunu anladım," diye devam etti Ham ve gözlerimi açtı. "Pes etmedim. Denedim. Başka ilişkilere girdim. Ondan sonraki kadın ve ondan sonraki kadın tarafından kötü olmasa da iyi olmayan bir şekilde aldatıldım. İlki hiç sormadan czdanımdan para aldı, sanki zlemeyecekmişim gibi ve sürekli alışverişe gitti, benden aldığı şeyleri sakladı, sanki giydiğinde fark etmeyecekmişim gibi. Bu da bir şekilde benim hatamdı çünkü onu güzel bir yere gtrmedim, ama daha fazlası, bunu yapacak kadar ve sık para kazanmadım."

Evet. Bu daha da kötüleşti.

"Ham-" diye başladım, ama o yine benim yerime konuştu.

"Kaltak , eski karımla hemen hemen aynı şeyleri yaptı, Birliktelik ve bebek vaat ediyordu ama zamanının yarısında spor yapıyordu. Onu lanet olası aynasından uzaklaştırmak zorunda kaldım, sonuçlara o kadar hayrandı ki, ve yine o noktaya geldiğimizde, doğum kontrol haplarını buldum, böylece beni becerdiğini biliyordum. Bu da benim hatamdı çünkü onun vücuduyla ilgili sorunlarını ve bir bebeğin tüm sıkı çalışmasını nasıl engelleyeceğini anlamıyordum, vücudu asla eskisi gibi olmayacaktı ve buna hazır olduğundan emin değildi

onun yaşımda. Fazla kiloları olduğunu biliyordum çünkü hepsini almadan önce onunla birlikteydim. Ve almak için çok çalıştığını da biliyordum. Bunu anlayabilirdim. Tekrar söylüyorum, o böyle biri. Bunu anlıyorum. Anlamadığım şey, bana bir şey söyleyip başka bir şey yapması. "Bebek istemiyorsan, söyle."

"Bunu yaparlarsa seni kaybederler," diye dikkatlice açıkladım.

"Yani benimle yatmak sorun değil mi?" diye sordu inanmayarak. "Hayır," diye aceleyle cevap verdim.

"Onları mazur görmüyorum. Ben Sadece anlaman için açıklamaya çalışıyorum. Seni kaybetmek, özellikle de seni kaybetmek çok zor bir şey Ham. Sen iyi bir adamsın."

"Doğru." Başını salladı. "Sanırım anladım bebeğim. Yani iyi adam Reece'den çık. O andan itibaren ne söz ne de beklenti vardı. Sadece güzel zamanlar ve saçmalık yok. Bana saçmalamaya başlarsa, bir daha aramaz."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Ham'in gözleri benimkilere gelmeden önce onlara kaydı.

"Seni her zaman ararlar," diye hatırlattı bana. "Biliyorum."

"Peki bu bakış da neyin nesi?" diye sordu.

"Sadece dışarıda kaç kadının telefon beklediğini merak ediyorum," diye tereddütle cevap verdim.

"Hayır, kararımı verdiğimde sadece sen ve Gnaw Bone vardı, bir tek o beni arayıp durumu açıkladı ve bir daha aranmayacağını söyledi. Taos'taydı. Yeniydi, iyi zaman geçiren bir kızdı ve bebeğim, bu beni bir pislik gibi gösterebilir ama yine de seçilmeyecekti. Onun dışında sadece Feb vardı ve o da çoktan hayatına devam etmişti."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. İyi haber, sadece bir tane vardı.

Kötü haber ise, yine Şubat Owens'tan ve onun "çoktan hayatına devam ettiğinden" bahsetmiş olmasıydı ki bu da bana, eğer devam etmeseydi ne olacağını merak ettirdi.

Şubat'ta Indiana'da olur muydu?

"Bu ne kadar harika? Ve yemeğiniz de yok! Size katılmamız için mükemmel zamanlama!"

Ham'in gözleri yukarı fırladı, başım döndü ama o İngiliz aksanlı sesi zaten tanıyordum.

Nina ve Max orada duruyordu. Lanet olsun.

"Max, sevgilim, bu harika değil mi?" Kimse bir şey söylemeyince Nina sordu.

Max bunun harika olduğunu düşünmüş gibi görünmüyordu. Gözleri Greg'e dikilmişti. Sonra kız kardeşine doğru kaydı. Sonra karısına baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Onu tamamen görmezden geldi ve Ham'in yanındaki kabine itti.

"Sen Graham Reece'sin," dedi ve elini ona doğru uzattı.

Ham onun elini tutmadan önce önce eline sonra da yüzüne baktı ve "Reece," diye mırıldandı.

"Memnuniyetle," diye cevap verdi adam onu bırakırken ve gözleri kocasına gitti. "Max, tatlım, otursana." Max emredileni yapmadan ya da yapamadan, kadın yoldan geçen bir garsona parmaklarını şıklattı ve "Burada oturuyoruz. Lütfen, bir saniyeniz varsa, menüye ihtiyacımız var."

Max yanıma kaydığında yana doğru kaydım ve başını aşağı indirip yanağımı öperken kolunu omuzlarıma dolayıp sıkıldığında başımı geriye doğru eğdim.

"Selam Zara," diye selamladı. "Selam Max," diye karşılık verdim.

Max beni bıraktı ve Ham'e elini uzattı. "Reece. Holden Maxwell. Max."

"Evet, seni The Dog'da görmüştüm. Tanıştığımıza sevindim," diye mırıldandı Ham, el sıkışıp ayrıldıklarında.

Ham bana baktı.

Gözlerimi ona çevirdim.

Kaşlarını bana doğru

kaldırdı. Dudaklarımı

birbirine bastırdım.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordu garsonumuz yeni gelenlere menüleri uzatırken.

"Bira ve getirmeye devam et," diye mırıldanarak cevap verdi Max. "Benim için Martini. Votka. Yukarı. Zeytinli,"

diye ekledi Nina.

Garson kız başını salladı ve uzaklaştı.

"Düşes, bira dedim ve gelmeye devam et. Bunu yapmak istedin, ben içeceğim ve sen de bizi eve bırakacaksın," dedi Max karısına.

Nina'nın yapmak istediği "şeyin" ne olduğunu bilmiyordum ama Ham'le geçirdiğim özel geceye burnunu sokmasıyla ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyordum.

Bu arada, Max'in karısına taktığı lakap "düşes "ti, bunun nedeni karısının İngiliz aksanına sahip olmasıydı. Ona her zaman böyle seslenirdi ve ben de bunun çok şirin olduğunu düşünürdüm.

"Sadece bir tane," dedi Nina kocasına. "Akşam yemeğini bitirdiğimde iyi olacağım."

Max, Ham'e baktı, gözlerinde bir ışık vardı ve dudakları seğiriyordu, "Duydun işte. Şimdi kızın kafayı bulmasını ve benim ikinci birada durmamı izle."

İçimde histerik bir kıkırdamanın oluştuğunu hissetmeye başlamıştım.

"Ezilmeyeceğim," diye tersledi Nina.

"Buraya on beş kez geldik. Her seferinde, hamile olduğun zaman hariç, iki martini, yarım şişe şarap ve bir amaretto içtin ve eve dönerken Cherokee'de sızdın," diye karşılık verdi Max. Kadın konuşmak için ağzını açtı ama Max ondan önce davrandı, dudakları artık tamamen kıvrılmıştı. "Ve kendinden geçme kısmına hamileyken ve kafayı bulmadığın zamanlar da dahil."

Kesinlikle histerik bir kıkırdama hissediyorum.

Nina'nın gözleri kısıldı. "Holden Maxwell, çocuklarımın babası, hayatımın aşkı, Reece'le yeni tanıştığımızı ve belki de kavgalarımızı dinlemek istemediğini hatırlatırım."

Max Ham'e baktı. "Buna elveda de. Akşam yemeği boyunca ara ara kavga edeceğiz. Hazırlanın. Kızarsa hepimiz boku yeriz."

Sözler Max'in şikayet ediyormuş gibi gelse de ses tonu düpedüz gururluydu.

Nina bakışlarını Ham'e çevirdi. "Onu dinleme. Zara'ya sor. Ben çok tatlıyım."

"O lanet olası bir cehennem çocuğu," diye mırıldandı Max, şimdi sesi gururlu ve eğlenmiş geliyordu.

Ham'in kahkahayı patlattığı anda histerik bir kıkırdama beni boğuyordu.

Hâlâ gülmekte olan Ham, gözlerini Max'e dikti ve sordu: "Taraf değiştirmemizin sakıncası var mı? Misafirimiz olduğu için kadınının yanında oturmak istiyorum."

"Sorun değil. Karıma daha yakınım, onu kontrol etmek için daha iyi bir şansım var," diye yanıtladı Max, kabinin kendi tarafından kayarak.

"Max!" Nina onunkinden çıkarken tısladı.

"İyi bir şans değil," dedi Max Ham'e taraf değiştirirken, "ama daha iyi bir şans."

Herkes yerleşti. Max kolunu kabinin kendi tarafının arkasına dayamıştı, Nina öfkeleniyor, Max ona sırtıyordu. Ham kolunu kabinin arkasına dayamış, parmakları dalgınca omzumu okşuyor, ikimiz de buralarımızı yudumlayıp gülümsüyoruz.

İçkileri geldiğinde, dudaklarımı Ham'in kulağına götürme fırsatını yakaladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Sanırım onlar senin arkadaşların," diye fısıldadı kulağıma.

"Evet."

"O zaman yapma bebeğim. Sonra bitiririz." "Tamam."

Kendimi geri çektim ama kolunu omuzlarıma dolayarak beni yakaladı, geri çekti ve ağzını ağzıma değdirdi.

Beni bıraktığında arkamıza yaslandık ve gözlerim Nina'ya gitti.

Martini'sini yudumluyordu.

İçkiyi masaya geri koyduğunda gözleri benim üzerimde dans ediyordu ve "Sana söylemiştim" dedi.

O zaman anladım. Ham'in vibratör kullanımına neden kızdığını biliyordu.

Ona gülümsedim ve "Kesinlikle yaptın" diye cevap verdim.

Nina martinisini yarılamiştı ve Ham ile bana doğru eğildiğinde biz de ekmek sepetimizi bitirmiştik.

"Kaba olduğumuzu düşündüğünüzü biliyorum-" diye başladı.

"Çünkü biz kabayız," diye mırıldandı Max. Nina ona öldürücü bir bakış fırlattı ve Max ona sırtıttı. Nina gözlerini devirdi ve sonra bize baktı.

"Ama eminim bunu biliyordur, Greg burada," diye bitirdi. "Fark ettim," dedim ona.

"Ve Kami," dedi bana.

"Biliyorum," dedim ona.

"Bunu gördüğümde gelip müdahale etmek zorunda kaldık. Takviyeye ihtiyacınız vardı. Bana güvenin, Horoz'da işler kötüye gidebilir," dedi ciddiyle.

Bunu ilgi çekici buldum ama ben daha soramadan Nina'nın gözleri yana ve yukarı kaydı ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," diye tersledi teyzem masamızın yanında durduğu yerden.

Gerildim. Ham katılaştı. Nina ve Max'in bile gerildiğini hissettim.

"Yürü git," diye homurdandı Ham.

Yan tarafa baktığımda Ham'in başını arkaya eğmiş, kara bir ruha, kötü bir ağza, taştan bir kalbe ve drama yeteneğine sahip olan kızlık halam Dahlia Cinders'a kaşlarını çatarak baktığını gördüm.

Her zamanki gibi görünüyordu, daha yaşlı olması dışında. Mükemmel kırışmış pantolonlar. Kabarık bluz. Uygun mücevherler, hepsi kaliteli, hiçbirisi gösterişli değil. Artık tamamen gri olan saçları çekici olmayan bir topuzla geriye taranmıştı ama onu tanıdığım kadarıyla hiçbir şey çekici değildi. Bir yılan kadar acımasız olduğunu gizlemeyen kahverengi gözler.

Onun sözlerini görmezden geldi ama onu görmezden gelmedi.

"Şehre döndüğünü duydum. Onu tekrar çatınızın altına yerleştirdiğinizi duydum," dedi.

"Uzaklaş," diye tekrarladı Ham.

Kadın yine onu görmezden geldi ve devam etti. "Belli ki ilk seferde öğrenememiş, kötü saçmalıklardan kurtulduk."

Nina'nın nefesi

kesildi. Max

homurdandı.

Nefesim kesildi.

"Yürü... siktir git..." diye hırladı Ham.

"Affedersiniz, sizi tanımıyorum ya da neden aniden buraya geldiğinizi bilmiyorum ama dışarıda güzel bir gece geçirmeye çalışıyoruz," diye araya girdi Nina. "Lütfen bir seçim yapın ve bunu hızlıca yapın. Ya Bay Reece'in dediğini yaparsınız ya da müdürü çağırırım."

Teyzem zehirli gözlerini Nina'ya çevirdi. "Yeğenime söyleyecek birkaç sözüm var."

Nina gözünü bile kırpmadı ama sırtı dikleşti.

Onlarla hiç tanışmamıştı ama ben ona anlatmıştım. Ailem hakkında her şeyi biliyordu.

Nina, "Öyleyse bunları güzel bir not kağıdına yazın ve teslim etmek için güvenilir posta servisimizi kullanın," diye karşılık verdi.

"Siktir," diye mırıldandı Max, yaklaşıp bir kolunu karısının beline doladı.

"Güzel bir dil," diye tersledi Dahlia Teyze.

Max bir an ona baktı, sonra garip bir şekilde sırtıttı.

"Affedersiniz!" Nina tısladı. "O benim kocam. konuşuyorum."

"Ağzı çok bozuk," diye karşılık verdi Dahlia

Teyze. Nina, "Bu, terbiyesizliğinden daha iyidir," diye karşılık verdi.

Bu yarı eğlendirici ama çoğunlukla korkutucuydu ve Ham kabinden kayarak çıkıp Dahlia Teyze'ye yaklaştığında daha da korkutucu hale geldi, ona baktı, korkunç, daha da korkunç, en korkunç yüzü hiç eğlenmemiş ve tamamen kızgındı ve tehditkâr bir şekilde gürledi, "Yürü dedim... lanet... uzaklaş."

"Burada bir sorun mu var?"

Oh lanet olsun.

Arayan Greg'ti.

"Sen," diye alay etti Dahlia Teyze eski kocama. "Kim olduğunu biliyorum. Saygınlık için tek şansı buydu ve sen onu kazıyıp attın mı? Ne yani, seni aldattı mı?"

Greg onu görmezden geldi, bana baktı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Bu benim Dahlia Teyzem," diye cevap verdim.

"Biliyorum. Üç yıl önceki festivalde onu işaret etmiştin," diye yanıtladı Greg.

"Yani, açıkçası, hayır. Cinders virüslü havada boğulduğuma göre iyi değilim," diye karşılık verdim.

Greg Dahlia Teyze'ye baktı. "Gitmen gerekiyor."

"Ona bunu zaten söyledim," diye homurdandı Ham.

Greg, Ham'i yokmuş gibi görmezden geldi ve Dahlia Teyze'ye, "Müdürden seni uzaklaştırmasını isteyeceğim," dedi.

"Ayda bir kez burada yemek yediğim için, beni uzaklaştırmayı hepinizi uzaklaştırmaya tercih edeceğinden şüpheliyim." Hepimizi işaret etmek için parmağını havada döndürdü.

"Sence," diye başladı Nina ve ben ona bakarken Max'e baktığını gördüm, "bu normal mi? Yani, bu tür şeyler dünyada başka insanların da başına geliyor mu? Gerçekten bilmek istiyorum."

Max karısına gülümsedi.

Dahlia Teyze'ye dönüp baktığımda, korkutucu bir şekilde bana baktığını gördüm. "Babanı araman gerek."

"Hayır, yok."

Bunu Kami Maxwell söylemişti.

Öne doğru eğildim ve alnımı masanın üzerine koydum.

"Kami," dedi Max uyarıcı bir ses tonuyla. "Bu işe karışma." "Personel yemek servisi yaparken mükemmeldir," dedi Nina.

sinirli bir şekilde belirtti. "Drama sırasında kayboluyorlar. Neredeler? Gerçekten bilmek istiyorum."

"Sakin babanı arama, Zara," diye emretti Kami.

Alnımı masadan kaldırdım ve gözlerimi Max'in kız kardeşine diktim, hoş bir şekilde dolgun, kardeşinin kadın versiyonu, yani harika gözleri, harika koyu, dalgalı saçları ve çok çekici özellikleri vardı.

"Endişelenecek bir şey yok tatlım. Vücudumu altı rakam girdiğimde kendiliğinden yanmaya şartlandırdım," dedim ona.

"Seni komik bulmuyorum," diye tersledi Dahlia Teyze. "Umurumda bile değil," diye karşılık verdim.

"Affedersiniz." Greg garsonlardan birinin kolunu tutmuştı.
"Lütfen müdürü buraya gönderebilir misiniz?"

"Elbette," diye mırıldandı ve hızla oradan uzaklaştı.

Kami teyzeme, "Sen yaşlı bir kaltaksın," dedi, "ve ben uzun zamandır iyi davranıyorum."

Nina'nın gözleri bana dikildi ve Kami'nin "iyi olma" tarzının herkes tarafından kabul edilmediğine katıldığını gösteren kocaman bir ifade aldı.

Kami konuşmaya devam etti.

"Ve buradaki çocuklar yaşlı ve çirkin bir kadınla kapışmak istemeyeceklerdir. Ama ben istemem. Bunu yapmakla ilgili bir sorunum yok. Eğer çekip gitmezsen, yeterince kaltak biriktirdim, Nina'nın içkisini suratına fırlatmakla başlayarak hepsini sana fırlatacağım."

Bunun üzerine Nina içkisini ulaşamayacağı bir yere doğru kaydıldı.

"O zaman," diye devam etti Kami, "eğer sen, o yılan kardeşin ya da onun sümüklü karısı Zara'ya yaklaşırsan, onu arar ya da herhangi bir şekilde onunla temasa geçmeye çalışırsanız, af dileyene ya da başka bir eyalete taşınana kadar hepinizin kıcına tekme basarım."

"Burada bir sorun mu var?" Müdür olduğundan şüphelendiğim, yumuşak huylu görünümlü, takım elbiseli bir adam duruma müdahale etti.

"Hayır, sadece yeğenimle konuşuyorum," diye cevap verdi teyzem.

Greg, "Evet, bu kadın karımın yemeğini son derece tatsız bir şekilde böldü," diye karşı çıktı.

"O senin karın değil," diye homurdandı Ham. Uh-oh.

Beni şoke eden Greg, gözlerini kısmış ve yüzünü öfkeyle buruşturmuş bir halde anında Ham'e karşılık verdi: "O her zaman benim karım olacak."

Kıpırdamadım. Masa hareketsiz kaldı. Ham'in etrafında kalın bir tabaka halinde buz oluşmasını, çatırdamasını ve inlemesini izlediğimden oldukça emin olduğum için restoranın hareketsiz kaldığını hayal ettim.

"Lanet olsun." Sözleri alaycıydı ama bu buz sarkıtları damlamadığı anlamına gelmiyordu. "Gördüğünüz gibi

"Buraya gelmek için ayrılmadan önce karını duvara karşı becerdiğim için özür dilerim."

İşte o zaman başımı tekrar masaya koydum. "Aman Tanrım," diye nefes aldı Nina Max'e bakarken. "Biz Bunu bir süredir yapmamıştık, sevgilim. Bunu tekrar yapmalıyız."

"İğrenç," dedi Kami.

"Faul," diye tersledi Dahlia Teyze.

"Bir daha asla Horoz'a gelmeyeceğim," diye ilan etti Max. Greg, "Belki de bunu dışarıda halletmeliyiz," diye önerdi, Beş-dokuz yaşında ve lisede futbol oynadığından beri antrenman yapmamış olan Greg'in Bruiser Ham'e karşı çıkacağını düşününce başım döndü.

"Kes şunu," diye fısıldadım ve tüm gözlerin bana çevrildiğini hissettim ama Greg'e bakıyordum. "Bu ya senin için ya da benim için olacaktı. Her zaman tatsız olacaktı. Neden daha da tatsızlaştırdığını anlayamıyorum," dedim ona.

Ne demek istediğimi anladı. Yüzü kızardı, gözleri pişman oldu ama ben Dahlia Teyze'ye baktım.

"Babamı asla aramıyorum. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok ve onun da duymak istediğim hiçbir şeyi yok. Senin de duymak istediğim bir şeyin yok. Neredeyse on yıl önce yaşanan onca şeyden sonra nasıl olup da masama gelip, adamımı kötüleyebildiğini ve her yönden edepsizleşebildiğini hayal bile edemiyorum ama bunu yaptın. Hem de çok iyi yaptın.

Tebrik ederim. Şimdi, lütfen, git buradan."

Burnunu çekti, bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben hemen Ham'e baktım.

"Lütfen sevgilim, otur. Onlar yok. Bu bizim gecemiz. Arkadaşlarımızla eğleniyoruz. Hadi bunu yapmaya geri dönelim."

Ham yanıma kaymadan önce bir süre tereddüt etti. Kami'ye baktım.

"Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler ama artık her şey yolunda."

Kami kıpırdamadı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Dahlia Teyze'ye ters ters baktı.

Dahlia Teyze ona öyle bir bakış fırlattı ki, ancak Kami'ninki kadar dünya standartlarında bir huysuzluk kalkanı onu alevler içinde kalmaktan kurtarabilirdi ve sonra Dahlia Teyze fırlayıp gitti.

"Zara-" diye başladı Greg. Ham yanımda gerildi ve ben de hemen Greg'e baktım.

"Lütfen, yapma. Seni sonra ararım," dedim sessizce.

Bana baktı, diğer tüm gözlerden kaçtı ve gitti. "Nina, Max, her zaman bir patlama," dedi Kami kardeşine ve baldızı. Ham'e "Bilmediğim adam, ona bok gibi davranırsan lastiklerini keserim," dedi. "Zara, görüşürüz," dedi bana ve sonra uzaklaştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu takım elbiseli yönetici.

Nina bir çırpıda, "Evet, senin sayende değil," diye cevap verdi.

"Masanıza ücretsiz içki gönderteceğim," diye mırıldanarak geri çekildi.

"Bu iyi olur... başlamak için," diye karşılık verdi Nina. Ortadan kayboldu.

Derin bir nefes aldım.

Ham bir kolunu bana doladı ve beni yanına çekti.

"İyi misin, kurabiyem?" diye sordu.

Ona bakmak için başımı arkaya eğdim.

"Biftek ızgara konusunda nasılsın?" diye sordum.

"Bunun cevabını biliyorsun," diye yanıtladı.

Ben yaptım. O ustaydı. Dışarıda ızgara. Tavada tereyağında kızartılmış. Kızartırdı. Aklınıza ne gelirse yapardı, hem de çok iyi.

"Bir dahaki sefere içeride yeriz," dedim ona. Sırıttı.

"Kurabiye. Bunu sevdim," diye mırıldandı Nina. Ona baktım ve o da gülümsedi.

Ham'in yanında rahatladım.

Etrafımdaki kolu daha da sıkılaştı.

Restoranın geri kalanı eriyip gitmişti.

Ancak o zaman Nina'ya gülümsedim.

Ham'in yatağındaydık, Ham sırtüstü yatıyordu, ben onun yanına bastırmıştım, yanağımı omzuna dayamıştım, elimi göğsüne koymuştum.

Çok yorgundum. Bir sürü harika seks, iyi yemek, iyi içki ve sonunda iyi bir arkadaşla geçen bir gün beni bu hale getirdi.

Teyzem, Greg ve Kami ile olan olaydan sonra Tanrı'ya şükür başka bir şey olmadı, ancak Max'in Ham'e karşı biraz mesafeli görüldüğünü fark ettim ama bunu dost canlısı Max tavırlarının arkasına sakladı. Bu durum aperiatiflerden sonra eridi ve gecenin sonunda neyse ki herkes çok iyi anlaşıyordu ve iyi vakit geçirdik.

Ama o anda, ne kadar yorgun olsam da, uykunun beni bulamayacağını biliyordum. Aklımda çok fazla şey vardı. Ham'in bana söyledikleri. Ne kadar üzücüydü. O kadınların, özellikle de kaltak karısının ona bu şekilde davranması beni ne kadar kızdırmıştı. İşimizin yarıda kesilmiş olması ve daha fazlası olmasından endişelenmem. Greg'i ve onun hakkında ne yapacağımı.

Ama en çok teyzem.

Karanlıkta, "Eski sevgilinle ilgili bir şeyler yapılmalı, kurabiyem," diye gürlediğinde Ham'in de aklında bir şeyler olduğunu anladım.

Daha da yaklaştım ve "Onunla konuşacağım" diye söz verdim. "Böyle bir şey olmayacak."

Sözleri beni o kadar şaşırttı ki başımı kaldırdım ve karanlıkta ona baktım.

"Ne?"

"O salakla konuşacağım."

Vücudumun gerildiğini hissettim. "Bebeğim, o bir salak değil." "Sana karım dedi. Yüzüme vurdu," dedi Ham.

Kanıt.

"Olaya bir de onun açısından bakın," diye ısrar ettim. "Sen isteyken yüzüne vurdu."

Bunu yaptı ama ben buna "yüzüme vurmak" demezdim.

Bununla birlikte, söylenmelidir ki. Kanıtlar oldukça zarar vericiydi.

"Gitmeme izin vermek istemedi," diye fısıldadım.

"Evet, imzaladı. Evraklar imzalandı. Aylar geçti. Bitti. Bunu aşması gerekiyor ve ben de bunu ona ileteceğim. Sen değilsin."

"Sanırım en iyisi ben-"

"Onun için kenara çekildim" dediğinde çenemi kapattım.

Evet, aslında öyle

yaptı. Ham

konuşmaya devam

etti.

Ve bunu yaparken de kalbimi eritiyor.

"Bunu yapmak istemedim, yapmaktan nefret ettim, seni üç yıl boyunca kaybetmekten nefret ettim ama yaptım. Senin için yaptım. Senin ona sahip olman için. Yani onun sana sahip olması için. O zaman sana ihtiyacın olanı verecek durumda değildim ama olsaydım, bunu açıkça belirttin, işleri onun için o kadar kolay hale getirmeyebilirdim. Ama yapmadım. Artık benimsin. Geri çekilmesi gerekiyor."

Buna bayıldım. Hepsini.

Hâlâ Greg'i Bruiser Ham'den koruma ihtiyacı

hissediyordum. "Ama sen onu tanımıyorsun, Ham. Ben

tanıyorum. Ve beni

Bu gece onu incitmek zorundaydın."

"Zara, sen sen olduğun, senin gibi davrandığın, senin gibi görüldüğün için, seni bundan çok önce başka biriyle görmediği için çok şanslı. Hayatının mahvolmasından mutlu değilim ama bu, hayatının mahvolduğu ve başka birini bulmayı aklından bile geçirmediğin için şanslı olduğum gerçeğini değiştirmiyor, yoksa ben de mahvolurdum."

Bunu da sevdim. Hem de çok.

Bu, denemeye devam etmediğim anlamına gelmiyordu.

"Önce onunla konuşmayı deneyeyim," diye önerdim.

"Bebeğim, kıyafetlerin dolabımda mı?" diyerek garip bir şekilde sözümü kesti.

"Evet, ama-"

"Onlar. Sen benimsin. İki vuruşta üçüncü vuruşu yapamaz. Şimdi onunla ben ilgileniyorum."

"Bu beni rahatsız ediyor, Ham," diye paylaştım.

"Bunu anlıyorum. Nedenini anlıyorum. Suçluluk duyduğunu anlıyorum. Ona karşı bir şeyler hissettiğini anlıyorum. Ama o da umurumda değil. Sen benim kadınımsın, benimle yemeğe çıkıyorsun ve o karşımda durup sana karım mı diyor? Hayatta olmaz. Kimse benim olan bir şey üzerinde hak iddia edemez, ne arkamdan, ne bir odanın öbür ucundan, hele hele konuşmadan yüzüme karşı."

İşte o zaman Ham konusunda haklı olduğumu anladım.

Söz vermediğinde, beklenti içinde olmadığında, karşılığında aynısını verecek kadar adildi.

Varsa, onun olan onundu ve kendi bölgesini işaretlerdi.

Başka bir konuda da haklıydım. Sahiplenme ateşliydi.

"Sakin ol," dedim sessizce, pes ederek.

"Bununla başlarız ve nasıl gittiğine bakarız," diye cevap verdi. Bu şekilde bırakmaya ve yerleşmeye karar verdim.

Uzun bir süre sessiz kaldık ama ben uyuyamadım ve Ham'in de uyuyamayacağını biliyordum, bu yüzden aklımdaki başka bir şeyi ona söyledim.

"Teyzemin masaya gelmesinden ve babamın ne söyleyeceğinden endişeleniyorum."

Bildiğimden şüphelensem de endişeliydim.

Bekliyordum. Yıllardır bekliyordum.

Bu, bilmek istemediğim ve öğrenmek için endişelenmediğim anlamına gelmiyordu.

"Aklından çıkar onu," diye emretti Ham.

Onun da şüphelendiğini biliyordum.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," diye itiraf ettim.

Elini yüzüme götürdü, parmakları yanağımda, saçlarımda gezindi ve kolunu bana dolayarak bitirdi, böylece her ikisiyle de rahattım.

"Buna sırtını dönme kararını sen verdin, kurabiyem. Bunu o zaman konuşmuştuk ve ben hala doğru olanı yaptığını düşünüyorum. Ya kız kardeşini yok etmeyi başarsaklardı ya da ikinizi de alaşağı etmek için bir şansları olacaktı. Yok ettiler.

Kız kardeşin. Bitmemiş olsa bile, yine de bitmiştir. Seni bunu anlayabileceğin bir yere getirdik. Ona seni tekrar içine çekme şansı verme."

O haklıydı. O zamanlar beni bu karara yönlendirirken de haklıydı, şimdi de haklı.

İçimi çektim.

Ham'in kolları beni sıktı.

"Sohbetimizi bitirmeliyiz," dedim ona.

"Söyleyeceğiz bebeğim," dedi bana. "Gerçi söyleyecek pek bir şey kalmadı."

En azından bu iyiydi.

Daha da yaklaştım ve fısıldadım, "O kadınların sana o şekilde davrandıkları için üzgünüm."

"Ben de," diye kabul etti.

"Sadece söylüyorum, ciddiyim, şaka değil, şu anda sahip olduğumuz şeye sahibiz, hatta daha önce sahip olduğumuz şeye, eğer bir bebek yapsaydık ve onu içimde taşıyor olsaydım, gitmesine asla izin vermezdim."

Kolları o kadar sıkılaştı ki, göğsüne doğru kaymak zorunda kaldım ve nefesimi sıktığı için ciğerlerim daraldı.

Bu yüzden, "Ham" diye hırıldadım.

Beni göğsüne çekti, kolları gevşedi ve bir elini saçlarımın arasına sokarak ağzımı kendi ağzına deydirdi.

Beni bıraktığında sesi titreyerek, "Teşekkür ederim Zara," diye fısıldadı.

Bu onun için çok şey ifade ediyordu ve benim için de çok şey ifade ediyordu, çünkü açıkça doğru şeyi söyledim ve yapmayı umduğum şey buydu.

"Bir şey değil hayatım," diye fısıldadım.

Beni tekrar göğsüne doğru kaydırды, başımdaki eliyle yanağımı tekrar omzuna yerleştirdi ve "Uyu bebeğim" diye emretti.

"Tamam. İyi geceler, Ham."

"İyi geceler, kurabiyem."

Gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım. Bir süre sonra hareket etmem gerekti, ben de yuvarlandım, Ham de benimle birlikte yuvarlandı, dizlerini benimkilere yaklaştırdı ve beni karnımdan tutarak kaşıklaştık.

Yüzünü saçlarımda hissettim ve sesinin mırıldandığını duydum, "Şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak saçlar."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim, kıcıımı kasıklarına soktum ve sonra uykuya daldım.

Onuncu Bölüm

Kanla Yazılmış Reece

Zara uyuduğunda Reece uyumadı.

Hiç uyumadı.

Ve çalar saati yedi buçuğu gösterdiğinde, dikkatlice ondan uzaklaştı ve yataktan çıktı.

Sessizce giyindi. Onu uyandırmamak için yavaşça hareket ederek botlarını aldı ve oturma odasında giymeye gitti.

Sevgilisi derin bir uyku çekmişti ve geç yatmışlardı ama kalkıp onu evde bulamaması ve nerede olduğunu merak etmesi riskini göze alamadı. Ona mutfakta, kasabadan bir şey getirdiğini söyleyen bir not bıraktı. Sonra çantasına gitti, cep telefonunu buldu, eski sevgilisinin numarasını buldu ve kendi telefonuna programladı.

Sonra kamyonetine gitti.

Arabasıyla kasabaya gitti ve polis karakolunun önüne park etti.

Kapısını çarparak, Gnaw Bone'un ana caddesinin her iki yanında kaldırım görevi gören ve zamanında Vahşi Batı'yı andıran ahşap tahta kaldırıma doğru yürüdü.

İstasyona girdiğinde masada bir kadın ve onun yanında duran uzun boylu, fit bir adam gördü.

taktığı büyük kemer tokasının üzerinde hafif bir göbeği vardı. Eğer hafızası yanıltmıyorsa, ki Reece için genellikle yanıltırdı, adamın adı Shaughnessy'ydi ve bir polisti. Kot pantolon ve flanel gömlek giyiyordu ve muhtemelen o sabah rozetini kemerine takmaya henüz fırsat bulamamıştı.

Reece resepsiyona doğru yürüdü ve kadın "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Reece cevap veremedi Shaughnessy araya girdi. "Reece, değil mi? The Dog'un yeni patronu."

Reece ona baktığında adamın gözlerinin Reece'e dikilmiş olduğunu gördü ama yüzünde içten gelen küçük bir gülümseme vardı.

"Evet," diye yanıtladı Reece. Shaughnessy elini kaldırarak eğildi ve Reece elini tuttu. "Shaughnessy, değil mi?" Reece onaylamak için sordu.

"Mick," dedi adam Reece'in elini kasıtlı ve erkeksi bir şekilde sıktıktan sonra. Bunu bir yarışma haline getirecek kadar sert eğildi ama zayıf da sayılmazdı ve Reece de bu jestle karşılık verdi. "Bir unvanım var, bu da buranın en iyisi olduğum anlamına geliyor ama kimse kullanmıyor. Herkes bana Mick der. Sen de aynısını yapabilirsin."

Arkadaş canlısı, cana yakın, unvanı önemli değildi. İş önemliydi.

İşte o zaman Reece bu adamdan hoşlandığını hatırladı. "Pekâlâ Mick," diye kabul etti Reece.

Mick, Reece'i şaşırtarak, "Spect, bu saatte biraz kahve iyi gider. Neden gelmiyorsun?"

Bunun bu kadar kolay olacağını tahmin etmemişti.

Yine de Gnaw Bone'u seçmişti çünkü insanlar bu kadar kolaydı, kadını da onlardan biriydi.

Ama Gnaw Bone bu kadar dost canlısı olmasaydı bile, yine de Zara için gelirdi.

Mick'i ortak alandaki kahve fincanına kadar takip etti. Mick kahveyi doldurdu ve şekeri Reece'in önüne koydu. Reece kendi bardağıyla ilgilendi, Mick de onunkiyle ilgilendi ve sonra Mick ona baktı.

"Neden ofisimde oturmuyoruz?" Mick sordu.

Reece çenesini kaldırdı ve Mick'i, ofisi kullanan adamın sadece bir süredir orada olmadığı, aynı zamanda meşgul olduğu anlaşılan bir ofise kadar takip etti.

"Jane, ön taraftaki kızımız, ortalığı toplamak istiyor. Ben ona izin vermiyorum. Eğer izin verseydi, hiçbir şeyin nerede olduğunu bilemezdim," diyerek dağınıklığı açıklayan Mick, masasının etrafında dönerek oturdu ve eliyle karşısındaki üç sandalyeye işaret etti. "Biraz rahatla evlat."

Reece yaptı, kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini polise dikti.

O daha bir şey söyleyemeden Mick gülümsedi ve "Geldiğine sevindim. Aramızdaki meseleleri bir olay sırasında çözmemiz gerekmeden önce halletmemiz en iyisi. Seninle konuşmak istiyordum ama işler araya girdi. Bana ulaştığına ve benden önce davrandığına sevindim."

Reece, "Takip etmiyorum," diye cevap verirken kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti.

"Köpek," diye karşılık verdi Mick. "Yıllardır buralardayım Reece, muhtemelen Gnaw Bone'a son gelişinden biliyorsundur. Orada işlerin karışabileceğini biliyorsun. The Dog'un eski yönetiminin işleri kendi başlarına halletmeyi tercih ettiğini biliyorsun. Artık diğer yanağımı çevirmediğimi bilmen iyi oldu evlat, asla. Ama olaya karışan taraflar ekip çağırmadan çekip gitmekte sakınca görmezlerse, bu karara varmaları için onları zorlamadığım, silah kullanmadığım ve uzun süre hastanede kalmadığım sürece sorun yok. Bu konuda benimle misin?"

The Dog'daki kavgalardan ve bunların nasıl halledilmesini istediğinden bahsediyordu.

Reece yirmi iki yıldır bar kavgalarıyla ilgileniyordu. Genelde onları başlamadan durdurarak hallederdi. Bu işe yaramazsa, Shaughnessy'nin yöntemiyle hallederdi.

Reece de ona, "Bu konuda hemfikirim. Ama burada olma sebebim bu değil."

O anda Mick'in kaşları birbirine yaklaştı. Yüz hatlarını temizlerken kahvesinden bir yudum aldı.

Sonra sordu, "Peki evlat, neden buradasın?"

Reece cevap olarak "Zara Cinders benimle yaşıyor," dedi ve Mick başını salladı ama Mick'in gözlerinin daha da keskinleştiği Reece'in gözünden kaçmadı.

Zara beğenildi. Bu bir sürpriz değildi. Son derece sempatikti ve doğduğundan beri Gnaw Bone'un etrafındaydı, bu yüzden çoğu kişi sevinecek ne kadar çok şey olduğunu biliyordu.

Zara da korunuyordu ve bu da bir sürpriz değildi. Onunki gibi ailelerden gelen çocuklar da, eğer kasabanın umurundaysa, bu şekilde olma eğilimindeydi.

"Evet. Ona bir iş verdiğinizi ve o apartman dairelerinden çıkardığınızı duydum," dedi Mick. "İyi ev sahipleri. Sadece tembeller. Onlara iyi olmayan bir şey olmadan önce kilitleri ve gözetleme delikleri hakkında bir şeyler yapmaları gerektiğini söyleyip duruyorum ve onlar da bana bunu yapacaklarını söyleyip duruyorlar. Zara, o iyi bir kız. Sevilen biri. Onu oradan çıkardığınıza ve kendi ayakları üzerinde durabileceği bir işe yerleştirdiğinize sevindim."

"Beni anlamıyorsun," dedi Reece. "O benimle yaşıyor, yani benim."

Mick yanıt vermedi ama Reece adamın iyi çocuk tavırlarının arkasına sakladığı zaten keskin olan dikkatinin daha da keskinleştiğini bir kez daha gördü.

Reece'in cevap vermesine gerek yoktu. Konuşmaya devam etti.

"Dün gece Rooster'daydık ve Dahlia Cinders masamıza uğradı. Zara'ya babasıyla konuşması gerektiğini söyledi. Bu konuşma iyi geçmedi, hiçbir bilgi paylaşılmadı ve neyse ki kısa sürdü. Zara yine de endişeliydi. 'Spect, neler olduğunu biliyorsun, onun neden böyle olduğunu da biliyorsun. Bilmem gereken bir şey var mı diye merak ediyorum. Böylece bilme zamanı geldiğinde darbeyi hafifletebilirim. Ve bu kasabada en çok şey bilen kişinin sen olduğunu düşünüyorum."

Mick, "Babası onu aramadı mı?" diye sorduğunda gözlerinde bir parça şaşkınlık vardı.

"Konuşmuyorlar," diye açıkladı Reece.

"Evet, biliyorum, ama..." Mick sözünü kesti, masasına baktı, kahvesinden bir yudum aldı ve sonra tekrar Reece'e baktı. "Bunu sana söyleyen kişi olduğum için üzgünüm evlat ve Zara'ya söylemek zorunda kalacak kişi sen olduğun için de üzgünüm. Ama iki gün önce Xenia vefat etti."

Tam da düşündüğü gibi.

Reece'in gözleri pencereden dışarı kayarken dudakları "Kahretsin, lanet olsun" diye mırıldandı.

Yaklaşık dokuz yıl önce, Xenia Cinders aynı anda hem kafayı buldu hem de sarhoş oldu. Sadece kendisinin bildiği ve on yıla yakın bir süredir kilit altında tuttuğu nedenlerden dolayı evinden çıktı, sokakta dolaştı ve bir araba çarptı.

Araba o kadar hızlı gitmiyordu. Vücudu biraz hasar aldı ama fazla değil. Ancak Cinders kızlarının üzerinde pek parlamayan şans o gece Xenia'nın üzerinde de parlamadı. Aldığı darbe, tüm ağırlığıyla ve büyük bir momentumla kafasının üzerine düşmesi anlamına geliyordu. Kafa travması aşırı ve onarılamaz boyuttaydı.

Beyin ölümü gerçekleşmişti.

Ne yazık ki vücudu bunu bilmiyordu.

Ayrıca, ne yazık ki, başlangıçta bir sebepten dolayı, ancak bu sebep artık bir sebep olmaktan çıktıktan sonra, sadece inatçı bir zalimlikle sonuçlandı, Zara ailesine makineleri kapatması ve gitmesine izin vermesi için yalvarsa da, reddettiler.

Böylece Xenia parmağını bile kıpırdatmadan, gözünü kırpmadan, bir lokma yemek yemeden, bir içkinin tadını çıkarmadan ya da aslında hiç yaşamadan fazladan dokuz yıl daha yaşamış oldu.

"Bu konuda bir şey biliyorsan, bunun bir lütuf olduğunu da biliyorsundur," dedi Mick sessizce ve Reece ona baktı.

"Zara'nın buna böyle bakacağından emin değilim."

"Bunu görebiliyorum." Gözleri yeniden keskinleşti. "Yine de onu önemsiyorsun evlat, onu senin yapacak kadar, ona bu konuda rehberlik edeceksin."

Buna ihtiyaçları yoktu. Reece onu daha yeni geri almıştı. Konuşacakları, yapacakları şeyler vardı ve kız arkadaşının bir süreliğine rahat etmesini istiyordu. Onun için çok uzun zamandır kötüydü.

Ona rehberlik etmişti. İyi bir yerdeydi, mutluluğa yakındı.

Buna ihtiyaçları yoktu, ama daha çok Zara'nın yoktu.

Reece dişlerini sıktı, yanağında bir kasın hareket ettiğini hissetti ve çenesini serbest bırakarak, "En azından o çocuğu iyi bir eve yerleştirmişler," dedi.

"Pardon, evlat?" Mick sordu.

Reece adamla göz göze geldi. "Belki biliyorsun, belki bilmiyorsun ama Xavier Cinders'ın karısına ya da kızlarına elini uzatmak gibi bir sorunu yoktu. Bunu sık sık yapmazdı, çoğu zaman onları kötü hissettirmek için kelimeler kullanırdı ama yapardı.

En kötüsü Xenia'ya oldu ama bu, kız kardeşi yakalandığında Zara'yı izlemesi için çağırmadığı anlamına gelmiyordu.

Sonunda o bebeği Xenia'dan aldıklarında Cinders'ın onu evlatlık vermesi iyi oldu."

Shaughnessy şaşkın görünüyordu. "Zander Cinders buradan çok uzak olmayan bir özel okulda, Reece. Xavier bu çocuğu evlatlık vermedi. Hemen yan ilçedeki kız kardeşi Wilona onu doğduğundan beri büyütüyor."

Ne oluyor lan?

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Reece hırladı ve onun sesini duydu. Yüzünün neye benzediğini bildiğinden şüpheleniyordu ve Mick Shaughnessy'nin sandalyesinde doğrulmasının nedeninin her ikisi olduğundan da şüpheleniyordu.

"Oğlum-"

"O orospu çocuğu Zara'ya Xenia'nın oğlunu evlatlık vereceğine söz verdi, iyi bir eve sahip olmasını sağlayacaktı."

"Reece-"

"O karmaşa sırasında vardıkları tek anlaşmaya vardıklarında orada durdum. Zara'nın onu büyütmesine izin vermeyi reddettiğinde, çocuğu büyütmeyeceğine söz verdi. Çocuğu iyi bir eve yerleştireceğine söz verdi."

Mick, "Onu büyütmediği için yalan söylememiş gibi görünüyor, ama çocuğun velayetini alıp kız kardeşinin yanına yerleştirdiği için yalan söyledi," diye dikkatle cevap verdi.

"Yani bana Zara'nın yeğeninin son dokuz yıldır yan ilçede büyüdüğünü mü söylüyorsun?"

Teyzesinin varlığından haberi olmadan ve teyzesi kız kardeşinin oğlunun bu kadar yakın olduğunu bilmeden?" Reece sustu.

"Korkarım ben de sana bunu söylüyorum," diye cevap verdi Mick. "Pekala, şimdi bana Zara'nın neden Bunu biliyor musun?"

Reece sordu. "Bildiğini sanıyordum."

Reece, "Ama öyle değil," diyerek bariz olanı işaret etti. "Bu kasaba küçük ve insanlar birbirine yakın. Bunu nasıl bilmez?"

"Cinder'lar pek sosyal sayılmazlar," dedi Mick, Tanrı'nın dürüst gerçeğini ifade ederek. "Tüm bunlar olduğunda kasaba Zara'nın etrafında toplandı, Reece. Ailesine başsağlığı dileyen birini tanıdığımdan emin değilim, istemediklerinden değil, sadece hoş karşılanmayacağını bildikleri için zahmet etmediler. Demek istediğim, kimsenin Zander'in nerede olduğunu bildiğinden emin değilim."

"Ona neden söylemediğini sorabilir miyim?" Reece zorladı. Cevap vermeden önce Mick'in gözlerinde duygu parladı, "Mesela Bildiğini sandığımı söyledim. Konuyu açmadım çünkü bu olayda kız kardeşini ve anne babasını kaybetti ve bu, başını dik tutup yoluna devam eden tatlı bir kız için hatırlatmak isteyeceğiniz bir şey değil."

Lanet olsun. Bu çok mantıklıydı. "Siktir, siktir," diye kırptı Reece.

Mick, "Sanırım sakinleştirici bir nefes alman gerekiyor, evlat," diye tavsiyede bulundu ve Reece tekrar pencereden dışarı bakmadan önce tam olarak bunu yaptı.

Ancak sakinleştirici nefes işe yaramadı. Bu nedenle, "Bu saçmalığa inanmıyorum" diye ısırıldı.

Mick cevap vermedi ve oda Mick bozmadan önce huzursuz bir sessizliğe gömüldü.

"Xavier o kızlara elini mi sürdü?"

Reece gözlerini polise dikti. "Tekrar tekrar."

Mick gözlerini kapadı ve "Yüce Tanrım" diye fısıldadı.

"İşaret yok, aptal değildi. Ama bu kışlarına tekme yemedikleri anlamına gelmiyordu," diye paylaştı Reece ve Mick

gözlerini açtı. "Bunu bilmediğine şaşırdım," diye bitirdi.

"Xavier'in sıcak ve sevgi dolu bir baba olduğunu düşünmüyordum, o kızların çoğunluğa ulaştıklarında yaptıkları gibi ve sadece adamı tanıyordum, ama bundan şüphelenmedim."

"Haklıydın. Ne sıcak ne de sevgi doluydu ve bunu aşırıya götürdü," diye onayladı Reece.

"Babaların günahları," diye mırıldandı. "Bunu açıkla," diye sordu Reece.

"Xavier Cinders ve kız kardeşleri Dahlia ve Wilona ile aynı okula giderdim. Kaç kez birini, diğerini ya da hepsini siyah gözlü, şiş dudaklı, kolları askılı olarak okula gelirken gördüğümü anlatamam. O zamanlar, okul yetkilileri bunu yetkililere bildirmeden ve CPS çağrılmadan önce, onlar için yardım yoktu. Val Cinders sert bir adamdı ve bunu tüm kasaba biliyordu, sadece kimsenin bu konuda bir şey yapacak gücü yoktu. Sanırım oğluna da aynı şekilde sert olmayı öğretti. Bazen döngü kırılır. Bazen de kırılmaz."

"Xavier'le öyle olmadı," dedi Reece ona.

Mick, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

"Ve şimdi o çocuk bunun içinde yaşıyor."

"Bunu bilemeyiz," dedi Mick hemen. "Belki de onu Wilona'ya vererek döngüyü kırıyordu."

Reece gözlerinin kısıldığını hissetti. "Diğer kızı neredeyse dokuz aylık hamileyken, beyin ölümü gerçekleşmiş, makinelere bağlanmış ve hastane yatağında yatarken kızına yalan söyledi. Hiçbir döngüyü bozmuyordu."

"O olayı hatırlıyorum Reece," dedi Mick sessizce ve Reece onun hatırladığını biliyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, dün gibi hatırladığını da biliyordu.

Yine de böyle boktan şeyleri unutmak kolay değildi. "Bu böyle devam edemez," dedi Reece.

"Oğlum," diye başladı Mick. "Xenia'nın ebeveynleri olarak başka hiçbir yasal düzenleme olmadığı için velayet onlara düştü. Zara ile ailesi arasında bir sevgi bağı olmadığını biliyordum ve buralarda pek çok insan o engerek yuvasında yaşayanlardan hoşlanmadığı ve onlara pek yüz vermediği için, ben de

herkese olduğu gibi ona da pislik yaptığından şüphelendim. Elini kızlarına götürmesi üzücü bir haber ve bunu duymaktan hoşlanmadığımı bilmelisiniz. Ama hatırlatırım, Xenia'nın bunu yapması hiç hoş değil. Neredeyse tam dönem hamileyken kafayı bulup sarhoş oldu."

"İki yıldır temizdi," diye hatırlattı Reece ona. "Vagondan düşmek için kötü bir zaman seçti," dedi Mick. geri döndü.

"O gün babası tarafından ziyaret edilmişti," dedi Reece ve onun tıslayarak nefes alışını izledi. "Evet. O ziyaretin neşeli geçtiğini tahmin edebiliyorum."

Mick'in kaşları kalktı. "Ellerini ona mı götürdü?"

"Ona göre hayatında hiç yanlış yapmamış olan o pislik, evlenmemiş, eski keş hamile kızını mı ziyaret etti? Evet Mick, elini kıza götürdü. O yatakta yatan bir sebzeydi ama yine de yanağındaki morluğu gördüm. Eğer onu görseydin, bunu kaçıramazdın."

Mick, "Ona araba çarptığı için böyle olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

"Babası dokuz aylık hamile kızının suratına yumruğunu indirdiğinde anladı. Ziyaretinden sonra Xenia Zara'yı aradı, olanları anlattı ve Zara tüm günü kız kardeşiyle geçirerek onu aptalca bir şey yapmaktan vazgeçirmeye çalıştı. Ama Zara'nın işe gitmesi gerekti ve Xenia aptalca bir şey yaptı."

Mick başıyla onayladı. Reece devam etti.

"Çocuklara vurmazsınız, kadınlara vurmazsınız ve erkeklere sadece size vurmanızı söylediklerinde vurursunuz. Bir erkeği hamile bir kadına vurmaya iten şey beni aşılıyor ama o bunu yaptı. Aynı şeyi küçük kızlarına da yaptı ve bütün gün hangisinin daha sapkın olduğunu tartışabiliriz ama cevap yok çünkü ikisi de aynı derecede berbat."

"Bu doğru," diye mırıldandı Mick.

Reece devam etti. "Xenia, Zara'ya flashbackler yaşadığını, hayatının durumundan, çocuk sahibi olmaktan, bu döngüyü kıramamaktan, o orospu çocuğundan uzaklaşamamaktan korktuğunu söyledi.

Zara gitti, Xenia'nın beyninde bok dönmeye devam etti ve çok yanlış kararlar verdi, bu da uzun süredir hayatta olduğu anlamına geliyor, aynı zamanda ölü kadar iyiydi. Babasının bir pislik olmasının bedelini çok ağır ödediğini düşünüyorum, o yüzden kusura bakmayın ama belki de suçu ölü bir kadına atarak dikkatli olmalısınız."

Mick azarlamayı onaylamak için çenesini kaldırdı ama "Tarihin üzerinden geçiyoruz" dedi.

Reece, "Tarih yaşamıyor ve nefes almıyor ve bu çocuk her iki ilçede de aynı şeyi yapıyor," diye karşılık verdi.

Shaughnessy onunla göz göze geldi.

Reece konuşmaya devam etti.

"Zara maddi olarak velayet için onlarla savaştık durumda değildi. Yirmi dört yaşındaydı ve geceleri çalışıyordu, bir barda garsonluk yapıyordu. Hiçbir şeyle işe başlanmamıştı ve sahip olduğu her şey için on sekiz yaşından beri kışını yırtarak çalışmıştı. Kız kardeşinin oğluna iyi bir yuva bulacaklarına dair verdikleri sözden bahsetmiyorum bile."

"Senin ya da benim bu konuda ne yapabileceğimizden emin değilim. Tarihi yeniden yazamayız," diye belirtti Mick.

Reece ayağa kalktı ve adama baktı. "Evet. Kesinlikle haklısın. Ama geleceği yazabiliriz ve bu bölüm kanla yazılacak."

Mick de ayağa kalktı ve yumuşak bir sesle uyardı: "Evlat, bir kanun adamıyla konuşuyorsun."

"O zaman bu işin sorunsuz olmasını istiyorsan, etraflı kurcalamaya başla, çünkü Zander Cinders ben bu işi halleder halletmez teyzesiyle yaşamaya başlayacak ve o çocuğu o engerek yuvasından çıkarmak için elinden geleni yaparsan çok yardımcı olursun," diye karşılık verdi Reece, elindeki bardağı Shaughnessy'nin masasına bırakırken. "Kahve için minnettarım," diye mırıldandı. Çizmelerini çevirerek ofisten dışarı çıktı.

Karakoldan çıktığında kamyonetine gitmedi. Tahta kaldırımında yürüdü, öfke ve adrenalin vücuduna enerji akıtiyordu ve bu enerjiyi yakması gerekiyordu çünkü kafası patlayacakmış gibi hissediyordu.

Düşünceleri ona saldırıyordu, bu saldırı sağ gözüne delici bir acı saplanmasına neden oldu.

Zara, yeğeninin bir Cinders tarafından büyütölmeye bu kadar yakın olduğunu öğrendiğinde aklını kaçıracaktı. Her şeyi yoluna koyması için ona rehberlik etmişti ve şimdi, lanet olsun, her şey paramparça olacaktı.

Kız arkadaşı için bundan nefret ediyordu ama gözüne saplanan acının nedeni bu değildi.

Onu terk etmişti.

O zamanlar, o olay olup bittikten ve onu diğer tarafa geçirdikten sonra gitmişti.

Kendi berbat geçmişı yüzünden, başka bir kadına bağlanmamaya, hiçbir şeye bağlanmamaya yemin ettiğı için ondan uzaklaşmıştı.

Geri döneceğini biliyordu. O yaşta bile Zara geri dönülecek türden bir kadındı. O zamanlar bile Reece, Zara'nın bağlanılacak türden bir kadın olduğunu biliyordu. O zamanlar o tür bir adam değildi ve bu yüzden gitmesine izin verdi, böyle bir adama sahip olabilsin diye.

Ama o anda bulunduğu yerde olacağını asla bilemezdi. Geri dön.

O zamana kadar bebeğın sezaryenle alınmış olması bir teselli değildi. Anlaşma yapıldı. Zara, yeğeninin umutsuzca çocuk isteyen ve çocuk sahibi olamayan bir çiftte gideceğini ve böylece sahip oldukları çocuğa iyi davranacaklarını bilerek ve anne ve babasından onları bir daha asla görmeyeceğine ve onlarla konuşmayacağına dair söz alarak kendi sonundan kurtuldu.

Bebeğın bir teyzeye teslim edildiğinden haberi yoktu.

Az önce Zara'nın nabzını tutmuş ve ilerlediğini görmüştü,

iyileşti ve gitti.

Gitmişti.

Kafasında canlandırabiliyordu, görüntü derinden derine yanıyordu, o ilk vedalaşma, kamyonunun yanında durması, onun kollarında olması, tatlı gülümsemesi, güzel kahverengi gözlerinin onun gidişine üzülməsi ama bunun o olduğunu anlaması. Ona bunu veriyordu.

Ondan vazgeçmek. Onu olduğu gibi bırakmak ve geldiğı gibi kabul etmek.

Onun tekiydi. Onun kendisinin olduğunu anlaması yıllarını aldı.

Olması gereken kişi olabilmesi için gitmesine izin verdi.

Ve onun gitmesine izin verdi, böylece lanet olası bir pislik olabilirdi.

Onun kızı, onun kurabiyesi, kendini bildi bileli babası tarafından istismar edilmişti, o kadar kontrolden çıkmış bir annesi vardı ki, orospunun da komada olmaması bir mucizeydi. Zara kaçmış, kendine bir hayat kurmuştu. Sonra kız kardeşi aslında onu ısırdığında, Zara'nın Xenia'nın büyütmesine yardım etmeyi dört gözle beklediği bebek gittiğinde, yoluna devam etme ve iyileşmeye başlama gücünü kendinde buldu.

Kendi kendine gidebileceğini söyledi. O güçlüydü.

Gerçekte olan şey, kendi kışını kurtarmak, bir kadına karşı hissettiği derin duyguları inkar etmek ve bir gün onun da diğerleri gibi bir sürtük olduğunu öğrenmek zorunda kalmamak için tarihten kaçmak için duyması gerekenleri kendine söylemesiydi.

Öyle olacağına dair ona hiçbir işaret vermemiş olsa bile. Hiçbir işaret yoktu. Kırmızı bayrak yoktu.

Hiçbir şey.

Onu öylece bıraktı.

Öfkesi dinmiyordu, bir şeyi yumruklamak istiyordu ve bu düşünceyle, başındaki ağrıyı yenmeye ve göğsündeki ağırlıkla nefes almaya çalışırken akılsızca tararken, gözleri bir tabelaya takıldı.

Bunu yaptıkları anda, ayakları onu oraya götürdü.

Kapıdan içeri girdi ve Nina Maxwell'in hukuk ofislerinin gösterişli olmadığını ama rahat ve abartısız bir şekilde lüks olduğunu gördü. Aynı zamanda profesyoneldi. Öyle ki içeri girdiğinizde orada çalışan kişinin sizin işlerinizi halledebileceğini hissediyordunuz.

Böyle boktan bir gün olmasına rağmen yine de şanslı günüydü çünkü masanın arkasında bir resepsiyonist vardı ve Nina onun yanında duruyordu.

İkisinin de gözleri ona kaydı, Nina'nın ki hemen endişelendi, resepsiyonistinki ise hoş karşıladı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu resepsiyon görevlisi.

"Onu tanıyorum, Nance," diye mırıldandı Nina resepsiyon görevlisine, masanın etrafında dolanırken, dudaklarında hoş bir gülümseme vardı ama temkinliydi. "Reece, bu bir sürpriz."

Gözleri onun yüzünü tarıyordu ve saklamadığı için ne gördüğünü biliyordu.

"Bir saniyen var mı?" diye sordu kadın yaklaştığında.

Kızın başı yana eğildi. "Bir tane yapacağım."

"Neens, üzgünüm ama sekiz buçukta randevunuz var," diye hatırlattı resepsiyon görevlisi ve Nina ona bakarken aynı anda parmaklarını Reece'in pazusuna doladı ve onları yan salona taşıdı.

"Bana bir iyilik yap. Geldiklerinde onlara kahve getir ve biraz beklemelerini söyle. Uzun sürmemesine çalışacağım," dedi Nina resepsiyon görevlisine ve Reece'i salona götürdü.

Kolunu bıraktı, onları bir kapıya yönlendirdi ve hayatında gördüğü en büyük masaya ve iyi bir dağ manzarasına sahip bir ofise götürdü.

Kapının tıklandığını ve Nina'nın "Zara iyi mi?" diye sorduğunu duydu. Reece dönüp onun masanın arkasına değil, masaya doğru yürüyüşünü izledi, önünde kalçalarını kenara yaslamıştı. Otorite ya da hakimiyet pozisyonu almıyordu. Pozisyonu açık ve dostçaydı; bu arkadaşlar arasında bir sohbetti.

Onun hakkında çok şey söyledi.

Daha da fazlası, dar bir etek, şık bir bluz, seksi sivri topuklu ayakkabılar ve seksi ama profesyonel bir pakete kişilik katan güzel mücevherler giymesiydi. Bir afet değildi ama çok güzeldi ve bu saçlar, bu gözler, bu kıyafetler, hepsi yüksek bakım gerektirdiğini haykırıyordu, birçok erkeğin kabul edeceği bir meydan okumaydı.

Ama dün gece onu tanıdıkça çok daha fazlası olduğunu gördüm. Nina o kadar zekiydi ki korkutucu olmanın sınırındaydı ve aklından geçenleri söyleyebiliyordu. Bunu defalarca göstermişti.

Başka bir deyişle, kolay değil. Yakın bile değil. Çekici. Seksi.

Uyarıcı. Çok şirin.

Ama kolay değil.

Reece bu meydan okumayı kabul etmek için kocası gibi bir adam gerektiğini biliyordu. Ve dün gece onları birlikte izlerken, Holden Maxwell'in şansının o tükürük ateşine sahip olması, karısının şansının da onun pek de çekici olmayan boktan markasından zevk alan bir adam bulması olduğunu anladı.

"şimdi öyle," diye cevap verdi. "Uyuyor. Birkaç saat içinde uyumayacak."

"Burada olduğunuza göre bunu açıklamak istediğinizi varsayıyorum," dedi İngiliz aksanıyla hiç de hoş olmayan sesiyle.

Reece, "Ve dün gece siz ikiniz hırsızlar kadar kalın olduğunuza göre, kadınımla sıkı fıkı olduğunuzu varsayıyorum," diye karşılık verdi.

Başını salladı. "ok yakınız, evet."

"O zaman babasını ve kız kardeşini biliyorsun."

"Evet," diye yanıtladı.

"Hepsi bu mu?" "Evet, Reece."

"Babası hakkında bir şey biliyor musun?" Reece itti.

Kulağa aynı soru gibi geliyordu, ama bilseydi, öyle olmadığını bilirdi.

Onu dikkatle inceledi. Ona güvenmesi bir anını aldı ve temkinli bir şekilde konuşmadan önce vücudunun farkındalıkla gerildiğini gördü.

"Fiziksel ve zihinsel istismarı kastediyorsanız, o zaman... evet."

"Ciddiyim," diye onayladı Reece.

Nina başını salladı.

"Kız kardeşinin hamile olduğunu biliyor muydun?"

Yüzü yumuşadı, gözlerine hüzün geldi ve "Evet Reece, bunu ben de biliyorum" diye cevap verdi.

Zara paylaşmıştı, bu da yeğeni için hâlâ zgn olduğu anlamına geliyordu.

O zamanlar, ağlarken ona sarılmıştı. şafaktan önce uyumamışlar, bira içmişler, votka çekmişler ve bu konuda ne yapacağını düşünmüşler ve parası ve gücü olmadığını fark ettiğinde ona yardım etmişti.

Bunu kabul etti. Kız kardeşinin makinelerin yardımıyla hâlâ nefes alıyor olabileceğini ama yine de ölmüş olduğunu kabul etmesine yardımcı oldu. Sonra da hayatına nasıl devam edeceğini bulmasına yardım etti.

Ve hayatına devam etti.

Ama Nina'ya baktığında, onun da bunu yapmadığını biliyordu.

"Xavier Cinders, Zara'nın babası, o çocuğu evlatlık vermedi. Onu bir ilçe ötedeki kız kardeşinin yanına yerleştirdi. Ve şu anda, yeğeninin velayetini almak için işlemleri başlatmanız için sizi tutuyorum."

Kız masadan doğrulup gözleri irileşirken soluk soluğa konuşmaya devam etti.

Konuşması bittiğinde, "Onu evlatlık vermedi mi?" diye sordu.

"Hayır, yapmadı."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı.

"Evet," diye kabul etti Reece. "Artık bunu biliyorsun, sen ve ben konuya girmeliyiz. Yaşadığım hayat boyunca paraya ihtiyacım olmadı, kazandım ve biriktirdim, böylece çok param oldu. Birkaç ay önce Zara'nın eski evi bankadan açık artırmaya çıktı. Ben de satın aldım."

Ağzı açık kaldı.

Reece bunu duymazdan geldi ve konuşmaya devam etti.

"Bu alımı yapmak için nakde ihtiyacım vardı, neredeyse elimdeki tüm parayı kullandım. Bu yüzden bize yardım etmeniz ve taksitleri ödememize izin vermeniz gerekiyor."

"Ben... sen... tabii ki, ama"-ağzı buruştu-"onun evini mi satın aldın?"

"Bunu ona söylemezsen sevinirim. Kafasını toparlaması biraz zaman aldı, istediğim yere daha yeni geldik. Hala aşmamız gereken şeyler var, birbirimize tekrar alışmak için zamana ihtiyacımız var ve ona orada evlenme teklif etmek istiyorum, bu yüzden berbat olur, bu sürprizi mahvettin."

Başını hızla iki yana salladı. "Ben... hayır, ben -" Bir kıkırdamayı yutmak için aniden durdu ve sonra devam etti. "Bunu asla yapmam, Reece."

"Mecburen," diye mırıldandı. "Şimdi, bu çocuğun adı Zander Cinders. Bir ilçe ötede özel bir okulda okuduğunu ve Wilona adında bir kadınla birlikte olduğunu biliyorum. Kızlık

soyadı Cinders olacak ama evli olup olmadığını bilmiyorum.
Bu boku öğrendim

Mick'ten, yani onunla konuşmak isteyebilirsin. Ama bu işi başlatmak için yasal olarak ne yapman gerekiyorsa yap. Bu haberi ve bilmesi gereken diğer bazı boktan şeyleri açıkladıktan sonra Zara ile birlikte olacağım."

"Başka hangi boktan şeyler?" Nina sordu ve Reece derin bir nefes aldı.

"Kız kardeşi sonunda vefat etti" derken sesi daha sakindi. Nina gözlerini kapattı.

"Evet," diye mırıldandı

Reece. Nina gözlerini açtı.

"Zavallı Zara," diye fısıldadı.

"Bana bir gün ver, ama zamanın varsa bu gece gel. Çalışmıyor olacak. Bugün izinli. Ama en azından bir süreliğine içeri girmem gerekecek ve ben yokken yalnız kalmaması iyi olur."

Hemen masasındaki cep telefonuna uzandı.

"Numaralarımızı değiştireceğiz, böylece o aramazsa sen beni arayabilirsin ve ben de onu rahatsız etmeden iyi olup olmadığını kontrol etmek için seni arayabilirim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı. O devam ederken numaralarını değiştirdiler. "Baldızının Zara'nın kız kardeşini öğrenmesine neden engel olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Şu anda bilmiyorum ama telefonunu açar açmaz söyleyeceğim," diye cevap verdi Nina.

Bunun doğru olduğunu düşündü. Nina Maxwell'in hayatındaki kimsenin yanına bir şey kalmasına izin vermediğinden şüpheleniyordu.

Ve onun da profesyonel olarak aynı şeyi yapmasını umuyordu.

"Ona evlenme mi teklif ediyorsun?"

Lanet olsun.

Çok az tanıdığı bir kadınla ve kız arkadaşının iyi bir arkadaşıyla bu konuyu tartışmak istemiyordu.

"Evet," dedi kısaca.

"Lütfen alınmayın, Zara ve benim yakın olduğumuzu biliyorsunuz.

Benim için çok şey ifade ediyor, iyi bir arkadaş.

çocuklar." Nefesini içine çekti, sonra onun üzerine bıraktı.
"Yuva kurmaya hazır olduğuna emin misin?"

Reece onun gözlerini tuttu.

Kimseye hesap vermezdi. Bunu yapmamak için yıllarını harcadı. Bu saçmalığı yapmaktan nefret ederdi. Sorduğu sorudan hoşlanmamıştı ve sekiz ay önce cevap vermeden kapıdan çıkıp gitmişti.

Ama bu Zara'nın kızıydı.

O yüzden cevap verdi.

"Ondan ilk kez uzaklaştığımda bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Üç buçuk yıl önce beni bırakıp gitmesine izin verdiğimde bunun beni derinden etkilediğini biliyordum. Evini kaybettiğini öğrendiğimde, sahip olduğum her şeyi onu geri almak için harcadım. Hayatımda hiç mülk sahibi olmadım. Bir zamanlar bir kadına bağlıydım ama hiç evim olmadı. Kendimi o kadından kurtardım ve öğrendim. Yıllar sonra öğrendiğim şey, iyi bir kadını nasıl tespit edeceğim oldu. Yedi ay önce öğrendiğim şey ise bir daha asla iyi bir kadının çekip gitmesini izlemeyeceğimdi. Yani evet. Yerleşmek konusunda eminim ve sormadığın soruya cevap vereceğim. Zara konusunda da eminim."

Nina sessiz kaldı ve tüm bunlar boyunca gözlerini ondan ayırmadı. İşi bittiğinde de sessiz kaldı.

Sonra yavaşça gözleri parladı ve gülümsedi.

Ve gülümsediğinde, kocaman gülümsedi.

* * *

Nina'yla işini bitirdikten sonra Reece kamyonetine doğru yürüdü, içeri girdi ve kapıyı çarptı.

Sonra telefonunu çıkardı, hala akan öfkesini bastırdı, ismi buldu ve go tuşuna bastı.

Bir adam cevap vermeden önce üç kez çaldı, sesi temkinliydi. "Alo?"

"Greg, ben Reece, Zara'nın adamı ve sen sinirlenip telefonu kapatmadan önce, Xenia'nın iki gün önce vefat ettiğini öğrendim.

günler önce."

Buna sessizlikle karşılık verdi.

Böylece sessizliğin içinden konuştu.

"Zara'ya söylemeden önce sana söylemem berbat bir şey ama ona söylediğimde, onun yanında olmam gerekecek, bu yüzden seninle uğraşacak vaktim olmayacak."

"Benimle anlaşmak mı?" Greg sordu, sesi kararsızdı ve Reece nedenini bilmiyordu, kız kardeşi hakkında Zara'ya kızgınlık mı yoksa duygu mu?

Reece bu adamı sikine takmadığı için bir önemi yoktu.

"Anlaştık," diye onayladı. "Açık konuşuyorum ve fazla zamanım yok, o yüzden sineye çek dostum, çünkü işte burada. Dün gece berbattı. Bara geldiğin zaman berbattı. Zara bunu yapacağımı, seninle bu konuşmayı yapacağımı biliyor ama bundan hoşlanmıyor. Çünkü seni önemsiyor. Eğer onu biraz olsun umursuyorsan ve sahip olabileceğin sınırlı şekilde onu hayatında istiyorsan, bu saçmalığa bir son ver. Şimdi. Yamama işlemek istiyorsan, sorunlarımız var demektir. Beni anlıyor musun?"

"Üzgünüm, hâlâ Xenia'da ölüyorum. Tehditlerinizi takip etmekte zorlanıyorum," diye cevap verdi geri zekâlı.

"Doğru, bu konuyu açtığın iyi oldu çünkü bunu açıkça belirtmeliyim. Bunlar tehdit değil Greg. Bu saçmalığı yaptığında, bu onu mahveder. Bunu yapmana izin vermeyeceğim ve durmanı sağlamanın bir yolunu bulacağım. Onu zerre kadar umursayıp bana bunu yaptırmamanı tercih ederim çünkü senin canını sıkamakla ilgili bir sorunum yok ama yolumdan sapıp sana zarar vermem gerekirse bu onun canını sıkar. Şimdi beni anlıyor musun?"

"Bağırsaklarını mı deşiyor?" diye sordu sessizce.

Reece ona, "Seni tanımıyorum, bu yüzden ona bunu yapabildiğin için mutlu mu görünüyorsun yoksa bunu ona yaptığın için kendine kızgın mısın bilmiyorum," dedi.

"Acı çektiğim için mutlu değilim, Zara. Tanrım," diye kestirip attı. "O zaman yapmayı bırak," diye karşılık verdi Reece.

Bu da yine sessizlikle karşılandı.

Sessizlik çok uzayınca Reece, "Şimdi gidip Zara'nın canını farklı bir şekilde yakmam lazım, dostum, o yüzden bana bunun verimli bir konuşma olduğunu söyle ki bunu onun için bitirebileyim," dedi.

Greg, "Aramızdaki şeylerin çirkinleşmesini hiç istemedim," diye paylaştı.

Reece, "Bunu istemiyorsan, yaptığın şeyi yapmayı bırak," diye öğüt verdi.

"Dün gece onu seninle görmek sadece bir şoktu."

"Anlıyorum. O da anlıyor. Ama bu senin doğru oynamadığın gerçeğini değiştirmez."

"Düşünmedim. Sanırım kızmıştım."

Tanrım. Bu adam nasıl biriydi?

"Bu tartışmayı olumlu bir şekilde sonlandırdığımızı hissediyorum, bu yüzden seni kızdırmak istemem ama ben senin danışmanın değilim. Eski karının adamıyım. Bir şeylerin üstesinden gelmen gerekiyorsa, bunu adamlarından biriyle yap. Yapacak işlerim var."

"Doğru, bu... Ben..." Sözüünü yarıda kesti ve Reece bunu bitirip boktan gününe devam edemedi. Greg devam etti.

"Ben... bunu sormak zorunda olmak garip ama, yani, muhtemelen sormalıyım ama, daha sonra, onu aramak istiyorum. Xenia hakkında."

"Biraz zaman ver. Uyanana kadar uyumasına izin vereceğim."

O zaman bunu onun üzerine koyacağım."

"Pekala."

Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Reece, "Umursadığın için teşekkürler Greg, şimdi gitmem gerek," dedi.

"Tabii ki. Tamam. Ben... onu sonra ararım." Reece,

"Harika," diye mırıldandı.

alaycılığını sustu ve başarısız olduğunu duydu. "Daha sonra."

"Daha sonra," diye duydu Reece bağlantıyı kesmeden önce, elindeki

kamyonetini çalıştırdı ve eve doğru yola çıktı.

On Birinci Bölüm

Sana Layık

Kahve fincanının duvara çarpmasını ve kahvenin her yere sıçramasını izledim.

Sonra doğruca mutfağın kapısına koştum.

Oraya varamadım.

Bir kol beni karnımdan yakaladı, nefesim bir anda kesildi ve kendimi geriye doğru giderken buldum.

Ham beni tezgâha yasladı, ön tarafı bana yapışmıştı, elleri iki yanımda tezgâhın üzerindeydi, başı bana doğru eğikti, yüzü acıyla doluydu.

Benim için.

"Sakin ol bebeğim," diye fısıldadı.

"Kız kardeşim öldü," diye fısıldadım.

"Benimle kal, kurabiyem."

"Kız kardeşim öldü," diye

tekrarladım. "Zara. Tatlım.

Benimle kal."

"Kız kardeşim öldü!" Çığlık attım, yüzünü buruşturmasını izledim ve bedenimi sarsan, boğazımı yakan, kontrol edemediğim gözyaşlarına boğuldum.

Ham'in kolları bana sarıldı.

Bacaklarım tutmadı. Önünden aşağı kaydım ve yere düştüm.

Ham benimle geldi, kışına doğru kaydı. Bacaklarını açtı ve dizlerini büktü, beni bacaklarının arasına çekti, göğsüm onunkine yaslandı. Kollarından biriyle beni sıkıca sardı. Diğer eli saçlarımdaydı ve yüzümü boynuna bastırıyordu.

İki kolumu da ona doladım, sıkıca tuttum ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Bu günün geleceğini biliyordum. Başlangıçta geleceğini umarak bekledim. Dün gece anladım ki o gün gerçekten gelmişti.

Yine de buna tamamen hazırlıksızdım.

Ham beni uzun süre kendine yakın tuttu ve gözyaşlarım vahşi ve kontrolsüz olmaktan çıkıp, uzun süre sessiz ve hıçkırıklarla kesilen türden gözyaşlarına dönüştüğünde hareket etti. Ayağa kalktı ve beni de yanına alarak kollarının arasına aldı ve oturma odasına götürdü.

Kanepeye oturdu ve sonra uzanarak beni üzerine yatırdı, bir yandan da bana sarıldı.

Sessizce yerleştik ve ben başka bir şeye odaklandım ve o başka şey gözyaşlarımı dindirmedi.

"Yeğenim gerçekten Wilona teyzemle mi yaşıyor?" diye sordum. "Bu doğru, hayatım."

"Teyzem tam bir sürtük," dedim ona. Ham cevap vermedi.

"Dokuz yıldır orada." Ham'den yine yanıt gelmedi. "Babam tam bir pislik," diye paylaştım. Bu da bir yanıt aldı.

"Öyle, kurabiyem."

Burnumdan derin bir nefes aldım ve nefesimi verirken ona doğru gevşedim.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım.

"Ben de bilmiyorum bebeğim," diye fısıldadı Ham.

Bir elimi arkadaki kanepeye koydum, yukarı kaldırdım ve diğer elimle ona bakarken yüzümü sildim.

Yüzünde hala acı vardı. Benim için acı. Ama şimdi kederle karışmıştı.

Benim için üzü.

Bu adamı zaten sevmiyor olsaydım, bana karşı hissettiği tüm duyguları açıkça gösteren yakışıklı yüzüne bakarak aşık olurum.

Ama bu adamı seviyordum. Sadece, o anda, onu daha çok sevdim.

"Adı Zander mı?" Ben sordum.

"Mick de öyle diyor," diye cevap verdi.

Gözlerim başını yasladığı kolçağa kaydı ve şöyle dedim: "Adını babam koydu. Orası kesin. Büyükbabam Val'den almış. Çılgın isimler."

"Zara duyduğum en güzel isim," dedi Ham ve göğsüm genişlerken gözlerim ona kaydı. "Hıyarın teki ama sana tatlı bir isim vermiş bebeğim. Ve ona hakkını vermemenin bir yolunu buluyorsun, Zander da oldukça havalı."

O anda Ham'i daha da çok sevdim.

O kadar çok ki ifade edemiyordum ve bununla başa çıkamıyordum, bu yüzden başımı eğerek alnımı onun göğsüne yasladım.

Ham, "Madem kendini toparladın kurabiyem, sana gerisini anlatayım," dedi.

"Oh Tanrım," diye inledim göğsüne doğru.

Elini boynumun arkasına dolamak için kaydırdı. "Bu iyi kısmı, sevgilim."

Ona bakmak için ayağa kalktım. "İyi bir kısmı var mı?"

"Evet. Şehirdeyken, bu boku öğrendikten sonra, sinirlendim, yürümek zorunda kaldım. Nina'nın ofisini gördüm, onu ziyaret ettim ve o da bana zaman ayırdı."

Kafam karışmıştı. Nina'nın herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı? "Anlamıyorum," dedim ona.

Ham verdi.

"Zander'ı almak için velayet işlemlerini başlatması için onu tuttu."

Kalbim kabarmadan önce çarptı, umut acıyı bastırdı.

O zamanlar kız kardeşimin bebeğini istemiştim. Kız kardeşimi kaybetmişken, ondan bir parça, özellikle de onun yaptığı değerli bir parça istiyordum. Zor günler geçirmiştik, bu süreçte birbirimize kenetlenmiştik ve kaçtıktan sonra, ama biz büyüdüğümüzde, o dağıldı. Uyuşturucu. İçki. Anlamsız ilişkiler.

Raydan çıktı ve bunu yetenekle yaptı.

Bu onu her zaman sevmediğim anlamına gelmiyordu.

Xenia bu iyiliğe karşılık verdi.

Kendini toparladı ama bu yine de çuvallamadığı anlamına gelmiyordu. Benim yardımımıla onu bir programa soktuk. Uyuşturucu ve içkiye veda etti ama ne yazık ki anlamsız ilişkilerine devam etti ve hamile kaldı.

Hamile olduğunu öğrendiğinde ve bebeği doğurmaya karar verdiğinde, ikimiz de geçmişimizi -özellikle de onunkini- göz önünde bulundurarak ihtiyatlı bir heyecan duymuştuk. Bir yeğenim olmasını dört gözle bekliyordum. Xenia'ya geçmişteki yanlışları düzeltmesi için yardım etmeyi dört gözle bekliyordum.

Sonra her şey boka sardı.

O zamanlar param, istikrarım, olgunluğum ve babamla savaşılabileceğim gücüm olsaydı, Xenia'nın bebeğini alırdım. Bunun zor olmayacağı konusunda kendimi kandırmadım ama kız kardeşimin bir parçasını istiyordum ve nerede olursa olsun oğluna baktığımı bilmesini istiyordum.

Ama bebek sahibi olamayan çiftlerin ona benim verebileceğimden belki de daha iyi bir hayat verebileceğini de biliyordum. Ayrıca babamın beni titreyen bir dağınıklık halinde göreceğini ve pes etmeden önce ayakta duramayacağım kadar dayak yiyeceğimi de biliyordum. Ve son olarak, onu kazansam bile, babamın benimle ve bebekle uğraşmanın yollarını bulacağından korkuyordum. Ayrıca babamın biriyle nasıl sevişebileceğini de biliyordum ve bunların hiçbirisi hoş değildi.

Bu yüzden nefret ettim ama evlatlık verilmesine izin verdim.

Onu güvende, iyi, istikrarlı bir evde, onu sevecek iyi insanlarla buluşturmak için bir anlaşma yaptım.

Şimdi ikinci bir şansım vardı.

Sonra kalbim dibe vurdu çünkü olgunluğa sahip olabilirdim ama para ve istikrar o zamanlar olduğundan daha da berbat durumdaydı.

Bu işe yaramaz.

"Nina benim arkadaşım ve benim için çok şey yapacağını biliyorum, Ham," diye başladım. "Ama velayetin peşine düşecek kaynaklara gerçekten sahip değilim ve Nina'dan böyle bir beleş almamın imkanı yok. Boşanmamı bile o halletmedi, çünkü

bana büyük bir indirim yapmakta ısrar etti. Beni bilirsin, bunu kabul edemezdin. Bu yüzden Greg ve ben onun ortağı George'u kullandık. Boşanmayı ben istediğim için ödemeye niyetliydim ama sonunda Greg tüm bunları ödemekte ısrar etti. Geri adım atmıyordu ve ben de ciddi bir mücadele veriyordum, bu yüzden ona izin verdim. Nina bir şey söylemedi ama istemedi de olsa ona bir müşteri kaybettirdim, bu hiç hoş değil."

"Zara-"

"Ve babamı bilirsin. Bununla savaşırdı. Dişiyile tırnağıyla. Sigortası olmadığı için Xenia'nın dokuz yıl boyunca aldığı bakımın parasını nasıl ödediğini hiç bilmiyorum. Rahat olmalarına rağmen zengin değil, ya da öyleydiler ve bu çok pahalıya mal olmuş olmalı. Ama belli ki bunu o yaptı ve Xenia'nın oğlunu almamam için elinden geleni ardına koymayacak."

"Tatlım-"

"Kredi geçmişim ve barda çalışmam nedeniyle bir yargıcın nasıl hissedeceğinden emin değilim. O zamandan bu yana hiçbir şey değişmedi, hatta daha da kötüleşti. Boşandım ve evleneli birkaç yıl bile olmadı. Bir iş kaybettim. Evime haciz geldi. Daha iyi durumdayım ama babam tüm bunları üstüme yıkacak. Çirkinleşecek ve sonsuza dek sürecektir. Ve eğer bir çocuğu böyle bir şeye sürüklemeye karar verirsem... Belki başlayabilirim ama sonuna kadar götürebilmeliyim."

Ham elini boynumun yanına kaydırdı, parmakları gerildi ve nazikçe, "Zara, bir saniye sessiz ol ve beni dinle," diye emretti.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Biraz param var-"

"Ham-" diye araya girdiğimde sadece sorduğu saniye sessiz kaldım.

Boynumda daha da gerilen parmakları sözümü kesti.

"Bebeğim, dinle."

Çenemi kapattım ve başımı salladım.

Ham devam etmeden önce ağzımı kapalı tuttuğumdan emin olmak için bir süre bekledi.

"Aldığım para çok değil ama aldım. Nina bunu biliyor. Taksitle ödememize izin verecek. Bununla birlikte, iyi bir maaş alıyorum. Acımasız çalışma saatleri, uğraşacak çok şey var, son on yıldır yönetici sirkülasyonunun yüksek olduğunu öğrendiler, iyi birini işe aldılar, ona ödeme yaparak onu tutuyorlar. Genel giderlerimiz düşük, birlikte yaşıyoruz. Bir süreliğine işleri zorlaştırabilir ama bizi yıkmayacak ve buna değecek."

Durduğunda ve işinin bittiğini anladığımda, "Evet Ham, ama sen yuvarlanan bir taşın. Hayatımı mahvetmekten yeni kurtuldum. Bir yargıç-"

"Bir yargıç babanızın sizi, kız kardeşinizi ve annenizi dövdüğünü duyacak ve bunu dikkate alacaktır. Kız kardeşinle ilgili hastane raporları, hastaneye yattığında darp edilmiş gibi görüldüğünü doğrulayacaktır ve ona araba çarptığını biliyorum bebeğim, ama onlar morluk türleri arasındaki farkı ve bir vücudun ne zaman morardığını bilirler. Bazıları taze değildi. İfaden, bebeğim, o gün seni aradığını, oraya gittiğini ve babanın ziyarete geldiğini söyledi, ve geçmişten ve deneyimlerinden biliyorsun ki baban bu konuda hiç de iyi değil, eski bir yuvarlanan taş, düzenli bir işi ve iyi bir geliri olan ve birçok insanın yakalandığı kötü bir durgunluğun ısırtığına yakalanan bir kadını o kadar da kötü yapmaz. Tahminimce, eğer bir yargıcı bu konuda ikna edebilirsek, Zander'in nerede olup olmadığına dair kararların baban tarafından verilmesine asla izin vermez."

Bu beni daha iyi hissettirdi.

Beni daha iyi hissettirmeyen şey, ikimizin de tanımadığı bir çocuğun velayetini almaktan, onu yetiştirmekten bahsediyor olmamız ve Ham ile yaklaşık otuz saattir resmi bir çift olmamızdı.

Bana tüm geçmişini anlatmamıştı. Bunun üzerinde çalışmamıştık. Hiçbir şey üzerinde çalışmamıştık.

Bir gün önce başladık. Hiçbir yerimiz sağlam değildi.

"Senden bunu yapmanı isteyemem. Daha yeni başlıyoruz ve-"

"Bebeğim," diye sözümü kesti, "senin kötü bir evliliğin var. Benim de bir tane var. Eğer bundan ders almazsak mahvoluruz ama sana bir şey söyleyeyim, ben ders aldım. Yıllarca hayatımdaki kadınlarla bağ kurmadan yaşadım çünkü kötü bir kadın tarafından tekrar ısırılmak istemedim. Ayrıca iyi bir kadın bulduğumda onu tanırım ve ben iyi bir kadın buldum. Umarım sen de benim için aynı şeyleri hissediyorsundur, kurabiyem. Ve eğer hissediyorsan, bunu anladık. Bu işi uzun vadede götürmeye niyetliyiz. Zayıflamadan önce bir günden fazla kalın olmasını isterdim. Ama şimdi senin için adım atmazsam, o zaman sen de o kapıdan çıkmalısın çünkü bu beni sana layık olmayan bir adam yapar."

Şimdi onu daha çok seviyordum.

Çok daha fazlası, yine ağlayacaktım.

Bu nedenle, gözlerimden yaşlar süzülürken, "Yine ağlayacağım" diye ilan ettim.

"Sok onu bana, sevgilim. Mutlu gözyaşları döküyorsun çünkü az önce sana senin bir bok olduğunu düşündüğümü ve arkanda olduğumu söyledim, onları alacağım."

Neyse ki söyledikleri beni ağlatmadı, gülümsetti.

Aynı zamanda göğsüne doğru kaymamı ve ağzımı onunkine dayamamı sağladı.

Bu, Ham'in elini saçlarımin arasına sokmasına ve ağzı benimkinin altında açılırken beni kendisine doğru tutmasına neden oldu, benimki de onunkinin üzerinde açıldı ve öpüşmemiz ıslak, tatlı, harika bir öpüşmeye dönüştü.

Ne yazık ki, tatlıdan sıcağa doğru ilerlerken kapı çaldı.

"Siktir," diye mırıldandı Ham ağzıma karşı.

"Evet," diye mırıldandım onunkine karşı.

Ham başını kaydırды, boynumu öptü, sonra beni kanepenin arkasına doğru yuvarladı, böylece kanepeden yuvarlanabilecekti.

Kanepede bağdaş kurup oturdum, esnek geceliğimi dizlerimin üzerine çektim ve onun ön kapıya doğru ilerleyip gözetleme deliğine bakmasını izledim. Çenesi gerildi, gözleri omzunun üzerinden bana kaydı, sonra döndü ve kapıyı açtı.

Mick Shaughnessy orada duruyordu.

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum, çünkü dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan ve kahvemi doldurduktan on dakika sonra Ham bana Mick'i kasabada ziyaret ettiğini çünkü teyzemin dün geceki performansından da endişe duyduğunu söyledi ve ardından kötü haberi aldım.

"Mick, şaşırdım," dedi Ham selamlarken.

"Reece, özür dilerim ama Zara için bilmek isteyeceğini düşündüğüm bazı bilgilerim var. Seni araştırdım, nerede yaşadığını öğrendim ve ona verebilmek için buraya geldim."

Bu bana Mick'in ziyaretinin iyi geçmediğini gösterdi.

Ham bana baktı, gözleriyle duygusal dengem hakkında hızlı bir değerlendirme yaptı, sonra kenara çekildi ve mırıldandı, "Yüzünden de anlayabileceğin gibi, ona söyledim."

"Mm-hmm," diye mırıldandı Mick içeri girip odanın karşısında durduğunda. Gözleri bana dikilmişken, onların da üzgün olduğunu fark ettim.

Benim için.

Mick Shaughnessy iyi bir adamdı, her zaman öyleydi. "Kaybın için üzgünüm, Zara," dedi.

"Onu uzun zaman önce kaybettim Mick."

"Biliyorum kızım. Ama bu onu canlandırmadığı anlamına gelmiyor," diye cevap verdi Mick.

Dudağım titremeye başladı. Dişlerimin arasına aldım ve başımı salladım.

"Söyleyeceğin bir şey mi vardı?" Ham sordu. Kapıyı kapatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Mick'in birkaç adım ötesinde duruyordu.

Mick Ham'e "Bazı sorular sordum," dedi ve sonra gözleri bana kaydı. "Bazı cevaplar aldım. Zaman çok önemli olduğu için sana ulaşmakla uğraşmadım ama bugün Gnaw Bone Memorial Mezarlığı'nda kız kardeşin için bir mezar töreni var, Zara. Saat üçte. Morgda tören yok ve kimse bunu bilmediği için mezarlık hizmetlerinin kapalı olduğunu düşünüyorum. Ama sanırım-"

Daha ileri gidemedi.

Geceliğim üzerimde olduğu halde elimi kanepenin arkasına koydum, bacaklarımı kanepenin üzerine attım ve koridordan Ham'in yatak odasına doğru koşarken arkamdan "Teşekkürler Mick!" diye seslendim.

* * *

Kamyonda ellerimi kucağımda sıkarken ve Ham bizi mezarlığa götürürken, "Eğer babam bir pislikse, ona yumruk falan atmaman muhtemelen iyi bir şey olurdu," diye not ettim.

Ham koyu gri bir takım elbise, koyu mavi bir gömlek ve hatta yumuşak maviler, yeşiller ve grilerle desenlenmiş hoş bir siyah kravat giyiyordu.

Ham'i daha önce hiç takım elbiseyle görmemiştim ve o takım elbiseyi salladı.

Yıllar önce arkadaşım Kim'in cenazesinde giydiğim dar kesim siyah elbiseyi giyiyordum. Çizgileri klasikti, bu yüzden neyse ki modası geçmiş bir şapşal gibi görünmüyordum. Ayrıca şanslıydım ki elbiseyi dolabımda milyonlarca kez görmeme rağmen atmamış, Kim'i, onun kanser teşhisini, çoğunlukla onu rahat ettirmekten ibaret olan üç aylık kısa mücadelesini ve cenazesini hatırlamıştım.

Ama eve döndüğümüzde çıkardıktan sonra çöpe atmaya yemin ettim.

"Başka bir açıdan bakarsak, babanın hıyarlık yapmaması muhtemelen iyi bir şey olur, böylece ona yumruk falan atmam," diye karşılık verdi Ham ve ben de ona baktım.

"Bebeğim, sakın olmalıyız. Velayet davası açmadan hemen önce mezar başında kavga edemeyiz."

Ham yola dönmeden önce bana baktı. "Cookie, cidden, kız kardeşinin cenazesinde babanla kavga edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Son zamanlarda ne yapacağın belli olmuyor," diye paylaştım.

"Bu nasıl?" diye sormadan önce bana şaşkınlıkla bir kez daha baktı.

"Kendini adanmış. Sahiplenici. İleriye dönük. Her zaman harikaydın ama şimdi katlanarak harikasın..." diye açıkladım.

"Ben harikayım... şey?" diye sormadan önce sırtışını yakaladım. "Üstel olarak harikayım," diye düzelttim.

Tam o sırada bir kıkırdama duydum ve Ham'in eli benimkini tutup sıkıca kavramak için dışarı çıktı.

"Sakin olacağım, Zara. İşleri berbat edecek bir şey yapmam.

Öyle mi?" dedi sessizce.

"Evet," diye yanıtladım elini sıkarak.

Sıkıca karşılık verdi ve elimi tutmaya devam etti.

"Bunu yapabilecek misin?" diye sordu.

Ne sorduğunu biliyordum ve kız kardeşimin cenazesinde mezar başında olmakla ilgili değildi.

Annemi ve babamı tekrar görmekle ilgiliydi.

"Bu iş bittikten sonra muhtemelen damardan votkaya ihtiyacım olacak ama evet. Xenia için bunu yapacağım," diye cevap verdim.

"İşte bu, bebeğim, bu harika," diye cevap verdi, derin onayını gizlemeden.

İleriye bakmadan önce bunun sıcaklığının içime işlemesine izin verdim ve babamı, annemi ve davet etmeye tenezzül ettikleri başka kim varsa onları görmeye karşı kendimi çelikleştirme çabalarına başladım. Çok fazla arkadaşları yoktu ama seçtikleri arkadaşlar da neredeyse kendileri kadar berbattı.

Bu yüzden iyi bir arkadaş olacağımızı düşünmemiştim. Bu berbattı.

Benim için değil, Xenia için. Kız kardeşim iyi bir partiyi severdi. Her zaman sosyal biriydi. Herkes onu severdi ve o da babam, annem, teyzelerim ve onların arkadaşları dışında herkesi severdi. Bu nedenle, son kez katıldığı bu partide sadece onların olması talihsizlikti.

Neyse ki Mick tam zamanında bize ulaştı ve orada umursadığı en az bir kişi olacaktı.

Gnaw Bone Anıt Mezarlığı'nın dövme demir kemeri görüldüğünde her şeyi bir araya getirmeye yaklaşıyordum. Vücudum dağılmamak için hiper hıza geçti.

Kulağa ne kadar iğrenç gelse de Gnaw Bone Anıt Mezarlığı oldukça havalıydı. Lisedeyken, Xenia da dahil olmak üzere arkadaşlarımla sürekli oraya gider ve takılırdık. Bir dağın yamacında, geniş bir manzaraya sahipti ve etrafında hiçbir şey yoktu, bu yüzden sakın bir havası vardı. Burası aynı zamanda bizim kasabamız olmadan önce kasabamızda yaşayanların dinlenme yeri idi.

Eski mezar taşları ve alışılmadık, eski moda isimler, Vahşi Batı silahşörlerinin fahişeler, kumarbazlar ve maden arayıcılarıyla birlikte buraya gömüldüğünü söyleyen yerel söylentilere itibar kazandırıyor. Birden kendimi Carnal Kütüphanesi'ne gidip Faye Goodknight ile konuşurken buldum. Eminim kütüphanede yerel tarih kitapları vardır. Ve bahse girerim o tarih kitaplarını okursam, yeğenime annesinin doğduğu ve umarım büyüyeceği kasabanın tarihi hakkında her şeyi anlatabilirdim.

Bu düşünce zırhımı sağlamlaştırdı, sıkı, çatlak yok, babam ne kadar hıyar olursa olsun geçmenin yolu yok.

Bunun için hazırım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Ham ve ben park ettiğimizde bizi karşılayan gülümsemelerle dolu yüzlerle karşılaşmadık.

Ham'in ben hazırlanırken çağırdığı çiçekleri toplarken bunu görmezden geldim ve almak için çiçekçiye uğradık. Taksiden indik ve Xenia sarıdan nefret ettiği için beni sinirlendiren gösterişli bir sarı gül spreyiyle kaplı yükseltilmiş tabutla tamamlanmış mezarlığa doğru ilerledik.

Ham ve ben tabuta doğru ilerlerken, yüzündeki ifadeye bakılırsa babamın mezarlığa gelmemden hiç hoşnut olmadığını fark ettim. Ve eğer bundan kurtulabileceğini düşünseydi, bana saldıracağını, kolumdan tutacağını, beni Ham'in kamyonetine geri götüreceğini ve zorla içeri iteceğini düşündüm. Neyse ki Ham sert biriydi ve papaz da oradaydı da babam olduğu yerde kaldı ve onun yerine gözlerinden bize hançer fırlattı.

Yüzlerden kaçındım ve sivri topuklu ayakkabılarımla çimlerin arasında pek de kolay olmayan yürüyüşüme odaklandım. Bunu kısmen bu insanlardan hoşlanmadığım için ama çoğunlukla annemle göz göze gelmek istemediğim için yapıyordum.

Baba, nefret ederdim.

Anne, onunla ilgili her düşünce beni incitiyor. O sadece bir pislikti.

Anne, anlamadım.

O zamanlar, Xenia'nın ya da benim (çoğunlukla Xenia'nın) önüne atlayıp dayak yememiz gibi kahramanlıklar beklemiyordum. Babam iri bir adamdı ve annem benden bir santim kısaydı ve ben de pek uzun sayılmazdım. Annemin bunu neden yapmadığını anlayabiliyordum çünkü babam aklını kaçırdı, annemi döver ve sonra da çekip gider ve bize bağırıp çağırırdı.

Ama neden bir şey yapmadığını anlamıyordum. Onun da iki kız kardeşi vardı ve aslında iyilerdi.

Elbette, ikisi de eyalet dışına taşınmış ve orada kalmışlardı ama annem araba kullanmayı ya da telefon etmeyi bilmiyor değildi.

Aralarındaki mesafenin onları bir seçenek haline getirmediğini düşünse bile, neden Mick'e gitmediğini anlayamadım. Polislere göre, oldukça cana yakın biriydi ve o zamanlar bile, şef olmadığı zamanlarda bile, işi ve Gnaw Bone vatandaşlarını korumak konusunda ciddiye. Bunu herkes biliyordu.

Bu da beni Gnaw Bone'a götürdü. Diğer yerler hakkında herhangi bir deneyimim yoktu ama Xenia'nın yaptığı şeyi yaptığı zaman ve yine çok yakın zamanda, benim için tekmelediler. Onlar sadece bu şekildeydi. Eğer bunu gizli yapmak zorundaysalar, yaparlardı. Ya da sonuna kadar gitmeleri gerekiyorsa, onu da yaparlardı.

Nina kaçırıldığında kasabaya geleli sadece bir hafta olmuştu, çoğu insan onun kim olduğunu bilmiyordu, bilenler de onu o kadar iyi tanımiyordu ve herkes onu aramaya çıktı, ben bile.

Babamın annemi korkutmasını anlayabiliyordum. O sadece büyük bir adam değildi; korkutucu bir adamdı. Ve benim anne olmak gibi bir deneyimim yoktu, o yüzden kim ne diyebilirdi ki?

Her anne kızları için bir şeyleri riske atar diye düşündüm.

Bir ölünüzün mezarı başında durup dokuz yıldır görmediğiniz ya da konuşmadığınız (ve denemediğiniz) diğerinin bir merhaba bile demeden yürümesini izlemeyin.

Tabutun yanında durduğumuzda Papaz Williams anlamlı bir şekilde, "Zara, seni burada görmek çok güzel," dedi ve gözlerim ona minnettar bir gülümseme vermek için ona gitti. "Genç adam, hoş geldin," diye selamladı Ham'i.

Ham çenesini kaldırdı.

"Sakıncası yoksa papaz bey, başlamak istiyoruz. Zaten on dakika geciktik," diye araya girdi babam.

Papaz Williams İncil'ine bakarak, "Elbette, Xavier," diye mırıldandı.

Kapsamlı olmaktan uzak bir tarama yaptım ve ilk olarak, annemin kız kardeşlerinin orada olmadığını gördüm ve ikincisi, sadece yaklaşık altı kişi daha vardı, bu da babamın beklediği kişilerin muhtemelen bir süredir orada olduğu anlamına geliyordu.

İşte o zaman Mick'in verdiği bilginin kaynağını öğrendim, çünkü Papaz Williams bizim gelişimizi beklemek için gecikmişti.

Bu nedenle, eğer din adamı olmasaydı, babamdan daha yaşlı olmasaydı ve yanımda yıllardır erkeğim olmasını beklediğim adamım olmasaydı, bu saçmalık bir kez bittiğinde, papazı sertçe operdim.

Papaz Williams harika bir adam olduğu, Xenia'yı tanıdığı ve bu şekilde yaptığı için ayin kısa ama tatlıydı.

Sonunda, dua ederken, hepimiz Xenia'nın toprağa indirilişini izledik, ama boğazım yanarken bile kendimi tuttum.

Papaz Williams, "Eminim Xenia geldiğiniz için hepinize teşekkür ederdi," diye söze başladı ve Ham'in dudaklarını kulağımda hissederek, "Etmiyorum," diye mırıldandı.

Papaz Williams devam ederken yarı gergin, yarı eğlenmiş bir kıkırdamayı başarıyla bastırdım. "Benim gibi, Xenia'nın ailesi, Xavier

ve Amy, ve Xenia'nın kız kardeşi Zara. Tanrı Xenia'nın yanında olsun ve Tanrı hepinizin yanında olsun."

İşini bitirdiğinde, açılan toprağa yaklaşmanın ve o güzel ama uygunsuz güllere bakmanın güvenli olduğunu düşündüm.

Sonra benimkini attım. Kan kırmızısı. En sevdiği.

Kırmızı. Aşk demek bebeğim, demişti bana bir keresinde, gözlerinde bir pırıltı, gelecek için umut besleyecek kadar gençti hâlâ.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadım çiçeklere. "Tanrı'ya şükür sonunda huzura kavuştun ama seni özlüyorum Xeens. Her lanet gün."

Kıpırdamadan durup çiçeklere bakarken ve kız kardeşime son bir kez veda ederken bir elin sırtımdan yukarı kaydığını ve boynuma dolandığını hissettim, sıcak ve güven vericiydi.

Sonra sırtımda bir sıcaklık ve kulağımda Ham'in "Hazır mısın kurabiyem?" diye mırıldandığı dudaklar hissettim.

"Bir saniye sevgilim," diye mırıldandım. Sırtımdaki sıcaklık gitti ama eli boynumda kaldı. Çiçeklere baktım ve kız kardeşime, "Anladım kızım. O aşkı buldum bebeğim. Biraz zaman aldı. Ama sonunda hayatımda bu çiçeklerin renginin ne anlama geldiğini anladım. Nerede olursan ol, benim için mutlu ol. Söz veriyorum, doğru olanı yapacağız."

Başka bir şey söylemedim, onun cevabı olabilecek bir rüzgar esintisi bekledim ve hiçbir şey alamadım.

Hayal kırıklığı yarattı ama dokuz yıl boyunca Xenia'nın ruhunun bir parçasının hala benimle olduğuna dair bir işaret bekledim ve bunu alamadım. O zamana kadar buna alışmışım.

Uzaklaştım ve uzaklaştığım anda Ham kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Ben de kolumu onun beline doladım ve Papaz Williams bizi durdurana kadar bir adım bile atamadık.

"Zara, seni burada gördüğüme çok sevindim," dedi. "Teşekkür ederim, Papaz. Sizinle tanışma fırsatı bulduğum için

Gel," diye cevap verdim. Gözleri Reece'e takılınca, "Papaz Williams, bu Graham Reece. Ham, bu da Papaz Williams."

Ham, "Papaz" derken el sıkıştılar. İnsanlar bana Reece der."

"İyiyim, Reece. Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de," diye gürlledi Ham.

Teması kestiler ve Papaz Williams bana baktı. "Bunun tam olarak bir şok olmadığını biliyorum ama daha az üzücü değil. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Eğer konuşmak istersen kapım her zaman açık."

"Teşekkürler Pastor," diye mırıldandım küçük bir gülümsemeyle.

O da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi, bana başıyla selam verdi, Ham'a başıyla selam verdi ve uzaklaştı.

Ayaklarıma baktım ve "Acele edin, hemen kaçalım" diye mırıldandım.

Tam o sırada Ham'in yanımda gerildiğini hissettim ve "Bunun için çok geç" diye mırıldandı.

Başımı kaldırdım ve babamın yaklaştığını gördüm.

Gerçekten yakışıklıydı. Bana sarı saçlarını vermişti. Gerçi onunkiler o zamandan beri çekici bir şekilde griye dönüşmüştü. Kahverengi gözlerimi de bana o vermişti. Eskiden yapılıydı ve yaşlı bir adama göre formunu koruyordu. Nasıl bir sik olduğunu bilmeseniz ve bunu yüzüne yansıtmasa bile yine de baş döndürürdü.

Ham beni yaklaştırdı.

"Zara," diye selamladı. Bunlar neredeyse on yıldır benimle konuştuğu ilk kelimelerdi ve sesi buz gibiydi.

"Beni doğuran tohumun yaratıcısı" diye cevap vermekten kaçındım ve sadece ona baktım.

Gözleri bana dönmeden önce Ham'e kaydı. "Söylentilerin doğru olduğunu görüyorum."

Hiçbir şey söylemedim.

Sadece kendisinin bildiği çılgınca bir nedenden dolayı babam konuşmaya devam etti.

"Son zamanlarda zorlu bir yoldan geçtiğinizi de duydum." Çenemi kapalı tuttum.

Gözleri bana dönmeden önce tekrar Ham'a kaydı ve bana olan hislerini göstermesinin uzun sürmemesine şaşırmadım.

gerçek renkler. "Her zamanki gibi sorunlarınızı ilginç bir şekilde çözüyorsunuz."

"Zander nasıl?" Ham ve benimle ilgili o belirsiz hakarete yanıt olarak sordum ve sadece Ham'in kolundan destekleyici bir sıkışma almaktan değil, aynı zamanda babamın yüzünün kızarmasını izlemekten de heyecanlandım.

Katılımcıları taradım ve Wilona Teyze'nin Dahlia Teyze ve annemle birlikte ayakta durduğunu gördüm, hepsinin gözü benim üzerimdeydi. Dahlia Teyze her zamanki gibi çirkindi. Wilona Teyze biraz endişeli görünüyordu ama garip bir şekilde gözlerinin babama kaydığını gördüğümde çirkinleştiler. Annemin bakışını anlamama izin vermedim ve dikkatimi hızla babama geri çevirdim.

"Wilona Teyze'nin Xenia'nın oğlunu annesinin cenazesine getirmediğini görüyorum."

Babamın ağzı gerildi, gözleri çekingenleşti ve elleri, muhtemelen yumruk haline geldiklerini gizlemek için takım elbise ceketinin altındaki pantolonunun ceplerine girdi.

"Yeğenimin yakınlarda yaşadığını öğrenmeden önce sorunlarımı ilginç bir şekilde çözebildiğim için oldukça şanslıyım," dedim ve tam o sırada babamın gövdesi içeri girdi.

Bana doğru.

"Zara, sen daha iyi-"

"Dikkat et," diye homurdandı Ham ve tehditkâr ses tonu beni bile korkuttu.

Babamın gözleri ona kaydı ve ben de ona baktım. Ama Ham'in gözleri sadece babamdaydı.

Kızgın olanlar.

"Ona zaten benim istediğimden daha yakınsın. Yakınlaşırsan, hoşuma gitmeyen bir şey söylersen, zaten var olan ciddi sorunlarımız daha da artar," diye devam etti Ham.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Babam sordu.

"Hayır, bunu avukatımızın yapmasına izin vereceğiz," diye cevap verdi Ham. Babamın gözleri büyüdü ve Ham'in kolu beni sıkıca yönlendirerek bizi kenara çekti ve ileriye, babamı geçip doğruca kamyonu götürdü.

Ham'in yürüyüşü hızlı değildi ama bizi oradan çıkarırken kararlıydı. Topuklarım çime gömüldü ama ona ayak uydurmayı başardım.

Benim için kapımı açtı ve kapatmadan önce kalkmama yardım etti.

Ben konuştuğumda direksiyon başındaydı ve yola çıkmıştık.

"Sence elimizi bu kadar erken açmalı mıydık?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Belki de bilmiyorum. Umurumda da değil. Sen Zander'in adını söylediğinde ve ben avukatımızdan bahsettiğimde o pisliğin yüzünü görmek az önce vazgeçmiş olabileceğimiz her türlü oyuna değerdı."

Bu konuda yanılmadı. Bunu paylaşma şansım olmadı.

Ham sordu, "İyi misin?"

Ön camdan dışarı baktım ve ellerimi kucağımda birleştirdim. "Delilik, cenazeler berbattır ama bir kapanış sağladıklarını da inkâr edemezsin."

"Yeterince doğru, kurabiyem," diye yanıtladı.

Bu sefer elini uzatan bendim.

Ama onu yakaladığımda, Ham'in parmakları sıkıca sarıldı.

* * *

"Siktir, Zara. Sür şunu," diye homurdandı Ham.

Çoktan sikine binmiştim, üzerine eğilmiştim, yüzüm ona yakındı, bir elim yatakta kaldıraç görevi görüyordu, diğer elimin tırnakları göğsüne sürtünüyordu.

Ham'in bir eli kalçamdaydı ve beni sıkarak cesaretlendiriyordu. Diğer eliyle de yüzümü kavırıyordu.

Daha hızlı gittiğimde, başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırdı, sonra ağzıma bastırdı.

Dişlerimin arasından çıkar çıkmaz derin derin emdim. "Tanrım, bebeğim," diye inledi Ham, kalçaları yukarı kalkarken.

Oh, evet. Bu hoşuma gitti. Şimdi ona gerçekten biniyordum.

Başparmağını dışarı kaydırđı, sonra tekrar içeri soktu ve tekrar tekrar horozunu alırken tekrar tekrar aldım ve başparmağına karşı inlediğimde, onu çıkardı ve fısıldadı, "Hadi kızımı eve getirelim."

Ne demek istediğini biliyordum ve onu istiyordum.

Ham gecikmedi. Başparmağını ağzından çıkardı, elini göğsümden aşağıya, göğüslerimin arasına, karnımın üzerine ve içeri kaydırđı ve ağzımdaki başparmak klitorisime bastırđı ve seğıirdi.

Başım arkaya doğru uçarken ona çarpıp gıcırdattım ve nefes nefese bir çığlıkla boşaldım. Sert bir şekilde. Çok güzeldi. Seviyordum. Ham'i seviyorum.

"Sür beni bebeğim, oraya götür beni," diye cesaretlendirdi Ham, sesi kalın ve pürüzlüydü ve tekrar başladım, daha hızlı, daha sert, orgazmım boyunca kendimi ona doğru ittim, tırnaklarım göğsüne daha derin kazdı ve biri meme ucunun üzerine attı. Kalçaları yukarı kalktı, kolunu belime dolayarak beni aşağı çekti ve derin derin inledi.

O aşağı inerken daha da yaklaştım ve dudaklarımı boğazının dibinden boynuna ve çeneme doğru kaydırđım.

Ham beni kollarıyla sardı ve başını çevirip kulağıma sertçe, "İşte ben kız arkadaşımın bana binmesini böyle severim," demeden önce beni daha da sıkıştırdı.

Tenine karşı gülümsedim, başımı yukarı kaldırdım ve ona baktım.

"Yine de, sadece söylüyorum, başka bir şekilde istersen, her zaman ete hazırım," diye bitirdi.

Ağırlığımı ona verip yüzümü boynuna bastırmadan önce kahkahamın kabarıp dışarı çıktığını hissettim.

Ellerini yatıştırıcı bir şekilde sırtımın derisi boyunca kaydırmaya başladı, bir elini yukarı kaldırdı, saçlarımın arasından geçirdi ve sonra tekrar derimin üzerine indirdi. Buna tekrar sahip olduğum için mutluydum. Bunu seviyordum. Bunu özlemiştim. Çok fazla sevgilim olmamıştı ve Greg seksten sonra bir süre (başlangıçta) şefkatli olabiliyordu ama sonra işi bitiyordu ve bitmişti.

Hatta geçmişte bunu test etmiştim ve Ham bunu saatlerce yapabiliyordu. Bir keresinde bu şekilde uykuya dalmıştım, yüzüm boynundaydı, elleri bana sevgi veriyordu, çünkü bunu o kadar uzun süre yapmıştı ki, yıllar sonra orgazm olmuşum ve düşerken onun şefkatini hissederek doğruca rüya alemine kaymıştım.

"Boktan bir günü daha az boktan hale getirmek için elinden geleni yaptığın için teşekkürler," dedim tenine ve elleri durdu, böylece kolları beni sarabildi.

Tek söylediği "Kızıma iyi bak," oldu.

Gerçekten de öyle yaptı.

"Neens'i araman çok hoştu. Becca ve Mindy'yi getirdi ve Arlene de bunu duyunca o da geldi ve..." Durakladım.

"Hayatın neden yaşamaya değer olduğunu hatırlamak güzeldi Ham. Seni önemseyen iyi arkadaşlar. Arkanı kollayan bir adam." Boynunu öptüm ve fısıldadım, "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil, kurabiyem," diye mırıldandı.

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Artık izin günü yok. Alabileceğimiz tüm paraya ihtiyacımız var."

Karanlıkta gülümsemesinin beyaz ışıltısını gördüm ve "Patron sen misin?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım hemen.

Elleri yüzüme geldi ve bana "Her şey yoluna girecek" derken ses tonunda mizah değil, sertlik vardı.

"Daha iyi olacak, cebimde daha fazla bahşiş var," diye karşılık verdim.

Elleri yüzümü yaklaştırdı. "Zara. Yemin ederim, her şey güzel olacak."

Gözlerini gölgelerin içinde tuttum ve "Tamam, sevgilim" dedim. "Şimdi erkeğini öp ve tırman. Yapmam gereken şeyler var.

sonra biraz uyuyabiliriz."

"Tamam bebeğim," diye cevap verdim, başımı eğdim, onu ağzı açık öptüm ve sonunda tırmanamadım çünkü Ham öpücüğü devraldı ve beni yuvarladı, böylece ben sırtüstü yatarken bitirdik.

Kırdıktan sonra başını eğip dudaklarını göğsüme dokundurdu ve yataktan kaydı.

Banyo kapısının önünde kıvrılıp saymaya başladım.

Kırk iki saatlik resmi bir birliktelik yaşamıştık ve dış etkenleri bir kenara bırakırsak, her şey yolunda gidiyordu.

Xenia, Ham ile tanışmıştı. Bara gelmemiştir, çok ayartılmıştı, ama bir gün tahta kaldırımında karşılaşmıştık ve onu tanıştırmıştım.

Ondan hoşlanmıştı. Bunu söyleyebilirdim çünkü bana onun seksi olduğunu söylemişti ve kız kardeşimin bir erkekten hoşlanması için gereken tek şey buydu.

Onu tanısaydı daha çok sevebilirdi.

Ham'in gölgesi odaya girdi ve sonra yatağa girip beni kendine doğru çekti.

Yerleştikten sonra ona yumuşak bir sesle, "Xenia seninle tanıştığında senden hoşlandığını söyledi ama seni tanısaydı gerçekten hoşlanacaktı," dedim.

Bir elini saçlarıma götürdü ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek "Onu seviyor musun?" diye sordu.

"Oh evet."

"O zaman ben de ondan hoşlanırdım."

Gözlerimi kapattım ve fısıldadım, "İşte orada."

"Ne?"

"Sen. Harika..."

Uykuya dalmadan önce ikimizin de çıkardığı son ses Ham'in kahkahasıydı.

Bu hoşuma gitti.

O kadar çok istedim ki hayatımın geri kalanında her gece.

On İkinci Bölüm

Tonoğlu

İki gün sonra.

The Dog'da benim bölümümdeki bir masada Wanda ile oturan Maybelline, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diye söze başladı. "Beş gün önce koridorda dolaştın ve patronunla ev arkadaşına bir seks çağrısı yaptın. O kadar ateşli bir seks görüşmesiydi ki çok kızdı ve sonra nedense ondan özür dilemeye gittin ve seni tekrar yatağına çekti. Yine edepsizlik yaptın, korktun ve kaçtın. Ertesi gece size, geç de olsa, size bağlanmak için şehre geri döndüğünü söyledi. Bunu kabul ettiniz ve birkaç saat boyunca her şey yolunda gitti. Patronunuzla, oda arkadaşınızla, seksi adamlarla, yepyeni ama eski erkek arkadaşınızla yatmaya başlamadan önce Rooster'da bir olay yaşıyorsunuz. Sonra kız kardeşinin öldüğünü öğreniyorsun ve kızım, bunun için üzgün olduğumu biliyorsun..."

Başımı sallamamı bekledi, ben de salladım ve tekrar içeri girdi.

"Ve uzun zamandır kayıp bir yeğeniniz olduğunu fark ettiniz, böylece siz ve patronunuz, seksi adam, yeni-eski erkek arkadaşınız velayet için dava açmaya karar verdiniz. Babanla bir mezarlıkta kavga ettin ve şimdi rüyayı yaşıyorsun ama başının üzerinde yaklaşan kötü bir velayet savaşıyla." "Bütün bunları doğru mu anladım?" diye sormadan önce durakladı.

Ham ve babamla olan biten her şeyi onlara anlattığımı söylemem yeterli.

Wanda'ya baktım. İçkisine bakıp gülümsüyordu, ben de Maybelle'e döndüm.

"Evet," diye cevap verdim.

Gözleri tavana dikildi.

"Tamam, sadece şunu söyleyeceğim," diye başladı Wanda ve ona baktığımda Maybelle'e baktığını gördüm.

"Onu iyice bir gözden geçirmelisin çünkü benim gördüğümü görmediğin çok açık. Eğer şuradaki adam" -başını bara, yani Ham'in tarafına doğru salladı- "bana kasabaya suç işlemeye hazır bir şekilde geldiğini ve sonra da uzun zamandır kayıp olan yeğenimi bazı kötü adamlardan kurtarmak için can attığını söyleseydi, onunla dövüşür müydüm emin değilim."

Maybelle Wanda'ya dik dik baktı ve "Sana bir erkek bulmalıyız" dedi.

"Burada tartışma yok," diye karşılık verdi Wanda.

Wanda Maybelle gibiydi ama beyazdı, kocası ve üç kızı yoktu. Wanda'nın iki eski kocası ve çok vahşi olan bir oğlu vardı.

Şu anda oğluna her üç günde bir ceza vererek sert bir sevgi gösteriyordu, bu da cezalı olsa bile başını belaya soktuğu ve böylece daha fazla ceza kazandığı anlamına geliyordu.

Dolayısıyla bu işe yaramıyordu.

Aynı zamanda üç numaralı kocasını arıyordu ve Wanda'nın yeni erkeğinde aradığı hemen hemen sadece iki şey vardı. Birincisi, asi bir genç çocuğa sert bir şekilde yaklaşmakta sorun yaşamaması. Ve ikincisi, nasıl kullanacağını bildiği sert ellere sahip olması.

Bu düşünceyle birlikte havayı keskin bir ısıklık sesi doldurdu ve benimki de dahil olmak üzere tüm başlar bara doğru döndü ve Ham'in parmaklarını ağzından çıkarıp sadece birini bana doğru kıvırdığını gördüm.

Wanda, "Cidden, feministlerin peşime düşüp beni kazıkta yakmaları umurumda değil, o adam parmağını bana doğru uzattı, onu bir bankaya kadar takip eder ve yanında soyarım," diye mırıldandı.

Botlarıma bir bakış atmadan önce gülümsedim ve "Geri döneceğim" dedim.

Sonra bara doğru yürüdüm.

Ham beni orada karşıladı ve ön kollarını bana doğru eğdi.

Tanrım, buna bayıldım.

"Az önce benim için ıslık mı çaldın?"

diye sordum. "Evet," diye cevap verdi.

"Gürültülüydü," diye not

ettim. "Evet," diye

onayladı.

"Bana bunu nasıl yapacağımı öğretmelisin," dedim ona.

Gözleri ağızıma kaydı ve "Sakin ol" diye mırıldandı. "Ham, hiç adil değil. Ne zaman bunu söyleyen, meme uçlarım Zor. Çalışmam lazım. Sürtünmeye ihtiyacım yok."

Bakışları önce göğüslerime, sonra gözlerime kaydı ve gülümsedi.

"Islık mı çaldınız, mein herr?" diye sormadan önce ben de gülümsedim. Gülümseyen dudakları kıpırdadı ve bana şu cevabı verdi: "Islık çalmayı tercih ederim.

Bruiser."

"Bruiser Ham beni yatağına sürüklüyor ve sonsuza kadar taşınmak istediğim alternatif bir evren gösteriyor. Mein herr kıcımlı kaldırıp bara gitmem için bana ıslık çalıyor," diye açıkladım, sonra devam ettim. "Yani ıslık mı çaldınız?"

"Doğru, kurabiyem," dedi hala var olan gülümsemesiyle.

"Ben senin adamınım ama aynı zamanda patronunum ve on beş dakikadır o masada dikiliyorsun. Buna aldırma ama diğer masalarda boşlar var, bir sürü içki satarsam prim alıyorum ve konuştuğun kadınlardan biri birkaç hafta önce beni tehdit etti ve bana pek hoşlanmadığım bakışlar atıyor. Diğerleri bana pek hoşlanmadığım bakışlar atıyor ve beni uyuşturmayı, kıyafetlerimi çıkarmayı ve yatağa bağlamayı düşündüğünü söylüyor. Çirkin değil ama benim tipim değil ve sanırım biliyorsun, benim zaten bir kadını var."

Bir kahkaha patlattım ve işim bittiğinde Ham'in hala bana gülümsediğini gördüm.

"Korkarım Maybelle'i ikna etmeniz gerekecek. Biraz fazla hızlı gittiğimizi düşünüyor," diye paylaştım.

"Başka türlüşünü öğrenecek," diye yanıtladı Ham. Sertti ve bunun tatlı olduğunu düşündüm. Devam ettim.

"Wanda'nın da kendine bir şeyler bulması gecikti. Yine de, ona bir erkek bulma konusuna döndük ve eğer bunu başarırşak, uyuşturucu verme ve yatağa bağlama tehdidinden kurtulmuş olursun."

"İyi haber," diye mırıldandı.

"Bir sürü içki satarsan gerçekten ikramiye alıyor musun?" Ben sordum.

"Son müdür lakayttı. Garsonlar pistte çalışmazsa, içkileri azaldığında onlara hatırlatmazsa, çok fazla içki satamazlar. Barın hasılatını artırırşam, ki artırdım, altı ay orada tutarsam, ki tutacağım, bana prim veriyorlar."

Dudaklarımda bir gülümseme hissettim, ona doğru eğildim ve "Bu konuda çok iyiyiz" dedim.

Karşılığında bana bir gülümseme daha verdi ve "O zaman o tatlı kışını kaldır, kurabiyem. Ve sadece söylüyorum, bunu yapmanın yolu bana sevimli görünmek değil, bu yüzden bir mola vermeni istiyorum, böylece seni ofisime götürebilir ve seni inletebilirim. Yere yatmak ve kızlarınla gevezelik etmemek."

Beni ofisine götürüp inletmesini ister gibiydim ama Ham'in şimdi içki satıp sonra inletmemi istediğini hissediyordum. Dahası, bunun hakkında konuşmak daha çok istememe neden olacaktı, bu yüzden bunu görmezden geldim ve başka bir şeye odaklandım.

"Onlarla konuşmak zorundayım. Çok şey oluyor ve çalışıyor olsam bile bu benim kardeşliğe karşı yeminli görevim," diye paylaştım.

"O zaman arada biraz içki sat," diye karşılık verdi.

"Bunu yapabilirim," dedim ona.

"Öyleyse yap," diye karşılık verdi.

Geri çekildim, ona bir selam verdim ve arkamı döndüm. Maybelle ve Wanda'ya geri döneceğimi ve içki satmak için tatlı kışımı kaldırdığımı paylaşmak için bir dakika parmağımı kaldırdım.

Benim bölümüm, bilardo masalarının bulunduğu girintili alanı, duvarlardaki bilardo gereçlerini ve insanların bilardo oynamanın yorucu faaliyeti sırasında içeceklerini ve kışıklarını dinlendirmeleri için etrafa dağılmış birkaç yüksek masa ve tabureyi içeren barın sol tarafını içeriyordu.

Loş ışıklı arka köşeye doğru dönmüştüm ki durdum.

Annem rahatsız ve hatta paniklemiş bir halde en uzaktaki masada tek başına oturuyordu, mütevazı derecede pahalı ama klasik el çantası önündeki masanın üzerindeydi, elleri sanki birinin onu kapıp götürmesinden korkuyormuş gibi çantanın üzerinde duruyordu.

İlk aklıma gelen bara geri dönüp Ham'den bu işi halletmesini istemek oldu.

İkinci düşüncem ise bunun beni hanım evladı yapacağıydı ve Ham annemin orada olduğunu bilirse, çuvallama ihtimali vardı. Kendime annem için hiçbir şey hissetmediğimi söylemeye çalıştım, ama yine de Ham'in yığınını patlatmasına dayanabileceğini sanmıyordum. Bir ayağını diğerinin önüne koymayı bile zar zor başarabiliyordu, o kadar korkuyordu ki yanlış yaparsa babam ona saldıracaktı.

Ben masasına doğru yürürken gözlerimi onunkilerden ayırmadım, o da benimkilerden ayırmadı.

O da sarışındı ama onun sarısı babamın ve benimkinden daha açıktı.

Xenia saçını aldı.

Ayrıca minyonda ve mavi gözleri vardı.

Xenia'da da vardı.

Aslında, Xenia yirmi yıl daha yaşasaydı, anneme çok benzeyeceğini düşündüm.

Masasına kadar gittim ve "Sana bir içki getireyim mi?" diye sordum. "Zara-" diye başladı ama ben onu tabureye sabitledim.

Gözlerime baktı ve aniden durdu.

Yüzümün sert ve gözlerimin düşmanca olduğunu biliyordum. Umurumda da değildi.

"Sana bir içki getireyim mi?" Tekrarladım.

Ellerini çantasına dayadı ve gözlerimi tuttu. "Tatlım, lütfen. Buraya seninle konuşmaya geldim ve söyleyeceklerimi duyman gerçekten çok önemli."

"Kaltaklık etmek istemem," diye söze başladım, "ama geriye dönüp baktığımda, söyleyecek önemli bir şeyin olduğundan emin değilim."

İrkilerek gözlerini kapattı ve hissetmek istemediğim bir şeyin içimden akıp gittiğini hissettim.

Suçluluk duygusu.

Annemi incittiğim için suçluluk duyuyorum ve bunu kasıtlı olarak yaptığım için daha fazla suçluluk duyuyorum.

Ama yeğenimi benden sakladı ve ben de bunu görmezden gelemedim.

Yine de bunu yapmaktan nefret ediyordum, bu yüzden oradan çıkmam gerekiyordu. "Anne, sana bir içki getireyim mi?" Yine sordum.

Gözlerini açtı ve "Baban o adamla tekrar birlikte olmandan pek memnun değil" demeden önce omuzlarını düzeltmek için harcadığı çabayı gördüm.

Şu adam.

Babam Ham'e eskiden de böyle seslenirdi, defalarca Ham'in adını söyleyerek onu düzeltmeme rağmen.

O zaman da nefret ediyordum, şimdi de daha az nefret etmiyorum.

"Şanslıyım ki, tıpkı o zamanlar olduğu gibi, rüşet yaşıyordum ve zamanımı kiminle geçireceğimi seçebiliyorum," dedim anneme. "Şimdi, eğer kalmak istiyorsan, gerçekten bir içki sipariş etmelisin. Ham buranın müdürü. Onun işi içki satmak ve insanların dışarıda takılmasından, masaları işgal etmesinden ve para harcamamasından hoşlanmıyor."

"Ben... şey, içki içmediğimi biliyorsun," dedi annem bana ve ben de bunu biliyordum. Ayrıca bunu hiç anlamamıştım. Militan bir içki karşıtı değildi ama onu bir yudum şarap içerken bile görmemiştim. Ve bu Xenia'nın raydan çıkmasından önceydi.

Doğrusu, düşünmenin yanlış olduğunu bilsem de, kız kardeşimin keş bir alkolik olması ve annemin babamla yaşadığı hayat göz önüne alındığında, bir ya da iki içkinin onu idare edebileceğini düşündüm.

"Alkolsüz ieceklerimiz var," diye paylaştım ve ardından "Ya da diğerk seçenek, gidebilirsiniz," diye nerdim.

Bana doğru daha da eğildi, çantasından bir el çıkardı ve avuç içi düz olacak şekilde masanın üzerinden bana doğru uzattı. Sanki saldırmak üzere olan bir yılanmış gibi ona baktım ama kendimi tuttum.

"Baban senin ve o adamın Zander'le ilgili planlarınızdan gerçekten endişeleniyor," diye bana bilgi verdi ve ben de ona döndüm. "Zander iyi bir yerde. Herhangi bir karışıklığa ihtiyaı yok."

Boğazıma takılan sözcük selini zapt etme çabasıyla boğazımın yanmaya başladığını hissettim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tısladım ve o da arkasına yaslandı, eli de onunla birlikte kaydı.

"Wilona'nın hiç çocuğu olmadı," dedi annem. "Yapamazdı. Hayatının ilerleyen dönemlerinde de olsa bir bebek büyütme şansına sahip olduğu için çok mutluydu."

"Wilona Teyze, Dahlia Teyze'den sadece bir basamak aşağıda kötü bir kaltak ve bunu biliyorsun çünkü neredeyse kırk yıldır senin hakkında söyleyecek tek bir güzel şeyi bile olmadı," diye hatırlattım ona. "Babam için asla yeterince iyi değildin ve bunu her fırsatta sana belli etti."

Ve bu doğruydı. Ben de duymuştum. Ne Wilona Teyze ne de Dahlia Teyze bu yorumları Xenia'dan, benden ya da annemden gizlemek için belli belirsiz bir girişimde bile bulunmamıştı.

Barın ışığında bile yüzünün solgunlaştığını gördüm, "Biraz sert olabilir Zara, ama söz veriyorum, Zander'la arası iyi." demeden önce bunu gerçek olarak kabul etti.

Bunun zerine eğilme sırası bana geldi. "Eğer yleyse, neden teyzesi bir kasaba ötede yaşıyor ve benim varlığımdan haberi yok?" Gözlerimi ona kilitledim. "Ve bilmiyor, değil mi anne? Teyzesinin benim kadar yakın olduğundan haberi yok.

Onunla vakit geçirdiğim için mutluyum. Duyacak yaşa geldiğinde, ki bu şimdi olabilir, ona annesinin ne kadar güzel güldüğünü anlatmaktan mutluydu. Herkesin onu nasıl sevdiğini. Korkunç bir hikâye anlatmayı çok iyi becerdiğini, milyonlarca fıkra bildiğini ve onları da anlatmayı çok iyi becerdiğini. Nasıl

Yumuşak saçları ve parlayan gözleri vardı ve onu bu dünyaya getirmek için sabırsızlanıyordu. Ve ne kadar trajiktir ki hayatında dört gözle beklediği tek şey, sahip olabileceği en önemli şeydi ve bunu elde edemedi."

"Lütfen yapma," diye fısıldadı annem. "Bütün bunların benim için zor olduğunu biliyorsun."

Deli miydi o?

"Senin için zor mu?" diye sordum, sesim yükseliyor ve Daha yüksek sesle. "Kız kardeşimi kaybettim."

"Kızımı kaybettim," diye cevap verdi, sesi titriyordu, gözleri parlıyordu.

Daha fazla eğildim.

"Ben kazandım çünkü ben de yeğenimi kaybettim," diye tükürdüm. "Zara-"

"Kaybettiğim bir başka şey de, zaten pek bir şeyim yoktu, sana duyduğum az da olsa saygıydı. Yapılan anlaşmayı biliyordun. Xenia ve benim yakın olduğumuzu biliyordun. Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Yeğenimin hayatının bir parçası olmak istediğimi biliyordun. Son dokuz yıldır benden çok uzakta yaşamadığını da biliyordun ve bana hiç söylemedin."

"Baban-" diye başladı.

"Evet," diye tersledim. "Eğer onun isteklerine karşı gelersen babam aklını kaçıır ve bu da senin başını derde sokabilir." Arkama yaslandım ve bir kolumu uzattım, ses tonum alaycı bir hal aldı. "Ve biz bunu istemeyiz, değil mi? Amy Cinders'ın kızları ya da görünüşe göre ilk doğan kızının oğlu için her şeyi tehlikeye atmasına imkân yok."

"Nasıl olduğunu biliyordun" diyerek toparlanmadan önce bir kez daha irkildi, bu seferkini hiç umursamadım.

"Evet, biliyordum. On sekiz yıl boyunca tam olarak nasıl olduğunu biliyordum çünkü kız kardeşim dışında kimse beni bu saçmalıklardan korumadı," diye karşılık verdim.

"Çık dışarı."

Annemin gözleri omzumun üzerinden fırladı ve dönüp baktım, o alçak, öfkeli gümbürtüden ne yaptığımı bilsem de

görecekti ve ben haklıydım. Ham sırtıma yakın bir yerde duruyordu ama öfkeli gözleri anneme kilitlenmişti.

"Hizmet vermeyi reddetme hakkım var" dedi. "Ve bu hakkımı kullanıyorum. Çık dışarı."

"Lütfen... Bay Reece?" Annem başladı ve ona dönüp baktığımda taburesinden kaydığını ve yalvarırcasına Ham'e baktığını gördüm. "Zara'yla konuşmaya çalışıyordum ve burada olmanız iyi oldu çünkü siz de bilmelisiniz ki Xavier ikiniz hakkında pek mutlu değil."

Ham onun sözünü keserek, "Çık dışarı," diye tekrarladı. "Gerçekten, beni dinlemeni istiyorum," diye yalvardı annem.

"Ve hanımefendi, sizi kendim çıkarmak zorunda kalmadan önce gerçekten defolup gitmenizi istiyorum ve beni test etmeyin. Barlarda yeterince yıl geçirdim, bunu yaparken size zarar vermeyeceğim ama bu dışarı atılmayacağınız anlamına gelmez," diye karşılık verdi Ham.

Annem önce Ham'e sonra bana baktı ve benden yardım alamayacağını anlayınca çantasına uzandı.

Ancak Ham'in işi bitmemiştir.

"Ayrıca bir uyarı ve bunu kocanıza götürün. İşler çirkinleşmek üzere ve bunu yasal olarak söylüyorum. Zara'yı her yerde ama özellikle de iş yerinde taciz edersen kendine iyilik yapmamış olursun ve bunu onunla paylaşırım. Yaparsan, şu andan itibaren bu saçmalığı takip edeceğiz ve bir yargıcın bir çocuğu teyzesinden uzak tuttuğunu ve sonra bu kadar hoşlanmadığına karar verdiğinde ve bu konuda bir şeyler yaptığında onu rahatsız ettiğini düşüneceğini düşünmek isteyebilirsin."

"Demek öyle. Zander için savaşıyorsun," diye nefes aldı annem, gözleri kocaman, yüzü solgun, yüz hatlarının her yerinde dehşet yazılıydı.

"Bu kavramın sana yabancı olduğunu biliyorum," diye cevap verdi Ham sertçe. "Ama evet, o çocuk için savaşıcağız. Onu güvenli bir yere götürmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız, orada berbat ve çarpık olmayan bir sevgiye sahip olacak."

"Wilona ona iyi davranıyor," diye ciyakladı annem, dehşete kapılmıştı ama garip bir şekilde kendini tutuyordu.

"Öyle yaptı, onu teyzesinden uzak tutamazdı," dedi Ham, benimle aynı şekilde. "Şimdi yola çıksan iyi olur, ama birlikte yaşadığın o pislikle paylaşacağın son bir şey var. Dr. Kreiger ile konuştum."

Adamım, oh adamım. Ham, şimdi bu külçeyi annemin üzerine atıyorsa çok kızmıştı.

Ve bu külçenin ne anlama geldiğini biliyordu çünkü gözleri o kadar büyüdü ki acımış olmalıydı.

Ham devam etmeden önce nefes bile almadı. "Hâlâ Bölge Hastanesi'nde çalışıyor. Xenia'yı hatırlıyor. Kocan bebeği evlatlık vermeyi kabul ettiğinde benimle, seninle, o pislikle ve Zara'yla birlikte orada durduğunu hatırlıyor. Ayrıca, bu işi halletmek için adamına yaklaştığında ve adamın bu anlaşmadan vazgeçtiğinde şaşırdığını da hatırlıyor. Adamının o zaman ona yalan söylediğini öğrenince çok sinirlenmiş. Zara değişiklikten haberdardı. Ve son olarak, bunun aptalca bir hareket olduğunu düşündüğü için bunu bir yargıca anlatmak için çok heyecanlı. Yani ona söyleyecek kadar cesaret toplayabileceğin ve işine yarayabilecek bir başka bilgi de şu: Ne ekersen onu biçersen ve ben de onun hak ettiğini almasını sağlayacağım. Şimdi, hepsini anladın mı?"

Bunların hepsi doğruydı.

Ham cenazeden sonraki gün hiç vakit kaybetmeden babamla yaptığım anlaşmanın tek tanığı olan Dr. Kreiger'ı buldu. Ham benim gelmeme izin vermedi, kız kardeşim yeni vefat ettiği için ruh halimden endişe ediyordu. Ancak hastaneden döndüğünde bana bilgi verdi.

Ve bir gün önce Nina ile resmi olarak işe koyulmak için yaptığımız görüşmede, Nina bize Dr. Kreiger'in hiç vakit kaybetmeden kendisine taranmış bir mektup gönderdiğini, gerçekten de görüşmeye tanık olduğunu, sonrasında olanları ayrıntılı bir şekilde anlattığını ve yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söyledi.

Annem, "Lütfen bunu yapma," diye fısıldarken bile Ham'in sözlerini başıyla onayladı.

Ham homurdanarak, "Bu olacak," dedi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Şimdi gitsen iyi olur."

Annem bana baktı. "Zara-"

Ama birden annemi artık göremez oldum çünkü Ham arkamda değildi. Önümde duruyordu ama sesinin gürlediğini duydum, "Bayan Cinders, çok ciddiym. Bunu son kez söylüyorum. Gitsen iyi olur..." Durakladı. "Şimdi."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Ham'in korkutucu sesi çok korkutucu sesine dönüştüğünden, annemin kapıya doğru koştuğunu gördüm.

Ayrıca Ham'in "Geri döneceğim" diye mırıldandığını duydum ve onu takip edişini izledim.

Ham kapıya vurur vurmaz Maybelle ve Wanda bana vurdular ve anında bir toplanma yarattılar.

"Bu da neydi böyle?" Maybelle de aynısını yapıp yüzümü incelerken Wanda yaklaşarak sordu.

Wanda'ya baktım. "O benim annemdi."

Maybelle arkasına yaslanırken Wanda'nın gözleri Maybelle'e kaydı ama onun gözleri Ham'in annemi takip ettiği kapıdaydı.

"Bir içki ister misin, tatlım?" Wanda sordu ve ben de içtim. Kesinlikle. Yedi tane içkiye ihtiyacım vardı.

"Çalışıyorum. Ham'in bir politikası var, içki satarken içki içmek yok," dedim.

"Barın üzerinden atladı."

Bu tuhaf yorum Maybelle'den geldi ve ben de ona baktım.

"Ne?" Ben sordum.

Bakışları hâlâ kapıdaydı ama yavaşça bana kaydı.

"Seni izliyor, biliyorsun," dedi ve ben

içim ısınmaya başladı. "Bu patronun çalışanına göz kulak olması gibi bir şey de değil. Gördükleri hoşuna gidiyor. Ama daha fazlası var. Senin iyi olduğundan, sarhoş olup aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istiyor. Bir süre gözden kayboldun ve onu sık sık yaptığı taramayı yaparken gördüm. Yerini tespit edemedi. Bu hoşuna gitmedi. Gün gibi ortadaydı. Barın ön tarafına geçti, kenarına.

Seni annenle gördüğü anda yüzü korktu, ellerini bara dayadı ve üzerinden atladı."

Ham barın üzerinden

atladı. Benim için.

Ne kadar harika değil mi?

O sıcaklık göğsüme yayıldı.

"Yaptı," diye onayladı Wanda. "Bunu yaptı.

İnanılmazdı. Cidden, bunu gördükten sonra o adamla banka bile soyabilirim."

Maybelline konuşmaya devam ettiği için Wanda'ya gülümsemeye fırsatım olmadı.

Maybelle, "Hiç böyle bir şey görmemiştim, o kadar büyük bir adam böyle hareket ediyordu," dedi. "Şanslıydı ki taburelerde oturan kimse yoktu çünkü olsaydı bile onu durdurabileceğini sanmıyorum."

Sıcaklık her tarafa yayıldı.

Maybelle, "Eski bir erkek arkadaşım vardı, pek de iyi bir adam değildi ve ilişkimizin bitmesini istemiyordu," diye devam etti. "Benimle uğraşırdı. Onunla aynı hamburgercide olurum, bana kötü şeyler söylerdi. O kadar kötüydü ki hamburgerimi bile alamadan kaçmak zorunda kalırdım. Ben caddede yürürken arabayla geçse, o da aynısını yapardı. Latrell'le görüşmeye başladım ve bu bir kez oldu" - parmağını kaldırdı- "bir kez. Latrell peşinden gitti ve onu on beş blok kovaladı, yakaladı, burnunu kanattı ve sonra biraz daha. İkinci randevumuzdaydık ve hatırladım, bana geri döndüğünde ve yaptığı şey çoktan yayılmıştı, hayatımın geri kalanını o adamla geçirmek istediğimi biliyordum. Hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermeyeceğini biliyordum. Ve şimdi, neredeyse yirmi yıldır, haklıydım. Zarar vermedi."

O hikayeyi sevmiştim. Sonra tekrar, Latrell'i sevdim.

Maybelline'in

kocasını bombaydı.

"Ham'in Latrell gibi olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?" diye sordum ve hatırlamaktan hülyalara dalmış olan gözleri bana dikildi.

"Kesinlikle hayır," dedi ve ben de bakakaldım. Sonra devam etti. "Ama senin için tamamen yanlış olduğunu ve hayatındaki en büyük hatayı yaptığını düşünmememe bir adım daha yaklaştı."

Bu da bir şeydi. "Kızımı alabilir miyim?"

Arkamızdan bir gümbürtü duyuldu. Hepimiz sıçradık ve ben dönüp Ham'a baktım.

Cevap vermemi beklemedi. İri eli benimkini kavradı ve beni barın içinden arka koridora, koridordan aşağıya ve doğruca ofise sürükledi.

Kapıyı kapattı ve beni kapının içine doğru itti, bir eli başımın yanındaki kapıya gitti. Diğer kolunu etrafıma dolayarak kalçalarımı onunkilerle temas edecek şekilde çekti.

"Her zaman hoşuma gittiğini ve ofisi vaftiz etmeyi umursamadığımı biliyorsun bebeğim, ama annemle bir drama yaşadım, Maybelle ile hikaye zamanı ve kazanmamız gereken bir bonus var, bu yüzden belki de kapattıktan sonra birbirimize orgazm verebiliriz," diye şaka yaptım, orada olmadığımı çok iyi biliyordum çünkü Ham bana tecavüz etmek istiyordu.

Oradaydım çünkü iyi olduğumdan emin olmak istiyordu.

"Cesur surat, bebeğim, bunu yapabilecek cesarete sahip olmanı seviyorum ama benim için o boku giymek zorunda değilsin," diye cevap verdi.

Bir nefes aldım, sonra başımı öne eğerek göğsüne yasladım.

"Hâlâ bana zarar verme gücüne sahip," dedim orada.

"Anladım," diye cevap verdi Ham, elini kapıdan çekip boynumun arkasına dolayabilmek için.

Ve bunu anlayacaktı, çünkü Xenia yaralandığında her şeyi açıklamıştım ve Ham'in hiçbir şeyi unutmadığını görüyordum.

"Onu anlamıyorum," diye paylaştım.

"Bu da harika bir anne olacağın anlamına geliyor," dedi ve ona bakmak için geri çekildim.

"Ne?" Ben sordum.

"Tahminimce, bunun üzerinde çok düşündün."

Tahminimce, Şimdiye kadar hala anlamadıysan, bir Şey
yoktu.

Onunla olan geçmişinizde bunu açıklayan bir şey yok. Tahminimce anne olmak konusunda berbattı ve bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorsanız, o zaman nasıl iyi bir anne olunacağını biliyorsunuz demektir. Sanırım bu dünyanın en kolay işi olduğu kadar en zor işi de."

Ona, "Bu bir çelişki, Ham," derken kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Hayır," diye karşılık verdi hemen. "Bir işi seviyorsan, ne kadar zor olursa olsun, yine de kolaydır. Emin değilim, adamı hiç araştırmadım, yanılıyor olabilirim ama Michelangelo'nun uyanıp 'Kahretsin, kıcımlı yataktan kaldırmam lazım' diye düşünmediğini sanıyorum. Sistine Şapeli'nde daha fazla resim. Keşke şu iş bitse de bir sahile gidebilsem."

Sözleri beni güldürdü ve ona doğru ilerledim, ellerimi göğsüne bastırdım ve diğer her şeyi yakınlaştırdım.

Gülmeyi bıraktığımda ona dedim ki, "Tamam, bu mantıklı. Ve çok akıllıca, Bay Reece."

Kaşları havaya kalktı. "Şimdi de Bay Reece mi oldum?"

"Bruiser beni yatağa sürüklüyor. Mein herr bana patronluk taslıyor. Ve Bay Reece bir hayat profesörü gibi, akıllı ve bilgeliğiyle cömert."

Gözleri tüm bedenimde hissettiğim bir şekilde karardı ve beni kapıya doğru bastırdı.

"Doğru, nabzını ölçmek için buradaydık. Şimdi seni kapıya yaslayıp sikebilmek için buradayız," dedi, sesi tırtıklıydı ve ben de bunu tüm bedenimde hissettim ama başımı salladım.

"Satmam gereken içkiler var," diye hatırlattım ona.

"On beş dakika içinde satabilirsin," diye mırıldandı, eli kıcımın üzerinde kayarken yüzü boynumda kayboldu.

"On beş dakika mı? Tüm alabileceğim bu mu?" Ben sordum.

Dişleri kulak mememi ısırды, eli kıcımı sıktı ve izini kaybettiğim diğer eli göğsümün yanındaydı ve başparmağı alt tarafı sıyrarak dışarı kaydı.

Titredim.

Dudakları çenemden yukarı kayarken tenime doğru fısıldadı: "Hepsi bu kadar," dedi.

Bunu istiyordum ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bruiser'a daha sonra ne isterse vermeyi düşünüyorum, nasıl isterse istesin, alması ne kadar sürerse sürsün. Eğer şimdi alırsa, bu o kadar da iyi sonuç vermeyebilir."

Başını kaldırdı ve gözleri benimkilere dikildi. "Ne istersem, nasıl istersem, elde etmem ne kadar sürerse o kadar mı?" diye sordu.

"Tamamdır."

Dudakları benimkilere değdi ve gözlerinin de aynı şeyi yaptığını gördüğümde gülümsediklerini hissedebildim. "Artık içki satman gerekiyor."

"Doğru," diye cevap verdim ve gözlerimin gülümsediğini gördüğünü biliyordum çünkü dudaklarım da aynısını yapıyordu.

Beni kendine çekti ve öptü, ıslak, sert, başını bir santim kaldırıp gözlerimin içine bakmadan önce gelecek güzel şeylerin sözünü verdi.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu nazikçe.

Her gün bin bir şekilde bu adama daha da derin bir aşkla bağlandım.

Bunu paylaşmadım.

Başımı salladım. "Evet, hayatım. Ben iyiyim. Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkürler."

"Ne zaman

istersen,

bebeğim." Ona

sırıttım.

Ham sırtarak karşılık verdi.

Sonra işe koyulduk ve Ham'in ikramiyesini kazanmak için içki satarak kıcımlı tekmeledim, bu da bana daha fazla bahşış kazandırdığı için iki kat iyiydi.

Ama onlar hala oradayken kızarımla sohbet etmek için zaman ayırdım ve masalarında olmadığım ve onu incelerken yakaladığım Maybelle'in Ham'e biraz farklı baktığını fark ettim.

Sonra tekrar, benim için bir barın üzerinden atladı.

Bir adamı on beş blok kovalayıp ağzını burnunu kırmak değildi.

Ama bu da küçümsenecek bir şey değildi.

* * *

"Hayır," diye reddederek Ham'e doğru geri çekildim.

Dizlerimin üzerindeydim, Ham arkamdaydı, vücudu benimkinin uzunluğuna bastırmıştı. Ham'in elinde göğüslerimden biri vardı, parmakları meme ucumla inanılmaz şeyler yapıyordu. Parmaklarımı başımın arkasında birleştirmiştim ve dizlerimi iyice açmıştım.

Ham oyuncağımı aldı.

Az önce beni oyuncağımla neredeyse oraya götürmüştü, ancak oyuncağı elimden alarak oraya gitmeme izin vermedi.

"Onu geri istiyorum bebeğim," diye yalvardım ve başparmağı meme ucuma sürtünerek sertçe çekti. Kalçalarım sarsıldı ve "Ham" diye inledim.

"Henüz değil," diye reddetti. Başka bir taktik denedim.

"Tamam, o zaman sikine ihtiyacım var."

"Henüz değil," diye tekrarladı ve ona doğru kıvrıldım ama parmağı başparmağıyla meme ucumda buluştuğunda durdum ve sertçe çekti.

Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Başım arkaya düştü ve inledim.

"Sik beni, çok ateşli," diye homurdandı, kasıklarını sırtıma bastırdı, böylece ne kadar sert olduğunu hissedebildim.

"Tamam, şimdi gerçekten sikine ihtiyacım var," diye yalvardım. "Sıkı tutun, Zara," diye karşılık verdi.

Meme ucuma muhteşem bir şekilde işkence etmeye devam ederken "Tatlım," diye yalvardım.

Vibratörümün çalıştığını duyabiliyordum. Sert horozunun bana karşı bastırıldığını hissedebiliyordum ve ikisi de beni çıldırtıyordu.

Daha fazla dayanamadım.

"Ham."

Altımda pozisyon aldı. Tam siki içime girerken oyuncağı geri aldım. Başım geriye uçtu ve ellerim otomatik olarak onun üzerimde olduğu yere gitti ve boşaldım, oyunumuz tarafından o kadar hazırlandım ki,

orgazm beni yaktı ve yine onun adını haykırdım.

Göğsümdeki eli kürek kemiklerimin arasına girdi ve hafifçe iterek, "Aşağı. O tatlı kıcı istiyorum."

Hiç tereddüt etmedim. Oyuncağımı kaybetmek anlamına gelse de, yüzümü yatağa döndüm ve ona kıcıımı verdim.

Oyuncağı kapattı, bir kenara fırlattı ve parmak uçları kıcımın üzerinde kayarken derinlere vurdu.

"Siktir, bebeğim, bu kıcıya bayılıyorum."

"Al şunu," diye nefes nefese kaldım, itişlerine doğru şaha kalktım.

"Siktir," diye homurdanarak içime girdi. Bir elini kalçama sıkıştırıp beni geri çekti, diğer eli kıcımda düzleşti, başparmağının pedi onun için açıkta kalan hassas noktaya bastırdı.

"Evet," diye nefes aldım, ellerime doğru sarsıldım, kalçalarım titriyordu. Parmaklarımı bacaklarımın arasına kaydurdum ve klitorisimi ovuşturdum.

Ham başparmağının ucunu içime bastırdı.

Başım geriye fırladı ve ikinci orgazm içime işlerken tekrar haykırdım.

"Kahretsin, kızım vermem gereken her şeyi alır," diye homurdandı, hala sert ve derin bir şekilde çarpıyordu.

"Evet," diye nefes aldım, hâlâ boşalıyordum, hâlâ ona doğru yükseliyordum, vahşi, güzel. "Ham, bebeğim, parçalanıyorum."

"Seni yakaladım, Zara," diye homurdandı.

Eli diğer kalçama kenetlendiğinde başparmağını kaybettim. Beni geri çekti, orada tuttu ve inlerken içime girdi.

Etimdeki parmakları gevşediğinde ve yavaşça girip çıkmaya başladığında aşağı indiğini ya da inmek üzere olduğunu anladım.

Gövdemi tekrar yatağa bıraktım ve beni sertçe becerdikten sonra yumuşak bir şekilde becermesine izin verdim.

Sonunda çekildi ama ben onu kaybetmedim. Yatak hareket ederken parmak uçları sırtımı ve kıcıımı dolaştı. Sonra dudaklarını kıcımda hissettim, kayıyordu, yumuşaktı, parmaklarından biri bacaklarımın arasındaki ıslaklıktan geçip içime girerek beni doldurmadan önce yarık boyunca ve aşağı doğru kaydı.

Memnun bir miyavlama çıkardım ve bu sefer parmağıyla beni yumuşak bir şekilde becermeye devam ederken gözlerimi kapattım ve parmağını kaydırmadan önce heyecanlandım, klitorisimin üzerinde nazikçe kaydırды, tatlı, hafif, ama kalçalarım hala bunun heyecanıyla hareket etti ve boğazımda başka bir düşük ses çıkardım.

"Rahatla bebeğim" diye mırıldanmadan önce kıcımın kıvrımını öptü.

Bacaklarımı göğsüme doğru kıvrarak yan yattım. Ham yataktan çıktı.

Yorganın içine gülümsedim.

Geri dönmeden önce sadece bir saniyeliğine gitmiş gibiydi, beni kollarının arasına aldı, sırtım onun önüne dönüktü, bacakları benimkilerle kıvrılmıştı.

Saçlarımın arkasına doğru, "Umarım bunu senin kadar sevmişsindir, çünkü bunu tekrar yapacağız ve çok yapacağız," dedi.

"Benim için barın üzerinden atlayan bir adam için bunu tekrar yaparım ve bunu çok yaparım ama benim için barın üzerinden atlamasan bile yine yaparım çünkü harikaydı," diye cevap verdim.

"Barın üstündeki kasalar mı?" diye sordu ve ona bakmak için boynumu büküm.

"Maybelle ve Wanda bana ulaşmak için barın üzerinden atladığında seni gördüler," diye onu bilgilendirdim. "Keşke o atletizm gösterisine ben de tanık olsaydım, sevgilim. Ama barın üzerinden nasıl atladın?"

"Bebeğim, tek kolla şınav çekmemin ve bir sürü barfiks çekmemin bir nedeni var," diye basit bir cevap verdi.

"Ben bunun sadece ateşli olmaktan daha ateşli olabilmen ve yeri geldiğinde insanları sikebilmen için olduğunu sanıyordum," dedim ve sırtışını izledim.

"Bu ve kurabiyemin bana ihtiyacı olduğunda bir barı aşabilmek," diye karşılık verdi.

Oh be. Bunu gerçekten sevdim.

"Umarım kurabiyenizin bir daha bu tür fiziksel kahramanlıklara ihtiyacı olmaz, ama havaya girerseniz bana bir gösteri yapabilirsiniz," dedim.

Sözlerim ona beni koruması gerektiğini hatırlattığında bile ağzı hala sırtıyordu, bu yüzden ifadesini temizlemeden önce gözleri dalgınlaştı ve kollarını bana sıkıca doladı.

"Bana kendini ver, ellerin başının arkasında, dizlerinin üzerinde çıplak, senin için barın üzerinden atlayacağım."

Şartımı açıklamadan önce ona sırtma sırası bendeydi. "Ben buna varım ama oyuncak yok. Bu neredeyse beni mahvediyordu."

Beni kendisine doğru yuvarlamak için birkaç santim geri çekti, sonra bizi önden öne birbirine doladı.

Bu sayede, "İntikam" dedi.

Kaşlarımın kalktığını hissettim. "Neyin intikamı?"

"Kendini oyuncağınla oraya götürüp beni dinletmenin intikamı."

İşte o zaman kaşlarımın kısılmış gözlerimin üzerinde düğümlendiğini hissettim. "Dairede olduğunu bile bilmiyordum, o yüzden sana dinletemedim."

"Yine de seni duydum. Bana bir numara yaptı ve sen beni tekrar oraya girene kadar beklettin, bu yüzden seninle oyuncağınla oynayacağım," diye karşılık verdi.

"Bu hiç adil görünmüyor," diye karşılık verdim ve koca vücudunun kahkahalarla titremeye başladığını hissettim.

"Bebeğim, az önce iki kez sertçe boşaldın, ikincisinde parçalanacağını söyledin, şimdi de orospuluk mu yapıyorsun?"

Bu gerçekten de saçma görünüyordu. "Her neyse," diye mırıldandım.

Bunun üzerine, kahkahası odayı doldururken vücudu daha sert bir şekilde sarsıldı.

Küçük kızgınlığım onun içinde eriyip giderken, o gülerken ben de ona gülümsedim.

İşini bitirdiğinde, "Benim için bir çitanın üzerinden atladığın için daha da harika oldun," diye not ettim.

Ham dikkatini ve gülümsemesini tekrar bana çevirdi. "Bu gerçekten hoşuna gitti, değil mi?"

Gülümsemem soldu ve sessizce cevap verirken daha da yaklaştım, "Evet. Gerçekten hoşuma gitti. Görmedim ama senin yaptığını bilmek

harika ötesi. Ama gerçekten sevdiğim şey nedenini bilmek. Hayatımda pek çok iyi insan var, her zaman yanımda olan ama önemli olduğunda devreye giren insanlar. Ama gerçekten önemli olduğunda, acı aşırıya kaçtığında, sadece iki kişi benimle onun arasına girdi. Biri iki gün önce toprağa verildi. Diğerisi ise şu anda bu yatakta benimle birlikte yatıyor."

Konuşmam bittiğinde Ham artık gülümsemedi. Kolları da artık beni tutmuyordu. Biri sıkıca kenetlenmişti. Gözleri kararmış ve benimkilere dikilmişken diğer elini yanağıma götürdü.

"Siktir, kahretsin," diye fısıldadı, sesi o kadar tırtıklıydı ki, o kadar güzel olmasaydı beni paramparça ederdi.

Yüzü, sesi, gözleri, sert tutuşu, hepsi bana bir numara yaptı, boğazımı kaşındırdı ve gözlerimi yaktı.

Ama o an, gözyaşlarına boğularak berbat edilemeyecek kadar güzeldi.

Ben de dedim ki, "Bunu anladığımı bilmeni isterim, ama ben Bunu ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum." "Konuşmayı kes," diye sertçe emretti.

"Tamam," diye fısıldadım.

Başparmağı yanağımda gezinirken Ham'ın gözleri yüzümde gezindi. Çenemi eğip yüzümü boğazına dayamadan önce bunu bir süre yapmasına izin verdim.

"Eski eşin ve o kadınlar hakkında söylediklerin," dedim usulca, "anlıyorum. Kendini incinmekten neden koruduğunu anlıyorum. Yine de verecek bunca şeyin olması ve verecek kimsenin olmaması berbat bir şey. Ama bu, tüm bunları bana verebilmen için yıllar boyunca biriktirmiş olmana minnettar olmadığım anlamına gelmiyor."

"Zara, konuşmayı kes dedim," diye hırladı. Ben de sustum.

Elini yanağımdan geçirdi, saçlarımin arasından geçirdi ve iki elinin de dolaşmaya başladığı sırtımdan aşağı indirdi.

Daha yakına sokuldum.

Sonunda Ham kollarını bana dolayarak bizi döndürdü, böylece uzanıp ışığı söndürebilecekti. Beni tutmaya devam etti.

Oyuncağımı bulup komodinin üzerine attı ve yorganı üzerimize çekti.

Sonra sırt üstü yattı, beni yanına sıkıştırdı, parmakları kıcıımın derisinde geziniyor, parmaklarım göğsündeki kılları karıştırıyordu.

Odadaki hava sıcaktı ve iyi anlamda ağırđı. Hoşuma gitmişti. Boğucu hissettirmiyordu. Kendimi güvende hissediyordum. Ama ikimizin de bu havada uyumasına imkân yoktu. Bunu Ham'in vücudunda ve benim vücudumda hissedebildiğim gerginlikten anladım.

Ben de havayı yumuşatmak için harekete geçtim.

"Seni ellerin başının arkasında kenetlenmiş halde dizlerinin üzerinde çırılçıplak soyma şansım var mı?" diye sordum.

"Hayatta olmaz," diye cevap verdi Ham ve ben de onun tenine gülümsedim.

Sormadan önce biliyordum. Ham tatlı, nazik, şefkatli ve cömertti. Ama yatakta kesinlikle kontrol ondaydı.

Yine de, "Senin için bir barın üzerinden atlarım."

diye teklif ettim. "Öyle bir şey olmayacak.

Vücudunun üst kısmı

Bir kızın gücü," diye yanıtladı.

Gölgelerin arasından ona bakmak için başımı kaldırdım. "Haberler yeni geldi, ben bir kızım bebeğim."

"Çok şükür," diye mırıldandı.

İşte o anda kahkahayı patlattım.

Ve bu, ben erkeğime yerleşmeden ve ikimiz de uykuya dalmadan önce ikimizin de çıkardığı son ses oldu.

On Üçüncü Bölüm

O çok güzel

İki gün sonra.

"Bunun çok erken olduğunu düşünüyorum, bebeğim," dedi Ham sessizce.

"Şşşt," diye susturdum onu, gözlerim kamyonetinin yan camından dışarıdaydı.

Zander'in okulunun önüne park etmiştik. Okul yeni dağılmıştı, özel okul üniformalı çocuklar kapılardan akın ediyordu ve ben konsantre oluyordum.

Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu görür görmez tanıyacağımdan emindim.

"Cookie," diye seslendi Ham.

"Şşşt," diye tekrar susturdum onu, bu sefer elimi arkamda sallayarak ekledim.

Ham gelmek istememişti ve nedenini de açıklamıştı. Savaşacak gücümün olacağını ama aynı zamanda Zander var olduğunu bildiğim ve bağlantı kurmak istediğim bir varlıksa sabredebileceğimi düşünmüştü. Ama eğer gerçek olursa, başka bir deyişle onu görürsem, bu sabır ortadan kalkacaktı ve Nina bize bunun pek de hızlı bir süreç olmadığını, ikimizin de çok fazla sabra ihtiyacı olacağını söylemişti.

Ama dört gün olmuştu. Çok uzakta olmadığını bildiğim dört gün. Dışarıda, Wilona Teyze ile birlikte yaşadığını, nefes aldığını, yemek yediğini, ders çalıştığını, çocukça şeyler yaptığını bildiği dört gün.

Çok uzun dört gün.

Daha fazla bekleyemedim.

Bu yüzden internette arama yapıp Wilona Teyze'nin yaşadığı yere yakın olan üç ilçedeki tek özel okulun adını bulduğumda Ham'e gideceğimi söyledim. Bana çok erken olduğunu söyledi. Benimle gelmese bile gideceğimi söyledim. Ham neden çok erken olduğunu açıkladı. Ona mantıklı olduğunu ama daha fazla bekleyemeyeceğimi söyledim. Sonra çantamı ve anahtarlarımı aldım.

Bu yüzden Ham beni aldı.

"Zara, bebeğim, çok geç değil. Yapabiliriz-" diye başladı Ham. Ama ben "Aman Tanrım" diye nefes alarak onun sözünü kestim.

Kalbim boğazıma kaçtı ve beni boğdu. İşte oradaydı.

Aman Tanrım, işte oradaydı. Babama benziyordu.

Bu da bana benzediği anlamına geliyordu.

Ama o zaten uzundu, benim gibi değil, babam gibi. Ayrıca zayıf ve düzdü, lacivert blazer ceketini üzerine tam oturuyordu. Kömür grisi pantolonunu kot pantolon gibi rahatça giyiyordu. Ve zarif bir yürüyüşü vardı, sanki küçük adamın vücuduna çoktan hükmediyordu.

Ve son olarak, diğer çocuklar onlara seslenirken o gülüyor ve bir grup çocukla birlikte yürüyordu.

Ekibi vardı. Arkadaşları vardı. Belli ki popülerdi. Annesi gibi.

"Aman Tanrım," diye tekrarladım, kapıyı açıp ona koşmamak için harcadığım çabayla bedenim gerildi.

Sanki bunu hissetmiş gibi Ham parmaklarını dizime sıkıca doladı.

"Nerede o?" Ham sordu.

İşaret etmek için parmağımı zorlukla kaldırdım ama "Tam şurada. Sarı saçlı, benimki gibi. Yanında dört çocuk var. Neredeyse otobüslerin sonuna geldi."

"Siktir, aynı sana benziyor" diye mırıldandığında Ham'in onu fark ettiğini anladım.

"Evet," diye fısıldadım, gözlerim arkadaşlarıyla vedalaşma hareketleri yapan çocuğa takılmıştı.

İki tarafa da baktıktan sonra koşarak caddeyi geçmesini izledim. Boynumu büktüm ve sonra direksiyonunda Wilona Teyze'nin olduğu bir cipe tırmanışını izledim.

Hâlâ boğazımda olan kalbim yanmaya, şişmeye başladı ve nefes almakta zorlanıyordum.

Zander'ın teyzeme gülümsemesini ve sonra emniyet kemerini takmasını izledim.

Wilona Teyze de gülümsedi ve arabayı sokağa doğru yavaşlattı.

Yanımızdan geçerken onlara baktım. İkisi de dönüp bakmadı, Zander kimi gördüğünü bilmiyordu. Ama muhtemelen anaokulundan beri her gün okuldan sonra yaptıkları gibi birbirleriyle konuşuyor, günlerini paylaşıyorlardı.

"Bizi buradan çıkar, Ham," diye emrettim, sesim boğuk ve kararsızdı. "Bizi buradan hemen çıkar."

Ham hiç vakit kaybetmeden kontağı çevirdi ve trafiğe çıktı.

"Tamam, bu kötü bir fikirdi," diye itiraf ettim usulca, yola koyulduğumuzda.

"Siktir," diye yanıtladı Ham.

"Gerçekten kötü bir fikir," dedim.

"Bunun seni mahvedeceğini biliyordum. Siktir," diye mırıldandı Ham. "Sanırım ağlayacağım," dedim ona.

"Yap," diye davet etti Ham.

"Her yerim ağrıyor," diye paylaştım ve gerçekten de öyle oldu. Acı boğazımdan dışarı yayılıyor, her gözeneğimi tikiyordu.

"Bebeğim."

Gözlerim yaşlarla doldu. "O çok güzel, Ham."

Ham hiçbir şey söylemedi ama eli tekrar dizime geldi.

"Çok gurur duyardı," diye fısıldadım ve sonra kendimi kaybettim.

Öne doğru eğilerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve omuzlarım sessiz hıçkırıklarla titremeye başladı.

Yaklaşık bir saniye sonra, kamyon yolun kenarındaydı, emniyet kemerim yoktu ve ben kabinin içinden Ham'in kollarına atılmışım.

Duygularım tükenene kadar bana sarıldı ve dudaklarını

kulağıma götürerek nazikçe, "Şu andan itibaren

Bundan sonra beni dinlemelisin, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Bu yeterince zor olacak, daha da zorlaştırmayın," diye devam etti.

Tekrar başımı salladım.

"Beni dinle, yemin ederim tatlım, bu zorluğu senin için olabildiğince kolaylaştırmak için belimi kıracağım."

Her geçen gün bu adamı daha da çok seviyordum.

"Tamam, sevgilim," diye fısıldadım.

"Şimdi öp beni, peçeteler torpido gözünde, temizlen ve sana The Mark'ta bir mil yüksekliğinde çamurlu turtal alalım," diye bitirdi.

Boynuna doğru titrek bir gülümseme gönderdim. Graham Reece beni çok iyi tanıyordu.

Geri çekildim ve hafif bir öpücük vermeden önce ona titrek bir gülümseme verdim. Sonra çekildim, yüzümü temizledim ve Ham beni çikolatalı pasta, şekerleme, çırpılmış çikolatalı mus ve dondurmayla üzüntümü bastırabileceğim The Mark'a götürdü.

The Mark'ın çamurlu turtası harika olsa da, üzüntümü hafifleten şey, bir gün Ham ve Zander ile birlikte oturup yeğenimin de bir tane yemesini izleyebilme umuduydu.

* * *

Reece

Reece mutfağın kapısında durmuş, omzunu pervaza dayamış, gözlerini oturma odasından balkonun kapısına dikmiş, kız arkadaşının dışarıda oturduğunu, ayaklarını parmaklıklara dayadığını, elinde bira, bakışlarını dağlara diktiğini görmüştü.

Telefonu elindeydi. Ona baktı, düğmeye bastı, gözlerini tekrar kadınına dikti ve telefonu kapattı.

telefonu kulağına götürdü.

"Reece, her şey nasıl?" Nina onun kulağına sordu.

"Bugün bir sorun yaşadık," diye yanıtladı Reece. "Zara daha fazla bekleyemedi. Onu bulabilir miyiz diye Zander'in okuluna gittik. Bulduk da. Kendini kaybetti."

"Ah canım," diye mırıldandı Nina.

Reece ona "Yeni bir stratejiyi tartışmamız gerekiyor," diye bilgi verdi. "Peki bu ne olacak?" diye temkinli bir şekilde sordu.

"Bir arada tutuyor ama bunun çözüleceğini düşünüyorum. Nihai hedefe zarar vermeden taviz vermemiz gerekiyorsa, bunu yapmak zorundayız. Ama Zara ve Zander ile bir toplantı ayarlamayı ve ardından düzenli ziyaretler yapmayı kabul etmelerini sağlamalıyız."

Nina, "Bugün Xavier Cinders'ın avukatından haber aldım, Reece ve eminim ki şimdiden sert bir tavır takınmaları seni şaşırtmayacaktır," demeden önce Reece'in hoşlanmadığı uzun ve ağır bir duraklama oldu.

Haklıydı, bu onu şaşırtmamıştı. Ama onu kızdırdı.

"Bunu açıkla," diye emretti.

"Sizi şaşırtmayacak başka şeyler de var ama Zara'nın boşanmasından, bu birlikteliğin kısa sürmesinden, evini ve dükkanını kaybetmesinden bahsediyorlar. Seninle oturup konuşmamız gerekebilir, böylece bilmem gereken her şeyi paylaşabilirsin, çünkü baştan söylemediler, ama tahminimce seni araştırıyorlar ve dolabında iskeletler varsa, onları bilmem gerekiyor."

"Bilmiyorum," dedi Ham.

Nina, "Bu iyi ama belki de buna benim karar vermem gerekiyor," diye cevap verdi.

Sikeyim.

"Ayrıca, o seri katille birlikte o karmaşanın içinde kaldığınız da not edildi," diye devam etti.

Sikeyim.

"O adamın beni gözüne kestirmesi benim suçum değil," diye karşılık verdi Ham.

"Katılıyorum. Ancak bu, işlerine yaraması için bunu bir şekilde çarpıtmayacakları anlamına gelmiyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Reece.

"İyi haber mi istiyorsun?" diye sordu.

"Eğer varsa," diye yanıtladı.

"Zara'nın anne tarafından teyzelerinin her ikisiyle de uzun uzun konuştum. Beni aramadan önce onları hazırladığını biliyorum ama ona söylediklerini bana da söylediklerini bildirmekten memnuniyet duyuyorum.

İhtiyacımız olan her konuda bize yardımcı olmaya hazırlar. Bildiğiniz gibi onlar da Zander'in evlat edinildiği izlenimine kapılmışlardı ve evlat edinilmediği için en az Zara kadar mutlular. Ayrıca Xenia'nın son törenlerine davet edilmedikleri için de biraz kızgınlar."

"Bunu zaten biliyorsun Nina," dedi Reece ona ve bunu biliyordu çünkü Zara iki gün önce teyzeleriyle yaptığı uzun telefon görüşmelerinden sonra bunu ona bildirmişti.

"Evet, yine de benimle teyitleşmeleri iyi oldu. Bununla ilgili küçük bir sorun, Amy, Xenia veya Zara'nın fiziksel istismarına hiç tanık olmamış olmaları. Bununla birlikte, Xavier'in sık sık öfkesine yenik düştüğünü, bunu çabucak yaptığını, bunu endişe verici bulduklarını ve kız kardeşlerinin nasıl korktuğunu ve kızların baba veya anne tarafından bundan nasıl kurtarılmadığını izlediler. Wilona ve Dahlia'nın Amy'ye sözlü tacizde bulunduklarını da duymuşlar. Bunun ne kadar ileri gideceğini bilmiyorum ama ikisi de yerel olarak ifade vermeyi kabul ettiler. İfadelerini kanıtlarımıza ekleyeceğiz ama ikisi de gidip gelmeyi karşılayamaz ve bizim de bütçemiz kısıtlı. Dolayısıyla Colorado'ya yapacakları ziyaretleri ihtiyacımız olduğunda ya da umarım büyük yeğenleriyle tanışmak için geldiklerinde saklayacağız."

"Peki," diye yanıtladı Reece.

"Ve ne yapacağımdan tam olarak emin olmadığım bir haber daha," dedi ve Ham'in Zara'ya olan odağı azaldı, böylece çoğunlukla nasıl söylediği nedeniyle onun sözlerine odaklanabildi.

"Yani?" diye sordu.

"Max ve ben dün gece çocuklarla dışarıdaydık ve Papaz Williams masamızı ziyaret etti."

Bu çok şaşırtıcıydı ve adamın Zara'yı nasıl idare ettiğini, servisi ve Zara'nın Mick'le servisi paylaşan kişinin o olduğunu tahmin ettiğini düşünen Ham, kapıdan uzaklaştı. "Ve?"

"Anladığım kadarıyla zor durumda. O bir din adamı ve bu nedenle paylaşamayacağı pek çok şey var. Bununla birlikte, kızlar büyürken o evde neler olup bittiğini bildiğini ve yardım etmek istediğini de hissettim. Xenia mı ona gitti, yoksa Zara ya da Amy mi bilmiyorum. Ama tahminimce onlardan biri yaptı. Eğer Xenia'ysa, artık aramızda olmadığı için paylaşmakta özgür olabilir ve yine de dün geceki garip sohbetimiz sırasında pek açık sözlü değildi. Eğer Zara olsaydı, bize söylerdi. Bu yüzden maalesef Amy olduğunu düşünüyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandı Ham.

"Her kavganın birçok yönü vardır, Reece," dedi Nina ona. "Onu tanımıyorum ama söylediği şey ve bunu nasıl söylediği merak uyandırıcıydı. Aynı zamanda ilgi çekiciydi. Bunu araştıracağım çünkü sinirli ve çok endişeli görünüyordu. Tekrar tahmin ediyorum, Amy izin vermediği sürece bize yardım etmek için hiçbir şey yapamaz. Ama Amy ile konuşabilir."

"Bunun bir işe yarayacağından emin değilim. O kadın uzun zaman önce kırıldı. İçinde bir bok yapacak güç yok. Doğru ya da yanlış," diye açıkladı Reece, Nina'nın bildiğinden şüphelendiği bir şeyi.

"Mucizeler olur," diye yanıtladı.

Reece, "Ben olsam nefesimi tutmazdım," diye tavsiyede bulundu.

"Yapmayacağım," dedi, sesinde bir gülümseme vardı. "Ama umut edeceğim. Ayrıca, biz büyük mücadeleyi verirken bizi düzenli bir ziyaret programına sokacak bir görüşmeye nasıl yaklaşacağımı da düşüneceğim. Ama Reece, benim tavsiyem Zara'yı Zander'dan uzak tutman. Bunun onun için zor olacağını biliyorum ama ona yaklaşmasını riske atamayız, bu onun hakkında ne söyleyeceğini, onun bir ilçe ötede yaşadığına dair şok edici habere nasıl tepki vereceğini düşünmeyeceğini gösterir. Attığımız her adımda temkinli olmalıyız. Eğer özel bir anlaşmaya varamazsak

ve bu mahkemeyi görürse, yargıç bizim doğru yolu seçtiğimizi görmek isteyecektir."

"Onu vazgeçirmeye çalıştım ama dinlemedi. Pek iyi gitmedi. Dinleyeceğine söz verdi," dedi Reece ona.

"Güzel," diye mırıldandı Nina. "Çok şey oldu ama bilmelisin ki Kami'nin Zara'nın Xenia'yı bilmesini istemediğini öğrendim çünkü Zara'yı ya kız kardeşi için verilen hizmetlerden mahrum kalmaktan ya da babasının yanına gitmek zorunda kalmaktan kurtarmak istiyordu. Bu yüzden Kami, Lynda, Kami'nin annesi Arlene ve şimdi de ben, Mindy ve Becca Xenia için bir anma töreni planlamayı umuyoruz. Bunun bir sürpriz olması gerekmiyordu ama Kami'nin Xavier'in vermeyeceğinden şüphelendiği Xenia için bir kutlama olması gerekiyordu. Ona gitmeden önce bunu halletmek istediler. Şimdi, tüm bunlar olup biterken, Zara'nın böyle bir şeyi kabul edip etmeyeceğini kontrol etmeni istiyorum. Eğer kabul ederse, devam ederiz. Olmazsa, bu işin peşini bırakırız."

Reece, "Biraz sohbet ederiz," dedi.

"Teşekkürler," diye yanıtladı Nina. "Şimdi, bugün olanlardan sonra nasıl ilerleyeceğimi düşüneceğim ve bir plan yaptığımda seni arayacağım."

"Doğru. Teşekkürler,
Nina." "Sorun değil,
Reece."

İşi bitirdiler ve Reece mutfağa gidip bir bira aldı, Zara için bir tane daha aldı ve balkona çıktı.

Ona baktı ve gülümsedi ama gülümsemesi, saklamaya çalıştığını bildiği hüznü kesmedi.

Adam sessizce ona birayı uzattı. Kadın birayı aldı, şişesinde kalanı yudumladı ve öne doğru eğilerek boş şişeyi parmaklıkların üzerine bıraktı.

Bir sandalyeyi yaklaştırdı, içine oturdu ve ayaklarını korkuluklara dayamak için eğik bacaklarını kaldırdı.

Sandalyeler ucuz beyaz plastikten yapılmıştı ve ne zaman birine otursa sandalyenin kırılacağından emindi.

Onun evinde, komodininin üzerinde duran elması ona vereceği zamanı bekleyen boş bir evde,

başka bir harcama, harika bir destesi vardı. Ya da onların vardı.

Güzel mobilyalar, bir masa, sandalyeler, şemsiye, şezlonglar ve harika bir ızgara için yeterince büyük.

Elinde kalan parayı onları yerleştirmek, ona hak ettiği bir alan yaratmak için kullanmayı planlıyordu. Bir ev inşa etmek. Bir hayat kurmaya başlayacaktı. Bunu yaparken de bir aile kuracaktı.

Şimdi de başka bir ev sahibiyle konuşup kira kontratını iptal ettirmesi gerektiğini düşünüyordu, çünkü tüm masrafları ödenmiş bir evleri varken dairenin kirasını artık karşılayamazlardı.

Bu da kızına pırlantasını planladığından çok daha erken vermek anlamına geliyordu, onları inşa ettiği bize yerleşmesi için ona zaman vermiyordu.

Birasından bir yudum almadan önce ufuk çizgisiyle şakalaşarak, "En azından muhteşem aptal ziyaretimi yeğenimi ilk kez göreceğim bir izin gününe denk getirdim ki somurtup bira içebileyim ve bu yüzden bahşiş kaybetmeyeyim," dedi.

Ama Reece gülümsedi.

Kız kardeşi hastane yatağında beyin ölümü gerçekleşmiş halde yatarken bile içinde şaka yapacak bir şeyler bulmuştu. Gülümsemeyi. Hayatının bokunu gömmek ve tüm bunlara rağmen eğlenmenin yollarını bulmak.

Bu yüzden onu yatağına almıştı. Çok güzeldi, harika saçları, harika göğüsleri, daha da güzel bir götü vardı ve bunu yapmayı düşünüyordu ama kızın çok genç olduğunu düşündüğü için kendini tutuyordu. Bir kadına takılmasına gerek yoktu ama bir kadının size takılması çok daha kötüydü ve genç olanlar buna eğilimliydi. Kendini böyle bir durumdan kurtarmak eğlenceli değildi, bu yüzden bundan kaçındı.

Ama o boktan fırtına patladığında ve Zara'nın bununla başa çıkma şekli, onun yaş olarak genç olabileceğini ama başka hiçbir şekilde genç olmadığını biliyordu, bu yüzden onu geri aldı ve yatağına götürdü.

Bunu yaptığında, kızının neden hızlı büyüdüğünü öğrendi ve bunu öğrenmekten nefret etti. Ama bu onu anlamaya götürdü.

Harika vücudu, harika saçları, hızlı gülümsemesi, kıvrak zekâsı ve kolay mizacıyla bu güzel kadın, zaten çok fazla olsa bile çok daha fazlasıydı.

Ve bunu istedi. O

da aldı.

Ve şimdi ona sahipti.

Ve bunu planladığından daha hızlı yapmak anlamına gelse bile, bir yüzük takmakla ilgili bir sorunu yoktu.

Ama sonuçta çok geç kalınmıştı, hem de çok geç.

Onu hayal kırıklığına uğratmış ve bunu en kötü şekilde yapmıştı.

Şimdi bunu telafi edeceğinden emindi. "Az önce

Nina'yla telefonda konuştum," dedi ona.

"Biriyle konuştuğunu duydum," diye mırıldandı ve bir nefes daha çekti, dikkati konuşmalarında değil dağlardaydı

Kendi bacağıyla onun bacağına çarptı. "Cookie, dinlemelisin."

Onun iç çekişini ve kendisine bakışını izledi. "Bugün bir sinir krizi geçirdim, Ham. Beni iyi tanırsın sevgilim ama haftada sadece bir kez sinir krizi geçirmeme izin verildiğini bilecek kadar değil. Kız kardeşim öldü ve Zander'i görüyorum, şimdiden kotamı aştım. Bir tane daha geçirirsem ne olacağını bilmiyorum ama ya kendiliğinden yanma ya da kusma olacağından şüpheleniyorum. İkisi de hoş değil, bu yüzden paylaşmanız gerekenleri paylaşıırken bu konuda uyarılın."

"Sana söyleyeceğim önemli şeyler varken komik olmayı bırakır mısın?" diye sormadan önce sırtıttı. İşimiz bittikten sonra komik olmaya devam edebilirsin."

"Sock it to me, mein herr," diye davet etti ve onun sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

Sonra da Nina'dan Zander'la bir görüşme ayarlamasını ve onu ziyaret etmesini istemesi dışında her şeyi yüzüne vurdu. Onu umutlandırmak istemedi.

Bitirdiğinde, hemen cevap verdi, "Doğru. İlk bölüm, babam bir pislik. Bunu zaten biliyorduk. Sürpriz olmadı. Bundan sonra, umarım sizi araştırmaları için bir araştırmacıya para ödeyerek iflas eder, ki bu arada, mahremiyetinizi bu şekilde ihlal etmek onu bir pislikten bir pislığe yükseltir

Dangalak, kabul ediyorum, bu belirsiz bir ayırım ama sanırım beni anladınız."

Reece usulca gülmeye başladı, Nina'nın aksine Zara'nın geçmişinde onları incitebilecek bir şey olabileceği fikrini sorgulamadığını fark etmemiştir bile. O sorgulamadı. Seyahat eden bir adamdı ama bu saklayacak bir şeyi olduğu anlamına gelmiyordu. Ama Zara bunu sorgulamak için tek bir nefes bile harcamadı.

Daha bitirmemiştir.

"Ve ikinci kısım, Kami'nin bu kadar düşünceli olmasına çok şaşırdım. Bu çok hoş. Xenia'nın hayatını kutlamak isterdim ama şu anda içimden gelmiyor. Bir, iki hafta sonra belki büyük bir kutlama düzenleyebiliriz. Fotoğraflarını çekerim ve tüm eski arkadaşlarını davet ederim. Şimdi" -başını salladı- "hayır."

"Tamamdır, kurabiyem."

"Ve bilmenizi isterim ki, kız kardeşim alkolik olsa da, bu bugün güzel, açıkça popüler, gülümseyen yeğenimi gördükten sonra, birayı koltuk değneği olarak kullanıp bayılana kadar içmeye niyetli olmadığım anlamına gelmiyor. Bu yüzden tavsiyem, gözünüzü dört açın ve sarhoş seks benim kusmam ve/veya bayılmamla sonuçlanmadan önce oraya girip kendinize sarhoş seks yapın."

"Gözüm üzerinde olacak. Ayrıca bir pizza siparişi vereceğim, böylece bunu çekebiliriz, beni aşağıya indirdiğini görmek dünyamı sarsıyor ama sen parçalandığında, bu boku o kadar iyi hale getiriyorsun ki, ağzına boşalmak mı yoksa seni becermek mi bilmiyorum, sonra sen uyurken dışarı çıkıp sana bir kupa almadan önce bayılana kadar seni tutuyorum."

Kız başını geriye atıp sesin ardına gizlenmiş bir hüzün olmadan güldüğünde çok memnun oldu. Her şey gerçikti.

Ve Reece onun gülüşünü izlerken birasından bir nefes çekti.

Kahkahası azaldı ve gözleri onunkilere odaklandı. "Elbette biliyorsun, şimdi gerçekten bir Blowjob Trophy'ye ihtiyacım var."

"O zaman sana bir tane getireyim, hak ettin."

Sırıttı. "Meydan okuma kabul edildi, Bruiser."

Reece bakışlarını dağlara çevirerek, "Bunu duyduğuma sevindim, kurabiyem," diye mırıldandı.

Dikkatini çekmek için değil, sadece bir sevgi gösterisi olarak bacağını onunkine vurdu ve daha fazla bira içmek için susturmadan önce yumuşak kıkırdamasını duydu.

Kız
arkadaşı.
Drama. O
zaman
kolay.

Tanrım, ama sıçıp batırmıştı. On yıl boyunca buna sahip olabilirdi ve daha fazlasını ona verebilirdi.

Oh, evet. İşte bu. Her
şeyi berbat etmişti.

Reece kalkıp pizza sipariş etmeden önce bir süre sessizce oturdular.

Sonra içtiler, yediler ve biraz daha içtiler. Ve daha sonra, Zara ödülünü kazandı.

Sonra bayıldı.

Ama bunu onun kollarına sarılarak yaptı.

Bölüm On Dört

İki Farklı Şey

Altı gün sonra.

"Biliyor musun Cotton," diye seslendim yaşlı adamın arkasından dağlarda ilerlerken, "bugünlerde dijital kameralar var. Çoğu küçük ve hiçbir film ve tehlikeli Rocky Dağları'nda taşıdığım diğer tüm malzemelere ihtiyaç duymuyor."

Şaka yapmıyordum. Bir patikada değildik. İtiraf etmeliyim ki manzara muhteşemdi ama yine de arazi tehlikeliydi. O kadar tehlikeliydi ki, yaşlı adamın rahat adımlarla ilerlemesi beni çıldırttı. Yine de benim gibi omzunda ağır bir fotoğraf makinesi çantası taşımıyordu.

"Karın ağrısı çekmeye mi yoksa bir ustayı iş başında görmeye mi geldin?" Pamuk bana dönmeden sordu.

"Bir efendiyi iş başında görmeye geldim ama öncesinde bir köle sürücüsü olduğunuzu açıklamadınız."

Aniden durdu, saygıyla, "İşte orada," diye mırıldandı, sonra bir kolunu bana doğru uzattı, yine bana bakmadan parmaklarını şıklattı ve "Çantamı ver kızım," dedi.

Kayışı minnetle omzumdan çektim ve sapları onun eline yerleştirdim.

Parmakları saplara dolandı ve hemen işe koyuldu, çantanın fermuarını açtı, fotoğraf makinesini çıkardı, sonra

kamerayı yüzüne tutarak dizlerinin üzerine çöküyor.

Yaklaştım ve çektiği manzaraya baktım. Sonra nefesim kesildi.

Hayatım boyunca Rocky Dağları'nda yaşadım ve hiçbir zaman, bir kez bile onların ihtişamına alışamadım.

Tırmanması zor, geçmesi zor ve içindeki hava tahmin edilemez olabilir, ancak bunların hiçbirisi Tanrı'nın onları yaratırken tam olarak ne yaptığını bilmediği anlamına gelmez.

Manzarayı içime çektikten sonra gözlerim Cotton'a kaydı.

Onunla bir çekime gitmek için zaman bulduğuma fazlasıyla memnun olmuştum. Daha doğrusu, o sabah erkenden beni arayıp, bir gece önce vardiyam olduğu için birkaç saat uyuduktan sonra beni uyandırdığı ve onu almak için evine gitmemi, çünkü dışarı çıkacağımızı söylediği için çok memnundum.

Bu fırsatı yakalayabilmek için hoşnutsuz ama yakında uykuya dönecek olan Ham'i yatağında bıraktım.

Ancak tehlikeli dağ geçitlerinde gezinmek manzaraya değdi. Dahası, beyaz saçları, beyaz sakalı, neşeli göbeği ve kırmızı burnuyla Rocky Mountain Noel Baba'sına benzeyen Cotton'ın, fotoğraflar tamamlandığında katıksız güzellikte olacağını bildiğim şeyi yaratmaya odaklanmasını izlemek her şeye daha da değdi.

Bunu ben de içime çektim ve Cotton kamerayı düşürüp üzerine tünediğimiz kayanın üzerine kış üstü oturup bana bakana kadar bunu yaptım.

"Şu çantada termos joe var, Zara, birkaç bardak. Bize biraz kurşun dök," diye emretti.

Kayaya kış üstü uzandım ve söyleneni yaptım. Seyahat kupasını ona uzattım ve eldivenli ellerimi kendi ellerime sardım.

"Bunun burada olduğunu nereden biliyordun?" Bir yudum aldıktan sonra başımla manzarayı işaret ederek sordum.

"Çok uzun yıllar geçirdim, kızım," diye cevap verdi Cotton. "Yıllarımı bu tepelerde gezinerek geçirdim. Burayı yıllar önce gördüm. Ama bu noktada ışık doğru olmalı. Uyandım

ve ışığın doğru olacağını hissetmişim. Neyse ki yanılmamışım. İşte buradayız ve sonunda o yaşlı kızın ihtişamını yakaladım."

"Yaşlı kıza" baktım, bulutsuz mavi bir gökyüzünü noktalayan, güneşin düzlemleri üzerinde keskin, açılı boyunca gölgelenen geniş bir Rockies silsilesi.

Olağanüstüydü. Cotton'ın hisleri tam yerindeydi. Zaten bu yüzden dünyaca ünlüydü ve Amerika'nın dağlarının görkemini güzel gizemlerini açığa çıkararak bu hale gelmişti.

"Biliyor olmalısın, bütün kasaba senin oğlanı konuşuyor," diye mırıldandı ve gözlerim majestelerinden Cotton'a kaydı.

Hangi "çocuktan" bahsettiğini bilmiyordum. Cotton'un yaşına bakılırsa Ham onun için bir çocuk olabilirdi. Ya da Zander'ı kastediyor olabilirdi. Bahsettiği her neyse benim orada olma sebebim olduğunu biliyordum, Zander haberi çıkmadan önce gelmemi istemişti, bu yüzden Ham olduğundan şüpheleniyordum.

"Bunu açıklamak ister misin Cotton?" Ben sordum.

Kupasından bir yudum aldı ve gözleri bana kaydı.

"Xenia'nın oğlu," diye cevap vererek beni şaşırttı ama başımı salladım. O gece Mindy ve Becca'ya Zander'dan bahsetmişim.

Xenia'nın cenazesi. Arlene'e de söyledim. Mins ve Bece çenelerini kapalı tutabilirlerdi. Arlene, hayatta olmaz.

Cotton, "Bunu zaten biliyorsun Zara ama baban tam bir orospu çocuğu," diye paylaştı.

Kahvemi içtim ve dağa doğru baktım. "Evet, Cotton, bunu üç yaşımdayken öğrendim."

"Size zarar verdi mi kızlar?" Cotton sordu ve bakışlarım tekrar ona döndü.

"Pamuk-"

"Xavier size elini uzattı mı kızlar?" Cotton sert bir şekilde sordu.

"Evet," diye fısıldadım, ona sadece Ham, Mins, Neens, Bece, Maybelle, Wanda ve ölü arkadaşım Kim'in bildiği bir şey söyledim, tabii Xenia dışında, ama o da oradaydı.

"Dang nab it," diye mırıldandı.

Başını eğerek kucağına baktı.

"Cotton, bu uzun zaman önceydi," dedim ona nazikçe. Bakışları tekrar benimkilere döndü ve tuhaf bir şekilde, "Bir köy lazım," dedi.

"Ne?" Ben sordum.

"Bu bir köyü alır, Zara. Bunu bilmeyeceksin, onu bu şekilde hatırlamayacaksın. Hatırladığım kadarıyla, sen ve kız kardeşin şifre çözebildiğiniz zaman, o bunu kaybetmişti, bu yüzden onu bu şekilde alamadınız, ama Amy Cinders, Cinders olmadan önce, kasabamıza seni ve kız kardeşini vermeden önce kasabadaki en güzel kızdı. Çok yetenekli olduğumuzu düşünürsek, bu da bir şeydir. Onunla ilgili olan şey, sadece güzel değil, tatlı olmasıydı. Biraz utangaç olduğu için fıkra anlatamazdı ve anlatmazdı da, ama onu güldürmek için çok çalışırdınız, onun kadar güzel olan o sesi duyardınız, yüzünün aydınlanmasını izlerdiniz."

Sözlerini bitirmeden önce gözleri üzerimde keskinleşti. "Ve o zamanlar çok gülerdi, kızım."

Bu hoşuma gitmedi, annemin güzel olduğunu biliyordum... bir zamanlar.

Mutlu... bir kez. Güldüm... bir kez.

Cotton haklıydı. Güldüğünü hiç görmedim, kesinlikle gülmüyordu ve "şifresini çözebildiğim" zaman, belli belirsiz çekici olduğunu anlamama rağmen, bu "belli belirsiz" olarak tanımlanıyordu çünkü çekingenlik onu örtüyor ve korku dalgalar halinde ondan dökülüyordu.

Bunu kaybettiğini bilmek hoşuma gitmiyordu. Daha çok, görünüşe göre fazla mücadele etmeden vazgeçtiğini bilmek hoşuma gitmedi.

"Bunu duymak istediğimden emin değilim," dedim ona dikkatlice, onu kırmak da istemiyordum.

"Demek istediğim, onu kırdı. Yani biliyorduk. Kasaba biliyordu. Xenia ve sen ilk fırsatta oradan kaçtınız. Xenia acısını dindirmek için vücudunu kötüye kullandı. Biliyorduk. Ve bu konuda bir şeyler yapmalıydık."

Onun için üzüldüm çünkü belli ki tüm bu olanlar yüzünden kendini kötü hissediyordu ama artık yapılabilecek bir şey kalmamıştı.

"Bunu zor karşılıyor gibisin Cotton, zor olmadığını söylemeyeceğim ama uzun zaman önceydi ve

Bu konuda bir şeyler yapması gereken, duruma daha yakın insanlar."

"Annen," dedi. "Evet," diye kabul ettim.

"Haklısın," dedi. "Haklı olduğumu biliyorum," dedim ona.

"Şimdi senin adamın, bu da ne demek oluyor?" diyerek konuyu aniden değiştirdi.

Ve işte oradaydık, tam da şüphelendiğim gibi.

Bu, sorusu karşısında kafamın karışmadığı anlamına gelmiyordu. "Takip etmiyorum," diye cevap verdim.

"Senin üzerinde yılları var kızım," diye bildiğim bir şeyi paylaştı. "Senin de Alana'nın üzerinde yılların var," diye karşılık verdim,

Karısına atıfta bulunarak, güzel, Kızılderili, heykelsi, zarif, yumuşak sözlü, nazik ve şimdi, üzücü bir şekilde, gitti.

"Şifre çözebildiğim" zamandan önceydi ama evlendiklerinde Alana'nın yirmili yaşlarında, Cotton'ın ise kırklı yaşlarında olduğunu biliyordum. Bu onları bir aile kurmaktan alıkoymadı, ki kurdular da, hepsi evlat edinildi çünkü Alana çok gençken yumurtalık kanserine yakalandı, rahminin tamamı alındı, erkeğiyle iyi bir dönem geçirdi, sonra geri geldi ve onu yiyip bitirdi.

Ama tanı konulduktan birkaç ay sonra ölen arkadaşım Kim'in aksine, Alana için bu ikinci seferde biraz zaman aldı, uzadı, bu yüzden Alana nihayet ortadan kaybolduğunda, hastalığı yüzünden perişan olan Cotton için bile bir rahatlama oldu, onun hastalığa karşı güçsüzlüğü ama onun kaybı değil. Rahatlaması o kadar büyüktü ki bunu görebiliyor, hissedebiliyordunuz. Bu bir kutlama değildi. Bir ifade ve tavır durgunluğuydu. Ve uzun sürdü.

Sonra huysuzlaştı ve şimdi çocukluğumdan hatırladığım kadar çok gülümsemeyen yeni bir Pamuk'tu. Ve o kadar çok gülmüyordu da.

Hayran olduğu kadın olmadan yaşamanın yolunu buldu.

Ama aynı şey değildi.

"Alana hakkında konuşmuyoruz, Zara. Senin hakkında konuşuyoruz," diye karşılık verdi Cotton.

"Cotton, huysuzsun ama seni seviyorum. Bunu sen de biliyorsun. Yine de nereye gittiğini bilmediğim için kalkanımı nereye koyacağımı bilemiyorum."

Sonunda ağzından kaçırıldığında hiç istifini bozmadı.

"Sizinki gibi evlerden gelen kızlar bazen babalar."

Gözlerimi

kırıptım.

Sonra

baktım.

Bunu bir süre yaptıktan sonra kahkahayı patlattım.

"Komik olmaya çalışmıyorum kızım," diye homurdandı Cotton kahkahalarım arasında.

Ben de kahkahalarım arasında zorla "Kesinlikle öylesin" dedim.

"Zara, dik dur ve beni dinle. Çok ciddiylim."

Kahkahalarımı bastırdım ve ona baktım. Cotton sessizce, "Sevgilim, o bile kötü görünüyor," dedi. dikkatimi çektiğinde.

"Evet, öyle," diye kabul ettim. "Ama o tanıdığım en nazik, en sevecen adam."

"Zara-"

Sözünü kestim.

"Bileğimi kırdığımda, bir hafta boyunca bana yemek ve temizlik yapmak için yüzlerce kilometre yol kat etti. Kim öldüğünde, işi nedeniyle cenazeden iki gün sonrasına kadar buraya gelemedi ama buraya gelmek için kışını yırttı. Sadece üç gün izni vardı ve o günlerde araba kullanmaktan ve benimle ilgilenmekten gözüne uyku girmedi. Xenia'nın öldüğünü öğrendiğimde kendimi tutamadım ve Ham mutfakta benimle birlikte yere çöktü, ben ağlarken beni kucağına aldı."

Öne eğildim ve arkama yaslanmadan önce elimle dizine vurdum ama tüm bunlar olurken gözlerini tuttum.

"O benim babam değil, Cotton. Hayatı boyunca barlarda çalışmış iri bir adam."

Sadece ona bulaşmayın. Ama bunu mesleği sayesinde öğrendi. Bunu hayatında uygulamıyor."

"Max ondan hoşlanıyor," dedi Cotton, sanki bunu kabul etmek istemiyormuş gibi sinirli bir sesle.

Ama o zaman Max'in de Ham hakkında çekinceleri olduğunu anladım, belki görünüşünden dolayı, belki de Nina geçmişimizden bazılarını paylaşmıştı ve Max'in Horoz'da ilk başta temkinli olmasının nedeni buydu.

Ama Ham Max'i kazanmıştı ve Max bunu Cotton'la paylaşmıştı.

"Ona bir şans verin. Beğenilecek çok şey var," diye Cotton'a güvence verdim.

"Bana bu şansı verecek mi yoksa şehri terk edip seni yine bırakacak ama bu sefer belki de büyütecek bir çocukla mı bırakacak?" Cotton sordu.

"Biliyor musun, beni buraya getirip bu konuşmayı yapacak kadar önemsedğin için seni daha çok seviyorum, dürüstlüğün yanlış olsa bile. Ama Ham kalıyor," diye cevap verdim ve Cotton'un gözleri büyüdü.

"Bundan emin misin?"

"Evet."

"Peki nasıl emin olabiliyorsun?" "Çünkü bana söyledi." "Kızım-"

Ona yaklaşmak için kayanın üzerinden geçtim ve oraya vardığımda daha fazla eğildim.

"O beni seviyor, Cotton."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Çenemin geri çekildiğini hissettim. Yapmamıştı.

Ham bunu hiç söylememişti. Bunu her zaman gösterirdi. Ama hiç söylememişti.

Gnaw Bone'a bağlanmaktan, bana bağlanmaktan bahsettiğinde değil. Biz sarmaş dolaş televizyon izlerken değil. Seks sırasında değil. Seksten sonra uykuya dalmadan önce sarılırken değil.

Hiçbir zaman.

"Elinde büyük bir dövüş var, sevgilim," dedi Cotton ve tekrar ona odaklandım. "Ringinin köşesinde kimi tutacağını akıllıca seç. Bir çocuk alırsan, hayatın o çocukla ilgili hale gelir ve hayatın darbeleri sana çarptığında dayanmak daha zor olur. Onlara kesinlikle kur yapmamalısın."

"Ham iyi bir adam," diye fısıldadım.

"Sana inanıyorum," diye cevap verdi Cotton. "Ama iyi bir adam ve senin için iyi olan iki farklı şeydir, Zara."

İnsanların Ham hakkında konuşurken, içten içe ne konuştukları hakkında hiçbir fikirleri olmadığını bilsem bile mantıklı konuşmaları sinirlerimi bozuyordu.

Bunu ifade etmek için "Birdenbire senin kamera çantalı kızın olmayı yeniden düşünmeye başladım," diye paylaştım ve o da sırttı. Gözlerini tam olarak yakalayamadı ama yaptı.

"Gerçekler acıtır. Ama aynı zamanda sizi özgür kılar" dedi. "Erkeğinizle konuşun ve aklının olması gereken yerde olduğundan emin olun. O çocuğu babasının ailesinden uzaklaştırırsan, ona kendi başının çaresine bakmayı öğretirsin ve bunu yapmanın en iyi yolu da örnek olmaktır."

"Ham seni kazanacak," diye söz verdim.

"Kazanması gereken ben değilim," diye karşılık verdi Cotton. "Ama seni kazanmak için her şeyi yapacağını öğrendikten sonra kabul edeceğim."

Bu çok tatlıydı ama gözlerimin kısıldığını hissettim. "Nasıl aynı anda hem korkutucu, hem meraklı, hem sinir bozucu, hem de sevimli olabiliyorsun?"

Cotton omuz silerken bile sırttı. "Sadece benim."

Alana öldüğünden beri öyleydi ve öyleydi.

"Fotoğraf mı çekeceksin yoksa benim dünyamdan daha fazlasını mı görmek istiyorsun?" Ani belirsizlik karşısında küstahlaşarak sordum.

"Fotoğraf çekeceğim ama sadece bir şey daha söyledikten sonra."

Mavi gökyüzüne baktım ve "Harika" diye mırıldandım.

"Zara," diye seslendi Cotton.

Ona baktım.

"Alana da senin gibiydi," dedi sessizce ve ben nefesimi tuttum çünkü Cotton'a göre bu iltifatların en büyüğüydü. "Gençti ama yüreği yaşlıydı. Ne istediğini biliyordu ve bunu bende bulduğunda Tanrı bana ilahi ışıyla gülümsedi. Hayatımda ona sahip olduğum zamandan daha mutlu olmamıştım, ne daha önce ne de daha sonra. Aramızdaki yaş bize asla dokunmadı, sahip olduğumuz sevgiyle değil. Ailesi bundan hoşlanmadı ama o umursamadı. Sanırım onları kazandığım gün, onun öldüğü gündü. İyi günlerinde ama çoğunlukla kötü günlerinde onun yanında olmamı izlediler. Bu adam senin düşündüğün kişi, anladığım kadarıyla sen de öyle düşünüyorsun. Ve eğer bu adam düşündüğün kişiye, senin adına daha mutlu olamazdım."

"İşte şimdi terazinin kefelerini değiştiriyorsun Cotton," dedim bu kez ağlamamak için küstahlığımı sürdürerek. "Senin sevimli ve huysuzu dengelemen gerekiyordu. Şimdi huysuzluktan çok sevecenlik yapıyorsun."

Biraz daha kahve içti, sonra fincanını bana uzattı ve "O zaman kıcını kaldırsan iyi olur kızım. Tırmanacak dağlar ve çekilecek fotoğraflar var."

Tekrar gökyüzüne baktım ve "Harika" diye tekrarladım. "Kalk," diye homurdanarak ayağa kalktı.

Kahvemi geri çektim ve onu takip ettim.

Sonra onu çalıların, kayaların ve kayaların arasından takip ettim ve bunu dağın yamacından aşağı düşmeden ya da daha az dramatik bir şekilde bileğimi burkmadan başarıyla yaptım.

Ve Cotton bana güzelliği gösterdi.

Olacağını bildiğim şeydi, sadece fotoğraf çeken bir adamı izlemek bile olsa bir ustayı iş başında izlemek bir harikaydı.

Bu, onun söyledikleriyle ilgili düşüncelerimin ağırlığıyla bunu yapmadığım anlamına gelmiyordu.

Bu berbattı, harika bir sabahı gölgeledi.

Ama Ham ve ben onun geçmişi ve kadınlarla olan sorunları hakkında konuşmayı hiç bitirmemiştik. O zamandan beri çok şey olmuştu - Zander ile ilişkimiz olmuştu, Xenia ölmüştü,

iş ve birlikte yaşamaya alışmak- bir daha asla geri dönemedik.

Ve bana beni sevdiğini hiç söylememişti. Ona hayatımın aşkı olduğunu söyledim, ama o bu duyguya yakın bir şey paylaşmadı. Kelimelerle değil.

Ve nasıl büyüdüğümü, Xenia'nın nasıl raydan çıktığını, Cotton'un haklı olduğunu zor yoldan öğrenmiştim.

Kendime bakmak zorundaydım.

Bu da Ham ile konuşmam gerektiği anlamına geliyordu.

* * *

Ham'in The Dog'daki ofisinde kanepeye oturdum, bacak bacak üstüne attım.

Çok az uykuyla dağlarda geçirdiğim sabahın erken saatlerinden ve ayakta içki taşıyarak geçirdiğim akşamdan sonra çok yorgundum. Yatağa girip yarına kadar uyumaktan ve işe dönüp kız kardeşimin oğlunu hayatıma sokmak için daha fazla bahşiş kazanmaktan başka istediğim bir şey yoktu.

Ama gözlerim Ham'in masasındaydı. Ayakta durmuş, masanın üzerine eğilmiş, defterlere bir şeyler karalıyor ve parasını tamamen çekmeyi bitirdiğinde kasaya koyduğu para torbalarına para tikiştiriyordu. Yatakta olmadığımız ya da Ham uzanmış televizyon izlemediği sürece nadiren oturduğunu fark ettim. Yıllarca ayakları üzerinde çalışmış, buna alışmış ve muhtemelen alışkanlıktan dolayı ayaklarını tutmuştu.

"Bana Şubat'tan bahset."

Bu sözler benim sesimle söylendi çünkü benim ağzımdan çıktılar.

Hâlâ masanın üzerine eğilmiş olan Ham, bana bakmak için sadece başını geriye doğru eğdi.

"Ne?" diye sordu.

Ben başlatmıştım. Bunu yapmak istememiştim. Söyleyecek başka şeylerim vardı.
Sorulacak diğer şeyler.

Ama bunu yaptım çünkü bilmek istiyordum. Bir süredir bilmek istiyordum. Bu yüzden devam etmek zorundaydım.

"Geçen gece Rooster'da konuşmamız bitmemişti. Şubat Owens'la ilgili kısma gelmediniz."

"Peki ya o?" diye sorduğunda Ham ne vücudunu ne de gözlerini hareket ettirdi.

Bu yeni, harika, gelecek Ham değildi. Bu "sorma, söyleme" Ham'iydi ve özellikle de bu konuda buna geri dönmesi tüylerimi diken diken etti.

Yine de devam ettim.

"Bunun bir sürpriz olacağını sanmıyorum, sevgilim, o olaydan sonra bundan kaçınmadım. Kanallardan birinde Dennis Lowe'a olanlarla ilgili bir saatlik özel bir haber vardı ve ben de onu izledim. Öldürülen tüm erkeklerin onun "- söylemeden önce durakladım-"sevgilileri" olduğunu söylediler. Hatta eski kocası bile."

"Ve?"

Ve?

Bu muydu? Ve?

Ne almak istediğimi bildiğimi söyleyemem. Sevgili olduklarını doğrulaması ve bunun bittiğini, aştığını ve hayatına devam ettiğini kesin bir dille açıklaması iyi olurdu. Daha da iyisi, bana her zaman aşık olduğunu fark ettiği için hayatına devam ettiğini kesin bir dille açıklaması olurdu.

İyi olmayan neydi ve? "Onun sevgilisi miydin?" Ben zorladım.

"Evet," diye cevapladı.

Bekledim.

Başka bir şey söylemedi ve bir şeyler karalamaya devam etti. Bunu nasıl karşılayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Ham?" Ben seslendim.

"Evet," dedi bana bakmadan masaya doğru.

Tenimdeki soğukluk daha da arttı.

Sonra yan tarafa baktım. Bu doğru zaman değildi. Yorulmuştum. Saat sabahın üçünü geçiyordu. Ve Ham

Belli ki havamda değildim.

Asla bir şey söylememeliydim.

"Zara, söyleyecek bir şeyin mi var?" Ham sordu ve ben de ona baktığımda yine bana baktığını gördüm.

Başımı salladım. "Hayır."

Ham başını salladı ve barda geceyi bitirmek için yapması gereken işleri yapmaya geri döndü.

Kamyona binene kadar ikimizden biri tekrar konuşmadı ve bunu yapan Ham oldu.

"Onu önemseyin," diye ilan etti.

Ona baktım, yüzünün sadece ön panelin ışıklarıyla aydınlandığını gördüm, bu yüzden okuyamadım ve "Ne?" diye sordum.

"Şubat," diye yanıtladı. "Onu önemsiyorum. Her zaman da önemseyeceğim."

İşte o zaman gerçekten hiçbir şey söylemem gerektiğini anladım.

Onu önemsemesi ya da her zaman önemseyecek olması sürpriz değildi.

O öyle bir adamdı. Aynı zamanda dürüst bir adamdı.

Sormuştum. O da bana gerçeği söyledi.

Bunu yine de tedirgin edici buldum ve bunun çoğunlukla açıklamasının şimdiki zaman olması nedeniyle olduğunu düşündüm, ki bu da kötü değildi. Sadece ardından hiçbir şey gelmiyordu.

Yan camdan dışarı baktım.

"Onun bir erkeği var, bebeğim. Bir bebeği olacak. Belki de çoktan doğurmuştur."

Başka bir deyişle, güzel Şubat Owens çok çekildi.

Peki bu ne anlama geliyordu? Teselli ödülü ben miydim?

Ham, bir baltalı katil tarafından kelimenin tam anlamıyla baltalandıktan sonra hayatını yeniden düşündü, ilk tercihi kulübeydi, bu yüzden Gnaw Bone'a mı döndü?

Bunu

düşündüm.

Hiçbir şey

söylemedim.

"Seni de önemsiyorum kurabiyem," dedi

usulca. Beni önemsiyordu.

Bunu biliyordum. Her zaman biliyordum.

Ama bir adamla hayat kurmayı planlarken bunun hiçbir

anlamı yoktu. Yeğenin velayetini almak için onunla dava açtın.

Zander'i elde etmek en başta Ham'in fikriydi ve bu arada, tüm bunlar neyle ilgiliydi? Ham, Zander'i kazanmaya benden bile daha kararlı görünüyordu. Bu doğru değildi ama bu, onun bu konuda canını dişine takmadığı anlamına da gelmiyordu.

Çocuk istiyordu. Orosu eski karısı Rachel, ona verebileceği iki çocuğu aldırıldığından beri istiyordu. Yıllardır çocuk istiyordu.

Peki Zander'ın şansı bu kadar çabuk ve bir tane almak mıydı? "Zara, çok sessizsin," diye gözlemledi Ham.

"Yorgunum," diye yarı yalan söyledim.

"Bir dahaki sefere o yaşlı adam seni dağa sürüklemek istediğinde, seni yatağında tutacağım," diye cevap verdi.

Ben yine bir şey söylemedim.

Yolun geri kalanını sessizce eve gittik ve oraya vardığımızda hiç vakit kaybetmeden banyoya gidip yatmaya hazırlandım. Banyodan çıktığımda Ham'in yanından geçerken ona bakmadım, o da banyoya doğru gidiyordu. Sadece yatağa girdim, sırtımı Ham'e döndüm ve yorganın altına kıvrıldım.

Dakikalar sonra Ham bana katıldı. Saniyeler sonra elleri üzerimdeydi ve beni kucaklamaya çalışıyordu.

Direndim, geri çekildim ve "Bu gece havamda değilim, sevgilim" diye mırıldandım.

Geri çekildiğini hissetmeden önce Ham'in hareketsiz olduğunu hissettim.

Işık söndü ve yatak Ham'in yerleşmesiyle birlikte hareket etti, sonra hiçbir şey olmadı.

Ta ki karanlık odada, "Önceden beni çıldırtıyordun. Şimdi, beni kızdırıyorsun."

"Neden?" Ben sordum.

"Bu saçmalığı sen yapıyorsun," diye cevap verdi. Bu boku mu çekiyordum?

Yemi yutmamaya karar verdim. "Sadece yorgunum, Ham. Hiçbir şey yapmıyorum."

"Öylesin ve sen de saçmalıyorsun."

Bunu görmezden gelemedim, bu yüzden bir ön kolumu kaldırdım ve başımı çevirerek ona doğru baktım. "Ben nasıl

Bok mu? Dün gece sabah    buçukta yattım ve yedi buçukta kalktım. Dört saat uyudum."

Ham, tanıdığım tek Ham olduğu için, dürüstçe açıklamakta tereddüt etmedi.

"Şubat hakkında o boku sordun, cevaplarımı beğenmedin, şimdi de surat asıyorsun."

Ne yazık ki, bu gerçeğe biraz yakın olsa da, şimdi sinirlenmi tim.

"Surat asmıyorum," diye tersledim.

"Bana ne zaman aynı yatağı payla tığımızı ve sevi memi  olsak bile bütün gece bir şekilde bana sarılarak uyumadığını söyle."

Çoğunlukla cevap vermedim çünkü aynı yatağı paylaştığımız ve Ham'e sarılıp uyumadığım tek bir zaman bile olmadı.

"Evet," dedi, yanıt vermeyi imden amacına ulaştığını anlamıştı.

Başka bir karşılık bulamadığım ve bu yüzden daha da sinirlendiğim için, "Somurtmuyorum, Ham," diye tekrarladım.

"Sen benim ilkim değildin bebeğim, ama sonuncusu olacaksın," diye ilan etti.

D  nmeden, d  nemeyecek kadar sinirli bir şekilde, " anslıyım ki  ubat çekildi, yoksa bunu alamazdım" diye karşılık verdim.

Konu mamı bitirdikten sonra, odadaki havanın bir anda ağırla tığını fark ettim, iyi, sıcak, güvenli türden değil. Kötü, tehlikeli, boğucu türden.

Ve umurumda
değildi. Onu
 nemsiyordu. Beni
 nemsiyordu.

Bununla ne yapmam gerekiyordu?

"O laf da neydi öyle?" diye hırladı ve bu o iyi, sıcak, seksi hırıltısı değil, kötü, tehlikeli, öfkeli hırıltısıydı.

"Unut gitsin," diye mırıldandım ve yatağıma geri yığıldım.

"Gerçekten az önce sa tığın saçmalıkların yanına k r kalmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

"Görünüşe göre değil, çünkü benim uyumam gerekirken sen hâlâ konuşuyorsun," diye cevap verdim.

Yatak hareket etti ve ışık yandı.

Yüksek sesle ve ağır bir şekilde iç çektim.

"Bana bak, Zara."

"Bunu sabah yapabilir miyiz?"

"Bana... bak..."

Bunu düpedüz dehşet verici, kötü, tehlikeli, öfkeli hırıltısıyla söyledi.

Başka seçeneğim olmadığı için doğruldum ve kollarımı göğsümde kavuşturup bacaklarımı altına alarak ona döndüm. Ham de ayaktaydı, sırtı yatak başlığına dönüktü, bacakları yorganın altında dizlerinden bükülmüştü, kolları da göğsünde çaprazdı. Yatakta yatarken nasıl korkutucu olabileceğini bilmiyordum ama bunu büyük ölçüde başarmıştı.

Neyse ki bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum, o yüzden bunu da görmezden geldim. "Şimdi şu saçmalığı açıkla," diye emretti.

"Başka bir kadına değer verdiğini bildiğim için takla atacak değilim," dedim.

"O zaman neden onu sordun?" diye sordu. "Daha konuşacak çok şeyimiz var ve ben onun da bunun bir parçası olduğunu düşündüm."

"O, konuşmam gereken hiçbir şeyin parçası değil. Ama sana bir tavsiye bebeğim, derin bir konuşma yapmak istiyorsan, yorgun ve şirret bir ruh halindeyken başlama."

"Sen soru sorma, yalan söyleme Ham'a dönene kadar şirret bir ruh halinde değildim," dediğimde sinirlerimin tepeme çıktığını hissettim.

Ham'ın sabrı tükenmişti ve bunu, "Lanet olsun Zara, kafandan neler geçiyor bilmiyorum ama sadece bir tane ben varım," diye kestirip attığında anladım.

"Bu kötü haber," diye karşılık verdim, "tanıdığım Ham'ın ruhu onu harekete geçirdiğinde bağlarını koparıp gittiğini görüyorum."

Kaşları kısılmış gözlerinin üzerinde birbirine yaklaştı ve alçak sesle, "Bütün mesele bu mu?" diye sordu.

"Aslında bu saçmalık benim uyumak istemem, senin buna

izin vermemen, kavga çıkarman ve benim

"Şu anda oturduğum yerde uyuyabilirim ve sen bu işin peşini bırakmayacaksın."

"Zara, konuyu Şubat'a getirerek sen başlattın," diye hatırlattı bana.

"O zaman anladım, koca adam," diye karşılık verdim, yorganı kenara itip yataktan atladım. Yanında durup ona ters ters bakarak devam ettim. "Bir dahaki sefere Şubat'tan bahsetmemem gerektiğini bileceğim. Aslına bakarsan, ona çok değer verdiğin için, onu düşünmek seni boktan bir ruh haline sokuyor."

Ham yataktan kalktı ve benimle karşı karşıya gelerek benimle çelişti. "Boktan bir ruh halindeyim çünkü sen bu saçmalığı yapıyorsun."

"Tamam o zaman, ben gittiğimde ruh halin çok daha iyi olacak," dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

Üç adım uzaktayken dirseğime sıkıca sarılmış bir el tarafından durduruldu.

Ham'e baktım.

"Nereye gidiyorsun lan?" diye sordu.

"Yatağıma," diye cevap verdim.

"Zara, az önce yatağından yuvarlandın," dedi bana.

"Ham, az önce yatağından yuvarlandım."

Kaşları havaya kalktı ve bu da korkutucu bir bakıştı.

"Tanrım, cidden mi?" diye sordu.

"Bırak beni," dedim.

"Bebeğim, yatağa

gir." "Bırak beni."

"Yatağa gir lan," diye ısırdı.

"Bırak lan beni," diye tersledim. Ona itaat etme şansı vermeden, kolumu onun elinden kurtardım ve kapıdan dışarı fırladım.

Eski yatak odama girdiğimde kapıyı kapattım.

Sonra ona bakıp durdum, nefes nefese bekledim.

Açılmadı.

Ham'in koridordan geldiğini duymadım. Kapıyı çaldığını duymadım.

Hiçbir şey bulamadım.

Öyle olsun.

Kendi yatağıma girdim ve yorganın altına kıvrıldım. Beni önemsiyordu.

Şubat ayını da önemsemi. Bana verdiği tek şey buydu.

Sadece beni önemsemiğini.

Ama Şubat ayını da önemsiyordu.

Karanlıkta yatarken bunun yeterli olmadığını biliyordum. Bu arada, o gece de uyuyamadım.

On Beşinci Bölüm

O Ne Yaparsa O

Ertesi sabah, Ham bol bir eşofman, koşu ayakkabıları ve zaten iri olan göğsünü devasa gösteren dar bir Under Armour kazağıyla içeri girdiğinde mutfakta mısır gevreği kasemi duruluyordum, giyinmişim ve gitmeye hazırdım.

Bana kaşlarını çattı, bu da onun da benim gibi bunu atlatamadığını gösteriyordu ve kahveye yöneldi.

Tezgahın üzerinde duran çantama yöneldim.

Ham'in "Ben kaçıyorum" dediğini duyduğumda neredeyse elimi atacaktım. Dönüp duş aldıktan sonra işimizi hallederiz."

Çantamı kaptım, askısını omzuma attım ve ona bakmadan geri döndüm, "Üzgünüm, bunu yapmayacağız, şu anda çıkıyorum ve geri dönmeyeceğim. Seninle işte görüşürüz. Yarın konuşuruz."

"Geri dönmeyecek misin?" diye sordu sırtıma.

"İş bitene kadar olmaz," diye cevap verdim, saçlarımı kayışın altından çekerek. "O zaman uyuyacağım."

"Nereye gidiyorsun lan?"

"Senden uzağa," diye cevap verdim, kapıya doğru ilerleyerek. "Zara, gitmiyorsun. Ben kaçıyorum, sonra çalışacağız.

bu boktan şey."

Kapıya döndüm ve ona ters ters baktım. "Benimle ilgili öğrenmem gereken bir başka şey de kimsenin bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemeyeceği. On sekiz yaşındayken bu saçmalıktan kurtuldum ve asla

geri dönüyorum. O yüzden yarın, düşünmek için yalnız kaldığımda konuşuruz. Birlikte çalıştığımız ve birlikte yaşadığımız için buna pek fırsatım olmadı ve buna ihtiyacım var."

Elinde boş bir kupa vardı ve "Neyi iyice düşün?" diye sorarken gözleri bana dikilmişti.

"Bu." Bir elimi havaya kaldırdım. "Sen ve ben."

Kaşları daha da çatıldı. Aslında gece yarısı karanlıktı ve bir o kadar da korkutucuydu.

Ama bir elini tezgâhın üzerine koyarak, "Bebeğim, söyle bana. Tam olarak... düşünecek ne var?"

Kaşlarını çatması ne kadar korkutucuysa, şu anda üç kişinin hayatını etkileyebilecek yanlış kararlar verme ihtimali çok daha korkutucuydu.

Ben de açıkladım. "Görünüşe göre bir bağlılık istiyorsun. Bana bağlanmak ama aynı zamanda benim de sana bağlanmamı istiyorsun. Ve bunu başka bir kadına değer verdiğini bilerek yapmamı istiyorsun."

"Şubat ayı mutfağında benimle birlikte durmuyor," diyerek yanlış bir şey söylediğini belirtti.

"Evet, sana eski sevgilini sorduğumda, Ham, bana doğrudan cevap verdin," diye karşılık verdim, kalbim hızlanmaya, başım ağrımaya başlamıştı, bunu şimdi yapmak istemiyordum ama yine de kendimi kaptırmıştım, bu da beni mutlu etmiyordu. "Bu konuda hiçbir endişem yok. Bu sensin. Sorun şu ki, ondan sonra bana hiçbir şey vermedin. Akli başında hiçbir kadın, özellikle de geçmişimiz ortadayken, benden başka erkeklerle de birlikte olduğunu biliyorken, yıldızını belki de başka biriyle birlikte olan bir adama bağlamaz."

Sözlerim üzerine kaşları anında zift gibi karardı ve öfkesinin şiddetinden mutfağın ışıklarının söndüğünü hayal ettim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesi de daha alçaktı, gürlüyordu ve yüz ifadesiyle birebir örtüşecek şekilde çok sinirliydi.

Ama bıkkınlık içinde ellerimi kaldırdım çünkü yine benimle çelişmedi. Bana güvence vermedi. Bana daha fazla kızmaktan başka bir şey yapmadı.

"Seninle dalga geçiyor gibi mi görünüyorum?" diye sordum, sonra göz göze geldik. "Bunun benim için zor olmadığını düşünüyor olamazsın, Ham."

"Hayır, kesinlikle haklısınız. Böyle düşünemem. Anlamadığım şey, bunu neden bu kadar zorlaştırdığın, Zara. Ve sadece söylüyorum, tüm bunları kendine yapıyorsun," diye karşılık verdi.

Adamım, oh adamım, şimdi sadece bıkkın değildim. Sinirlenmeye başlamıştım.

Bu yüzden, "Bu nasıl?" diye sordum.

"Şubat ayı sorun değil," diye karşılık verdi ama yine başka bir şey söylemedi.

"Doğru, ben hâlâ Greg'e aşığım. Bu senin için bir sorun mu?" Ben de iğrenç ve sahtekârca karşılık verdim.

"Tanrım, lanet olsun, şimdi de bir şeyler uyduruyorsun ve daha da kötüsü, öyle davranıyorsun ki kendimi liseye geri dönmüş gibi hissediyorum," diye ısırdı. "Büyümen gerek, Zara. Sorunlarımız varsa konuşarak çözeriz. Sırf bir darbe vurmak için çirkinleşemezsin."

Bunu söylediğine inanamadım. Ama söyledi ve söylediği için artık sinirlenmiyordum. Oradaydım.

Bu yüzden ellerimi kalçalarımın vurduğum, ona doğru eğildim ve bağırarak, "Tanrım, Ham! Ergenlik krizine girmeyeceğim. Hem benimle bir hayat kurmak istediğini söylüyorsun hem de başka bir kadını önemsiyorsun."

"Pek çok insana değer veriyorum bebeğim, ama hiçbirini sikmiyorum," diye kestirip attı.

"Evet, bana aptal diyebilirsiniz, hayatımın nasıl olduğunu görünce, bir gün, onlarca yıl içinde bir gün, istediğimi elde edeceğime dair umudum var, ama hayatıma hayatımın aşkıyla başladığımda, erkeğimin başka bir kadını önemseyip beni önemsememesini umuyordum."

"Tanrım, arada bir fark var," diye yanıtladı. "Peki bu ne olabilir?" Ben zorladım.

"İpucu ver, Zara, tam önünde duruyorum. Buradayım. Ve dediğim gibi, seni beceriyorum." Ve "sen" derken

parmağını bana doğru soktu.

Kalbim hızla çarpıyor, tüylerim diken diken oluyordu, "Söyle bakalım Ham, Şubat Owens Indiana'da bir yerde hamile olmasaydı, lisedeki erkek arkadaşıyla yeniden bir araya gelseydi, burada benimle dikiliyor olur muydun?" diye karşılık verdim.

Anında kendisinde meydana gelen değişimden bir şey onu etkiledi. Görünüşe göre derin bir şeydi ve bu kesinlikle hayra alamet değildi.

Hiç de değil.

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadı.

"Neden böyle düşündüğünü açıkla," diye karşılık verdim. "Çünkü benim durduğum yerde ne kadar ciddi olduğumu görüyorum. Ayrıca lanet soruma cevap vermediğini de duyuyorum."

"Lanet olsun, hâlâ kendi lanet kışına o kadar gömülmüşsün ki zerre kadar dikkat etmiyorsun," diye bağırdı.

"Bunu da açıkla, Ham, o kadar çok dikkat ettiğimi görüyorum ki, kafam patlamak üzere."

"Daha fazla ödemenizi öneririm," diye alaycı bir şekilde tavsiyede bulundu. "Aslında ben de tam aynı şeyi Sen," diye karşılık verdim.

"Zara, o kadar senin alanındaydım ki, senin işindeydim, senin hayatındaydım, senin arkamı kolluyordum ve senin işlerini hallediyordum, tüm bunlar tarafından tüketilmiştim, sanki aylardır sadece kendim için nefes almadığımı hissediyorum."

"O zaman bugün senin şanslı günün, Ham. Rahat nefes al çünkü lanet olası işten kurtuldun," diye çıktım ona, ses tonum buz gibi soğuktu ama boğazım daralırken bile damarlarımdaki kan kaynıyordu.

Ona daha fazlasını söyleme şansı vermedim. Kavga ettiğimizde bunu adil yapmadık ve öldürmeye gittik ve daha fazlasını kaldıracak enerjim yoktu.

Ve Ham'in konunun etrafında dans ediş şeklinden de anlaşılacağı üzere, onun bana aşık olmadığını anlayacak enerjim kesinlikle yoktu. February Owens'a da aşık olmayabilirdi. Ama bunu açıkça söyleyecek, benim hakkımda ne hissettiğini paylaşacak kadar dürüsttü ve bunu yapmadı.

Yani değildi.

Ve ben bununla başa
çıkamazdım. O zaman olmaz.
Çok yorgundum.

Daha sonra bununla başa çıkacak ve hayatımda
çözdüğüm her şey gibi bunu da çözecektim. Aldığım her
darbede yaptığım gibi bunu da atlatmanın bir yolunu
bulacaktım. Ve hayatıma devam ederdim.

Döndüm ve ön kapıya doğru yürüdüm, kapıyı çekerek
açtım ve kapıda duran, elini zile doğru kaldırmış bir kadın
görünce durdum. Şaşkınlıkla sarsıldı, kaskatı kesildi ve bana
baktı.

Ben de ona baktım.

Güzeldi, çok güzeldi ama öyle bir güzelliği vardı ki, sanki
bir zamanlar güzelmiş gibi görünüyordu. Aslında, çılgın bir
güzelliği vardı. Ama çok olmasa da benden daha yaşlıydı ve
yıllar ona pek de nazik davranmamıştı. Yüzünde öyle bir
hüzün vardı ki, onu ilk kez gördüğümde bile bunu anlamak
çok kolaydı. Ve bu hüzün o kadar büyüktü ki, bir zamanlar
sahip olduğu güzelliği silip süpürmüş, onu bir zamanlar
görkemli olanın daha sönük bir görüntüsü haline getirmişti.

O da sarışındı, saçları uzun, gür ve bakımlıydı. Ela gözleri
vardı. Makyajı üzüntüsünü gizlemek için özenle yapılmıştı
ama başarısız olmuştu. İyi giyinmişti, boyu benden uzundu
ve giydiği yüksek topuklu botlar onu daha da uzun
gösteriyordu. Ve çok zayıftı. Fazla zayıftı, çünkü göğüsleri
ya sahteydi ya da gereğinden fazla diyet yapmıştı, bu da
onu ağır ve doğal olmayan bir şekle sokuyordu.

"Ben, uh... Tanrım, um... Özür dilerim. Graham
Reece'in burada yaşadığını sanıyordum," dedi.

"Rachel?"

Ham'in kuşkulu ve hoşnutsuz hırıltısını duyunca
katılaştım.

Rachel bu muydu? Sinsi bebek düşürücü, eski karısı
Rachel mi?

Ben şaşkınlıkla (ve belki biraz da iğrenerek) bakarken,
gözleri beni aştı.

Yüzü öyle bir değışti ki tüylerim diken diken oldu ve "Reece?" dedi.

"Ne oluyor lan?" diye sordu daha yakından ve sıcaklığının sırtıma vurduğunu hissettim.

"Ben... şey." Gözleri Ham'den bana ve tekrar Ham'e kaydı. "Bunun bir sürpriz olduğunu biliyorum-"

Ham onun sözünü kesti. "Evet, yirmi yıldır yüzünü görmediğim ve sesini duymadığım halde birdenbire kapımda belirmen büyük bir sürpriz oldu."

Adam kesinlikle misafirperver davranmıyordu ve o da bunu özlemedi, özleyemezdi de. Aslında, yüzünün buruştuğunu zar zor gizledi ama yine de bunu atlatmayı başardı.

"Seni haberlerde gördüm," dedi ona.

"Bir milyon Amerikalı da öyle," diye karşılık verdi.

"Ve ben... birkaç gün önce bir adam bana gelip seni sordu," diye devam etti ve vücudum gerilirken Ham'ın sırtımda gerildiğini hissettim.

Babamın dedektifi.

"Bilmen gerektiğini düşündüm. Endişelendim ve"- başını salladı-"bilmen gerektiğini düşündüm."

"Beni nasıl buldun?" Ham, Nebraska'da büyüdüğü ve bunu söylemediği için çok yerinde bir soru olduğunu düşündüğüm bir soru sordu, ama genç yaşta evlendikleri için tahminimce o da oradaydı.

"Benim var, şey"-duraksadı-"kocamın bir arkadaşı var. Kendisi bir polis memuru. O... Bunu rahatsız edici bulursanız özür dilerim ama benim için sizi araştırdı."

"Ve telefon numaramı bulamadı mı?" Ham kırptı ve biraz komik olmaya çalışıyordu ama eğlenceli olmaktan çok uzaktı.

Gözleri önce bana, sonra tekrar Ham'e kaydı ve sessizce şöyle dedi: "Bir seri katil tarafından yaralandın Reece. Belli ki seni üzdüm ama ondan sonra... o adam ziyaret ettikten sonra iyi olup olmadığını görmek istedim. Duymak değil. Görmek." Gözleri sonunda bana geldi ve fısıldadı, "Özür dilerim. Bu-"

Ham tekrar sözünü kesti, "Bu adama ne söyledin?"

Bakışları tekrar ona döndü. "Pardon?"

"Arayan özel dedektife ne söyledin?" Ham açıklığa kavuşturdu. "Şey... gerçeği," dedi ona.

"Senin gerçeğin ve benim gerçeğim var Rachel ve eskiden bu ikisi birbirine uymazdı," diye karşılık verdi Ham.

Ham'in gözlerini tuttu ve yumuşak bir sesle, "Bunu dışarıda yapamaz mıyım?" diye sordu.

Ham hareket etmeden önce bir saniye tereddüt etti. Bir kolunu omuzlarına dolayarak beni kendi tarafına çekti ve üç adım geri gitti.

Fazla değildi ve fazla olması da amaçlanmamıştı. Daireye girip kapıyı kapatmasına yetecek kadar yer vardı. Ona verdiği tek şey buydu.

Çeşitli nedenlerden dolayı orada olmak istemiyordum. Ama Ham beni onun yanına o kadar sıkı kenetlemişti ki kıpırdayamıyordum ve bunun ona ne ifade edebileceğini düşünerek kıpırdamak istemiyordum.

Ama aynı zamanda, biri beni öldürdü, çünkü Ham belli ki beni olduğum yerde istiyordu ve onu sevdiğim için hareket edemiyordum.

"Şu anda koridorda değilsin, kadın. Özel dedektife ne söyledin?" diye sordu.

Omuzlarını dikleştirdi, beni görmezden geldi ve "Dediğim gibi, ona gerçeği söyledim" dedi.

"Rach-" diye başladı Ham ama o konuşmaya devam etti.

"Senin iyi bir adam, iyi bir koca olduğunu söyledim.

Gençtik ama yine de bana iyi bir ev verdin ve bunun nedeni çok çalışmandı. Ona bir aile istediğini söyledim. Bunun için hazırdın. Buna hazırdın ve mükemmel bir baba olabilirdin. Ama ben çok gençtim, yapmadım... yapmadım..."

Muhtemelen Ham'den yayılan aşırı düşmanlığı fark etmemek zor olduğu ve hepsi kendisine yönelik olduğu için bocaladı, sonra toparlandı. "Ne istediğimi bilmiyordum. Her şeyi berbat ettim, evliliğimiz kötüye gitti, sen onu kurtarmak için çalıştın ama ben çok gençtim ve ben... ben... her şeyi berbat ettim." Derin bir nefes aldı ve sözlerini bitirdi. "Ben de ona böyle söyledim, Reece."

Ham'in vücudunun gevşediğini ve gevşediğinde gerginliğimin bir kısmının akıp gittiğini hissettim.

Ham cevap vermeyince devam etti.

"Açıkçası ona hiçbir şey söylemek istemedim ama o kararlıydı. Ben de ona bunun neyle ilgili olduğunu sordum. Açık konuşmadı ama genç bir çocuğun velayetinin söz konusu olduğunu söyledi."

Sonunda gözleri bana kaydı, sonra ilk kez dairenin içinde dolaştı, belki bir çocuğun bizimle yaşadığına dair ipuçları arıyordu, belki de sadece merak ediyordu.

Ham'e dönmeden önce bunu hızlıca yaptı.

"Senin oğlun olmadığını iddia etti," dedi ona.

"Değil," diye onayladı Ham.

Başını salladı, merakını gizlemeyi başaramayarak hızla bana baktı, sonra tekrar Ham'e döndü ve sessizce, "Yine de, her kimse, ona senin nasıl bir adam olduğunu söyledim ve çocuk için doğru olanı yapacağını ve seni uzak tutmaya çalışıyorsa benden yardım bulamayacağını bilmesini sağladım," dedi.

"Yani teşekkür etmem mi gerekiyor?" Ham alaycı bir tavırla sordu ve ben de o zaman araya girmeye karar verdim.

"Rachel, ben Zara," dedim gecikmiş bir ifadeyle, kendimi garip hissediyordum ama yine de henüz görgü kurallarına dikkat etme fırsatı bulamamıştım ve Ham'in de onunkilere dikkat etmeye hiç niyeti yoktu.

Araya girdiğimde, Ham'in kolu bana daha sıkı sarıldı. Bir uyarıydı ama görmezden geldim.

"Bütün bunlar benim yeğenimle ilgili," diye paylaştım.

"Onun sağlıklı bir ortamda yetiştiğinden emin değilim ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim."

Rachel başını salladı.

Devam ettim. "Onun güvende olması benim için çok önemli, bu yüzden Ham konusunda dürüst olmanı takdir ediyorum."

"Ham?" diye sordu.

"Reece," diye açıkladım.

Tekrar başını salladı, gözleri Ham'a kaydı ve o zaman ikimiz de Ham'ın bu işi bitirdiğini anladık

Beklenmedik bir ziyarette ve bu konuda bir şeyler yapacaktı.

"Madem ki bu kadar zahmete girip iyilikseverlik, yapacak işlerimiz var" dedi. "Size bir fincan kahve ikram ederdim ama sanırım bunu neden yapmayacağımı anladınız."

"Artık Fort Collins'te yaşıyorum Reece," diye paylaştı.

"Tebrikler," diye yanıtladı Ham.

"Ham," diye fısıldadım, ona doğru kıvrıldım ve başımı kaldırıp ona baktım.

Kirli çenesi sertti ve orada bir kas tıkırdıyordu.

Çenesinde zıplayan kaslara baktım.

Yirmi yıl boyunca onu bu tür duygulara sürükleyecek güce sahipti.

Yirmi yıl.

Bu, onu da unutamadığı anlamına geliyordu. Yirmi yıl uzun bir süreydi. Evet, ona çok ama çok kötü bir şekilde yanlış yapmıştı.

Ama hayatına devam etmemişti. Onu kırdıktan yıllar sonra, omzuna bir balta saplandıktan sonra düşünmüş ve hayatına devam etmeye karar vermiş olabilir.

Ama yoluna devam etmemişti.

Aramızda zaten iyi olmayan bir durumda daha da iyi olmadı.

"Kapının önünde durduğunuza ve nasıl kullanılacağını bildiğinize göre, bunu yapmanızı öneririm," diye davet etti Ham.

Daha da üzgün görüldüğünü görmek için ona baktım, solgundu ve bu onun için zaten zordu ama Ham bunu sonsuz derecede zorlaştırıyordu.

Tekrar başını sallamakta ve kapıya doğru adım atmakta gecikmedi.

Çaba sarf ederek Ham'den kurtuldum ve onu takip ettim. O kapıdan geçtikten sonra elimi kapıya koydum ve adını söyledim.

Dikkatle geri dönmeden önce tereddüt etti.

"Geçmişinizi biliyorum," dedim ona sessizce. "Ve umarım Ham'in ziyaretinize verdiği tepkiyi anlıyorsunuzdur. Ama sana teşekkür ederim.

Araştırmacıya karşı dürüst olmak. Sonuçta bu Zander'e yardımcı olacak ve önemli olan da bu."

"Elbette," diye mırıldandı.

"Bunca yolu geldiğiniz için teşekkür ederim."

Başını salladı, teme baktı, sonra döndü ve uzaklaştı.

Kapıyı kapattım ve oturma odasını boş buldum, bu yüzden mutfağa geçtim.

Ham seyahat kupasına kahve dolduruyordu.

Kapı aralığındaki varlığımı hissetmiş olmalı ki, "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum" dedi. Kupanın kapağını kapattı ve bana döndü. "şimdi koşuya ıkıyorum. Döndüğümde buradasın, buradasın. Değilsen, değilsin. Sen bilirsin."

Sonra bana doğru sinsice yaklaştı ve yolumdan çekilmem ya da devrilmem gerekiyordu.

Ama onu takip ettim ve aptalca bir şekilde "Seyahat kupası kahveyle mi koşuyorsun?" diye sordum.

Ham'in cevabı önce yürümek sonra da n kapıyı çarpmak oldu.

Uzun zamandır ilk kez hem yalnızlık hem de sessizlik yaşadığımda, aniden yorgunluk beni ele geçirdi.

Alışveriş yapmayı düşünemiyordum. Benimle ğle yemeği yiyebilecek bir arkadaş bulmayı düşünemiyordum ama daha da önemlisi, bu konuyu kimseyle konuşmak istemiyordum. Kimsenin bilmesini istemiyordum. Ve bunu yüksek sesle söylemeye yüzüm yoktu. Carnal'a gidip kütüphaneye gitmeyi, Gnaw Bone tarihi üzerine çalışmayı ve böylece Zander'a doğduğu kasaba hakkında her şeyi ğretebileceğimi düşünemiyordum.

Yaptığımdan başka bir şey yapmayı düşünemiyordum.

Eski odama yürüdüm, kapıyı kapattım, çantamı yere bıraktım, kıyafetlerimi çıkardım, geceliğimi giydim ve yatağa girdim.

Zihnim bomboş, tenim soğuk, kalbim acıyarak uzun süre yastığa baktım.

Ama Ham daha koşudan eve gelmemişti ki gözlerim kapandı ve uykuya daldım.

* * *

Saçlarımın boynumdan kaydığını hissettim ve Ham'in yumuşak sesinin "Bebeğim, uyan" dediğini duydum.

Gözlerim dalgalandı, sonra açık kaldı. Başımı yastığa koydum ve yukarı baktığımda Ham'in yatağın kenarında oturduğunu gördüm. Sırtım ona dönük bir şekilde kıvrılmıştı. Üzerime eğilmişti, eli karnımın yanındaki şilteleydi.

"Altı saattir uyuyorsun," dedi bana. "Şimdi bir seçeneğin var. Ya duş alırsın ve işe gideriz ya da Christie senin vardiyayı alır ve sen de dinlenmeye devam edersin."

"Çalışırım," diye mırıldandım, yorganın altından sıyrıldım ve etrafından dolaşıp yataktan çıkarken bedeninden kaçtım.

Sonra odadan çıkıp koridorda ilerlerken onu görmezden geldim.

Yarı uykulu haldeyken bile onun odasında hazırlanmaya karar verdim. Eşyalarımı taşıyacak enerjim yoktu ve buna olumsuz bir tepki verirse Ham ile uğraşacak enerjim de yoktu.

Kıyafetlerimi topladım ve onun banyosuna girdim.

Uzun süre duş almıyor olabilirdim ama işteki bir vardiyadan önce daha da fazla hazırlanırdım. Bahşışlerin Bok gibi görünürsen olumsuz etkilenirsin.

Ama neyse ki bir yandan süslenirken bir yandan da zihnimi boşaltabiliyordum. Eğer aklım Ham, Şubat Owens ya da Rachel'a giderse, zihnimde bir dur işareti beliriyor ve onu kapatıyordum.

Bunun için de enerjim yoktu.

Giyinip kuşandığımda, vardiyama zamanında başlayabilmek için bara ancak yetişebildik ama Ham tek kelime etmedi.

The Dog'a sessizlik içinde gittik, benim payıma düşen ağırlık, Ham'inki düşündürücü görünüyordu.

Oraya vardığımızda konuştu. Çantamı ve ceketimi ofise bırakmıştı ve o da bunu "Bu gece evin önü senin bebeğim" demek için yaptı.

Sadece başımı salladım ve işe koyuldum.

Vardiya boyunca ondan kaçmadım. İçki satmak ve bahşiş kazanmak için müşterilere açmak için çaba harcadım ama bara yaklaştığımda kapattım.

Öte yandan Ham, sakın Ham'e geri dönmüştü. Bana doğru eğiliyor, komiklik yapıyordu (bir sırıtış bile kazanamasa da, bir robot gibiydim, müşterilerle açık, Ham ile kapalıydım), ama bu onu etkilemiş gibi görünmüyordu, yine de işini dikkatli, hatta temkinli yapıyordu.

Mesele şu ki, çekici ve flörtöz olabiliyordu. Bu konuda çok iyiydi ve şimdi de bir istisna değildi, ama hayatımda ilk kez, karşılık veremeyecek kadar kalbim kırılmıştı.

Ne istediğinden emin değildim.

Emin olduğum bir şey varsa, o da bana mosmor olana kadar düşünüp taşındığını, bazı kararlar aldığını söyleyebileceğiydi ama ne istediğini bile bildiğini sanmıyordum. Kadınlar konusunda tamamen kafayı yemişti ve benim de bunun neresinde olduğuma karar vermem gerekiyordu.

Ham'i olduğu gibi, her şeyiyle iyi olarak, ama beni sevmediğini, belki de Rachel'in ona yaşattıklarından sonra kimseyi sevemeyeceğini bilerek kabul edip, bunun sadece benim için değil, onun için de yeterli olmasını mı umacaktım? Eski yöntemlerine geri dönmeyecek, tutunamayacağını anlayacak, bağlarını koparıp yoluna devam etmeyecek kadar mı? Bu arada Zander'ı kazanabilir ve hatta belki de kendi ailemizi kurabilir miydik?

Yoksa daha iyisini hak ettiğime mi karar verdim? Belki de dışarıda benim için her şeye sahip olduğum bir yer vardı, Ham'in verdiği tüm iyi şeyler ve bunları sağlam tutacak sevgi. Onu asla bulamayacağımı bile bile bu kararı verdim.

Hiçbir karara varmamıştım ve vardiya sonunda daha az yorgun değildim.

Hatta o kadar yorgundum ki, Ham Köpek'i kapattıktan sonra yapması gereken tüm işleri yaparken başımı ofisteki kanepenin arkasına yaslamış, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde uyuyakalmışım.

Bu, beni kollarına aldığı anda uyandığım anlamına geliyordu.

"Yürüeyebilirim," diye mırıldandım.

"Dışarıdasın. Dışarıda kal," dedi bana.

"Ham, lütfen beni yere bırak," diye talep ettim ama sesim kısıktı.

Beni ayağa kaldırmadan önce tereddüt etti ama beni sabit tutmak için bir elini üzerimde tuttu. Sabit durdum, uzandım, çantamı aldım ve Ham'i dışarı kadar takip ettim. Ofisini kilitlemesini ve barın arka kapısını kilitlemesini bekledim.

Yine sessizlik içinde eve döndük.

Daireye çıktığımızda, bir gece önce yaptığım şeyi tekrarladım, doğrudan banyoya gittim, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, geceliğimi giydim. Ama sonunda tüm giysilerimi topladım ve Ham'in yanından geçip banyodan çıktığımda onun yatağına gitmedim.

Benimkine gittim.

Kapıyı kapattım, kıyafetlerimi yere attım ve ışığı bile açmadan yorganın arasına girdim.

On dakikadır oradaydım ve o kadar yorgundum ki yorganın aşağı kaydığını hissetmeden önce neredeyse uyuyacaktım ve tekrar Ham'in kollarındaydım.

"Ham, gerçekten yorgunum," diye itiraz ettim, ellerimi göğsüne koydum ve ne demek istediğimi vurgulamak için onu güçsüzce ittim.

"Biliyorum, kurabiyem ve bu iyi bir şey, söyleyecek bir şeyim var, dinleyeceksin, ama ağzını açacak enerjin yok," diye cevap verdi.

İkınmayı bıraktım ve teslim oldum.

Bu işi hallettikten sonra uyuyabilirdim ve yarın, umarım tam bir gece uykusuyla, bazı kararlar verebilirdim.

Onları taşıyacak güce sahip olup olmadığım konusunda jüri kararını vermemiştir.

Oraya vardığımızda Ham'in odası karanlıktı ve bizi yatağına yatırdığında ışığı açmadı, önden öne,

Beni kendine yaklaştırıyor ve uzun, ağır bacaklarını benimkilere doluyordu.

Gözlerimi kapattım ve çenemi eğdim, alnım hafifçe köprücük kemiğine çarptı.

Bu, sadece bunu hissetmek, bunun ne kadar iyi olduğu, beni sevmese bile Ham'i geldiği gibi alabileceğime inanmamı sağlayabilirdi.

"Şubat," dedi ve vücudum gerildi.

Birdenbire dünyadaki tüm enerjiye sahip oldum ve uzaklaşmaya başladım.

Ama Ham'in kolları sıkılaştı, bacakları benimkilere dolandı ve sessizce, "Sakin ol, kurabiyem ve lütfen, Tanrım, dinle," dedi.

Ses tonundaki bir şey, yoğunluğu beni hareketsiz bıraktı.

Ham bunu hissetti. Kolları gevşedi ama bir eli sırtımı okşamaya başladı ve bu da beni Ham boşalırken onu alabileceğime inandırabilirdi.

"O zamanlar seninle bu konu hakkında konuşmadım, çünkü o zamanki halimizle bu tür şeylere girmeye gerek yoktu. Ama Feb'le de eskiden seninle olduğum gibiydim," diye paylaştı.

Gözlerimi tekrar kapattım ve alnımı tekrar köprücük kemiğine yasladım.

Ham sırtımı okşamaya devam etti.

"Feb farklı, bebeğim. O senin gibi değil. Başlangıçta bile, seni bana verdin ve ben yokken bile her şeyin bendeydi. Bunu biliyordum. Adil olmadığını biliyordum. Ama istedim, benim için önemliydi, bu yüzden sakladım. Feb kendini bana hiç vermedi. O zamanlar benden istediğin gibi bir adam olmak içimde yoktu. Feb'in içinde de benim için o kadın olmak yoktu."

"Ama bunu sen istedin," dedim, kalbim kırılmıştı, zihnim beni yatağına taşırken daha fazla mücadele etmem gerektiğini düşünüyordu.

Eli omurgamdan yukarı kaydı ve ensemin etrafında kıvrıldı. "Hayır," dedi kesin bir dille. "Kendime senden istediğimi söylediğim şeyi ondan da istedim. Ve bunu ondan aldım."

Hiçbir şey söylemedim.

"Lowe'un insanları doğradiğı olayda federaller benimle temasa geömek zorunda kaldı öünkü ben hedeftim. Onu aradım, adamı cevap verdi. Sana yalan söylemeyeceğim. Bu acıttı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama hareketsiz ve sessiz kaldım. "O iyi bir kadın," diye fısıldadı, parmakları Boynu gerildi, koluyla beni sararak sıktı. "Sana yalan söyleyemem bebeğim, öünkü bu doğru. Keşke yapabilseydim. Keşke bunu kolaylaştırabilseydim. Ama lanet olası hayatımın çoğunu mahvettim, düzelttiğimde bunu doğru yapmalıyım."

Bu pek mantıklı gelmedi. Ben sormadan Ham devam etti.

"Onunla güzel zamanlarımız oldu ve onun bu halinin hiç bitmeyeceğinden şüpheleniyordum. Bir yuva kuracağını hiç düşünmemiştim. Yine de sahip olduğu tek kişi bendim ve o iyi görünümlü bir kadındı, bu yüzden başka biriyle takılabileceği ama yuva kuramayacağı bir zaman olacağından şüpheleniyordum. Feb'le bu güvene sahip olduğumu ve bunu asla kaybetmeyeceğimi sanıyordum. Kaybettiğimde, bu beni çok etkiledi ve bu Lowe beni yakalamadan önceydi."

Durakladı ama ben bir şey söylemedim, o da devam etti.

"O konuşma bittiğinde, asla unutmayacağım, söylediği son şey, 'Sen başka birini bul, onun gidişini izleme' oldu. Tek düşünebildiğim, kaç kez beni çekip gitmeye zorladığımdı. "

Şubat ayı için hâlâ bir meşale taşıdığını düşündüğümde, duymayı beklediğim şey bu değildi.

O kadar çok değil, gözlerim açıldı.

"Ve sonra daha da kötüleşti. Seni bir kez izlediğimi düşündüm, sen de Feb'le aynı şeyi yaptığında, eninde sonunda yapacağını bildiğim bir şeyi, bulmayı hak ettiğin bir şeye, seni mutlu edecek bir adama doğru yürüdüğünü. Ve orada durup senin gidişini nasıl izlediğimi ve senden uzaklaşmanın ne kadar kolay olduğunu düşündüğümü, öünkü bunu her zaman geri döneceğimi bilerek yaptığımı ve bunu yapmanı izlemenin beni ne kadar öldürdüğünü, öünkü o zamanlar sana bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğümü."

Aman Tanrım.

"Ham-"

"February Owens iyi bir kadın. Bana karşı iyiydi. Ben de ona karşı iyiydim. Ve ona değer veriyorum. Ama asla benim olmayacaktı ve onu kaybetmek berbat bir şeydi, ama düşününce, onunla tanıştığım andan beri bunu biliyordum. İşte bu yüzden onunla ilişkiye başladım. Ama kurabiyem, seninle tanıştığım andan itibaren benimdin. Bu benim için önemliydi. Hayatımda sana sahip olman gereken şeyi verebileceğim bir yere gelene kadar elimden geldiğince onunla ilgilendim ve şansına sen de bunu verebileceğim bir yerdeydin. İşte anlamamız gereken büyük fark bu."

Tekrar araya girmeye çalıştım.

"Sevgilim -" İşe yaramadı.

"Ve onu düşünmekten hoşlanmıyorum çünkü dediğim gibi, onu kaybetmek berbat bir şey. Onun erkeği beni kontrol etmek isteyecek türden bir adam değil. Ama sana söylemeliyim, daha fazlası var. Ve daha fazlası, sadece bir adam aklını yitirdiği ve onun adına cinayet işlediği için berbat bir şekilde. Değer verdiği insanları kaybetti ve bu öyle sessiz sedasız bir şekilde olmadı.

Birinin vurulmasını izledi. Bir arkadaşının öldüğünü gördü. Tüm bunlarla yaşamak zorunda ve bunu gazetecilerin ve yazarların nefesini ensesinde hissederek, bu karmaşadan filmler yapılacağını ve belgesellerin televizyonda yayınlanacağını bilerek yapmak zorunda. Birini önemsiyorsanız, onun yanında olmak istersiniz ve bu benim onun yanında olmak istediğim bir zaman. Ama olamıyorum ve bebeğim, bu da canımı yakıyor."

"Bebeğim-" Tekrar
denedim. Ama Ham
devam etti.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum çünkü onu kaybettim ve benim için bir anlamı var. Ama bu seni üzüyor, işte böyle. Tüm bunlardan çıkarman gereken şey, Feb sen değilsin. O asla bir seçenek değildi. O asla senin şu an olduğun yerde olmazdı. Bana bunu veremezdi. Ve ben bunu hep biliyordum. Ayrıca sana ilk veda ettiğim andan itibaren, bunu yaptığım için özel bir ahmak olduğumu da biliyordum çünkü tanıdığım en iyi kadından uzaklaşıyordum. Ve yıllar geçti, Zara, ve sen hala o kadınsın.

Kadın. Artık asla uzaklaşmayacağım. Seni asla bırakmayacağım ve senin de beni bırakmana izin vermeyeceğim."

Sonunda konuşmayı kesti ama ben başlayamadım. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Bildiğim tek şey, onun tanıdığı en iyi kadın olmanın beni önemsemesinden çok daha iyi olduğuydu. Ve beni asla terk etmeyeceğine dair yemin etmesi de hiç fena değildi.

Ama hâlâ beni sevdiğini söylememişti.

Yine de ben Zara Cinders'tım ve dışarı çıkıp arkadaş edinecek yaşa gelene kadar hayatımda beni gerçekten, tamamen ve koşulsuz seven tek bir kişi vardı. Ve benim için defalarca dayak yemesine, sonunda bir keş aşamasından geçmesine, hiçbir şey ifade etmeyen boş ilişkilerden sonra boş ilişkilere girmesine ve sonunda esasen ölümünü izlememe neden olmasına rağmen, beni sevmekten asla vazgeçmedi.

Bu yüzden alabileceğimi almayı öğrenmeliydim. Ben bir şey söylemeyince, "Bu konuda benimle misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim ve onun uzun, sessiz bir iç çekiş yaptığını hissettim. Başka bir şey söylemedim. Ham de söylemedi.

O zaman yaptı.

"Kötü dövüşüyorsun, kurabiyem," dedi nazikçe.

"Evet, öyle. Kavgaya ettiğim şey önemli olduğunda," diye cevap verdim.

"Bunu anlıyorum," dedi. "Anlamadığım şey, Şubat hakkında bir konuşma başlatacak durumda olmamanızdı. Bu konuda konuşmak istediğim bir yerde olmadığımı anlamanız gerekiyordu ve yine de bunu yüzüme vurdunuz, ki bu hiç hoş değildi."

O haklıydı.

Ancak, o da yanılıyordu.

"Bu önemliydi," dedim ve eli çeneme geldi, karanlıkta gözlerimi yakalayabilmek için yukarı kaldırdı.

"Demek istediğim, gelecekte doğru zamanı bekle ve bana da aynısını ver. Tamam mı?"

Cidden, ben aynı şekilde davranmak istemediğimde onun nazik ve makul olmasından nefret ediyordum.

Ben de neden olmadığımı açıkladım.

"Ham, sen benim için doğru kişisin ve senin aynı şekilde hissetmediğini bilmek iyi hissettirmiyor."

"Ne?" diye sordu.

"Beni duydun," diye cevap verdim.

"Tanrım," diye mırıldandı, bana doğru yuvarlandı, böylece ağırlığının çoğunu ben aldım.

"Ham-"

"Cookie, sessiz ol," diye emretti, sesi tırtıklıydı ve bu tonda ne bekleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden, yorgun bile olsam, elimde kalan her şeyi yakınıma çektim ve destekledim. "Lütfen bebeğim, biliyorum çok fazla şey dönüyor ama biraz dikkatini ver."

"Öyleyim," diye bağırdım, çünkü kesinlikle öyleydim.

"Şunu dinle," dedi, sesi artık tırtıklı değildi ama aniden sertleşmişti. "O sürtük evimize girdi."

Yüzünün gölgesi benimkine yaklaştı, o kadar hızlı bir hareketti ki nefesimi tuttum.

"Evimiz," diye tekrarladı, sanki kiraladığımız yer kutsalmış gibi. "Ve o kadın sonunda doğru olanı yaptıysa da umurumda değil. Sevgilimle kavga ediyorduk, gergin bir durumdu, ikimiz için de iyi hissettirmiyordu, biraz stres atmak için kaçtı ve eski sevgilime kapıyı mı açtı?" Başını salladı. "Hayır. Sikeyim hayır. Bana değiştiğini göstermek için saatlerce araba kullanması umurumda değil, kefareti istiyor. Zara, bebeğim, lanet olası evimizin kapısını açıp böyle bir şeyle karşılaşmayacaksın. Asla. Elimden gelirse olmaz."

Yanılmışım. Rachel, Ham'i aşırı duygulara itecek güce sahip değildi.

Onu fena halde kızdıran şey, benim onunla uğraşmak zorunda kalmamdı.

Ama Ham'in işi bitmemişti.

"İki çocuğumu aldırıldığında bana güçten yoksun bırakılmanın nasıl bir his olduğunu gösterdi. Sonra da doğru olanı yapmak için aniden ortaya çıktı." Son iki kelimeyi son derece alaycı bir şekilde söyledi. "Ve bunu yaparken, olduğumdan daha büyük bir pislik gibi davranmadığım ya da fiziksel bir şey yapmadığım sürece seni bundan korumamı imkânsız hale getirerek gücümü tekrar elimden alıyor. Sadece

Seni korumak için yapabileceğim tek şey seni yakınımda tutmaktı ve bu hiç hoş değil. Hiçbir şekilde değil."

Haklıydım.

Onu kızdıran şey beni koruyamamasıydı. Ve kolunu bana ihtiyacı olduğu için dolamadı. Ona ihtiyacım olduğunu düşündüğü için yaptı.

Tamam, belki de biraz aptalca davranmıştım. Ham'in işi hâlâ bitmemiştir.

"Demek istediğim, ben kimse için böyle hissetmiyorum, Zara. Ben iyi bir adamım ve bir arkadaşımın arkasını kollarım ama kimse benden bu boku alamaz. Hiçbir zaman. Rachel'dan beri. Ne Feb'ten. Ne de başkasından. Ama sen. Şimdi, sonunda dikkatini vermen gerektiğini anladın mı?"

"Evet," diye fısıldadım çünkü nihayet öyleydim. Ham'in işi hâlâ bitmemiştir.

"O zaman buna çok dikkat et. Bir erkek söylediği şey değildir, bebeğim. O ne yapıyorsa odur."

Aslında söylemediği ama söylediği şeyi mi söylüyordu?

"Beni önemsiyorsun," dedim sessizce, teorimi test ediyordum. "Evet, Zara. Sana kök salacak kadar değer veriyorum.

Seninle birlikte. Yeğenin için seninle birlikte savaşacak kadar seni önemsiyorum. Seninle bebek yapacak kadar seni önemsiyorum."

Eli benimkini tuttu, yukarı çekti ve bir baltanın bıraktığı çirkin yara izinin pürüzsüz, büzülmüş derisinin etine zarar verdiği omzuna bastırdı.

"Peşinden bir adam gelse bunlardan bir tane daha alacak kadar sana değer veriyorum. Annem de babam da öldü. Kardeşim yok. Köklerim yok. Sahip olduğum tek şey, aylar önce uzun zamandır sahip olduğumu fark ettiğim tek şey, sonuna kadar gitmeye hazır olana kadar elimden geldiğince yakınımda tuttuğum şey ve o da sensin."

O bendim.

"Sanırım biraz kaltakça davrandım," diye ağızından kaçırdım.

"Sanırım öğrenmen gerekeni istiyorsun, vermeye hazır olduğumda vereceğim tatlım," diye yanıtladı Ham. "Ve ben hazır olana kadar

Verin, dikkat etmelisiniz ki zaten sahip olduğunuzu bilesiniz."

Bende zaten vardı.

Cotton'la konuşurken düşündüğüm gibi.

Ham beni sevdiğini hiç söylememişti.

Ama o bana göstermişti.

Bu beni sevdiği anlamına

geliyordu. Adamım, oh

adamım.

"Tamam, sanırım şimdi seni öpmem ve belki de kafamın kıcımda olmasını telafi etmek için sana oral seks yapmam gerekiyor," diye paylaştım.

Vücudu gevşedi, odadaki hava değişti ve alnını benimkine dayadı.

"Tatlı teklif," diye mırıldandı ve ses tonundaki sertlik kayboldu. Ses tonu şefkat doluydu. "Ama ben seninle yatma havasındayım. Ben yaptığımda nasıl oluyorsa sen de öyle oluyorsun, bunu değiştirebiliriz ve ben verirken sen de veriyorsun. Ama aynı anda hem ağzımı sana dayadığımda hem de sikimi emdiğinde dikkatin dağılıyor, bu yüzden ikimizden birinin odaklanmasının en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Ve onu geri aldım.

Tüm bunlar, kavga, kalp kırıklığı, Ham her zamanki gibi her şeyi ortaya koydu, bir aptal olduğumu anladım ve bunu yüzüme vurmadı ya da herhangi bir şekilde bana ödetmedi.

Şakaya geri döndü.

Ve bana oral seks yapmayı

teklif etti. "Seni sevdiğimi

biliyorsun."

Bunu söyledim ve sonra nefes alamadım çünkü aniden Ham'in tüm vücut ağırlığı bana baskı yapıyordu. Ama sadece bir anlığına bizi yuvarladı, onu sırt üstü yatırdı, ben de onun üstüne çıktım ve diğer koluyla nefesimi kesmeye devam ederken eliyle başımın arkasını kavrayarak yüzümü boynuna bastırdı.

Ve sonunda, dikkatimi verdim.

Ben de tek kelime etmedim. Söylemeden bana söylediği her şeyin içimden akıp gitmesine izin verdim.

Çok güzeldi.

Eli ve kolu gevşedi ve sesi yumuşak ama tırtıklıydı,
"Evet bebeğim. Biliyorum."

Başımı geriye eğdim ve çenesinin altını öptüm.

Ham geceliğimi kıcıma doğru yumruk yaparak mırıldandı,
"Çıkar şunu, kurabiyem. Yorgun olabilirsin ama yüzüme
oturamayacak kadar değil, ki şu anda yapacağın şey de bu."

Genellikle, yatakların üzerindeyken Ham bir emir
verdiğinde, çoğunlukla bana söyleneni yapardım çünkü
bundan çok şey çıkarırdım.

Bu sefer Ham'in planından saparak vites yükselttim ve ona
sıcak, ağır, ıslak bir tane bıraktım.

Ham bana izin verdi ve bunu tamamen katılarak
yaptı. Çok tatlıydı.

Çok sıcaktı.

Ben de buna dikkat ettim.

Sonra geceliğimi çıkarıp yüzüne oturabilmem için beni
bıraktı.

Ben de aynen öyle yaptım.

On Altıncı Bölüm

Gömün

Onu Reece

Dört gün sonra.

Bordo renkli bir Jeep Cherokee geçtiğinde Reece kasabadaki tahta kaldırımın yanındaki yolda koşuyordu. Fren lambalarının yandığını gördü ve yanına yaklaştığında bir kadının "Reece!" diye bağırdığını duydu.

Sola baktı ve açık yolcu camından Nina'nın sürücü koltuğunda olduğunu gördü.

Açık pencereye doğru koştu ve durdu. "Hey," diye selam verdi.

"Hey, koşunu bölmek istemem ama aslında seni az önce iki kez aradım. Mesaj bıraktım ama belli ki koşarken telefonunu yanına almıyorsun ve gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Gerçekten" Reece'in görmezden gelemeyeceği bir şekilde vurgulanmıştı, zaten görmezden gelmezdi de, çünkü Reece heyecanlı görünüyordu, gözleri Reece'in daha önce görmediği bir ateşle yanıyordu ve Reece normalde ateşli bir kadındı.

"Ofisinde terlememin sakıncası yok, seninle orada buluşuruz," dedi ona.

"Birazdan görüşürüz," diye yanıtladı parlak bir gülümsemeyle.

Adam cipten uzaklaştı. Kadın elini sallayarak uzaklaştı ve adam da onu takip etti, adımları sabitti ama daha hızlıydı.

İyi haberleri varmış gibi bir izlenim verdi.

Tanrım, lütfen bunu iyi haber yap.

Ofise girdiğinde terlemişti, nefes nefese kalmıştı ve o sırada resepsiyon görevlisi telefonu beşiğe yerleştiriyordu, başı hemen yukarı kalktı.

"Neens hemen içeri girmeni söylüyor, Reece," diye davet etti. "Az önce aradı. Arka taraftan geliyor. Onun ofisine gittiği saatte sen de ofisinde olmalısın."

Reece başıyla onayladı ve koridorda Nina'nın ofisine doğru ilerledi.

Adam parmak eklemlerini açık kapıya vurduğunda Nina hâlâ eşyalarını masasına bırakıyor ve şık paltosunu silkiyordu.

"İçeri gel," dedi, heyecanla ona el salladı ve ceketini sandalyesinin arkasına fırlattı. "Kapıyı kapatabilir misiniz?"

Kadın masanın etrafında dönüp yuvarlak kışını masanın önüne doğru kaydırırken içeri girip kapıyı kapattı.

"Tamam," diye söze başladı. "Sana kahve, su ve havlu ikram ederdim ama cidden, bu paylaşılmayacak kadar güzel ve hızlı. Bunları sonra getiririm."

Reece, nefesi hâlâ ağırlaşmış ve kalbi küt küt atarken, "Dökül bakalım," dedi.

Nina'nın Xavier Cinders'ın avukatının oyalamalarına sinirlenmesi dışında yeni bir haber almamışlardı. Bunun olacağını açıklamıştı. Nina çok hevesliydi ama onlar hevesli olmayacaktı. Ayrıca bunun bir gecede gerçekleşmeyecek bir süreç olduğunu da defalarca söylemişti.

Yine de bu durum Zara'yı yıpratıyordu. Cesur bir yüz ifadesi takınıyordu ama yakında bir şey olmazsa Reece bu maskenin çatlayacağından endişeleniyordu.

"Pekala, konu Papaz Williams'ın söyledikleri. Söylediklerinin ilginç olduğunu düşündüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?"

merak uyandırıcı mı?" diye sordu.

"Hatırlıyorum," diye onayladı Reece.

"Size bir şey söylemek istemedim çünkü ne söylediğini gerçekten anlamadım ve bahsetmeden önce anlamak istedim. Bütçemizin kısıtlı olduğunu biliyorum ama yine de müfettişimizle konuşmanın risk almaya değer olduğunu düşündüm. O iyi biri. Gerçekten iyi. Onu sık kullanmıyoruz, bunun için yeterli işimiz yok, ama o mükemmel. Bu yüzden onu bu iş için işe aldım, saatlerini sınırladım ve o da işi buldu. Az önce onunla erken bir öğle yemeği yedim ve bana her şeyi anlattı."

Nina konuşmayı kesti ve Reece'in sabrı tükenmeye başladı.

"Ve?" diye sordu.

Nina kocaman gülümsedi, bir sonraki sözlerini yalanlayan bir ifadeydi bu.

"Xenia'nın dokuz yıl boyunca bakımı bir servete mal oldu." Reece başını salladı. "Anlamıyorum, Nina."

Hareketli bir şekilde ona doğru eğildi. "Xavier onu dokuz yıl boyunca özel bir tesiste yaşam destek ünitesine bağlı tuttu. Bunun için tüpler ve makinelerden daha fazlası, personel zamanı ve başka pek çok şey gerekiyor. Bunu nasıl karşılayabildiğini hiç merak ettiniz mi?"

"Onu hiç düşünmemeye çalış," diye cevap verdi.

Bu doğru olsa da, adam bir ilçe ötedeki bir havacılık fabrikasında çalışıyordu. Sendikalı, mavi yakalı ama vasıflı bir işçiydi ve onlarca yıldır orada çalışıyordu, bu yüzden de iyi para kazanıyordu. Ama o kadar da büyük bir para değildi. Reece onu düşünmese de bu merak etmediği anlamına gelmiyordu.

Arkasına yaslanarak başını salladı. "Zander Cinders'ın yılda on dört bin dolara mal olan bir okula gittiğini de ekleyelim. Sonra Wilona Cinders'ın yarı zamanlı bir işte çalıştığı gerçeğini ekleyin. Ve bunu yapıyor ve görünüşe göre hala genç bir çocuğun yetiştirilmesini ve kocası bağlarını koparmış olmasına rağmen dört yatak odalı bir evin ipotekini finansal olarak idare edebiliyor. O evi çocuklarla doldurmak için almışlardı ve kadın çocuk veremeyince kocası

Onu boşadı, Alaska'ya taşındı ve ona bir miktar özsermayeye sahip oldukları ama hala on beş yıllık ipoteği olan bir ev bıraktı."

Davayla ilgili pek bir şey olmamıştı ama Nina'nın tüm bunları bilmesi, kadının ciddi şekilde meşgul olduğu anlamına geliyordu.

"Belki de benim için sözel aritmetik yapman gerekiyordur," diye önerdi kadın tekrar konuşmayı bıraktığında.

Nina bunu yapmak yerine, çok eğlenerek, "Zara hiç büyükbabası Val Cinders hakkında konuştu mu?" diye sordu.

"O ve kız kardeşi ergenlik çağındayken vefat etti. Onu yeterince severdi, ama bir Cinders olarak, sadece onun izin verdiği kadar," diye yanıtladı.

Başını salladı, gözleri daha da parlıyordu.

İyi şeylere geliyordu, şükürler olsun.

"Tamam," diye devam etti. "Şimdi, Cinders eski bir Gnaw Bone ailesi, yani eski demek istiyorum, Val Cinders'ın ölümünden önce Curtis Dodd'a büyük bir arazi sattığını biliyor muydunuz? Dodd'un geliştirdiği arazi. Ve bu anlaşma, Val Cinders'ın bu gelişmelerden elde edilen kârın bir yüzdesini almasını içeriyordu."

Reece başının sarsıldığını hissetti. "Ne?"

Birkaç yıl önce öldürülen Curtis Dodd kasabanın arazi zenginiydi. İlçenin her tarafını imara açmıştı. Kasabadan geçerken onun dağın tepesindeki devasa, gösterişli evini görmeden geçemezsiniz. Sadece bunu yapmak için inşa ettiği bir ev. Karısı onu öldürmek için komplo kurmaktan hapiste olduğu için artık kimsenin yaşamadığı bir ev.

Nina eğildi. "Milyonlardan bahsediyoruz."

"Ve bu seni mutlu ediyor çünkü..." diye sordu. "Beni mutlu ediyor çünkü Val Cinders öldüğünde Xenia ve

Zara Cinders reşit değildi. Bu da demek oluyordu ki Onlara bıraktığı para, para bıraktı derken hepsini bıraktı Reece"-Reece'in çerçevesi dondu ama o devam ederken bağırsakları sıkıştı-"onlar için güvende tutulması gerekiyordu. Ne zaman isterlerse o zaman alacaklardı.

otuz yaşına ulaşmıştı. Xenia hiçbir zaman o yaşa ulaşamadı ve bu nedenle parasının Zara'ya ya da alternatif olarak Zander'a gitmesi gerekiyordu. Ama geçen yıl başına gelenlerden sonra Zara'nın tek kuruş bile görmediğini tahmin ediyorum. Bu da demek oluyor ki Xavier parayı ondan çaldı, kız kardeşini onun isteklerine karşı hayatta tutmak için kullandı ve şimdi de kız kardeşinin Zara'dan çaldığı oğlunu büyütmesine yardım etmek için kullanıyor."

Reece tamamen hareketsiz durdu ve baktı. İşi bitmemişti.

"Val Cinders'ın bunu neden çocukları arasında paylaştırmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama paylaştırmadı. Yine söylentilere göre çocukları onu pek sevmezmiş ve o da bu iyiliğe karşılık vermiş. Ve dedektifim vasiyetin çok sağlam olduğunu bildirdi. O paranın hiçbirinin Xavier, Dahlia ve Wilona'ya gitmesini istememiş ve gitmeyeceğinden de emin olmuş. Görünüşe göre iyi bir adam değilmiş, karısına o paranın faizinden sadece bir maaş bağlatmış ama o öldüğünde bu da kesilmiş. Görünüşe göre o ailede kötü kan dolaşıyor."

Reece sessiz kaldı. Nina devam etti.

"Araştırmacım bunu ortaya çıkardı ve Xavier'in mali durumunu da inceledi. Saklamıyor bile. Tüm bu fonlar emanet olarak değil, yerel olarak tutuluyor ve neredeyse kızlara miras kaldığından beri onlara erişiyor. Yine de bu paranın neden hiç tröste yatırılmadığını henüz çözemedik. Bununla birlikte, bu hesaplarda hala çok büyük miktarda para var. Aslında, müfettişime göre, üç milyon dokuz yüz yetmiş beş bin, iki yüz iki dolar ve altmış yedi sent var."

Reece hiçbir şey söylemedi ve bir milim bile kıpırdamadı.

Nina devam etti ve ellerini önünde çırparken coşkuyla "Onları yakaladık!" dedi.

"Evini kaybetti," diye cevap verdi, sesi alçak ve tehlikeliydi.

Kızgın.

Nina'nın gülümsemesi soldu.

"İşini kaybetti," diye devam etti Reece. "Reece-"

"Boktan, güvensiz, stüdyo bir dairede yaşıyordu, kullanılmış mobilyaların üzerinde oturuyordu, boktan bir televizyonu vardı ve eşyalarını bir arada tutmak için neredeyse asgari ücretle çalışıyordu."

"|-"

"O biliyordu. Kasabadaki herkes biliyordu." "Muhtemelen biliyordu, ama-"

"O para onundu. O para kız kardeşinin parasıydı. Parayı serbest bırakmak için mahkemeye başvurabilir ve yeğenini büyütme için kullanabilirdi."

"Bu muhtemelen doğru. Ancak-"

Reece eğilip onun sözünü kesti ve "Gömün şu pisliği," diye gürledi.

Onun sözlerini ve ses tonunu kesinlikle okuyan Nina masadan fırladı ve yatıştırıcı bir el kaldırarak tekrar denedi. "Reece-"

Ama onun sözünü kesti.

"Parayı istiyorum. Çocuğu istiyorum. Zara otuz iki yaşında, neredeyse otuz üç. O paraya erişimi vardı, Zander'e bakabilirdi. İhtiyacı olduğunda o paraya sahipti, o zor dönemi atlatabilirdi ve o da bunu biliyordu. Kızının sallanmasına izin verdi." Arkasına yaslandı ve emretti, "Gömün onu. Onu hapse attırabilirsin, bunu yap. Onun sikilmesini istiyorum Nina. Lanet olsun istiyorum" -tekrar eğildi, şöhretinden kaynaklanayan öfkeyi zar zor kontrol ediyordu- "kan istiyorum."

"Tamam Reece," diye sessizce kabul etti ve elini bıraktı.

"Elindeki her şeyi ona fırlat, Nina," diye emretti.

"Bedeli ne olursa olsun umurumda değil. Sen... onu... yap... kanıyor."

Başını salladı ve onu dikkatle inceledi. Bunu uzun dakikalar boyunca yaptı.

Sonra Nina Maxwell gülümsedi.

* * *

O kadar kızgındı ki, Nina'dan ayrıldıktan sonra Reece bu pisliği temizlemek için fazladan iki mil koştu.

Ona dokunmadı.

Şimdi Zara'ya geri dönmek zorundaydı. Boktan ailesi hakkında daha fazla haber paylaşmalıydı. Onun dünyasını daha da sarsmalıydı.

Babasının aşırı bir pislik olduğunu zaten biliyordu. Bu aşırılıkların genişlemesine nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama eve gitmesi gerekiyordu. Normalden daha uzun süredir yoktu ve endişelenecekti.

Koşmaya devam edebilmeyi diledi.

Aylar önce ilk kez girdiği evin halini, o kanepeyi, o boktan sehpayı, o lanet televizyonu aklından çıkaramıyordu. Ve gözetleme deliği olmayan stüdyosu ve hiç çaba harcamadan patlattığı zinciri.

Kurabiyesi, bu şekilde yaşıyor. Kadını, güvensiz. Onun kızı, neredeyse kırılmış.

Hepsi babası bir pislik olduğu için.

Eğer Reece geri dönmeseydi, hâlâ orada olacaktı ve orada kalacaktı. Zander'ı öğrense bile, onun için savaşmak üzere Nina'ya asla yaklaşmazdı. Onun bir milyoner olduğunu asla bilmeyecekti.

Ama geri döndü ve her şey berbattı ama bunun için Dennis Lowe'a teşekkür etmeliydi. Bir baltalı katil onu uyandırdı, kendine çeki düzen vermesini sağladı.

Çılgıncaydı ama doğruydı.

Dennis Lowe can almıştı ama kendi canını

kurtarmıştı. Ve Reece bu saçmalığı

düşünmekten hiç hoşlanmıyordu.

Öfkesini kontrol etmeye çalışarak, apartmanlarının otoparkına vardığında, koşu hızını yavaşlattı ve aklını, parasını aldıklarında hazır olacağı gerçeğine zorladı. Bir daha asla bu konuda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Ayrıca sonunda babasını becermek ve yeğenini elde etmek için gerekli araçlara sahip oldular.

Ve son olarak, bu haberlerin en iyisi olmasa da fena da sayılmazdı, bir süre önce ev sahibiyle yaptığı konuşma meyvesini vermişti. Evi kiralayacak birini bulmadan onları kontrattan çıkarmak istememişti. Ama o sabah arayıp kiralayacak birini bulduğunu söylemişti.

Birimi kiraladılar. Ay sonunda ayrılmakta serbesttiler.

Yeni bir başlangıç. İyi bir mahallede güzel bir ev, bankada yüklü miktarda para, biri Zara'nın kız kardeşinin oğlunun yatacağı üç yatak odası.

Ve sonunda, boktan bir hayattan ve çok fazla sert darbe aldıktan sonra, kızı iyi olacaktı.

Bu düşünce üzerine Reece öfkesinin yatıştığını hissetti. "Bay Reece!"

Başını çevirdi ve gördüğü şey karşısında donakaldı. Wilona Cinders, Zara'nın teyzesi, hızla ona doğru yürüyordu.

Öfkesi anında geri geldi.

Ama kendini serbest bırakmak yerine, başını sallamaya zorladı.

"Avukatlarımız var. Kardeşinin de var. Onlarla konuşuruz," dedi ve arkasını dönüp evlerine çıkan merdivenlere doğru ilerledi.

"Bay Reece, lütfen, söyleyeceklerimi duymak isteyeceksiniz," diye seslendi.

Topuklarının asfalttaki sesini duyabiliyordu ama duraksamadı.

Ama o, "Bu son derece şüpheli" diye cevap verdi.

"Bay Reece!" Bu bir çılgıktı. "Xavier Zander'ı benden almakla tehdit ediyor!"

"Senin sorunun," diye karşılık verdi Reece, ilk dört merdiveni iki adımda çıkarak.

"Onu götürüyor çünkü ona annesi ve teyzesinden bahsettim," dedi hafifçe nefes nefese ve sözleri Reece'in durmasına neden oldu.

Döndü ve ona baktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı o anda. "İki dakikan var," diye ilan etti.

"Zara ile konuşmam gerek," dedi ve başını tekrar salladı.

"Önce benimle konuş. Sonra kadınıma ulaşip ulaşmayacağına ben karar veririm."

Omuzlarını dikleştirdi. "Onun Zander'la tanışmasını istiyorum."

Bu beklenmedik açıklama karşısında Reece kollarını göğsünde kavuşturmadan önce bir nefes çekti.

"Dinliyorum."

"Ben... Ben onun benden alınmasını istemiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Hayatının kesintiye uğramasını istemiyorum. O sadece dokuz yaşında. Tüm bunları anlayamaz. Anlamak zorunda da değil. Onu olanlardan korumaya çalışıyorum ama gittikçe zorlaşıyor. İyi notlar alıyor. Okulunu seviyor-"

"Zander'in o okulda kalıp kalmayacağına Zara karar verecek. Eğer bunu başarabilirsek, eminim kalacaktır." Reece ona parayı bildiğini ve Zara'nın babasını kırdıkları anda Zander'in okul ücretinin sorun olmayacağını söylemedi.

Başını sallayarak ona doğru bir adım attı.

"Anlamıyorsunuz. Xavier ve ben... biz, şey... Zander'ın yetiştirilmesi sırasında pek çok konuda anlaşımadık. Beni onun vasisi yapacak hiçbir yasal belgeye sahip değilim, bu yüzden tüm güç Xavier'de ve-"

Onun sözünü kesti. "Bu değişecek."

İki elini de kaldırdı ve yüzü, onu sadece birkaç kez görmüş olmasına rağmen çekici değildi ama her zamanki kapalı, sert ifadesi şimdi daha az çekici görünüyordu.

"Lütfen, Bay Reece, size yalvarıyorum, beni dinleyin." Tanrım.

Eğer inanabilseydi, yüzündeki ifadeye ve ses tonuna bakılırsa, bu çocuğu birazcık bile olsa önemsiyordu.

Reece sustu.

"Avukatlara ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Şunu biliyorum ki her çocuk eninde sonunda ailesini tanımak isteyecektir. Ve her çocuk sahip olabileceği tüm aileye sahip olmalıdır. Başından beri Xavier ve ben Zander'ın hayatında kimin olacağı konusunda anlaşımadık ve eğer onun sözünden çıkmazsam Zander'ı benden alacağını açıkça söyledi. Ama Zander'ın annesi ve babası hakkında sorular soracağı bir zamanın geleceğini hep biliyordum. Ve ne zaman

Zander bunu yapmaya başladı, Xavier ve ben bunun nasıl ele alınması gerektiği konusunda anlaşılamadık. Şimdi tüm bunlar oluyor ama bundan önce bile..." Durakladı ve sonra itiraf etti: "Annesinin cenazesine gitmesini istedim."

"Belli ki dileğiniz gerçekleşmedi," diye belirtti.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama söylemediği için kızdım... Ona söylemek için mükemmel bir zamandı, eğer böyle şeyler söylemek için bir zaman varsa. Zander bunu şimdi anlayamazdı ama bir gün annesinin cenazesinden uzak tutulduğu için kızabilirdi. Ama Xavier onu getirmeme izin vermedi. Cenazede Zara'yı görürse merak etmesin ya da üzülmesin diye annesinden, teyzesinden bahsetmeme izin vermedi.

Sonra cenazede Zara'yı gördüm ve Xavier'in bu aileyi ayrı tutarak neden olduğu tüm acılar için daha da öfkelen dim. Cenazeden sonra onu dondurma yemeye götürdüm ve Zander'a annesinden bahsettim." Onun bakışlarını tuttu, derin bir nefes aldı ve sözlerini bitirdi. "Ve ona Zara'dan bahsettim."

Zander, Zara'yı biliyordu.

Reece sevinçle uluma isteğini bastırdı ve "Ve Cinders bunu biliyor ve çok kızgın" diye tahmin etti.

"Hem de çok," diye onayladı. Reece hiçbir şey söylemedi.

Wilona Cinders yaptı.

"Zander teyzesiyle tanışmak istiyor."

"Gününü ve saatini söyle, orada olacak ve bunu biliyorsun," dedi hemen.

Başını salladı.

Sonra da "Ve velayet davanda sana yardım etmek istiyorum" diye ekleyerek onu şok etti.

Reece gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Şartlarım var."

Kollarını göğsünden ayırdı ve ellerini kalçalarına koyarak alaycı bir tavırla, "Bu beni neden şaşırtmıyor?" dedi.

Buna cevap vermedi.

Onun yerine, "Onu ben büyötmek istiyorum," dedi. Reece'in öfkesi geri gelmeye başladı.

Kollarını indirdi ve uzaklaşmaya çalıştı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Hayır!" diye bağırdı, bir elini ona doğru kaldırarak. "Zara'yla buluşacak. İsteddiği zaman gelebilir. Söz veriyorum. Her zaman, Bay Reece. Zander da size gelebilir. Geceyi burada geçirebilir. İsterse arkadaşlarını da çağırabilir. Noelleri birlikte kutlarız. Şükran Günü'nü. Hepsini. Her şeyi yaparım. Zara'yla yakın olmadığımızı biliyorum ama söz veriyorum. Her şeyi yaparım. Aramızda kalsın, Zander için iyi olacak. Yemin ederim."

Diğer elini kaldırdı, iki avucunu da yukarı çevirdi, yalvardı ve lanet olsun ona, duruşu ve yüzündeki bakışla, gözlerindeki parıltıyla, o bile bağışık değildi.

"Ama o benim oğlum," diye fısıldadı, sesi çocuk kelimesiyle kesildi. "Çok küçüklüğünden beri benimle. Başını bile kaldıramazdı. Ve o mutlu. Onu mutlu etmek için çok çalıştım çünkü onun mutlu olmasını istiyorum. Xavier'in ona zarar vermesini istemiyorum. Etrafında onu seven insanlar olsun istiyorum. Ve Xavier'in kötülüklerine bulaşmasını istemiyorum. Onun üzerinde böyle izler kalsın istemiyorum."

Sesi alçalırken gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Annesi gibi yara izleri olmasını istemiyorum. Çocukluğunu onun gibi yaşamasını istemiyorum..." Nefes aldı ve "Benim yaptığım gibi. Onun mutlu olmasını istiyorum."

Yanağından bir damla yaş süzüldü ve Reece gözlerini kapattı. Muhtemelen istemedi de olsa Xavier döngüyü kırmış, torununu öğrenmiş bir kadına vermişti. Bir kadın hamile kalamayan bir kadın. Elindeki değerli varlığın farkında olan ve onu özenle kullanan bir kadın.

Gözlerini açtı. "Zara'yla konuşacağım. Ayarlayabildiğiniz anda Zander ile bir görüşme yapmak istiyoruz. Geri kalanı hakkında avukatımızla konuşacağız ve Zara ya da avukatımız Nina Maxwell sizinle daha ayrıntılı görüşmek için sizinle temasa geçecek."

"Zander onunla tanışmak için sabırsızlanıyor," dedi hemen. "O da aynı şeyi hissediyor."

"Söyle ona..." Ellerini bir saniyeliğine yüzüne doğru kaldırdı ve sonra bıraktı. "Lütfen Bay Reece, onu ondan uzak tutmanın benim kararım olmadığını söyleyin. Ona giderdim ama düşünemedim..." Sesi kesildi.

Zara'nın ziyarete sıcak bakmayacağını düşünmekte haklıydı. Zara iki teyzesinin de hayranı değildi. Ama görünüşe göre zaman değişiyordu.

Ve Reece bunu yapmadığı için çok mutluydu. Bu paylaşmak istediği bir haberdı.

"Sanırım babasının nasıl çalıştığını gayet iyi anlıyor, Bayan Cinders. Ama ona anlatacağım."

Başını salladı.

Onu terk etmek için döndü. "Bay Reece?" diye seslendi.

Ağır bir iç geçirdi ve arkasını döndü. "Teşekkür ederim."

Siktir et onu. Ciddiydi. Ve çok ciddiydi.

Reece başını salladı.

Sanki onları görünce Zara'yı görebilecek, geleceği söyleyebilecek, nasıl tepki vereceğini anlayabilecekmiş gibi merdivenlere baktı.

Sonra uzaklaştı. Reece onun gidişini izledi.

Sonra koşarak merdivenleri çıktı.

* * *

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım," diye bağıırıyordu Zara, Reece terli egzersiz kıyafetleriyle durup onun oturma odalarında dans edişini izlerken, yumuşak saçları zıplıyor, yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanıyordu.

Söylemeye gerek yok, o günkü tüm haberleri ondan daha iyi karşıladı.

Durdu, döndü, ona doğru koştu ve aniden durdu, böylece ellerini göğsüne öyle sert vurdu ki bir homurtuyu yutmak zorunda kaldı.

"Zander benimle tanışmak istiyor!" diye yüzüne karşı haykırdı, sonra kollarını ona doladı ve vücudunu da ona doğru fırlattı. Bunu öyle yaptı ki, Zander devrilmemek için bir ayağını geri çekmek zorunda kaldı.

Kollarını ona doladı ve sevinç içinde dans ederken önceliğinin milyoner olması değil, yeğeni olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

Adam daha bir şey söyleyemeden, kız adamın kollarını kırarak atladi ve "Aman Tanrım! Yeni bir kıyafete ihtiyacım var!"

Reece dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. Tanrım.
Kadınlar.

"Dokuz yaşındaki bir çocuğun senin ne giydiğini umursayacağından emin değilim, kurabiyem," dedi ona.

Başını salladı ve "Alışveriş merkezine gitmem gerekiyor" diyerek volta atmaya başladı. Tekrar ona döndü. "Derhal!"

"Belki de alışveriş merkezine gitmeden önce bu yeni olayı Nina'ya bildirmeme izin vermelisin."

Kızın yüzü anında düştüğünde bu sözleri yiyebilmeyi diledi.

"Wilona Teyze'nin sözünden döneceğini düşünüyor musun?" diye sordu. "Hayır. Konuştuğum kadın uğruna canını bile feda ederdi.

o çocuk. Ama babanın sağı solu belli olmaz."

"O zaman bunu gizli yapmamız gerekiyor," dedi ve adam sırtıttı.

"Bu iyi olur. Sen de uslu dur. Kız arkadaşlarınla birlikte kasabada dolaşma. Alışveriş merkezine gidip Zander'la tanışma kıyafeti alma. Baban beni araştırıyor. Bunu zaten biliyoruz. Başka neyin peşinde olduğunu bilmiyoruz. Birileri onu izliyor olabilir. Az önce teyzenle dışarıda yaptığım görüşmeyi bile biliyor olabilir. Birkaç büyük fırsat yakaladık. Sakin olmalısın."

Başını salladı, kafası şiddetle sallanıyordu. "Sakin olabilirim." Kesinlikle havalı olmayacaktı.

"Arlene dışarıda," dedi ona ve Arlene burnunu buruşturdu.

"Bu doğru. Arlene'in çenesi düşüktür," diye kabul etti.

"İç çember, bebeğim. Nina sadece işleri yoluna koyana ve

o çocukla bir görüşme yaparsın. O parayı bildiğimizi belli etmek istemeyiz, yoksa ortadan kaybolabilir. Wilona'nın yaklaştığını öğrenirse babanın Zander'e zarar verecek aptalca bir şey yapmasını istemeyiz. Ne kadar çok kişi bilirse, insanlar zarar vermek istemese bile haberin yayılma ihtimali o kadar artar. Bunu gizli tutmalıyız. Ve bu Arlene'den saklamaktan çok daha fazlası demek."

Yine başını salladı.

"Şimdi bunu Nina'ya bildireceğim. Sonra da duş alacağım. Sonra da bunu özel olarak, kimsenin bilmeyeceği bir şekilde kutlayacağız."

Tekrar başını salladı ama bu sefer yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Alternatif bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu.

"Ver onu bana," diye davet etti.

"Kutlamayı hızlandırabiliriz. Ben de seninle duş alırım."

İşte o zaman Reece gülümsedi.

Sonra mırıldandı, "Sıra sende."

Sonra onu destekledi çünkü kız yine ona doğru uçu ve kollarının arasına düştü. Düşmelerini engellemek için bir adım daha geri atmak zorunda kaldı. Kızın eli adamın saçlarının arkasına doğru kayarak aşağı doğru bastırdı ve ağzı adaminkini buldu.

Bu da planlarının bozulduğu anlamına

geliyordu. Oturma odasının zemininde

kutlama yaptılar. Sonra Nina'yı aradı.

Daha sonra duşa tekrar kutlama yaptılar.

On Yedinci Bölüm

Zarar Görebileceği Yerlerden Uzakta

İki gün sonra.

"Sakin ol, kurabiyem," diye mırıldandı Reece.

The Mark'ta bir kabinde oturuyorduk, ikimiz de bir taraftaydık. Kıpırdanıyordum, önümde bir zencefilli gazoz, gözlerim kapıya yapışmıştı.

Wilona Teyze sözünden dönmemişti.

Ham Nina'yı, Nina da Wilona Teyze'yi aradı ve buluşma ayarlandı.

Ve o gün okuldan sonra ya da Wilona Teyze Zander'i okuldan sonra oraya götürebileceği zaman için ayarlanmıştı. The Mark'ta çamurlu turta yemek için buluşacaktık.

Hayalden komik olmayacak kadar uzak bir hayattan sonra, bu bir başka hayalin gerçekleşmesiydi.

Yeni bir kıyafet almak için zamanım vardı ve Ham'in bu konuda konuşmama izin verdiği tek kişi Nina olduğu için benimle alışveriş merkezine gelmişti. Üzerimde yeni bir çilek kırmızısı kazak, Lucky kot pantolon, harika bir kemer ve o kadar pahalı bir çift yüksek topuklu bot vardı ki, mağazada işlerin iyi olduğu günlerde bile bunlara bakmazdım bile.

Ama şimdi bir milyoner olacaktım.

Ham ile yaptığı hazırlıksız görüşmeden sonra Nina, Val Dedenin vasiyetine bakmış ve bunun

Bunu bozmak için Tanrı'nın bir eylemi gerekir. Elbette bu onun profesyonel görüşüydü, ancak mahkeme belgelerinden Büyükbaba'nın üç çocuğunun da Büyükbaba öldüğünde bunu yapmaya çalıştığını ve hepsinin kaybettiğini öğrendiği için ek kanıtları vardı.

Ne yazık ki, bu savaşın ardından vasiyeti yerine getiren kişi, yani büyükbabamın ahbaplarından biri, cennetin kapılarına doğru bir yolculuğa çıktı. Şimdi aklına gelmeyen bir nedenden ötürü, parayı bir emanete koymamış ve ölümü için bir hüküm koymamıştı, bu yüzden parayı takip edecek bir yetkili yoktu ve babam bunun üzerine atlayarak paranın kontrolünü ele geçirdi.

Wilona Teyze'nin ağzını kapalı tutmak için, sonunda ona Zander'i ve onu tutması için gereken parayı verdi.

Ama Dahlia Teyze'nin ağzını kapalı tutmak için ona sadece para vermişti.

Nina parayı geri almak için hamleler yapıyordu, ya parasını vermeyeceği babasından alacaktı ya da bu işe yaramazsa Dahlia Teyze'nin peşine düşecekti, çünkü bunun haksız kazanç olduğunu biliyordu ve yine de kabul etti.

Her ne kadar Nina yasal işlemlerin tamamlanmasının gecikebileceğini söylese de, eninde sonunda parayı alacaktım.

Yapması gerekeni yapmıştı ve yarın, yasal sorunlar çözülene kadar bu hesaplar dondurulacaktı.

Dolayısıyla, eninde sonunda milyoner olacağım için Zander'in okulunu ve pahalı bir çift botu karşılayabilirdim.

Yeğenimle buluşmak için yeni bir kıyafet almaya can attığım için Ham'in deli olduğumu düşündüğünü biliyordum. Bunu biliyordum çünkü geri döndüğünden beri birden fazla kez giydiğini gördüğüm şarap rengi bir gömlek ve zamanın başlangıcında satın alınmış gibi görünen çok yıpranmış standart solmuş kot pantolonunu giyiyordu.

Yine de, kıyafeti yeni olmasa bile her zamanki gibi harika görünüyordu.

Ama benim için o gün yeğenimle tanışacaktım.

Ve yeğenim annesinden geriye kalan tek iyi parçayla tanışacaktı.

Bu yüzden doğru yapmalıydım.

Zander için. Ve Xenia için.

"Heyecanlı olduğunu biliyorum bebeğim," diye başladı Ham ve gözlerimi kapıdan ayırıp ona baktım. "Ama dikkatini vermelisin, tamam mı?"

Başımı salladım.

Devam etti.

"Verilmesi gereken kararlar var, Zander için büyük kararlar. Teyzen haklı. Onunla birlikte büyüdü. Onu evinden koparmak. Onu büyüten kadından. Bunu yapmak için iyi bir nedenin olmalı. Ama o bir Cinders ve sana bir tane verebilir. Onunla ilgili kötü bir hissin varsa, söyle, konuşalım, Nina'yla paylaşalım ve planlarımızı yapalım. Öyle mi?"

Planı zaten uzun uzun tartışmıştık ve ben de plana uyuyordum, bu yüzden tekrar başımı salladım.

"Yine de onu beceriyor, sana doğru yürüyeceğini sanma. Ayrıca bu ilk buluşmanın iyi gitmezse ortaya çıkacağını da sanma. Bu iş iyi gitmeli ki o olmadan başka bir buluşma ayarlayabilelim. O yüzden sakın ol."

"Sakin olacağım, Ham," diye ona güvence verdim, hâlâ kıpırdanıyor, kıcımlı koltukta gergin bir şekilde hareket ettiriyor, ellerimle ne yapacağımı bilemiyordum, tüm bunlar sözlerimin yalan olduğunu söylüyordu.

Ham çok şey kaçırmadığına göre, yani hiçbir şey kaçırmadığına göre, bunu da kaçırmadı. Bu yüzden tamamen bana döndü, iki elimi iki elinin arasına aldı ve göğsüne doğru çekti.

Sonra da, "Erkek, kadın, çocuk hiç kimse seni sevmez Zara," dedi.

Onun sözleriyle tamamen hareketsiz kaldım.

İçimden geçmelerine izin verdikten sonra, "Yine harika..." diye fısıldadım.

Sırıttı.

Kapının açıldığını duydum ve gözlerim kapıya kaydı.

Ham beni bıraktı ve arkasını döndü ama ben orada oturuyordum, ellerim hala bıraktığı yerde havadaydı ve Wilona Teyze'ye bakıyordum

ve önündeki sarı saçlı, özel okul üniforması giymiş ve etrafına bakmak için boynunu büken çocuk.

Kalbim o kadar hızlı, o kadar sert atmaya başladı ki, gözlerimi yeğenimden ayırıp aşağıya bakabilseydim, göğsümde attığını göreceğime yemin edebilirdim.

Ama gözlerimi ayıramadığım için Wilona Teyze'nin elini Zander'in omzuna koyup yolumuzu gösterdiğini gördüm.

Gözleri masamıza geldi.

Nefesimi tuttum.

Gülümsedi, sonra dokuz yaşındaki bir çocuğun coşkusuyla bize doğru zıpladı.

Ham kayarak dışarı çıktı ve ben de arkasından kayarak dışarı çıktım, böylece Zander iki adım önümde durduğunda ayaktaydım.

"Tanrım, bana benziyorsun," diye ilan etti. Gözlerimin acıdığını hissettim.

"Evet," diye cevap verdim.

Gözleri Ham'e kaydı ve başı geriye doğru eğildi. "Vay canına, gerçekten uzunmuşsun," dedi.

"Öyleyim evlat," dedi Ham.

"Zander, tatlım, bunlar Zara teyzen ve senin... sanırım amcan..." Wilona Teyze kekeledi.

"Reece," diye homurdandı Ham.

"Reece nasıl bir isim?" Zander sordu. "Benim soyadım," diye yanıtladı Ham.

"İlk adın ne?" Zander devam etti. "Graham," diye yanıtladı Ham.

"Sen kendine Graham demiyor musun?" Zander sorguladı. "Sen kendine Graham der miydin?" Ham karşılık verdi. Zander sırtıttı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Hayır," dedi Zander.

"Demek beni anlıyorsun," diye belirtti Ham. "Evet," diye onayladı Zander.

"Neden oturmuyoruz?" Ben araya girdim. "Sana bir içki ve yiyecek bir şeyler getireyim."

"Harika," diye mırıldandı Zander ve kabinin diğer

tarafına geçti.

İzledim ve sonra gözlerim Wilona Teyze'ye gitti. Zander'a bakıyordu, sonra bana baktı. Başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim. O da bana karşılık verdi.

Ondan sonra hepimiz bindik.

Yerleştikten sonra, Zander başladı. Ve bunu bana bakarak yaptı.

"Tamam, üstümü değiştirmek için okula kıyafetlerimi getirmeyi unuttum ama buraya gelmek istedim, Nona'ya buraya gelmesini söyledim ve o yüzden bunu giyiyorum," dedi elini önünde çevirerek. "Size üniforma giydirdikleri bir okula gidiyorum."

Bizimle tanıştığı için heyecanlıydı. Kalbim sıkıştı.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

"Kızlar bundan nefret ediyor çünkü oje süremiyorlar ya da farklı ayakkabılar giyemiyorlar ama ben pek umursamıyorum," diye paylaştı.

"Bu iyi," dedim ona.

Konuşmaya devam etti. "Nona o yaştaki kızların zaten oje sürmemesi gerektiğini söylüyor ve sanırım haklı da, ama aslında bu konuda hep sızlananlar büyük kızlar. Okul birinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar eğitim veriyor," dedi gururla ve ekledi: "Gerçi birinci sınıftan beşinci sınıfa kadar olan kısım bir binada. Altıncı sınıftan sekizinci sınıfa kadar başka bir binada ve lise de yolun karşısında olduğu için toplantılar dışında onları pek görmüyoruz. Yine de, toplantılarda bile liseli kızların oleden şikayet ettiklerini duyuyorum." Durakladı, sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Büyük çocuklar toplantılarda çok konuşuyor."

"Muhtemelen bunu yapmamaları gerekiyor," diye belirttim.

"Hayır, yapmamalılar," diye kabul etti. "Ama bu konuda daha iyiler. Başlarını belaya sokmamak için sessiz konuşmayı öğrendiler."

"Şey, uh..." Ne diyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

Zander'ın bir cevaba ihtiyacı yoktu. Konuşmaya devam etti.

"Anlamadığım şey, tırnak cilası kimin umurunda? Yani, bu kadar önemli mi?"

"Dokuz yaşındayken kadın zihnini anlamaya çalışmak için kendini zorlamaman gerektiğini düşünüyorum," diye tavsiye ettim ve bana sırttı.

Kalbim yine yerinden çıkacaktı.

"Sadece söylüyorum," diye araya girdi Ham, "Dokuzu çoktan geçtim ama bunu yapmaya çalışmayı uzun zaman önce bıraktım."

Zander güldü.

Sesi çok güzeldi.

O kadar güzeldi ki elim masanın altından fırladı ve parmaklarımı Ham'in kalçasına doladım.

Bunu yaptığımda, eli benimkini kapadı, parmaklarımı uzaklaştırdı, böylece parmaklarını benimkilere dolayabildi ve onları yakın tutabildi.

Trudy elinde menülerle masaya geldi. İçkiler sipariş edildi ve ben de Zander'e bir mil yüksekliğindeki çamurlu turtayı denemesini önerme şansını yakaladım.

Wilona Teyze için sorun olup olmadığına bile bakmadan (babam özel bir durum olmadığı sürece tatlı yememize asla izin vermezdi), tatlı yemeye gitti.

Wilona Teyze de bir tane aldı. Aslında, başka bir yoldan gidip bir dilim kaplumbağa cheesecake alan tek kişi Ham'di.

Trudy gittikten sonra Zander bana döndü.

"Ee, anneme benziyor musun?"

Hâlâ Ham'in parmaklarını sıkıca tutuyordum ve Wilona Teyze'den gelen gerginliği hissediyordum ama tüm bunlara göğüs gerdim ve Zander'in bakışlarını tuttum.

"Hayır, hayatım. Sarışındı ama daha açık renkliydi. Ve mavi gözleri vardı ama çok güzellerdi" dedim.

Başını salladı.

"Gerçekten uzun olacaksın, bunu söyleyebilirim ve o da o kadar uzun değildi," diye devam ettim.

Dudaklarını yana doğru büzdü ve bunun hayal kırıklığı mı yoksa bu bilgiyle ne yapacağını bilememek mi olduğunu bilmiyordum.

"Ben"-gözlerim Wilona Teyze'ye gitti ve tekrar Zander'e döndü

-"Görmek istersen bir resim getirdim."

Zander Wilona Teyze'ye baktı. Ona titrek bir gülümseme verdi ve sonra bana dönüp başını salladı.

Ham'in elini bıraktım ve yanımdaki koltuğa itilmiş olan çantama gittim. Parmaklarım sinirle oynarken, yanımda getirmeyi seçtiğim Xenia'nın resmini buldum. Bunu dikkatlice yapmıştım. Ve umarım doğru yapmışımdır.

Fotoğrafta, Xenia ve ben dışarıda bir partideydik. Bazı arkadaşların parkta verdiği bir barbekü partisi. Ben bir piknik masasının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordum. O yanımdaydı, ayakta duruyordu, bana yaslanmıştı. İkimiz de kameraya kocaman ve parlak bir şekilde gülümsüyorduk ama şapşal kız kardeşim elini başımın arkasına koymuş, bana tavşan kulağı yapıyordu.

Güzel, genç ve mutlu görünüyordu.

Nefesimi tuttum, resmi masaya koydum ve Zander'e uzattım.

"Bu o," diye fısıldadım. "Bu senin annen. Benim kız kardeşim.

Xenia."

Gözlerini resme dikmiş, elleri masanın altında kucağında, öylece bakıyordu.

"Çok şaka yapardı," dedim, sesim boğuk çıkınca boğazımı temizledim ve Ham'in kolunun kabinin arkasından geçip omuzlarıma dolandığını hissettim. "Her zaman şaka yapardı," diye devam ettim. "Ve gerçekten çok güzel korkunç hikâyeler anlatırdı."

Zander'in gözleri resimden kalktı. "Korkunç hikâyeler mi?"

Başımı salladım. "Seni öyle bir titretirdi ki yatağını sallardın. Ve öldürmek için içeri girdiğinde, derinden fırlardın."

Wilona Teyze'ye bakmak için başını çevirdi ve sonra tekrar resme baktı.

Dakikalar geçti ve kimse bir şey söylemedi.

Zander sessizliği bozdu. "O hikâyeleri hatırlıyor musun?" diye sordu, gözleri hâlâ resimdeydi.

Boğazım karıncalanmaya başladı ve yalanımı zorla söyledim: "Sonuncusuna kadar."

Bu bir yalandı ama eğer ona hatırladıklarımı söyleme şansım olsaydı, sonra yenilerini uydurur ve tekrar yalan söylerdim.

Xenia'nın olduğunu söyle.

Umarım ben de onunki kadar iyi bir şeyler uydurabilirdim. Tekrar bana baktı ve başını yana eğdi, Gözleri garip bir şekilde zekiydi.

"Neden beni daha önce görmeye gelmedin?" diye sordu ve Wilona Teyze'den daha fazla gerginlik gelince Ham'in kolu omuzlarımin etrafında daha sıkı kıvrıldı.

"I-" Ben başladım.

Zander, "Ben çok uzakta yaşamıyorum," diye belirtti. Şaşırtıcı bir şekilde Wilona Teyze konuştu.

"Büyükbaban ve Zara yakın değiller," dedi ve Zander başını kaldırıp ona baktı. "Yetişkinler komik şeyler yapar ve büyükbaban da bunlardan çok yapar."

Ne yazık ki, yüzündeki ifade bunu bildiğini gösteriyordu ve bu beni o kadar da iyi hissettirmedi.

Wilona Teyze daha sözünü bitirmemişti ama bir sonraki söylediği şey beni şok etti.

"Bunu sana Zara teyzenden ilk bahsettiğimde açıklamam gerekirdi ama büyükbaban teyzenin seni görmesini istemedi ve bunun olmasını sağladı. Bu konuyu biraz daha büyüdüğünde konuşuruz tatlım, ama şu anda bilmen gereken tek şey onun doğru bir şey yapmadığı ve teyzenin sizin bu kadar yakın olduğunuzu bile bilmediği. Senin uzakta olduğunu ve sana ulaşamayacağını düşünüyordu. Ama yakın olduğunuzu öğrendiğinde, Zara şu anda yaptığımız şeyi yapmanın bir yolunu bulmaya karar verdi ve bunu yaptı. Hızlıca. İşte buradayız."

Zander teyzemin gözlerinin içine bakarak, "Ama sen de Zara Teyze'nin yakın olduğunu biliyordun. Bana onu ve annemi anlattığında söylemiştin."

Wilona Teyze'nin yüzündeki acıyı gördüğümde irkildim.

İşte o zaman Wilona Teyze'nin imdadına yetişerek, "Büyükbaban sana söylemesine izin vermedi ve sanırım sen biraz daha büyüdüğünde bunu da açıklayacağız, ama onun dediğini yapmaktan başka çaresi yoktu," dedim.

Ben konuşurken bana baktı, sözümü bitirdiğimde başını salladı, sonra Wilona Teyze'ye dönüp "Büyükbabam bunu neden yapsın?" diye sordu.

Wilona Teyze belli belirsiz, "Büyükbaban gizemli bir adam," diye cevap verdi.

"Söyleyeceğim," diye mırıldandı Zander, tekrar resme bakarken, sözleri ve açığa çıkardıkları her şey vücudumun gerildiği ve Ham'in omuzlarımdaki kolunun beni yanına çektiği anlamına geliyordu.

"Artık buradasın," dedim ortamı yumuşatmak için ve Zander başını kaldırıp bana baktı. "Ben de buradayım. Wilona Teyze burada. Reece de burada. Çikolatalı pasta alacağız. Hayır, gelmiş geçmiş en iyi çikolatalı pastayı yiyeceğiz. Yani her şey yolunda. Ve eğer o resim sende kalsın istiyorsan," başımla resmi gösterdim, "Senindir."

"Öyle mi?" Zander sordu.

"Evet," diye cevap verdim ona gülümseyerek. "Ve şimdi, ağzın kek tıktırmakla meşgul olmadan önce, her şeyi bilmek istiyorum. Okulda hangi dersleri seviyorsun. En iyi arkadaşlarının isimlerini.

Spor yapıyor musun?"

"Linebacker. Futbol. Tate Jackson gibi!" dedi hemen. "Ve profesyonel kariyerimi bitirdikten sonra ben de onun gibi bir ödül avcısı olacağım."

Tate Jackson bir kasaba ötede yaşıyordu. Kısa süren NFL kariyerinin ardından uzun bir ödül avcılığı kariyeri de olmuştu.

Ve böylece dokuz yaşındaki her çocuğun hayalini kurduğu bir hayata adım atmış oldu. Zander, Ham'e "Ödül avcısı olabilirsin," diye tavsiyede bulundu.

"Sadece bir bakışla bile onları korkutup vazgeçirebilirsin."

"Benim için meslek değişikliği için çok geç olabilir evlat. Ama aynı zamanda, gelecekteki kariyer planlarınla her iki teyzenin de kalp çarpıntısına neden oluyormuşsun gibi görüldüğü için tekrar düşünebilirsin," diye cevap verdi Ham.

"Merak etme. On, on beş yıl içinde kötü biri olacağım... uh... Yani, sert olacağım. İyi olacaklar," diye güvence verdi Zander Ham'e. Sonra da "Spor yapıyor musun?" diye sordu.

"Hemen hemen her gün," diye cevap verdi Ham ve aklıma Zander'in Ham'e bağlandığı geldi ve bunun nedeni benim yanımda, öldüğünü yeni öğrendiği annesinin kız kardeşi olarak rahatsız olması değil, hayatında bir erkek olmaması olabilirdi.

"Görünüşe göre günde beş kez falan yapıyorsun," dedi Zander, gözleri Ham'in geniş göğsüne kayarak.

"Sadece bir kez yapman gerekiyor evlat, sadece doğru yap," diye yanıtladı Ham.

"Biliyor musun," diye araya girdi Wilona Teyze, "eğer... şey... Amca, şey... Reece için sorun olmazsa, belki sen de, ne bileyim... onunla koşmaya falan gidebilirsin."

Gözlerim teyzeme kaydı ve hayatım boyunca ilk kez ona sarılmak istedim.

Sonra koltuğunda zıplayan Zander'e baktım, Trudy'nin elinde bir tepsi dolusu içecek ve pasta tabaklarıyla geldiğinden tamamen habersizdi.

"Bu çok havalı olurdu!" diye bağırdı.

"Her gün beş mil koşuyorum, Zander. Sen buna ayak uydurabilir misin?" Ham sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Zander, sonra bana baktı. "Bizimle koşacak mısın?"

Gerçekten evet demek istedim. Gerçekten, gerçekten istedim. Ama hayatımda hiç egzersiz için koşmamışken Ham ve Zander ile koşmaya çalışırken kalp krizinden ölmek de istemiyordum. Aslında en son ne zaman koştuğumu bile hatırlamıyordum.

"Eve varışınız için protein karışımlarını hazırlayayım," diye teklif ettim.

"Harika," diye fısıldadı Zander ve sonunda önünde kayan pastaya baktı.

İşte o zaman kalbimin tam ortasını yaktı.

Çünkü Trudy, Xenia'nın pasta tabağıyla çekilmiş fotoğrafına çok yaklaştı.

Bunun üzerine Zander'in eli fırladı, onu kaptı, güvenli bir yere götürdü ve bunu yüzüstü göğsüne bastırarak yaptı.

Başımı eğdim, kucağıma baktım ve gözlerim yaşlarla dolarken derin bir nefes aldım.

Ham elini boynumun arkasına doladı.

Zander'in ağızı doluymuş gibi "Bu gerçekten çok iyi!" dediğini duyana kadar bunu yapmaya devam ettim.

Başımı kaldırıp baktığımda ağızının dolu olduğunu ve içine daha fazla kek tıktırdıkça daha da olduğunu gördüm.

Xenia'nın resmi duvarın yanındaki masanın üzerinde, yüzü dışarı bakacak ve zarar görmeyecek şekilde duruyordu.

Yutkundum, yavaşça Ham'den uzaklaştım ve çatalımı aldım.

Bir ısırık aldım ve teyzeme baktım.

Pastasına konsantre olduğu için gözlerimi hissetmesi, başını kaldırması ve onları yakalaması bir dakika sürdü.

Pastayı yuttum ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Rahatlama yüzüne vururken gözyaşları gözlerini aydınlattı.

Sonra başını salladı ve pastasına baktı.

Ham kalçamı sıktı ve sonra çatalını aldı.

Zander bana baktı ve ağızı hâlâ doluyken, "Fen dersinden hep A alıyorum ama heyecanlanmayın, İngilizce'den C alıyorum. Bu durum Nona'yı çıldırtıyordu ama sonunda konuşabildiğim sürece bu dili yaşamamın ve solumamın gerekli olmadığını ve bilim insanlarının çok havalı olduğunu söyledi, yani iyiyim."

O konuşmaya devam ederken gülümsedim ve o konuşurken çok garip bir şey yaşadım.

Tuhaf olan yeğenime aşık olmak değildi. Bunu yapacağımı biliyordum.

İşin garip tarafı teyzeme aşık olmaktı. Bu yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi.

* * *

Mark'ın önündeki kaldırımdaydık, Wilona Teyze ve ben, kamyonuna bakmak için aşağı inen Zander ve Ham'den biraz uzaktaydık.

Ama Zander'in "Bu kamyon çok büyük!" diye bağırdığını duymayacak kadar da uzakta değildi.

Ham'in ona gülümsemesini izledim ve karnım tuhaflaştı. Sanki kelebekler uçuşuyordu. Bunun nedeni, o anda Ham'in iyi bir baba olacağını içgüdüsel bir şekilde anlamış olmamdı. Bu da çocuklarımız için iyi bir baba olacağı anlamına geliyordu.

Ve yeğeni için iyi bir amca.

Bu duyguyu yeğenimle çamurlu bir turtayı paylaşmanın sıcaklığıyla bir arada tutarak Wilona Teyze'ye döndüm ve yapmam gerekeni yaptım.

Uzandım, koluna dokundum ve durdum.

Elimin değdiği koluna baktı, bana baktı ve o da durdu.

"Babası hakkında sorular soruyor mu?" Cevabını bekleyerek sordum çünkü Xenia iki erkeğe indirgemmişti. Sadece biri hâlâ şehirdeydi ama Zander ikisine de benzemiyordu.

Başıyla kısa bir selam verdi. "Bir yıl kadar önce ailesi hakkında sorular sormaya başladı. Bu konuda dikkatli davranıyordum. Xavier bir şey söylememi istemedi, ben de etrafından dolaştım, ta ki..."

Sustu ve ben de anladığımı belirtmek için başımı salladım. "Babasının kim olduğunu bilmiyorum Wilona Teyze," diye itiraf ettim.

"Ve Xenia da bilmiyordu. Kesin olarak değil."

Zander'e doğru baktı ve "Yeğenimin iblisleri vardı" diye mırıldandı.

Bunu anladığı için ona minnettardım. Önümüzdeki yıllarda Zander ile annesi hakkında paylaşımda bulunmak önemli olacaktı.

"Babamın onunla nasıl olduğunu anlamam gerekecek," dedim sessizce.

"Babanı tanıyorsun," diye cevap verdi ve gözlerim ona dikildi.

"Evet Wilona Teyze, biliyorum ve babamın onunla nasıl olduğunu anlamam gerekiyor," diye kararlı bir şekilde tekrarladım.

Gözlerimi tuttu ve fısıldadı, "Ona zarar vermiyor."

"Zander çok neşeli görünüyor," diye not ettim. "Babam hakkında konuştuğu zamanlar hariç. O zaman kafası karışmış görünüyor."

"Baban sert bir adam," dedi Wilona Teyze. "Zander dokuz yaşında bir çocuk. Sertlikten anlamaz."

"İstismarın pek çok şekli var," diye karşılık verdim. "Ve hepsi de zordur."

"Bunun olmasına izin vermem," diye hızlı ve sert bir şekilde karşılık verdi. "Bu olmadan önce ortadan kaybolurduk. Zander altı aylık olduğundan beri babanın yanında yalnız kalmadı."

Çeşitli nedenlerden dolayı rahat bir nefes aldım.

Wilona Teyze'nin annem gibi olmadığı anlaşılıyordu. Yeğenime karşı dişi bir aslan gibiydi. Onu o büyüttü. Belli ki onu seviyordu. Ve en önemlisi, babam söz konusu olduğunda, onu korudu.

"Bu bulutun altında yaşamak çok zor, özellikle de bunu Zander'dan saklamak zorunda olduğum için," diye devam etti ve ben de ona odaklandım. "Sen ve Reece ne yapmak istediğinizi biliyor musunuz?"

"Zander hakkında, henüz değil," diye cevap verdim, sonra bana verdiği rahatlamanın bir ipucunu ona verdim. "Onun bu fırtınaya yakalanmasından endişe ediyoruz. Bunu yapmaktan kaçınmak istiyoruz ve bunu başarmak için sizinle birlikte çalışmanın yollarını bulmak istiyoruz. Ama bilmelisin ki bulutlar toplanıyor ve yarın babam pek mutlu olmayacak."

Gözlerini bana dikti ama sadece başını salladı ve soru sormadı.

"Onunla iyi anlaşmışa benziyorsunuz," diye dikkatlice not ettim. "O benim hayatım," diye cevap verdi.

"Wilona Teyze-"

Yüzü duygularla buruştu ve tamamen bana döndü. "Onu doğru yoldan almadığımı biliyorum ama bu bir şey ifade etmiyor. Adamına söyledim ve sana da söyleyeceğim, Zander seni hayatında istiyor. Teyzesine sahip olmasını istiyorum. Xenia ile yakındınız. Onu ona benim veremeyeceğim şekilde verebilirsin ve bunu bu gece yaptın, çünkü elimde hiç fotoğrafı bile yok. Ve bir çocuk annesini nasıl elde ederse etsin ona sahip olmalıdır."

Durdu ve ben de başımı salladım, o da devam etti.

"Ve seninle aramı düzeltmek istiyorum. Onunla birlikte olmak bana birkaç şey öğretti ve öğrenmek için asla çok yaşlı olunmadığını öğrendim. Bunu söylüyorum çünkü onu korumak istiyorum, güvende olmasını istiyorum, hayatının kesintiye uğramasını istemiyorum ama Xavier'in parmağı altında geçen dokuz yıl, Zander hayatımdayken geçen dokuz yıl, neyin önemli olduğunu öğrendim. Ve o çocuğa büyüdüğünde iyi bir hayat kurabilmesi için gereken her şeyi yapmak, önemli olan tek şey. Ve buna aile de dahil." Bana doğru eğildi. "Doğru türden."

Bu benim için çok şey ifade ediyordu, tabii ki küstahça davrandım. "Eğer dikkatli olmazsan, senden hoşlanmaya başlayabilirim."

"Aynısı senin için de geçerli," diye anında cevap verdi ve Wilona Teyze'nin birazcık komik olması bile beni şok etti, ben de kahkahayı patlattım.

Kendimi kontrol etmeye başladığımda Wilona Teyze'nin bana gülümsediğini görmek beni daha da şaşırttı.

"Siz neye gülüyorsunuz?" Zander sordu ve aşağıya baktığımda onun teyzemin yanında zıplayarak durduğunu gördüm.

Belli ki oraya koşmuştu çünkü Ham hala yolun aşağısındaydı, bize doğru yürüyordu, gözleri üzerimdeydi, değerlendiriyordu.

"Nona'nız komiklik yapıyordu," dedim Zander'a, Ham'den ona doğru bakarken.

"O her zaman böyledir," diye cevap vererek beni şaşırttı Zander.

"Güzel," diye fısıldadım ve teyzeme baktım.

"Al şunu!" Zander, Wilona Teyze'nin elini tutup hızlıca çektikten sonra bıraktı. "Reece Amca'nın bir Harley'i var."

Wilona Teyze gökyüzüne bakarak, "Aman Tanrım," diye inledi.

"Biliyorum!" Zander onun tepkisini ancak dokuz yaşındaki bir çocuğun yorumlayabileceği şekilde yorumlayarak cevap verdi. "Bu harika değil mi?"

Wilona Teyze Reece'e baktı ve beni bir kez daha şoke etti.

"Sizinle birlikte bunun arkasına biniyor, kask takıyor."

"Elbette," diye mırıldandı Ham.

"Asla olmaz!" Zander bağırdı. "Sert adamlar kask takmaz!"

Ham, "Zor çocuklar teyzelerine dikkat ederler yoksa arabaya binemezler," deyince Zander başını kaldırıp ona baktı, burnunu buruşturdu ve sonra ayaklarına baktı.

"Her neyse," diye mırıldandı, sonra bana baktı. "Onunla birlikte mi biniyorsun?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Kask takıyor musun?" diye üsteledi. Aptalca, bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Şey..." Başladım, geri çekildim ve Ham beni kurtardı. "Benim motorum, benim kurallarım. Ve benim kurallarına uyacaksın.

Teyzemin kuralları. Öyle mi?"

Zander Ham'e baktı, sonra teyzem ve ben de onun gözlerini takip ettik.

Wilona Teyze, Zander'e bakıp, "Gitmeliyiz tatlım," demeden önce Ham'e saygıyla bakıyordu.

Zander başını salladı ve bana baktı. "Nona akşam yemeğine gelebileceğini söyledi. Bunu yakında yapmak ister misin?"

O gece bunu yapmak istedim.

"Bizi ne zaman istersen orada olacağız," dedim. "Harika," diye mırıldandı.

Wilona Teyze, "Güle güle de tatlım, gitmeliyiz," diye ısrar etti.

"Tamam," dedi Zander, Ham'e baktı ve el salladı. "Güle güle." O da aynısını bana yaptı ve "hoşça kal "ı tekrarladı.

"Güle güle evlat," diye gürlledi Ham.

"Hoşça kal hayatım," dedim ona sırtarak ve sonra Wilona Teyze'ye sırttım. "Güle güle... Nona."

Vedalaşmadan önce gözlerini devirdi ve uzaklaştılar.

Ham yanıma geldi ve onların gidişini izlerken bir kolunu omuzlarıma doladı.

Sonra aniden Zander arkasını döndü, koşarak geri geldi ve kollarını hızla kalçalarımın doladı, geri sıçrayıp bana bakmadan önce bana zar zor sarıldı.

"Resim için teşekkürler," diye fısıldadı.

Nefes almıyordum, dokunuşundan ve sözlerinden çok etkilenmişim ama yine de konuşmak için ağzımı açtım ama ben konuşmadan dönüp Wilona Teyze'ye doğru koşmaya başladı, tekrar durdu, Ham'e baktı ve "Kask takacağım!" diye seslendi.

Sonra Wilona Teyze'ye koştu. Bize bir el daha salladı ve ciplerine binmelerini izlerken Ham'in kolunun kıvrımında durdum, sonra uzaklaşmalarını izlerken Zander'in el sallamasına karşılık verdim.

Ben onların kaybolduğu sokağı izlemeye devam ederken, "Kurabiyem nasıl?" diye mırıldandı.

"O harika bir çocuk."

"Evet, öyle."

"Fotoğrafı gördün mü?"

Kolu beni onun yanına doğru kıvırdı. "Evet, bebeğim."

"Wilona Teyze onu babamla yalnız bırakmıyor," dedim. "Bu iyi," diye yanıtladı Ham.

"Aşığım," diye ilan ettim ve Ham beni daha da yakınına kıvırdı, önümü onun yanına oturttu ve gözlerini yakalamak için başımı geriye eğdim.

"Bunun olacağını tahmin etmişim," diye belirtti.

"Wilona Teyze iyi iş çıkarmış," diye fısıldadım.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Ham.

"Şu anda onu dokuz yıldır özlediğimden daha fazla özlediyorum," diye paylaştım.

Xenia'dan bahsettiğimi biliyordu ve gözleri ısındığında, yüzü yumuşadığında ve dudakları "Bebeğim" diye mırıldandığında onun da bildiğini anladım.

Yüzümü göğsüne bastırdım.

Ham diğer kolunu bana doladı, ben de ikisini birden ona doladım.

Kaldırımın üzerinde uzun süre öylece durduk, birbirimize tutunarak hiçbir şey söylemedik.

Sonunda sessizliği bozdum.

"Dokuz çocuk istiyorum," diye ilan ettim, sesim göğsünde boğuklaşıyordu.

"Görünüşe göre prezervatiflerle işim bitti," diye cevap verdi.

Başımı geriye doğru eğdim, onun güzel, zeki, gülümseyen gözlerini yakaladım ve bir kahkaha patlattım.

On Sekizinci Bölüm

Göster ve Anlat

Ertesi sabah, Ham başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirince uyandım.

Göğüs ucumdan bacaklarımın arasına doğru ilerlerken gözlerim yavaşça açıldı ve "Ham" diye fısıldadım.

Adını söylediğim anda, sıcaklığı sırtımı terk etti, beni yuvarladı, üzerime yuvarlandı ve ağzı benimkini derin, yumuşak, tatlı bir öpücükle aldı.

Kollarımı ona doladım.

Böylece Ham ben daha uyanmadan benimle sevişmeye başladı. Ara sıra yaptığı bir şeydi. Çok ama çok hoşuma giden bir şey.

Ve bunu yaptığında, her şeyi benimle ilgili yaptı. Geceliğimi ve külotumu çıkarmak için öpücükler ve dokunuşlarla zaman ayırdı. Sonra elleri, dudakları ve dili boynumda, göğsümde, göğüslerimde, kaburgalarımda ve karnımda gezindi. Ağzı meme uçlarımın üzerine kapanıyor ve nazikçe emiyordu. Parmak uçları bacaklarımın arasındaki ıslaklıkta kayıyordu, şefkatli, saygılı, sevgi dolu. Dudakları tekrar ağzıma gelip beni derin, ıslak, tatlı, güzel ve uzun bir şekilde öpüyor.

Ham'in beni tatması, bana dokunması, bana her şeyi vermesi için yıllarımız varmış gibi yavaş yavaş, acele etmeden yaptı.

Tecrübeyle, yanmayı sürmeyi, zorlamamayı, daha fazlasını talep etmemeyi öğrenmiştim. Ellerimi üzerinde gezdiriyor, fırsat bulduğumda tadına bakıyordum ama bunu yaptığımızda Ham'in bana vermesiyle ilgiliydi.

Ve o sabah aldığım şey buydu.

Ta ki Ham onu değiştiren ve böylece benim dünyamı değiştiren kadar.

Çünkü sonunda içeri girdiğinde, prezervatif olmadan, sadece o ve ben, hareket etti, yavaş, derin, güzel ama bunu gözlerimi tutarak yaptı, ağırlığı altımdaki yatakta bir ön kola dayandı ama eli bana bağlandı, parmakları boynumun arkasına dolandı ve diğer elinin parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak saçlar," diye mırıldandı.

Zaten ona sarılmış olan kollarım daha da sıkılaştı ve "Ham" diye fısıldarken bacaklarımı kaldırarak kalçalarına doladım.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, geri çekildi, gözlerimi tutarken ritmi emin, yavaş, şaşırtıcı bir şekilde içeri ve dışarı kaymaya devam etti.

"Dokuz yıl önce senden uzaklaştım, o zaman bunun yanlış olduğunu biliyordum ama hayatımda yapacağım en büyük hata olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı.

Kollarım ve bacaklarım onun etrafında kasıldı, kalçalarımı kaldırdım, istilasını derinleştirdim ve ritmi arttı.

"Sevgilim," diye nefes aldım, bunun nereye gittiğini bilmiyordum ama bana hissettirdiklerinden hoşlanmıştım.

"Sen inanılmaz bir kadınsın Zara," dedi bana yumuşak bir sesle.

Bunun beni daha da fazla hissettirmesi hoşuma gitti ve gözlerim doldu.

Ama "Kapa çenenini ve benimle seviş" diye emrettim ve bunu yaptığım da sesim titriyordu.

Ham beni görmezden geldi.

"Tanıdığım en iyi kadın," diye devam etti.

Ellerim sırtına doğru kayarak onu yuvarladı, aramıza girdi ve göğsündeki keskin kılların arasından yukarı çıktı. Çenesini kavradım ve başparmaklarımı yanaklarındaki kirli sakalların üzerinde kaydırdım.

"Sessiz ol bebeğim," diye yalvardım.

Dürtüleri hızlandı ve başını eğdi, dudakları benimkilerden bir fısıltı kadar uzaktaydı.

"Darbe üstüne darbe aldın, hayata onları alarak başladın, kelimenin tam anlamıyla, asla diz çökmedin bile," diye mırıldandı ağızıma karşı.

"Sessiz ol."

"Çok güçlü." "Sessiz ol, tatlım."

"O kadar güzel ki." "Ham," diye fısıldadım.

"Benim," diye homurdandı, dudaklarıma çarpan bu ses içimi süpürdü, kalçaları çok daha hızlı hareket etti, daha sert sürdü, daha da derine indi. "Hepsi benim," diye bitirdi ve ben daha tek kelime edemeden başını eğip ağızımı aldı.

Sonra ikimizi de oraya götürdü.

Mükemmel bir zamanlamayla, inlemeden önce ağzının içine soludum, uzuvlarım onun etrafında kenetlendi, doruk noktası içimde yuvarlandı, nazik ama güzel ve kalıcı. Saniyeler sonra, Ham kendini köküne dikti ve boğazımdan aşağıya doğru inledi.

Aşağı indiğinde, dudakları boynuma kadar inip orada hareket ederken içeri girip çıkmaya başladı. Bunu içeri girmeden önce bir süre yaptı, beni doldurdu, bizi birleştirdi ve olduğu yerde kaldı.

Sonra boynuma doğru şöyle dedi: "Hapları bırakmanı istiyorum, tatlım. Şimdi başlıyoruz."

"Tamam," diye sessizce kabul ettim, bu hoşuma gitmişti.

Ham ve ben, çoktan başlamıştık. Ama bir aile, şimdi başlayacaktık.

Evet, bunu sevdim.

Belli ki Zander'den hoşlanmıştı ve onunla tanışmak benim gibi Ham'e de önümüzde duran ödülü hatırlattı. Gecikmeye gerek yoktu. Şimdi başladık.

Ayağa kalktı ve bana baktı. Ellerinden biri hâlâ boynumun arkasında kıvrılmıştı, diğeri ise gözleri beni izlerken parmaklarını yüzümdeki deride hafifçe gezdiriyordu.

Sonra benimkini yakaladılar.

"Rachel'ı sevdim," dedi ve yarattığı ruh hali düşünöldüğünde sözleri o kadar beklenmedikti ki gözlerimi kırptım.

Bu da nereden çıktı? Ve neden şimdi Rachel hakkında konuşuyordu?

"Ham, sanırım-"

"Bana katlan sevgilim," diye fısıldadı.

Ağzımı kapattım.

Ham devam etti. "Liseden sonra tanıştık. Çok güzeldi, sanırım onu görür görmez aşık oldum. Oraya girip onu kendime bağlamak için hiçbir şey yapmadım."

Durakladı ve ben de ona katlanmak için elimden geleni yaparak hiçbir şey söylemedim.

Ben bir şey söylemeyince devam etti.

"Ailemle iyi bir hayatım oldu. Annem çok hasta olduğu için beni doğurarak risk aldı. Gerçi ondan sonra daha fazla risk alamadı. Ama bana verdikleri sevgiye bakınca, büyümemi daha iyi hale getirecek tek şeyin kardeşlerim olduğunu biliyordum. Çocukken, büyüüp bir erkek olduğumda asla büyük şeyler yapmayı hayal etmedim. Aya gitmeyi. Çok para kazanmak. Önemli biri olmak. Ben sadece ailemin bana verdiklerini ve gösterdiklerini geliştirmek istedim. Karısına aşık bir adam.

Babam ona, bana, evimize bakıyor. Kocasına aşık bir kadın. Bu aşktan bir çocuk yapmaları ve ona iyi bir adam olmayı öğretmek için birlikte çalışmaları. İhtiyacım olan tek şeyin bu olduğunu biliyordum."

"Tamam," dedim usulca, Rachel'ın o basit hayali elimden aldığını bilmek kalbimi kırısa da söylediklerinin bu kısmı hoşuma gitmişti.

"Çok gençtim, aşıkım, tüm bunları Rachel'la paylaştım. Onun için her şeyi ortaya döktüm. Aptalca," dediğinde kollarımı ve bacaklarımı ona doğru gerdim.

"Aptal olan oydu, Ham."

Bana küçük bir gülümseme verdi, başını eğdi ve kaldırıp konuşmaya devam etmeden önce ağzını benimkine dokundurdu.

"O da bana aynı şeyleri istediğini söyledi. Hayat yolumuz, oraya nasıl ulaşacağımız, kaç çocuğumuz olacağı gibi her konuda benimle aynı fikirdeydi."

Başımı salladım.

Ham devam etti. "Ona inandım. Onun için gittim, her şeyi sineye çektim. Sabah uyandım, onu sevdiğimi söyledim. İşe gittim, onu sevdiğimi söyledim. Gece yatağa girdim, o zaman da barlarda çalıştım bebeğim," diye bildiğim bir şeyi paylaştı. "Eve geldiğimde onu uyandırdım ve onu sevdiğimi söyledim. O da her seferinde aynı şeyi söylerdi. Hatta gün içinde beni sebepsiz yere arardı, beni sevdiğini söylemek dışında."

Bunu duymak eğlenceli değildi ama ona yakın durdum, gözlerini tuttum, ellerimden birini sırtına doğru kaydırđım, böylece parmaklarımı dağınık saçlarının arasından geçirebildim ve sessiz kaldım.

Ama bunu birkaç gün önce tanıştığım kadının hâlâ erkeğimi sevdiğini düşünerek yaptım. O zamanlar gençti, aptaldı, bencildi ve ben onun aşkını, yaptığı şeyleri neden yaptığını anlamıyordum. Sadece o anda yüzünde okuduğum hüznle, Gnaw Bone'a kadar arabayla gelen Ham'e yaptığı jestle, bunları yapmak için yirmi yılını büyük bir bedel ödeyerek geçirdiğini anladım.

Ve ödediğı bedel Ham'ı kaybetmek ve bunu yaptıktan sonra tam olarak ne kadar kaybettiğini bilmektir. Ama daha kötüsü de vardı. Yaptığı şeyin onu kaybetmediğı anlamına geldiğı gerçeğıyle yaşamak zorundaydı. Aslında Graham Reece'e dair her şeyi bir kenara atmıştı.

Ham düşüncelerimi bölerek sordu: "Bana yaptıklarından sonra bunu anlayamadım. Birini sevip ona bunu nasıl yapabilirsin?"

"Bilmiyorum," diye fısıltıyla cevap verdim. "Hayır," diye cevap verdi.

"Yapamazsın."

Bunu söyleme şekli, sanki buna gerçekten inanıyormuş gibi, benim için dünyalara bedeldi.

Ham devam etti. "Ondan sonraki iki kurabiye de aynı şey. Hala genç olmama rağmen aptal değildim. Ama öğrenmiştim. Onlara kendimi açmadım ama sonunda

ve bana hayattan benimle aynı şeyleri istediklerini söylediler. Ayrıca beni sevdiklerini de söylediler. Yemin ettiler. Tekrar tekrar söylediler. Sonra nasıl hissettiklerini, kim olduklarını gösterdiler ve bu o değildi."

"Hayır," diye kabul ettim.

"Ve üçüncüsünden sonra gerçekten öğrendim. Üçüncüden sonra o sözlerin boş olduğunu anladım. Her şeyi söyleyebilirsiniz ama asıl önemli olan yaptıklarınızdır."

Bütün bunlarla nereye varmak istediğini nihayet anladığımda saçındaki elim sıkıştı.

"O sözleri bir daha asla söylemedim, kurabiyem," dedi bana. "Kadınlar bana söyledi, inanmadım. O kelimeler anlamını yitirmişti."

Evet, şimdi bunun nereye gittiğini biliyordum. "Sevgilim," diye mırıldandım.

"O zaman sen söyledin."

Güzellik içime işlerken gözlerimi kapattım.

Çünkü o dört kelimeyi söylediğinde sesi pürüzlüydü.

"Bebeğim, bana geri dön," diye ısrar etti Ham.

Gözlerimi açtım ve hâlâ yüzümde gezinen parmakları yanağıma avuçlarken durdu.

"Birdenbire bu sözcükler yeniden anlam kazandı," dedi.

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdim, sesim gırtlaktan geliyordu.

"Sadece sen gösterdiğin için," diye karşılık verdi. "Tüm o saçmalıklarına, beni yakmasına, defalarca içimi deşmesine rağmen Rachel bana öğretti ve ben de öğrendim ki aşk bir gösteridir, anlatmak değil."

Başımı salladım, yutkundum ve içimde biriken duygularla savaştım.

"İnsanlar her zaman bir şey söyler ama başka bir şey yaparlar. Onlar için bir şeyler hissedersiniz, söylediklerine inanmak istersiniz ama yaptıklarını okumayı öğrenmeniz gerekir. Sanırım geçen gece senden dikkatini vermeni istediğimde ne demek istediğimi anladın. Ama şimdi tüm bunları söylüyorum çünkü o adamın neden ben olduğumu bilmeni istiyorum. Neden sana ihtiyacın olanı veremedim, duymam gereken sözleri söyleyemedim."

"Anlıyorum bebeğim," dedim
ona. "Seni seviyorum, Zara."

Nefesim boğazımda düğümlenirken, bedenim onunkinin altında o kadar yüksek bir duygu gücüyle sarsıldı ki, içimde patladı.

Düşünmeden, bunalmış bir halde, ona sıkıca tutunarak başımı kaldırdım, boynuna soktum ve kırık bir sesle "Ham" diye mırıldandım.

Dudakları kulağıma değdi, eli ensemden sıkarken fısıldadı, "Bu kelimeleri alıyorsun çünkü onları veriyorsun. Onları söylüyorsun ve içten söylüyorsun. Saçmalık yok. Yalan yok. Sikimi, paramı, korumamı, benden istedikleri her neyse onu almak için duymak istediklerimi söylememek. Dokuz yıl önce, olduğum adam olabilmem için gitmeme izin verdin. Beni sadece verebileceğim kadar aldın çünkü benim için olması gerekenin bu olduğunu biliyordun. Bana bunu verdin çünkü beni seviyordun. Ben de kabul ettim, hem de kocaman. Ama şimdi, bebeğim, hepsini geri alacaksın. Şimdi ihtiyacın olan her şeyi alma zamanın."

Hepsini sevdim, bayıldım.

Ama bir kısmı beni huzursuz etti.

Ben başımı yastığa koydum, Ham onunkini kaldırdı ve gözlerini yakaladığımda, "Çok mu sıçtın?" diye sordum.

"Seni terk etti," diye
yanıtladı. "Ham-"

Başını salladı ve eli tekrar yüzüme geldi, böylece başparmağını dudaklarıma bastırabildi.

"Hayır. Hayır, kurabiyem. O zamanlar kafam bu kadar kıcımda olmasaydı bunların hiçbirisi başına gelmezdi."

"Ham-" Tekrar denedim ama başparmağıyla dudaklarıma vurarak "Hummm" diye çıkmasını sağladı ve benim üzerimden konuştu.

"Her şeyi berbat ettim. Neredeyse on yıl kaybettik. Ciddi sıkıntılara katlandın. Zander'ın dokuz yılını kaybettin-"

Elimi bileğine götürüp hafifçe çektim ve ona, "Muhtemelen Zander'i de bilemezdin. Babam bunu benden saklamak için çok uğraştı."

Kaşları kalktı. "Olmam gereken yerde, senin yanında dursaydım, gözüm o pislğin üzerinde olmaz mıydı sanıyorsun?"

Hayır, öyle düşünmemiştim. Yeni, daha harika Ham, eğer o zamanki Ham olabilseydi, babamın benimle uğraşmadığından emin olmak için gözünü kesinlikle babamdan ayırmazdı.

Her şeyin yolunda olduğunu ona bildirmek için "Artık bitti," demeye karar verdim.

"Bebeğim, evini kaybettin. Dükkanını kaybettin. Yeğenin dokuz yılını kaybettin. Yaklaşık üç yıldır sahip olduğunu bilmediğin milyonlarca doların üzerinde oturuyordun. Değer verdiğin bir adamla evlendin ama onu güvenlik için seçtin, çuvalladığını anladın, bağlarını kopardın ve hayatına devam ettin ama bunu kendine işkence ederek yaptın çünkü o da öyle yapmasına rağmen sen yanlış seçim yaptın. Dokuz yıl önce çekip gittiğimde kalmam gerektiğini bildiğim yerde olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı. Senin yanında."

Sözleri karnımı ısıttı ve hala bileğine sarılı olan elimle onu sıkarak cevap verdim, "Tamam Ham, belki bunların hepsi doğru ve böyle düşünmene bayılıyorum ama burada olsaydın bile başka şeyler olabileceğini düşünmüyor musun? Beni her şeyden koruyamazsın. Hayatın olmasını engelleyemezsin."

"Sevginiz var, arkanızda biri var, hayat başınıza geldiğinde, başa çıkmak ve devam etmek çok daha kolay ve bunu biliyorsun, kurabiyem."

Yanılmıyordu. Geçtiğimiz aylarda Ham'e sahip olduğum için, ondan önce de birlikte olduğumuz (ama olmadığımız) zamanlarda bana göz kulak olduğu için, ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda beni kurtarmak için şehre indiği için bunu biliyordum.

Ve o zaman beni vurdu. Her şeyi.

Bedenim onunkinin altında eridi ve iki elim de çenesine gitti ve "Bunu bana sen verdin" dedim.

"Evet, şimdi. Son birkaç aydır. Son dokuz yıldır değil," diye karşılık verdi.

"Kim öldü ve sen oradaydın," diye fısıldadım ve Ham'ın kafası sarsıldı. "Kim'e teşhis kondu ve aradığım ilk kişi sendin. Üç saat boyunca konuştuk, Ham. Ağlamamı dinledin ve iki gün içinde, geceyi bana sarılarak geçirmek için evime geldin ve sonra işe gidebilmek için geri dönmek zorunda kaldın. Bileğimi kırdım, benimle olmak için bir hafta izin aldın. Seni bıraktığım zamanlar hariç, hep yanımdaydın. Seni bırakmama izin verdin çünkü buna ihtiyacım olduğunu düşündün. Ve Ham"-parmaklarımı nazikçe yüzüne gömdüm-"her şeyimi kaybettiğimde yanımdaydın ve geri verdin."

Konuşmamı bitirdiğimde gözleri benimkilere dikilmişti ve sözümü bitirdiğimde alnını benimkilere dayadı ve alçak sesle, "Siktir, Zara," diye inledi.

"Rachel seni yaktı, içini boşalttı, hayallerini öldürdü," diye fısıldadım. "Ve bu herkeste iz bırakır. Seni değiştirdi, kendini korumanı sağladı, olman gereken adam haline getirdi. Ama bir kadın seni seviyorsa, gerçekten seviyorsa, bebeğim, olman gereken adam olmana izin verir. Seni olmanı istediği erkeğe dönüştürmez."

Ve ben bunu söylemeyi bitirdiğimde, Ham başını eğmiş ve ağzını benimkine yapıştırmıştı.

Bu yavaş, yumuşak, tatlı, derin, uzun bir öpücük değildi.

Bu sert, yutan, yoğun, ıslak, derin, uzun bir öpücüktü. Bu bir gösteriydi, anlatmak değil.

Ve her şeyi söyledi.

Ve işimiz bittiğinde, Ham bizi yuvarlamıştı, böylece o sırt üstü yatıyordu, ben üstteydim, kollarından biri bana sıkıca sarılmıştı, diğer eli saçlarımdaydı, ağzımı onunkine tutuyordu, ama başımı kaldırmama izin verdiğinde, ikimiz de derin nefes alıyorduk.

"Seni seviyorum Zara," diye

hırladı. Ve ben bunu sevdim.

Çok fazla.

"Biliyorum, sevgilim. Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim.

Gözleri hala yanıyordu ama sonra bu yanma, bildiğim bir şekilde içime aktığını hissettiğim bir sıcaklığa dönüştü.

derin, şüphesiz, o sıcaklık beni asla terk etmeyecekti.

"Biliyorum kurabiyem," diye fısıldadı.

"Güzel," diye fısıldadım, sonra Ham'in sırtışını izledim. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Ama yine de sırtıttım, ağzımı onunkine götürdüm ve erkeğimin sırtışını yüzünden öptüm.

* * *

O gece geç saatlerde (daha doğrusu ertesi sabah erkenden) iş çıkışı kamyondaydık, Ham arabayı sürüyordu, ben telefonumu kulağıma dayamış Wilona Teyze'nin bıraktığı sesli mesajı dinliyordum, bir yandan da barın etrafında içki taşıyordum.

Geç olmuştu. Yorulmuştum. Cebimde bir sürü bahşiş vardı çünkü Ham bir grup kiralamıştı ve mekan tıklım tıklım doluydu.

Ama ne kadar yorgun olsam da hayatımda hiç olmadığı kadar mutluydum.

"Wilona Teyze aradı," dedim telesekreterini dinledikten ve telefonumu çantama attıktan sonra. "Ertesi gece ikimizin de izinli olduğunu, akşam yemeğine gelmemizi istediğini ve ne yemekten hoşlanmadığını bilmek istediğini söyledi."

"Ne istersen ye bebeğim," diye cevap verdi.

Bu tam olarak doğru değildi. Bunun tam olarak doğru olmayan kısmı, yemek hakkında tartışmamasıydı. Sadece, eğer beğenmediyse, tabağında bırakırdı.

Ham'in tabağında bıraktığını fark ettiğim şeyleri Wilona Teyze ile paylaşmak için aklıma bir not aldım ve gözlerimi ön cama çevirdim.

Nerede olduğumuzu gördüğümde kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Durmamız gereken bir yer var"

diye cevap verdi.

Ona baktım. "Sabahın üç buçuğunda mı?"

Bir an sessiz kaldıktan sonra nazikçe, "Bana katlan, kurabiyem," diye emretti.

Adamım, ah adamım, o gün zaten bir kez benden ona katlanmamı istemişti, dünyamı pembe bir parıltıyla aydınlatan muhteşem sonuçlara, bu yüzden sadece ona katlanmam değil, aynı zamanda katlanmam gerektiğini hissettim çünkü sabahımız ne kadar harika olursa olsun, ben harika olmaya alışkın bir kız değildim, bu yüzden hazırlanmam gerektiğini biliyordum. Bu nedenle çenemi kapattım ve yola geri döndüm.

Beş dakika sonra ağzımı açtım çünkü eski gelişimime dönmüştük.

Burada ne işimiz vardı?

Gözlerim tekrar profiline kaydı ve "Ham-" diye başladım, "Beş saniye, bebeğim."

Bunu daha önce de duymuştum, Gnaw Bone'a benim için geri döneceğini söylediğinde dünyamı pembe bir ışıltıyla renklendirdiği bir başka sefer.

Bir nefes aldım, kafam karışmıştı, emin değildim ama bu Ham olduğu için nefesimi bıraktım.

Ham arabayı eski evime doğru sürdü, arabayı park ettiği yere kadar geldi ve kalbim hızla atmaya başladı.

Toplanıp gittiğimden beri geri dönmemiştım, çok mutsuz bir gündü ve evin görünüşü beni şaşırtmıştı. Birçok hacizli ev, bahçeyle ilgilenecek kimse olmadığı için dağınık görünüyordu.

Benim evim de orada yaşadığım zamanki gibi görünüyordu, ancak ev her boş evin sahip olduğu o boş hissi veriyordu.

Ham kapısını açtı, ben de onu takip ettim ve aşağı atladığımda o da yanımdaydı. Kapımı çarptı, elimi tuttu ve beni ön taraftaki yürüyüş yoluna götürdü.

"Ham, bu garip ve biraz-" Ben başladım.

"Beş saniye daha, kurabiyem."

Yine sustum.

Ham bizi ön kapıya kadar götürdü. Elimi bırakmadan anahtarlarını çevirdi ve bir anahtarı kilide soktu.

Nefesim kesildi.

"Sevgilim, anahtarı nasıl aldın?" diye sorabilmek için tekrar akmaya zorladım.

Cevap vermedi.

Kapının kilidini açtı, iterek açtı ve beni de kendisiyle birlikte içeri çekti.

Arkamda bıraktığım jaluziler çekilmişti, içerisi neredeyse karanlıktı, hiçbir şey göremiyordum. Ham botuyla kapıyı tekmeleyerek kapattı, böylece dışarıdaki sokak lambalarından gelen az miktardaki ışık bile söndü.

Bizi eve götürdüğünde ve elektrik düğmesinin olduğunu bildiğim yerde durduğunda nereye gittiğimizi hatırlıyordum. Açtı.

Işıklar yandığında nefes almayı bıraktım.

Mindy'nin mobilyaları oradaydı.

Ayrıca, gömme dolaplarda Ham'in televizyonu, altında DVD oynatıcısı, kablo kutusu ve yeni bir müzik seti ve alıcısı vardı. Dolapların her iki yanında iki çekici ayaklı hoparlör bulunuyordu. Ankastreye yerleştirilmiş biblolarım, kitaplarım ve Ham'e ait olduğu anlaşılan CD'lerim, boşlukları doldurmuyor ama ev gibi görünmesini sağlıyordu.

Gözlerim yemek odasına kaydı ve yeni oval, yıpranmış koyu ahşap, muhteşem yemek masasını ve etrafındaki altı koyu hasır, dokuma sandalyeyi gördüm. Masanın üzerinde yeni, çekici, yeşil ve mavi dokuma servis altlıkları ve hatta bunların üzerinde dikdörtgenler halinde katlanmış yeni uyumlu peçeteler vardı. Masanın ortasında kan kırmızısı güllerden oluşan devasa bir spreyci vardı, bebek nefesi yoktu, yeşillik yoktu, sadece o çarpıcı saplar vardı.

Masanın yanındaki duvarda, ona uygun bir dolap vardı ve üzerinde büyük, siyah-beyaz, güzelce çerçevelenmiş bir baskı asılıydı.

A Cotton.

Ve herhangi bir Pamuk değil (böyle bir şey olduğundan değil).

"Yaşlı kızın" bir resmiydi. Cotton'ın benimleyken çektiği bir fotoğraf.

Tekrar nefes aldım ama bunu yapmakta zorlanıyordum, gözlerim yanıyordu, boğazım yanıyordu, elimi yavaşça Ham'inkinden çektim ve iki adım attım. Tahta gibi döndüğümde mutfaktaki tüm eşyalarımı gördüm, bulaşık bezleri fırının kulpunun üzerine katlanmıştı,

Tezgâhın üzerinde teneke kutular, ocağın yanında duran tahta kaşık ve spatulaların bulunduğu çömlek, barın üzerinde duran kan kırmızısı güllerden oluşan kocaman bir sprej daha.

Dudaklarım aralandı, gözlerim kamaştı, döndüğümde Ham'in girişte durmuş, kollarını kavuşturmuş beni izlediğini gördüm.

"Nasıl?" Nefes aldım.

"Açık artırmaya çıktık, ben de satın aldım," diye cevap verdi.

Nefesim kesildi. Yutkundum, ağzımı açtım, kapattım, açtım ve inanamayarak sordum: "Satın mı aldın?"

"Aylar önce, kurabiyem. Nakit parayla aldım. Parası ödendi. İpotek yok. Sonra seni eve getirmek için doğru zamanın gelmesini bekledim."

Beni eve getir.

Ne yapacağımı bilemedim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Hissettiklerimle baş edemiyordum bile.

Ben de orada öylece durdum.

"Ev sahibimizle konuştum," diye devam etti Ham.

"Birimimiz için başka bir kiracı buldu, böylece taşınmakta özgür olduk. İşiniz halloldu. Zaman doğruydu. Birkaç telefon görüşmesi yaptım, arkadaşlar birkaç telefon görüşmesi yaptı. Kızlarınız Maybelline ve Wanda ile Nina her şeyi ayarladı."

Başını yemek masasına doğru salladı. "Deluxe Home Store," dedi. "İndirimli almışlar.

Maybelline, kocası ve Wanda'nın sana hediyesi."

Derin nefes almaya başladım.

Ham'in işi bitmemişti.

"Açıkçası, Cotton size o baskıyı verdi. Müzik setini ve surround sesi ben aldım ama teslimatı Arlene ayarladı ve Mindy'nin adamı Jeff kurdu. Çiçekler de benden ama Arlene onları benim için aldı. Nina, Max'e birkaç adam ayarlattı. Evimizin otoparkında bekliyorlardı, bu gece çıktığımızı gördüler, işe koyuldular ve ağır işleri yaptılar. Nina, kızlarınız Mindy, Becca ve Jenna'nın yanı sıra Maybelline ve Wanda da diğer işleri hallettiler." Başını ankastreye doğru salladı, belli ki sözlerini bitirmeden önce CD'lerin ve bibloların düzenini kastediyordu,

"Kıyafetlerimiz dolapta. Senin yatağın misafir odasında. Bizim yatağımız bizim odamızda. Biz evdeyiz."

Evdeydik.

Ham evimi satın almıştı.

Evdeydik.

Kıpırdamadan durdum, hareket edemiyordum, ama daha çok, hareketin bu çılgın-güzel rüyanın üzerinde oluşan kırılğan balonu delme ihtimaline karşı isteksizdim.

Ham'in hareket etmekle ilgili bir sorunu yoktu ve bana gelmek için bunu yaptı.

Ama bir adım önümde durdu, eğildi, sol elimi tuttu ve kaldırdı. Aramızda tuttu, kot pantolonunun cebini karıştırdı ve elini çıkardı. Başparmağıyla yüzük parmağımı düzleştirdi, diğer elini de ona doğru uzattı ve başım öne düştü, sanki her şey ağır çekimde olmuş gibiydi.

İşte o zaman uzun, güçlü, nasırlı parmaklarının prenses kesim bir pırlantayı parmağıma geçirişini izledim. Sade, süslemesiz, beyaz altın ya da belki platinden yapılmıştı. Ama elmasın süslenmeye ihtiyacı yoktu. Küçük değildi, hem de hiç değildi. Büyük ve gösterişli de değildi. Ama bir şey ifade ediyordu.

Büyük bir tane.

Yine nefes almayı bıraktım.

"Dediğim gibi," diye başladı Ham ve gözlerini yakalayabilmek için başımı kaldırdım. "Şimdi ihtiyacın olan her şeyi alacağın zaman."

"Seni seviyorum," diye fısıldamak zorunda kaldım. "Biliyorum."

Fısıldamadı.

"Hayır, seni seviyorum," diye tekrarladım. "Biliyorum, kurabiyem."

"Hayır," dedim, parmakları hâlâ benimkileri tutuyordu. Hareket etmedim ama gözlerimi onunkilere kilitledim. "Seni seviyorum, Graham Reece."

Ham hiçbir şey söylemedi ama gözleri yanmaya başladığında ve benimkini nazikçe tutan eli sıkıca kavradığında beni anladığını biliyordum.

"Sen inanılmaz bir adamsın Ham," dedim ona usulca.

Yanan gözleri parladı ve eli beni daha yakına çekti.

Ama dudakları emretti, "Kapa çeneni, tatlım."

Sesi pürüzlüydü.

"Tanıdığım en iyi adam," diye devam ettim.

Ben yaklaştıkça, boştaki eli yukarı kalktı, boynumun kenarına dolandı, yukarı kayarak saçlarımın arasına girdi.

"Sessiz ol bebeğim," diye fısıldadı, bu sivri kelimeler içimi güzelce parçaladı.

"Çok güçlü," diye devam ettim.

"Sessiz ol, tatlım."

"Çok yakışıklı." "Cookie-"

"Her zaman yanımda."

Başımın arkasını kavrayan eli, başı aşağı inerken beni yukarı çekti ve ağzını ağızıma yapıştırdı.

Kolunu sırtıma dolayabilmek için diğer elimi bıraktı. Kollarım omuzlarını çevreledi ve yeni evimizde sıcak ve ağır bir şekilde öpüştük.

Hayatımda aldığım en güzel öpücüktü, o sabah beni sevdiğini söylemeden önce ve sonra verdiği öpücüklerden bile daha iyiydi.

Yine de bu sefer yüzüğünü parmağıma taktıktan ve evimi bana geri verdikten sonra yapıyordu, yani bu pek de şaşırtıcı değildi.

İşimiz bittiğinde Ham beni kollarında tuttu ama çenesini başımın yan tarafına bastırırken yüzümü boynuna bastırdı.

"Evimi geri almışsın," dedim orada. "Evet,"

diyerek her yerde kanıtlanan şeyi doğruladı.

"Şov konusunda oldukça iyisin," diye paylaştım büyük bir küçümsemeyle.

"Takdir etmenize sevindim," diye cevap verdi.

"Gerçi sen de anlatma konusunda oldukça iyisin," dedim.

"Her ikisini de hallettiğim için memnunum," diye karşılık verdi.

"Bir şüphe varsa diye söylüyorum, cevabım evet, seninle evlenirim," dedim.

"Bunun doğrulanması iyi oldu." Sesinde artık bir gülümseme vardı.

"Ve tahminimce Maybelle'i tüm bunlara yardım etmeye ikna ettin, muhtemelen artık senden hoşlanıyordur," dedim.

"Cep telefonundan numarasını çaldığımda ve sohbet ettiğimizde de hemen hemen aynı şeyi söyledi," diye bilgilendirdi beni.

Bunu öğrendiğim iyi oldu.

"Yüzük çok güzel," diye geveleyip durdum.

Koluyla beni sıktı. "Beğendiğine sevindim, kurabiyem."

"Hayır, yani gerçekten çok güzel."

"Böyle düşünmene sevindim, sevgilim."

Sonunda sustum ve erkeğime tutundum. O da beni tuttu.

Bunu bir süre yaptık, yani Ham'in işi bitene kadar yaptık.

"Bütün gece koridorda sarılıp duracak mıyız yoksa nereden başlayacağımızı sen mi seçeceksin? Oturma odasında mı yoksa yatakta mı?" diye sordu.

İçimden bir ürperti geçti ve gözlerini yakalamak için başımı geriye çektim.

"Yemek odası masası," ona alternatif bir yer konusunda kararımı verdim ve gözlerinin çok hoşuma giden bir şekilde parlamasını izledim.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Sen içimdeyken güllerimi koklamak istiyorum," diye fısıldadım ve başını eğip ağzını ağzıma dayamadan önce bir flaş daha gördüm.

"Tamamdır, kurabiyem," dedi orada.

Ve haklıydı.

Yaptım.

Bendeydi.

İhtiyacım olan her şey vardı.

Hayatımda ilk kez, yaşadığım hayata rağmen bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Ve hayatımda ilk kez, buna yaklaşmak için kıcımları yırtmama bile gerek kalmadan gerçekleşti.

Başka bir deyişle, hayatımda ilk defa, sadece
Her şeyi.

* * *

"Kurabiye?" Ham aradı
Yeni yatak odamızdaki yatağımızdaydık, benim yeni-eski
yatak odamda.
Kaşıklaşıyorduk ve ben neredeyse uyuyordum.
Yine de burun deliklerimde gül kokusu ve bacaklarımın
arasında Ham hissi vardı.
"Evet, sevgilim?" Sesim uykulu bir şekilde cevap verdim.
"Sadece söylüyorum, ismimi aldığın o günün yakında
gelmesini istiyorsun, o yüzden buna başlasan iyi olur."
Karanlığa gülümsedim.
"Anladın, mein herr," diye
takıldım. Etrafımdaki kolu daha
da sıkılaştı. "Bebeğim?" diye
tekrar seslendi.
"Buradayım, tatlım."
"Benim adımlı alırsan, bunu asla kaybetmeyeceğini
bilerek yaparsın."
Elim onunkini karnımda buldu. Parmaklarımı
birleştirdim, yüzüğünün kayışının etimi hafifçe ısırıldığını
hissettim ve memnun bir iç çektim.
Ben de "Biliyorum" diye cevap verdim.
"Ve bunun ne anlama geldiğini
biliyorsun." Ham için ne
anlama geldiğini biliyordum.
Ham bana korumasını verdi. Parasını. Sevgisini.
Onu.
"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye
onayladım ve gerçekten de biliyordum.
Bunun her şey demek olduğunu biliyordum.
Yani henüz her şeye sahip
değildim. Ama sahip olacaktım.
Ham'ın yüzünün saçlarımın arkasına gömüldüğünü
hissettim. "Zara Reece," diye fısıldadım.
"Evet," diye fısıldadı.
"Kulağa hoş geliyor."

"Evet, öyle." "Ham?"

Ben seslendim.

"Buradayım,
kurabiyem."

"Senin daha da harika olmanı kaldırabileceğimden emin değilim," diye itiraf ettim.

Vücudu titremeye başlamadan önce kısa bir süre hareketsiz kaldı, ardından gürleme başladı ve kısa bir süre sonra kahkahası odayı doldurdu.

Yastığıma karşı tekrar gülümsedim.

Hâlâ kıkırdayarak beni daha da yakınına çekti ve "Buna alışmak için bir ömrün var" diye mırıldandı.

Yaptım.

Sonunda

buldum. Tanrıya

şükür.

On Dokuzuncu Bölüm

Hayatta Kalanlar

Bir hafta ve bir gün sonra...

"Bu iğrenç."

Bu sözler, Ham'in ve benim mutfağımızda duran ve bir pasta torbasından haşlanmış yumurta sarılarını, haşlanmış yumurta beyazlarının bekleyen yarısına fışkırtan Zander tarafından söylendi.

Ev insanlarla doluydu, mevcut her yüzey yiyeceklerle doluydu. Mutfak yemek odası/oturma odasından ayıran barda da yiyecekler, uzun bir pasta standında büyük bir şeytan yiyeceği pastası (Xenia'nın favorisi), büyük bir kırmızı gül spreyi vardı ve tüm bunlar Xenia'nın çerçeveli fotoğraflarıyla iç içeydi.

Xenia'nın anma partisiydi.

Zander annesinin cenazesini kaçırmış olabilir ama Wilona Teyze'ye Kami'nin fikrinden bahsettiğimde, bunun gerçekleşmesi gerektiği konusunda hemfikir olduk ve bunu benim yapabilmem, Xenia'nın yapabilmesi ama daha çok Zander'in yapabilmesi için kalkış planlarına yeşil ışık yaktım.

"İğrenç değil. Çok lezzetli," diye karşı çıktım Zander'e.

Bir yumurtanın içine biraz yumurta sarısı sıktı, çok iyi bir iş çıkarmadı ve ben umursamadım. Sonra bana baktı.

"Yumurta sevmem," diye bilgilendirdi beni.

"Hayır mı?" Yeğenim hakkında öğrendiğim her bilgi kırıntısını, yumurta sevmediği bilgisini bile severek sordum ve bunun beni bir ucube yapmasını hiç umursamadım.

Servetini paylaşmaya devam etti. "Benim kahvaltı tercihim krep, waffle ya da Nona'nın haşlanmış kahverengi güvecidir."

Wilona Teyze'nin haşlanmış kahverengi güveç konseptini ilgi çekici bulmama rağmen, "Yumurta insanı güçlü yapar. Rocky Balboa koşuya çıkmadan önce çiğ olanlardan içti."

Zander burnunu kıvırdı.

"Çiğ olanlar mı?" diye

sordu. Başımı

salladım.

"Bu iğrenç..." dedi ve ardından "Rocky kim?" diye sordu.

"Rocky Balboa," diye cevap verdim.

"Kim o?" diye sordu ve ben gözümü

kırptım. "Rocky Balboa'yı tanımıyor

musun?" Zander başını salladı.

Bu nedenle, Rocky Balboa hakkında yapılan her konuşmanın size yaptıracağı gibi, başımı arkaya eğdim ve derin bir gırtlak sesiyle "Adrian!" diye bağırdım.

Bağırmaı bitirdiğimde, gözlerin bana geldiğini biliyordum ama sadece bana bakıp gülen yeğenimle göz göze geldim.

"Sen delisin," dedi hala gülerek.

"Rocky, Apollo Creed'e karşı yaptığı büyük dövüşten sonra böyle bağıırır. Adrian onun kadını," dedim ona.

"O bir kafes dövüşçüsü mü?"

Başımı tiksintiyle salladım, ona doğru eğildim ve Ham'le birlikte Wilona Teyze'nin evinde yediğimiz iki akşam yemeğinde de yapmak istediğim şeyi yapmak için kendime izin verdim.

Elimi saçlarında gezdirdim ve başının arkasını kavrayarak yüzümü yaklaştırdım. "Rocky bir film. Harika bir film. Tüm zamanların en iyi filmlerinden biri. Ve eğer istersen buraya gelebilirsin, kaselere bizim için iyi olmayan bir sürü şey koyarım, yeriz ve Rocky Balboa'nın muhteşemliğini izleriz."

"Bu harika olur," dedi sessizce, gözleri değişmişti. Biraz kararsız görünüyordu ama aynı zamanda rahatsız değildi ve memnun da olmuştu.

Onunla ve Wilona Teyze'yle paylaştığımız zaman içinde Zander'e karşı şefkatli olduğu gözümünden kaçmamıştı. Yaltaklanmıyordu ve Zander büyümekte olan bir çocuktuk, bu yüzden fazla anaç davranarak onun alanına girmiyordu. Bu, sevildiğine dair çeşitli şekillerde pek çok işaret almadığı anlamına gelmiyordu.

Ama benden hiç böyle bir şey almamıştı. Ve eğer onu doğru anladıysam, hoşuna gitmişti.

Ben de onu ittim, yukarı kaldırdım, başının üstünü öptüm ve sonra onu korkutmamak için hızla uzaklaştım.

Bunu yaparken gözlerim evi taradı ama odanın diğer ucunda elinde birasıyla Latrell ve Jeff'le konuşan Ham'de durdu ama gözleri bana kilitlenmişti.

Ve ağzı gülümsüyordu.

Ben de gülümsedim ve sonra dikkatimi, cömert ama hızla yok olan yiyecek stokunu yenilemek için kimse için iyi olmayan şeyleri kaselere boşaltmaya verdim.

"Tüm bu insanlar gerçekten annemin arkadaşları mı?"

Bu sözler Zander tarafından söylendi ama sesi sessiz ve tuhaftı.

Yumurtaların piştiğini görmek için ona doğru baktım, pasta poşeti hâlâ elindeydi ama barın üstünden insan seline dönmüş eve bakıyordu, kısık sesle çalınan rock müzik, kahkahaların yükseldiği mutlu sohbetleri bastırıyordu.

"Evet," diye cevap verdim.

Zander, "Çok fazla insan tanıyordu," dedi ve ben yine ona yaklaştım ama çok yaklaşmadım.

Sohbet eder gibi, "Evet, tanıyordu. Çok fazla insan tanıyordu ama bunlar sadece tanıdığı insanlar değil. Bunlar onun arkadaşları."

Elindeki poğaça torbasını bir kenara bıraktı, başını eğerek bana baktı ve "Çok arkadaşı vardı" dedi.

Göz göze gelebilmek için mini bir çömelme pozisyonuna geçtim ve ona "Annen komik biriydi. İnsanları severdi ve

bunu gösterdi. Cömertti ve herkes için her şeyi yapardı. Ve insanlar onu tüm bunlardan dolayı severdi. Eğer böyleyseniz, çok sayıda arkadaşınız olur ve o da bunu yaptı."

Birden yüzü tekrar değişti, kesinlikle belirsizlik ve o konuşana kadar anlamadığım bir şey.

"Dışarı çıkmaya korkuyorum," diye fısıldadı. Bu itiraf karşısında şaşırarak, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü onu çok sevdiler. Ya benden hoşlanmazlarsa?"

Kalbim sıkıştı ve Wilona Teyze ile Zander yarım saat önce geldiklerinden beri neden ona ya da bana tutkal gibi yapıştığını anladım.

Heyecanlıydı ve annesinin arkadaşlarının onu sevmesini istiyordu.

Dikkatle sordum: "Neden senden hoşlanmayacaklarını düşünüyorsun?"

"Çünkü onun gibi olmadığımı söylemiştin. Benden onun gibi olmamı bekleyecekler."

Gülümserken bile başımı salladım.

"Ona benzemiyorsun," diye açıkladım. "Ama bana bir sürü arkadaşın olduğunu söylemiştin. Komiksin. Açıksın." Yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Gördüğüm kadarıyla tıpkı onun gibisin."

Gözleri umutla parladığında kalbim tekrar sıkıştı ve parmaklarımı boynunun kenarına dolamak için bir elimi kaldırdım. Teninin sıcaklığını, nabzının avucuma vuruşunu hissederken, nedense ona daha çok aşık oldum çünkü o çok... çok... gerçektir.

"Oraya git, seni sevecekler," diye söz verdim. "Ama ben yine de yanlarından ayrılmayacağım."

Başını yana eğdi ama bunu elimle temasını kesmemeye dikkat ederek yaptı.

Evet, benden şefkat görmeyi umursamadı ve bunu bildiğim için göklere teşekkürlerimi gönderdim.

"Emin misin?" diye sordu. Başımı salladım.

"Tamam," diye mırıldandı.

Saçlarını tekrar öpmek istememe rağmen ona sııttım ve sıktım ve öylece bıraktım. Şimdilik bu kadarı yeterliydi ve zorlamak istemiyordum.

Doğrudum ve bunu tam da bir motosiklet kaskının tezgâha çarparken çıkardığı gürültüyü duyacak kadar zamanında yaptım.

Hem Zander hem de ben gözlerimizi mutfakta bizimle birlikte duran Ham'e çevirdik ama onun gözleri Zander'deydi. Ham bir gün önce Zander'e kask almak için Carnal'a gitmişti.

"Şunu bir dene evlat," diye davet etti.

Zander'in kafası önce miğfere, sonra da Ham'e döndü.

"Olamaz!" diye bağırdı.

"Öyle," diye yanıtladı Ham.

"Bu çok havalı!" Zander bağırdı.

Elleri kaska doğru uzandı ve Ham'in hareketleri karşısında kalbim sıkışmadı.

Isındı.

Ben de ona kocaman bir gülümseme verdim.

Ham'in gözleri ağzımı aldı ve dudakları seğirdi. Zander kaskı taktı ve başını geriye doğru eğerek Ham. Elini muhteşem vizöre götürerek yukarı itti. "Sığdı mı?" diye sordu.

Ham, Zander'in önünde çömeldi, ellerini kaskın üzerine koydu, Zander'in kafasını hareket ettirdi, rahat olup olmadığını kontrol etti, sonra kaskın tepesine hafifçe vurdu ve "Evet" diye cevap verdi.

"Harika," diye nefes aldı Zander.

"Hava güzel, evlat. Binmek ister misin?" "Gerçekten mi?" Zander ayak parmaklarına kadar sallanarak sordu

Heyecan.

"Elbette," diye yanıtladı Ham.

"Kesinlikle!" diye bağırdı ama sonra Ham'in etrafından dolanarak hâlâ "Nona! Nona! Bak Reece Amca bana ne almış!" Kaskı işaret etti. "Beni gezdiriyor!"

Zander'in bağırmasıyla Wilona Teyze'nin başı döndü. Kaskı gördü, yüzü doğrudan alarma geçti

sonra düzelitti ve Zander'e zorla gülümsedi. "Bir şey söyleyeceğim," diye mırıldandı Ham bana. "Onu kolay. Sakin olacağız."

"Tamam, sevgilim," diye mırıldandım.

Ham içeri girdi, ağzını benimkine değdirdi ve yukarı kalktığında ona tekrar gülümsedim.

Bu sefer Ham bana bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sonra mutfaktan çıkıp Zander ve Wilona Teyze'ye doğru ilerledi.

Sahanda yumurtaları ve atıştırmalık kaselerini dışarı koydum ve ben ve diğer birkaç kişi Ham, Zander ve Wilona Teyze'yi ön kapıdan çıkarken takip ettik. Bir grup halinde durduk ve Ham'in daha önce bu amaçla garajdan çıkardığı ve benden habersiz olduğu belli olan eski model Harley'inin üzerine bir bacağını atmasını izledik. Sonra da Zander'a arkasına nasıl bineceğini öğretmesini izledik.

Wilona Teyze gibi ben de yaklaştım ve yaklaştığımızda Ham'in emrini duyduk: "Bana sıkıca tutun ve hiçbir nedenle bırakma. Benimle misin?"

"Evet, Reece Amca," diye hemen kabul etti Zander, kollarını Ham'in ortasına dolayarak.

Karnım çırpındı ve bacaklarımın arasında küçük bir karıncalanma oldu.

Ham'in gözleri bana geldi ve fiziksel tepkilerim yüzüme yansımış olmalı çünkü gözleri karardı ve sonra seksi bir şekilde sırttı.

Bacaklarımın arası bir kez daha karıncalandı.

İki saniye sonra motosiklet kükredi, havalandılar ve kükremeden bile Zander'in sevinç çığlıklarını duyabiliyorduk.

"Yüce Tanrım, kurtar beni," diye mırıldandı Wilona Teyze.

Bir kahkaha patlattım ve hayatımda ilk kez teyzeme kendi isteğimle sevgi dolu bir şekilde dokundum.

Uzandım ve kolumu teyzemin omuzlarına dolayarak onu kendime çektim.

"İyi olacak," diye ona güvence verdim.

"Umarım öyledir," dedi bana, gözleri Ham ve Zander'ı en son gördüğümüz yere sabitlenmişti.

Sesim kararlıydı, "Zander benim için her şey demek. Ben de Ham için her şeyim. Hem zaten Ham, Zander'ın bomba olduğunu düşünüyor. Hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin vermez."

Wilona Teyze başını çevirip bana baktı, yüzündeki korku yerini endişeye bıraktı, sonra gülümsedi ve bir kolunu belime doladı.

İşte o zaman, her şeye sahip olduğunuzu düşündüğünüzde bile hayatın size daha fazlasını vermenin yollarını bulduğunu hissettim.

Onu kendime çektim ve çoktan içeri girmiş olan parti müdavimlerini takip ederek eve doğru yürüdük.

Bir süre sıktıktan sonra onu bıraktım ve biramı bulmaya gittim.

Yerini buldum, bir nefes çektim ve biramı bıraktığımda Arlene'in tam karşımda durduğunu gördüm.

"Mindy hamile," diye duyurdu ve ben bakakaldım.

Sonra "Ne?" diye fısıldadım.

"Bunu benden duymadınız," dedi ve sonra uzaklaştı.

Arlene'in yapmaya eğilimli olduğu şeyi yapıp dedikodu bombasını patlattıktan sonra, gözlerim Mindy'ye takılana kadar oturma odamda uçtu. Becca ve Bonnie ile birlikte duruyordu. Gülümsüyordu. Ve limonata içiyordu.

Yüzümün kocaman bir gülümsemeyle parçalandığını hissettim. Kapı çaldı.

Biramı bir kenara bıraktım, kalabalığın arasından kapıya doğru ilerledim, kapıyı açtım ve Papaz Williams karşımda duruyordu.

Ham'in ne yaptığını bildiğimden, kollarımı ona dolayıp kocaman bir öpücük verme isteğimi içime gömdüm. Bunun yerine sadece gülümsedim.

"Merhaba Papaz Williams," diye selamladım. "Zara." O da bana gülümsedi.

Kenara çekildim. "Lütfen içeri gelin."

İçeri girdi, ben de kapıyı kapatıp kolumu uzattım.

Ezilme noktasına doğru yürüdük, kenarında durduk ve "Sana bir içki getireyim mi?" diye sordum.

"Ne yazık ki yarınki vaaz için hala çalışmam gerekiyor, o yüzden hayır. Sadece uğrayıp saygılarımı sunmak için zamanım var."

"Bummer," diye cevap verdim.

Bana baktı ve sırtıttı.

Sonra kalabalığa baktı, yüzü yumuşadı.

"Kız kardeşinizin bugünkü toplantıdan hoşlanacağını sanıyorum," dedi.

Kesinlikle yapardı.

"Evet," diye kabul ettim.

Dikkatle bana dönmeden önce kalabalığa bakmaya devam etti. "Görünüşe göre henüz gelmemiş olanlar var."

"Annem ve babam mı?" diye sorduğumda sırtımın dikleştiğini hissettim. Başını yavaşça salladı. "Hayır."

Onu inceledim ve sonra anladım. "Zander, Harley'siyle Ham'le gezintiye çıktı."

Yüzü aydınlandı ve bir kez başını sallayıp "Ah" diye mırıldandı.

"Her şey yolunda Papaz Williams," dedim ona.

"İyi," diye cevap verdi.

"Tamam, hayır. Bu doğru değil. Her şey çok güzel," diye paylaştım ve o yine gülümsedi.

"Güzel," diye fısıldadı hissederek.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve yüzünün tekrar değişmesini izledim.

"Yıllardır bekliyorum Zara, kafamda evirip çeviriyorum, Tanrı'yla konuşuyorum, cevaplar bulmaya çalışıyorum, müdahale etme yolumu arıyorum," dedi ve ben onun durumunu anladığım için derin bir nefes aldım, annemin muhtemelen onunla konuştuğunu ya da belki de diğer insanların görmediğini gördüğünü ve buna karşı güçsüzlüğüyle boğuşmuş olması gerektiğini biliyordum. "Hala mücadele ediyorum, Nina ile konuştuğumda..." Durakladı. "Bunun doğru olduğundan emin değilim."

"Doğruydu," diye temin ettim onu.

Başını iki yana salladı. "Birine, ikisine ya da beşine yardım etmeye karar verdiğinizde, ancak bunu yapmak sadece birine zarar verebilirse, bu

doğru değildir. Ama bu adil ve siz sadece Tanrı'nın bu dengeyle yaşamanıza yardımcı olmasını umuyorsunuz."

Hiçbir şeyi açığa vurmamaya çalışarak konuşuyordu ama söylediklerinden "Annem için endişeleniyorsun" diye tahmin ettim.

"Öyleyim Zara," diye şaşırtıcı bir şekilde onayladı. "Baban kendi bildiğini okumayı seven bir adam. Her durumu demir yumrukla kontrol etmek onun için çok önemlidir," dedi ve bana çok iyi bildiğim bir şeyi söyledi. "Çeşitli hedeflere erişimini kaybetti.

Bu nedenle, geride bıraktığı kişiye daha fazla odaklanacaktır."

Bu annemin hoşuna gitmiyordu ama onu hedef olmaktan kurtarabilecek tek kişinin kendisi olduğunu uzun zamandır öğrenmiştim. Ve asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı bunu yapmak istemiyordu. Ve gerçekten anlamadığım nedenlerden dolayı, başkalarını kendi yoluna koymaya istekliydi, böylece babamın dikkati en kötüsünü yapmaya yöneldiğinde, annem yerine o hedeflere odaklanacaktı.

Yani yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama dahası, hayatım bu haldeyken, kız kardeşim gitmişken ve annemin üzerinde hiçbir kontrolü olmayabilecek ama yine de hiçbir şey yapmayarak onu da buna ortak eden onca şey yaşanmışken, yapmak istediğim hiçbir şey yoktu.

Ona doğru hafifçe eğildim. "Umarım bunu sizin için de yapar, Pastor Williams, dengeyle yaşamanıza yardımcı olur. Çünkü, doğrusu, onun için bir umut var mı bilmiyorum. Ama babam için umut olmadığını biliyorum."

"Yapacağından hiç şüphem yok," diye yanıtladı. "Bu her şeyin yolunda gideceği anlamına gelmiyor. Sadece O'nun bize yardım edeceği anlamına geliyor."

Bir elimi kaldırdım ve kolunu sıktım, Tanrı'nın herkesi, yani annemi görüp görmeyeceğinden emin değildim ama O geri kalanımız için üzerine düşeni yapıyordu.

"Seni benim sıralarımdan birinde Noel korosunun gösterisinden daha fazla otururken görseydi, seni daha da iyi görebilirdi," diye devam etti ve onun bu sivri esprisine güldüm, elimi bıraktım.

"Anlaşıldı," dedim.

"Güzel, o zaman yarın sabah kilisede görüşürüz. Çok iyi bir vaaz planladım, bu yüzden kaçırmak istemeyeceğinden eminim."

Ona bir kez daha gülümsedim, sonra yaklaştım, parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öptüm ama kulağına "Tanrı iyi seçmiş" demek için orada kaldım.

Mırıldanırken kolumu sıktı, "Bu çok büyük bir iltifat, Zara. Teşekkür ederim."

Geriye doğru sallandım, gözlerini yakaladım ve başımı salladım.

Başıyla onaylamadan önce kolumu bir kez daha sıktı. Gözleri kalabalığın içinde gezindi, tanıdığı insanlara takıldığında birkaç kez çenesini kaldırdı ve sonra kapıya döndü.

Onun ilerleyişini izledim ve o ilerlerken Greg'in de benim yürüyüşümde ilerlediğini gördüm.

Greg'i aradım ve onu davet ettim. Xenia ile hiç tanışmamıştı ama bir kez benimle birlikte onu ziyarete gitmişti. Onu çok sık görmeye gitmezdim. Bu çok zordu. Ama o benim kocam, o da benim kız kardeşim olduğu ve ikisini de sevdiğim için, bu buluşma ürkütücü ve tuhaf olsa bile onunla tanışması gerektiğini düşündüm.

Bu arada, Greg ile gittiğimde kız kardeşimi en son o zaman ziyaret etmişim.

Greg'i de davet etmişim çünkü birbirimizi kaybetmeyeceğimize söz vermiştik ve Ham'in onunla konuştuğunu biliyordum, bu yüzden Ham'in ona ulaşmış olmasını umuyordum. Greg, Xenia öldükten sonra beni aramış ve kısa bir süre konuşmuştuk. Ama bunun dışında, Ham hayatımdayken, yüzüğü parmağımdayken, sözümüzü tutup tutamayacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sadece yapabileceğimizi umdum.

"Selam," diye selam verdim, kapıyı kapatırken ona doğru yürüdüm.

Bana döndü, gözleri evi taramadan önce kısa bir an için benimkileri yakaladı ve sonra tekrar benimkilere geldi.

"Hey," diye cevap verdi.

"İyi misin?" diye sordum. "Burada olmaktan bahsediyorum. Ve-"

Greg sözümü kesti. "Zara, bu kız kardeşinin anma töreni ve sen bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Ben, şey... evet."

"Tamam, o zaman... hayır. Kız kardeşinin öldüğünü duyduğumdan beri senin için endişelendiğimden beri iyi değilim."

"Greg," dedim usulca. "Bunu anlıyorum, takdir ediyorum. Bu gerçekten çok tatlı ve geldiğine sevindiğimi söylerken ciddiymdim. Ama bunun tuhaf olduğunu biliyorum. Sen ve ben. Ben ve Ham." Kolumu arkamda salladım. "Bu ev. Sadece tüm bunların senin için sorun olmadığından emin olmak istiyorum."

Başını salladı ve elleri omuzlarıma gelip sonra yukarı kayarak boynumun kenarlarına dolanırken yüzü nazikleşti.

Yüzünü benimkine doğru eğdi. "Zara, tatlım, senin... Reece beni aradıktan sonra, bu beni düşünmeye zorladı. Seçeneklerimi tarttım. Olan oldu ve seni geri kazanmamın hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Bunu berbat ettim. O aradıktan sonra bunu kabullendim. Yani seni hayatımda nasıl tutabileceğimi ya da bir pislik olup seni hiç tutmamayı seçmem gerekiyordu." Sırıttı ve "Pislik olma konusunda pek iyi değilim" diye itiraf etti.

Sözleri beni rahatlattı ve ben de sırıttım. "Hiçbir zaman olmadın."

"Garip olacak. Muhtemelen zor olacak ama başaracağız."

İçim rahatlarırken gözlerimi kapattım ve açtığımda "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

"Sadece... ben işleri yoluna koyana, ona ya da senin onunla olmana alışana kadar, bir fincan kahve falan içersek, belki bir süreliğine sadece sen ve ben olabiliriz. Bu onun için sorun olur mu?"

Yapacağından emin değildim. Ham oldukça sahipleniciydi.

Yine de Ham onu sevdiğimi biliyordu, o da beni seviyordu, Greg'e karşı böyle hissetmediğimi biliyordu, bu yüzden onun da bana güveneneceğinden şüpheleniyordum.

"Onunla konuşacağım," diye söz verdim.

"Tamam," diye cevap verdi Greg, sonra gözleri başımın üzerinde gezindi.

Ellerini indirdi ve "Latrell'e merhaba demeye gidiyorum" diye mırıldandı.

"Önce bir içki ister misin?" Ben sordum ve Greg bana baktı.

"Eğer senin için sorun yoksa, ben yolumu biliyorum." "Benim için sorun yok, sevgilim."

Sırıttı, elini kaldırıp parmaklarını boynumun kenarına doladı ve beni bir kez daha sıktı, sonra mutfağa doğru yürüdü.

Girişin sonuna kadar yürüdüm ve hemen Maybelle ve Wanda'nın saldırısına uğradım.

İkisinin de yüzümü incelediğini görmek için gözlerim birinden diğerine gitti ama konuşan Maybelle oldu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Kızım, cidden," diye başladı Wanda. "Tam bir drama mıknatısısın." Ona baktım ve "Her şey yolunda" dedim.

"Mm-hmm," diye mırıldandı Maybelle. "Şu anda her şey yolunda, erkeğin yeğeninle bisiklete bindiğinde. Bu eve girdiğinde ve eski sevgilin buradayken, iyi şeyler görmüyorum."

"Ham, Greg'i davet ettiğimi biliyor," dedim ona.

Başını salladı ama devam etti. "O zaman eski sevgilin sana elini sürdüğünde burada olmadığı için şanslı yıldızlarına şükretsen iyi olur. Her şeyin platonik olduğunu görebiliyordum ama sanırım konu sana ve sana elini süren herhangi bir erkeğe geldiğinde senin erkeğinin böyle bir filtresi yok."

Bu doğruydı ve Ham'in orada olmadığı için şanslı yıldızlarıma şükrettim, Greg'in Ham oradayken böyle bir şeyi zorlayacak türden bir adam olmadığı için onlara teşekkür etmekten bahsetmiyorum bile.

"Bir anımız vardı. O an sona erdi. Bir daha olmayacak," dedim Maybelle'e.

"Milyoner olman, yeni teyze olman, senin için dağları yerinden oynatacak kadar iyi bir adam olan seksi bir adamla evine dönmen ve o vücuduyla

Aslında olabilir, ben de şanslı yıldızlarının sonunda ışıklarını parlatmaya başladığını düşünüyorum, yukarıdaki göksel Baba'ya şükürler olsun," dedi Maybelle ve ben tamamen ona döndüm.

"Bu senin Ham'e resmi onay damgan mı?" diye sordum. Arkasına yaslandı ve kaşları yukarı kalktı.

"Kızım, işten eve gelip rahatlayabilesin diye hepimizi bir karınca ordusu gibi koşturup seni yeni evine yerleştirdi. Parmağına kocaman bir pırlanta taktıktan sonra rahatlayabildin," diyerek elimi işaret etti. "Buna nasıl olur da resmi onayımı vermem?"

Biliyordum.

Ve buna bayıldım.

Ben de kocaman gülümsedim ve "Söylemiştim" diye bağırdım. "Her neyse," diye cevap verdi, gözlerini kaçırarak.

Bitirmeden Wanda'ya döndüm. "Sen benim şahidimsin. Ona söyledim."

Wanda kocaman sırtarak, "Aynen öyle," diye cevap verdi.

Maybelle kapı zili çaldığında, "Bir içkiye daha ihtiyacım var," dedi.

Wanda, "Ben bakarım tatlım, sen kendine yeni bir şişe bul ve biraz daha bira iç," dedi ve uzaklaştı.

Maybelle bana dönüp baktığında gözleri sevinçle parlıyordu.

"Mutlu musun bebeğim?" diye sordu usulca.

"Kız kardeşimin anma törenindeyim, onun hayatını kutluyorum ve erkeğim oğlunu Harley'yle gezdiriyor, Zander'in almak için sabırsızlandığı bir gezinti. Erkeğimin benim için aldığı sevdiğim eve geri döndüm. Ve yüzüğü parmağımda. Yani evet.

Mutluyum," diye cevap verdim. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Dün hiç bu kadar mutlu olmadığımı düşünmüştüm. Ve ondan önceki gün. Ondan önceki gün de. Ama her gün yanılıyorum. Her şey daha iyiye gidiyor."

"O zaman bu senin için daha mutlu olamayacağım anlamına geliyor." diye fısıldadığında gözleri yumuşadı ve parladı.

"Zara!"

Adımın o sesle söylenmesi tüm mutluluğumun pencereden uçup gitmesine neden oldu.

"Hayır, yapamazsın!" Diğer taraftan bağırıldığını duydum ve onun Kami Maxwell olduğunu biliyordum.

Ama Kami'yi görmezden geldim ve zoraki bir şekilde döndüm ve annemi gördüm, yüzü bir endişe maskesiyle bana bakıyordu.

Orada ne işi vardı?

Greg davetliydi. Altmış kişi daha davetliydi.

Annem kesinlikle davet edilmemişti.

"Sen ne-" Wanda diğer tarafıma aynısını yaparken Maybelle'in yaklaştığını hissederek başladım.

Ama bitiremedim çünkü annemin eli dışarı fırladı, benimkini sıkıca kavradı ve sertçe çekti.

"Konuşmalıyız," diye talep etti.

Elimi çekmeye çalışarak, "Söyleyecek bir şeyimiz yok ve anne, çirkinleşmek istemem ama burada istenmiyorsun. Yasal olarak olanlardan bahsetmiyorum bile, burada olmamalısın."

"Zara, sen-" diye başladı ama ön kapıdan bir düşmanlık dalgasının girdiğini hissettiğimde sözünü bitirmedi.

Maybelle ve Wanda da bunu hissettiler ve gözlerim babamın hışımla içeri girdiğini görmek için kapıya doğru uçarken daha da yaklaştılar.

Hiç tereddüt etmeden anneme ve bana doğru yürüdü, annemi ensesinden yakaladı ve onu öyle bir çekti ki uçtu gitti.

Wanda'nın nefesi kesildi.

Maybelle fısıldadı, "Cennetteki Babamız."

Vücudum gerildi.

Babamın gözleri kalabalığı yararak üzerime kilitlendi.

"Kendine bir bak. Şu haline bak. Kız kardeşin öldü ve sen bira ve içkiyle kafayı buluyorsun. Neyin var senin?"

"Çık dışarı," diye fısıldadım.

"Yapacağım. Mutlulukla. Çocuğu bana ver," diye karşılık verdi. "Bunun etrafında olmasına gerek yok ve sözlerime dikkat et kızım, yargıç bunu duyacak."

"Çık dışarı," diye tekrarladım, bu sefer daha yüksek sesle.

Babam yine beni görmezden geldi. "Zaman kaybı. Yer kaybı. Sen hep öyleydin. Nefes almaya başladığından beri bunu defalarca kanıtladın. Tıpkı kız kardeşin gibi. Şimdi, çocuğu bana ver, ben de gideyim."

"Xavier." Wilona Teyze oradaydı, Maybelle'e yakın duruyordu. "Dışarıda konuşalım."

Babam alev alev yanan gözlerini kız kardeşine çevirdi ve "İşin bitti. O çocuğu bir daha cesedimi çiğnerken göreceksin."

Wilona Teyze'nin rengi soldu.

"Efendim, gerçekten gitmelisiniz."

Bunu söyleyen Nina'ydı, o da şu anda Arlene, Kami, Becca, Mindy, Jenna ve Cotton'un da katıldığı benim grubumdaydı, Max ve Jeff ise dışarıda devriye geziyordu, vücutları gevşek ve hareket halindeydi, gözleri babama kilitlenmişti. Arkamda bir varlık hissettim ve Greg olduğunu anlamak için bakmama gerek kalmadı.

Babam Wilona Teyze'ye dönmeden önce Nina'ya şöyle bir baktı.

"Emirleri ben verdim," diye hatırlattı ona.

"Annesinin cenazesini kaçırdı," diye karşılık verdi, sırtı dikleşmişti. "Bunu kaçırmayacaktı."

"Bu senin kararın değil," diye karşılık verdi babam.

"Yanılıyorsunuz. Ona biberon verdim. Altını ben değiştirdim. Akşam yemeklerini ben pişirdim. Öğle yemeklerini ben hazırladım. Doğum günü pastalarını ben yaptım," diye karşılık verdi. "Sen sadece arada bir ortaya çıktın, eşek gibi davrandın, kafasını karıştırdın, büyükannesinin onu sevmesine izin vermedin, sanki annesi senin tarafından lekелendiğinde o da annesi tarafından lekelenmiş gibi ve genel olarak her yönden bir baş belasıydın, bu yüzden sanırım bu kararları kesinlikle ben vermeliyim."

"Yanılırsın," diye kestirip attı.

"Oğlumu aldığımdan beri hiç yanılmadım Xavier ve sen de hiç haklı çıkmadın," diyerek eğildi ve tısladı.

İşte o anda babam kendini kaybetti. Böyle bir fırsatı kaçırmak istemeyen babam, hedefini görünce elini ön tarafına götürdü ve Wilona Teyze'nin yanağına hızlı ve güçlü bir ters vuruş yaptı.

O uçu ve etrafımızdaki kalabalık harekete geçti ama babam bu konuda çok pratik yapmıştı ve Wilona Teyze'yi yakaladığı anda bana doğru iki adım attı ve aniden eli boğazıma sıkıca sarıldı. Diğer elini saçlarımin arasına sokup sertçe çekti, boğazımdaki eli sıktıkça kafa derimde ve ensemdede ağrılar oluştu, bu da nefes almamı zorlaştırdı.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye homurdandığını duydum Max'in, Greg'in arkama geçtiğini, elinin babamın saçındaki elini tuttuğunu hissettiğimde bile, ama babam o kadar sıkı tutuyordu ki, Greg'in beni daha fazla incitmeden yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Babamın yüzü bana dönüktü, tüm bunlardan habersizdi, gözleri defalarca gördüğüm o haklı öfkeyle parlıyordu, o bakışı daha dün içime işlediğini hatırlıyordum ve ben dehşet içinde hareketsiz duruyordum.

"Paramı almayı mı düşünüyorsun?" Babam suratıma hırladı. "Çek... ellerini... onun üzerinden," diye ısırdı Max ve

daha da yaklaştım ama gözlerimi babamınkilerden ayırmadım.

Hayır, bu doğru değildi. Yapamazdım.

"Avukatlarım evimizi satıp size olan borcumuzu ödememiz gerektiğini söylüyorlar," diye çıkıştı.

Elini sıkarken havayı içime çekmeye çalıştım. "Bir şansın daha var," diye uyardı Max.

"Arabalarımızı sat, her şeyi sat," dedi babam saçımı çekerek ve ben inledim.

"Greg, uzaklaş. Jeff, Zara'nın arkasına geç," diye emretti Max. Babamın gözlerinin içine baktım.

"Sen bir pisliksin," diye fısıldadı, sesi zehir doluydu. "Kız kardeşin de bir pislikti. Annen ikinizi de dışarı ittiği anda, bir bok parçasına ne yapıyorsan onu yapmalıydım. Seni uzaklaştırmalıydım."

İşte o zaman canıma tak etmişti.

Dizimi ben söylemeden hareket ettirdim, acımasız ve keskin bir şekilde yukarı kaldırdım ve babamın mahrem yerlerine şiddetle vurdum.

Acıyla homurdandı, kendi içine kıvrılmak için beni anında bıraktı, ama oraya varamadı.

Çünkü saçlarından tutularak geriye çekildi, döndü ve Ham'in eli ölümcül bir şekilde boğazına yapıştı. Ham ilerliyor, babamı ön kapıya doğru iterken bile mutlak, düpedüz dehşet verici bir ses tonuyla gürlüyordu: "Zander'i uzaklaştırın."

Ellerim boğazıma gitti. Maybelle ve Wanda yanıma geldi. Nefesimi tuttum ve Max, Latrell, Cotton, Jeff, Greg ve Pete'in, babamı ön kapıdan dışarı iten Ham'i takip edişlerini izledim.

"İyi misin, tatlım?" Wanda sordu. Cevap vermedim.

Başımı çevirdiğimde Mindy, Becca ve Wilona Teyze'nin solgun yüzlü, korkmuş bakışlı Zander'i koridorda yönlendirdiklerini gördüm. Emin ellerde olduğundan emin olarak ön kapıdan koşarak çıktım.

Ayrıca ön bahçeye doğru koşmak zorunda kaldım çünkü Ham babamı evin önüne park etmiş bir cipin kenarına sıkıştırmıştı. Babamın yüzü kıpkırmızıydı, morarmıştı, ağzı açılıp kapanıyordu ve Ham yüzünün içindeydi, eli hala babamın boğazındaydı. Belli ki sıkıyordu. Sertçe.

Adamlar birbirlerine sokulmuşlardı ve ben de aralarından geçmeye çalıştım ama onlar sağlam durdukları için bir açıklık bulamadım.

"Reece, geri çekil," diye emrettiğini duydum Max'in. Güçlü bir hamleyle Latrell ve Pete'in arasına daldım.

"Reece, Zara," diye uyardı Max, orada olduğumu söyleyerek.

Babam boğulma sesi çıkardı. Ham hareket etmedi.

"Reece." Jeff yaklaştı ve Jeff, tesadüfen ve o anda korkutucu bir şekilde, bir kanun adamıydı. "Bu şekilde bitmesini istemezsin."

Bu sözler üzerine Ham babamı öyle bir itti ki babamın kafası cipe çarptı.

Korkunç, daha korkunç, şimdiye kadarki en korkunç kaşlarını babama çatarak uzaklaştı.

Yaklaştım ve kendimi onun yanına yapıştırdım. Bunu yaptığım anda Ham'in kolu omuzlarıma dolandı ve beni daha da yaklaştırdı ama gözleri babamdan ayrılmadı. Babama bakmaya devam eden Ham, diğeri elini kaldırdı ve hafif, sıcak ve iyileştirici olmasını istediğı belli olan kıvrılmış elini boğazımın önüne koydu.

Sonunda, hâlâ korkutucu olan sesiyle babama fısıldadı: "Ellerini onun üzerine koy."

Babam iki elini boğazına götürmüş, hafifçe bükülmüş bir halde hava emiyordu ama yine de Ham'a dik dik bakabiliyordu.

"Hatırladığı kadarıyla ona ilk kez elinizi sürdüğünüzde beş yaşındaydı," diye açıkladı Ham.

Bu tabloyu çevreleyen kalabalıktan bir gıcirtı, bazı hareketler, soluklar ve fısıltılar geldi ama bu gıcirtının anneme ait olduğunu biliyordum.

"Onu dövdün, kız kardeşini dövdün, ona bunu izlettirdin ve annesine elini uzattığında ona izlettirdin. Sonra yeğenini çaldın, parasını çaldın, sallanmasını izledin ve evimize girip ona ellerini sürme cesaretini mi buldun?" Ham sordu.

Babam öksürdü, sonra eğildi ve bahçeye tükürdü.

Ham güçlü bir nefes aldı, Jeff'e döndü ve "Suç duyurusunda bulunuyoruz" diyerek bıraktı.

Babam başını kaldırdı ve annemin tekrar ciyakladığını duydum. "Az önce bana saldırdın!" Babam bağırdı.

Ham gözlerini ona dikti. "Evimdeydiniz ve şahitlerin önünde kadınımı taciz ediyordunuz. Evimi savunma hakkım var ve kesinlikle kadınımı savunma hakkım var."

Jeff, "Haksız değil," dedi ve Pete'e bakarak, "Kelepçelerin var mı?" diye sordu.

Kendisi de bir kanun adamı olan Pete, hareket ederken başını salladı ve "Aracımda," diye cevap verdi. Sonra da arabasına doğru koşmaya başladı.

Jeff, "Bayım, yüzünüzü araca dönün, elleriniz başınızın arkasında olsun," diye emretti.

"Deli misin sen?" Babam sordu, gözleri yuvarlaktı, yüzü şimdi farklı bir nedenden dolayı kızarmıştı.

"Efendim, yüzünüzü araca dönün dedim,"
diye tekrarladı Jeff. "Bunu yapmayacağım,"
diye tersledi babam.

"O zaman diğer suçlamalara ek olarak tutuklanmaya
direnmekle karşı karşıya kalacaksın ve görüyorum ki tüm
bunları iyice düşünmüyorsun, ama zaten sahip oldukların
pek de iyi değil. Benim tavsiyem, akıllıca davranmaya
başlaman ve bunu hemen şimdi yapman," diye tavsiyede
bulundu Jeff.

"O benim kızım," diye tükürdü babam, sanki bu ona
yaptığı şeyi yapma hakkı veriyormuş gibi ve kalabalıktan
daha fazla soluk ve fısıltı yayıldı.

"O, evine izinsiz ve rızası dışında girdiğiniz ve ardından
tanıkların önünde ona ve başka bir kadına saldırmaya
devam ettiğiniz bir yetişkin. Ama, sadece söylüyorum,
yetişkin değil de çocuk olsaydı bile, bu bok gerçekten
olurdu" - babama doğru eğildi, genellikle yumuşak ifadesi
bitirmeden önce öfkeye dönüşüyordu - "daha da kötüsü.
Şimdi yüzünü araca dön ve lanet olası ellerini başının
arkasına koy."

Babam bir an Jeff'e ters ters baktı, gözleri onu izleyen
insanların arasında dolaştı ve sonra Jeff'in söylediğini yaptı
ama başı anneme dönüktü.

Jeff botuyla babamın ayaklarını birbirinden ayırırken ve
Pete elinde kelepçeler, kulağında telefonla yaklaşırken,
babam anneme, "Avukatlarımızı ara," diye emretti.

"Ama Xavier," diye başladı annem kısık bir sesle, "onlarla
yaptığımız son görüşmede, banka hesaplarımızın
dondurulduğunu ve onlara ödeme yapamayacağımızı
söylediler..."

"Ara onları!" Babam havladı.

Hızla başını salladı, bana baktı ve her zamanki gibi bana
kesinlikle bir şey söylemedi. Tüm bu fiyaskoya şahit
olduktan sonra bile kendine ve güvenliğine dikkat etti ve
çantasını karıştırarak koşar adım uzaklaştı.

İşte tam o anda, erkeğim tarafından tutulduğum o anda,
bu aniden beni incitme gücünü kaybetti.

Gözlerimi annemden ayırdım ve Ham'e yakın bir
yerde, eli hala boğazımda, babamın üstünün aranmasını,
kelepçelenmesini ve haklarının okunmasını izledim.

O.
Öyle
ydi.
Harika.

"Xenia'nın burada olmasını çok isterdim," diye fısıldadım Ham'e. "Buna bayılırdı."

"Cookie," diye başladı Ham, ona baktım ve baktığımda bile eli boğazımdan düşmedi. "Ben bu kadar sinirliyken nasıl olur da beni güldürmek istersin?"

Omuz silktim ve "Sadece benim" diye cevap verdim.

Gözleri yüzümü inceledi, sonra eli göğsüme kaydı ve bakışları boğazımda gezindi, sonra eli tekrar yukarı kaydı ve gözleri tekrar benimkilere takıldı.

"Evet, sadece sen," diye mırıldandı ve gözlerindeki sıcaklık ve onay beni onun içinde eritti.

"Bana saldırdıktan sonra babamı neredeyse boğarak öldürdüğün için teşekkürler," dedim ve Ham gözlerini kırptırarak baktı ve sonunda dudakları seğirdi. Dudaklarının seğirdiğini görünce devam ettim. "Ve ayrıca, kasıtsız adam öldürme suçundan hapis yatıyor olsaydın evlenmemizin ve hamile kalmamın zor olabileceğini düşünerek onu neredeyse boğduğun için de teşekkürler."

Bunun üzerine Ham'ın dudakları seğirmeyi bıraktı ve kıvrıldı.

Ön tarafına doğru kaydım, ayak parmaklarımın üzerinde doğruldum ve kollarımı ona dolayarak sessizce "Ben iyiyim" dedim.

"Her zaman öylesin bebeğim," diye cevap verdi aynı sessizlikle.

"Ve sana ihtiyacım olduğunda her zaman yanımdasın," diye karşılık verdim.

Ham'in gözleri parladı. Boğazımdaki eli saçlarımın arkasına doğru kaydı ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için başını eğdi.

"Şampanya!" Ham ağzını benimkinden ayırırken Nina'nın bağırdığını duydum ve ikimiz de dönüp onun yaklaştığını gördük. "İki saldırı ve haneye tecavüz suçu!" diye ilan etti ve heyecanla alkışladı. "Harika değil mi?" diye sordu ama cevap beklemedi.

Arlene'e döndü.

O daha bir şey söyleyemeden Arlene, "Ben hallederim," diyerek arabasına doğru yürümeye başladı.

"Ben de geliyorum," diye seslendi Kami, onu takip ederek.

Maybelle serbest tarafımda nöbet tutarken, Latrell ona gözcülük yaparken, kalabalığın bir kısmı arkamızdan takip ederken, diğerleri babamın tutuklanmasının finalini izlemek için kalırken, Ham beni sert bir şekilde eve geri götürürken babama ne olduğunu görmeye fırsatım olmadı.

Ama içeri girdiğimizde heyecanlı koşuşturmadan sıyrılmayı başardım.

Bunu yaptığımda, bana göz kulak olmak istediği belli olan dikkatli bir Ham'e göz kulak olarak, bir mucize gerçekleştirmeyi başardım. Gizlice ön kapıya gittim ve yan taraftaki pencereden dışarı baktım, böylece polis aracının yanaşmasını ve Jeff ile Pete'in babamı arka kapılardan birine götürmelerini izleyebildim, Pete kapıyı açtıktan sonra Jeff elini babamın başına koydu ve babamı içeri katladı.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, elim sıkıca kavrandığında vücudum hafifçe sıçradı ve gözlerini pencereden dışarı dikmiş Wilona Teyze'yi görmek için döndüm.

"Her şey bitti," dedi pencereye doğru.

"Sanırım öyle," diye kabul ettim.

Bana baktı. Ben

de ona

gülümsedim.

Gözleri dudaklarıma kayd, sonra tekrar benimkilere döndü ve o da gülümsedi.

"Cookie, lanet pencereden uzak dur!" Ham sadece bir metre uzakta olmasına rağmen yüksek sesle emretti.

Teyzeme gözlerimi devirdim, elini sıktım ve pencereden uzaklaştım.

Elimi alnıma götürerek Ham'e doğru bir selam verdim ve "Nasıl istersen, mein herr!" diye bağırdım.

Ham başını salladı.

Teyzeme döndüm, yanağına baktım ve "Mutfağa gidip sana biraz buz getirelim" diye fısıldadım.

Başını salladı. Biz de öyle yaptık. Onu Wanda ile mutfakta bıraktım, Zander'ı Mindy ve Becca ile misafir odasında buldum.

ve kız arkadaşlarımı rahatlattım.

Onlar gittikten sonra ona iyice bir baktım. Onu o kadar iyi tanıımıyordum ama yine de korktuğunu anlayabiliyordum çünkü bunu fark etmemek mümkün değildi.

Yatakta yanına oturdum ve elini tuttum. "Her şey yolunda, sevgilim."

"Reece Amca gerçekten deliydi," diye cevap verdi. Bu konuda yanılmamıştı.

"Evet, beni çok seviyor ve birinin beni incitmesinden hoşlanmıyor, ama şimdi iyi," diye onu temin ettim.

"Nona iyi mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Onunla ilgilenen iyi bir arkadaşım var."

Zander'in gözleri yüzümde gezindi, muhtemelen doğruyu söylediğimden emin olmak istiyordu.

Bana inandığını düşündüm ama yine de "Ona gidebilir miyim?" diye sordu.

İyi bir çocuktı ve Nona'sını seviyordu. Bu da onun bu sevgiyi hak ettiği anlamına geliyordu.

Gecikmeden yataktan kalktım ve onu da kendimle birlikte yukarı çektim. "Hadi gidelim."

Zander'ı Wilona Teyze'ye götürdüm. Birbirlerine sokuldular. Onlarla takıldım, nabızlarını ölçtüm ve Wilona Teyze her şeyi halletmiş gibi görüldüğünde mutfaktan çıkıp Ham'i buldum.

Ona doğru ilerledim ve kendimi onun yanına yerleştirdim.

Bunu yaptığımda kollarından biri omuzlarıma dolandı ve diğer elini kaldırarak saçlarımı uzaklaştırdı. Parmak uçları kulağımın kabuğunda gezindi ve boynumdan aşağıya, boğazıma doğru kaydı.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı.

"Her zamankinden daha iyi," diye cevap verdim ve bana inanmamış gibi görüldüğünde ona doğru eğilerek fısıldadım, "Sanırım bunu zaten fark etmiş olabilirsin, ama bazılarımız Cinders, biz hayatta kalanlarız."

Gözlerimi tuttu ve başını benimkine doğru eğerken elini çenemi kavrayacak şekilde kaldırdı.

"Diğerlerini bilmem ama senin için bunun doğru olduğunu biliyorum."

Zaten ona sarılmış olan kollarım daha da sıkılaştı.

"Kurabiyemi seviyorum," dedi usulca ve dudaklarımda bir gülümseme hissettim.

"Ve ben de çürüklerimi seviyorum," diye cevap verdim ve onun gülümsemesini izledim.

Sonra dudaklarını dudaklarıma değdirmek için başını daha da eğdi ve bunu yapmaya devam ederken Arlene'in "Şampanyayı getirdim!" diye bağırıldığını duyduk.

Ham teması kesti ve başımızı çevirdiğimizde kapıda Arlene ve Kami'yi gördük; her ikisinin de elinde birer şişe şampanya vardı. Arlene'in gözleri Ham'in üzerindeydi.

"Seksi adamın koca ayısı, arabamda bir çanta var. Kaldırmakta zorlanmayacağını tahmin ediyorum. O yüzden kışını kaldır ve bunu yap," diye emretti.

Ham'in kıkırdamasını duyunca güldüm. Sonra iki kez sıkıldım ve adamım ön kapıya doğru ilerlemem için beni bıraktı.

Gidişini izledim.

Sonra evimin içinde arkadaşlarıma, Xenia'nın arkadaşlarına baktım, yeğenimin mutfakta teyzemle olduğunu biliyordum ve sessiz müziği, sessiz konuşmaları dinledim ve sonunda bir şampanya mantarının patladığını duydum.

Gözlerim barımın üzerinde duran kız kardeşimin çerçeveli fotoğraflarından birine kaydı.

"Keşke burada olsaydın sevgilim," diye fısıldadım odanın öbür ucundaki fotoğrafa.

Her zamanki gibi cevap alamadım.

Sonra bardak bulmak için o tarafa taşındım.

Sonsöz

Her şey

Üç ay sonra.

"Ama ben deli değilim!"

Böyle bağırdım ve karanlıkta yanımda, Xenia'nın mezarının üzerindeki karın üzerinde bir battaniyenin üzerinde yatan Zander bir mil sıçradı ve boğuk bir çığlık attı.

Az önce ona Xenia'nın korkunç hikâyelerinden birini anlatmıştım, tüm korkunç hikâyelerinin en iyisiydi ve öldürücü cümle az önce anlattığım cümleydi.

Ben ve yeğenimin gece karanlığında kız kardeşimin mezarı üzerinde yatmamızın tuhaf olduğunu biliyordum.

Ben de umursamadım.

Onu yanımda istiyordum ve bu ikimiz için de en iyisiydi.

Her neyse, Zander bunun harika olduğunu düşündü. Benim duyamayacağımı düşündüğü zamanlarda onu arkadaşlarıyla dinlemiştim ve onlara gelmiş geçmiş en havalı teyze olduğumu söylemişti, çünkü ben deliydim ve bu deliliğin bir parçası da onu geceleri annesinin mezarına götürmemdi, bu da tüm arkadaşlarının tamamen tuhaf ve dolayısıyla harika bulduğu bir şeydi.

Xenia'nın anma töreninden sonra Ham ve ben Zander ve Wilona Teyze'yi sık sık gördük. Akşam yemeği için onların evine gittik, onlar da bizimkine geldiler ve Zander sık sık gelirdi, Wilona Teyze de bırakırdı.

ya da Ham ve ben onu alırdık, böylece takılabilir, film izleyebilir, bizimle sinemaya gidebilir ya da her neyse.

Zander ve arkadaşlarını iki kez yatıya çağırmiştık ve dediğim gibi, arkadaşları benim deli olduğum için harika olduğumu düşünüyorlardı. Ama Ham'in harika olduğunu düşünüyorlardı çünkü o büyük ve korkutucuydu, bisikleti vardı, bir barda çalışıyordu ve dokuz yaşındaki herhangi bir çocuğun takdir edeceği kadar kötü bir harika yayıyordu.

Zander ve ben sırt üstü yatıyorduk ve o çığlık attığında yanıma döndüm ve ön kolumun üzerine çıktım.

Karanlığın içinden ona gülümseyerek, "Seni yakaladım," dedim.

"Evet," diye cevap verdi, arkasındaki battaniyeyi iki koluna kadar itti ve ay ışığının aydınlattığı gülümsemesini görebiliyordum. "Bu iyiydi."

"Seni her zaman anlıyorum," diye hatırlattım ona.

"Bir gün beni yakalayamayacaksın," diye karşılık verdi.

Haklı olduğunu biliyordum. Hikayelerim tükenenecekti ya da büyüyecek ve korkutmak o kadar kolay olmayacaktı.

Ama artık buna sahiptik. Xenia'nın bana bu hikayeleri anlatarak verdiği şeyi, ben oğluna verdim çünkü o veremedi. Ve her Pazar kilisede Tanrı'ya şükrettim, bunu yapmak için bir gece önce vardiyada çalışmış olsak bile kendimi ve Ham'ı oraya sürükledim.

Zander, "Yarın çok güzel olacak," deyince tekrar ona odaklandım.

O haklıydı. Yarın öldürücü olacaktı.

Çünkü yarın, kilisede Papaz Williams tarafından yönetilecek küçük bir tören ve ardından The Rooster'daki bir etkinlik odasında verilecek bir partiyle Ham ile evleniyordum.

"Kesinlikle," diye kabul ettim.

"Reece Amca'nın sağdıç olmamı istemesi harika. Beni çok az tanıyor."

Kesinlikle katılıyorum. Çok güzeldi.

Ham bana Zander'a soracağını söylediğinde gözyaşlarıma hakim olmak zorunda kalmıştım. Sonra onun kemiklerinin üzerine atladım.

Ham'in Zander'ı çok sevdiği için istediğini düşündüm. Ayrıca bunu kız kardeşimin bir parçasının bizimle birlikte ayakta durabilmesi için yaptığını da düşündüm.

Evet, yine de her geçen gün erkeğime olan aşkım daha da derinleşiyordu.

"Seni tanımaya çalışıyor ve tanıdığı şeylerden hoşlanıyor," diye paylaştım. "Ve sen benim için çok şey ifade ediyorsun, bu yüzden bence bu çok havalı ve ikimiz de evet dediğin için mutluyuz."

Zander, bunun kesinlikle harika olduğunu düşündüğünü bildiğim bir şekilde, "Bu harika," diye fısıldadı.

İlk karşılaşmamızda haklı olduğumu söylemem yeterli. Babası Zander'in hayatındaki tek erkek olduğu, pek ortalıkta olmadığı ve olduğu zamanlarda da iyi şeyler yapmadığı için, Zander Ham'den alabileceği her şeyi alıyordu. Ve Ham buna hiç aldırmıyordu. Birbirlerini her gördüklerinde daha da yakınlaşıyorlardı.

Çok sevdim ve daha da çok sevdiğim şey Wilona Teyze'nin de çok sevmesiydi. Ham ile ilgili tereddütleri Xenia'nın anma töreninin yapıldığı gün ortadan kalkmıştı. Ama hepimiz yakınlaşıyorduk ve oğlunun hayatında iyi bir adam olduğu için rahatladığını ve minnettar olduğunu okumak zor değildi. Nihayet.

"Yarın süslenip püslenip zamanında kiliseye gitmem gerektiğine göre, artık dönsek iyi olur," dedim, gerçi yarınki yolculuğu onlara saklamak için, ki uzun bir yol değildi ama yerimiz vardı, neden olmasın, Wilona Teyze ve Zander geceyi Ham ve benimle geçireceklerdi.

Yine de üşüyordum, saat geç oluyordu ve yeğenimi ısıtmak ve kendimi erkeğime geri götürmek istiyordum.

Zander ayağa kalkarken, "Tamam," diye mırıldandı.

Battaniyeyi kaldırmama ve üzerindeki karı silkelememe yardım etti. Sonra katladım ve kolumun altına sıkıştırdım.

Alabama doğru ilerlemeye başladık ama Zander arkasına baktı ve "Bir saniye" diye mırıldanıp Xenia'nın mezar taşına doğru ilerleyince durdum.

Getirdiğimiz kan kırmızısı gül buketi, Xenia'ya her zaman bir tane getirdiğimizden beri en yenisiydi.

geldi, yana doğru devrildi. Zander dizlerinin üzerine çöktü, onu düzeltti, karın içine itti ve sabit tutmak için etrafına daha fazla yığın yaptı.

Ayağa fırlayıp bana doğru gelirken boğazımdaki bir ürpertiye karşı yutkundum.

"Artık gidebiliriz," dedi, gözlerimi yakalamak için başını geriye eğdi.

"Pekâlâ sevgilim," dedim usulca, elimi kaldırıp ensesini sıktıktan sonra bıraktım.

Arabaya doğru yan yana yürüdük ve o kadar uzun zaman olmuştu ki, onu o kadar sık aramıştım ve hiç bulamamıştım ki, onu hissetmeye çalışmaktan vazgeçtim.

Bu yüzden bizi arabaya kadar takip eden hafif, serin ve yumuşak esintiyi özledim.

* * *

İki saat sonra.

"Ham," diye nefes aldım ve bunu sessizce yaptım, çünkü muhtemelen uyuyorlardı, ama teyzem ve yeğenim evdeydi, Ham içimde sürüyordu ve geldiğimi duymalarını istemiyordum.

"Bunu sevdim bebeğim," diye homurdandı Ham, kalçaları daha hızlı, daha sert hareket ediyor, derinlere iniyordu. "Seni seviyorum, Zara."

Bunun üzerine başımı kaldırdım ve yüzümü boynuna gömdüm, uzuvlarım onun etrafında sıkılaştı, orgazmım içimi yaktı ve onun sözleriyle birlikte, doruk noktamları hiçbir ilgisi olmayan yanıktan sonra bir sıcaklık geldi.

Ve her şey aşkla ilgili.

* * *

Reece

Ertesi akşam.

Reece, The Rooster'ın etkinlik salonundaki barda tek başına durmuş, gözlerini karısına dikmişti.

Zara Reece.

Kahretsin, Zara onun karısıydı. Bir daha sahip olacağını hiç düşünmediği bir şey. Bir daha asla sahip olmak istemediğini düşündüğü bir şey. Bir şeye sahip olmak, o olmak, Zara'nın onun adını aldığı o gün, şimdiye kadar aldığı en değerli hediye olduğunu düşündüğü bir şey.

Zara, Nina ve şimdi şov yapan Mindy ile gülüyordu. Her zaman çok güzeldi, bugün de hiç şüphesiz yeni karısı çok güzeldi.

Tören küçüktü, bu parti de aynıydı, ama görünüşü söz konusu olduğunda her şeyi göze almıştı.

Dantelle kaplı ve ışığı yakalayan parıltılı pulları olan straplez fildişi bir elbise almıştı. Elbise kıvrımlarını sıyrıyor ve arkada kısa bir trenle bir tekme atıyordu. Yumuşak saçları kıvrılmış, yüzünden ve boynundan uzakta toplanmıştı. Makyajı yüzündeki her güzel özelliği vurguluyordu. Kulaklarına, boynuna ve bileğine, düğününde de aynısını takmış olan Maybelline'den ödünç aldığı inciler takmıştı.

Gelini süslü olduğu için Reece yeni bir takım elbise almış ve kravat takmıştı.

Kravatı çoktan gitmişti, fildişi gömleğinin yakası açıktı, elinde bir bira vardı.

Zara onu Horoz'a götüren limuzinin arkasında kravatını çıkarmıştı ve bunu dantelli, pırıltılı eteğini kalçalarına kadar sıyrıp onun kucağına tırmanmadan, sikinin üzerine kaymadan ve onu yavaş ve kolay, sonra sert ve sert bir şekilde her ikisi de bulana kadar becermeden yaklaşık on dakika önce yapmıştı.

The Rooster çok iyi bir yemektir ve oraya gitmek için bir saatlik uzun yola değdi.

Yine de o gece limuzinlerinde, karısı onun sikine biniyordu, gelinliğini giymişti, güzel kokuyordu, daha iyi görünüyordu,

Kendini harika hisseden ve kendi adını taşıyan Reece, bu yolculuğun çok daha uzun sürmesine aldırmazdı.

Zara kızabilirdi ama masaların üzerinde kırmızı ve fildişi güller, sonunda kesecekleri üç katlı bir düğün pastası ve bir DJ olmasına rağmen, bu resmi bir resepsiyon değildi.

Bu bir partiydi.

Geleneksel şeyler, konuşmalar, özel danslar, buket ve jartiyer atma gibi şeyler yok.

Sadece içki, yemek, iyi arkadaşlar, iyi müzik ve güzel zamanlar.

Sakin ol.

Reece izledi ve Nina Zara'yı güldüren bir şey söylediğinde dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Wilona yaklaştığında dudakları daha da kıvrıldı ve tereddüt etmeden, hala gülerek, karısı kolunu teyzesinin beline doladı ve onu kendine çekti, Wilona da bu iyiliğe karşılık verdi ve yeğenine gülümsedi.

Zara'nın annesinin teyzelerinin Zander'le sohbet edip gülümsediklerini görmek için gözlerini ondan ayırmadan odanın diğer ucuna doğru kaydılar. Zara'nın annesi orada değildi, davet edilmemişti ama Zara annesinin kız kardeşlerini arayıp Amy Cinders'ın davet edilmeyeceğini söyleyip gelmelerini istediğinde, onlar da bunu hayatta kaçırmayacaklarını söylemişlerdi.

Tekrar karısına baktı.

Kız kardeşini kaybetmiş, hiç annesi ya da babası olmamış ve biraz zaman almış olabilir ama sonunda kendine bir aile kurmuş.

"Çok uzun zaman aldı ama bunu görmek insana iyi geliyor."

Bu sözler üzerine Reece'in başı döndü ve gözlerini Zara'ya dikmiş olan Jimmy Cotton'a baktı.

"Anlaştık," diye mırıldandı Reece ve Cotton ona baktı.

"Sanırım tebrikler sırayla," diye homurdandı Cotton.

Onları vereceğini ama bundan hoşlanmadığını söyleyen bir şekilde. Yine de adam alışkanlıktan homurdanıyordu, bu yüzden Reece alınmadı.

"Ben bu lanet takım elbiseyi giydiğime ve kadının da televizyonumuzdan daha pahalı bir elbise giydiğine göre, evet," diye kabul etti Reece.

Cotton'ın dudakları kıpırdadı ve parmaklarını bir şişe biraya dolayarak Reece'in yanına yerleştirdi.

Reece sessiz kaldı ve bekledi. Maybelline ve Wanda onun Zara'nın hayatında olmasına onay vermişlerdi. Kız arkadaşı ona böyle söylemişti. Arlene de aynısını yapmış, bunu huysuzca ama yine de komik bir şekilde göstermişti.

Son birkaç aydır, sık sık olmasa da, Cotton ortalıkta görünmüyordu. Hiçbir zaman keyfi yerinde görünmeyen ve nadiren keyfi yerindeymiş gibi davranan adam şimdi de aynı görünüyordu.

Cotton, "İşlerin hâlâ biraz karışık olduğunu duydum," dedi ve Reece, Cotton'un bu yorumla nereye varmak istediğini bilse de Cotton'un haksız olmadığını da biliyordu.

Nina, Wilona'ya Zander'i tutması ve okul ücretini ödemesi için gereken parayı vermeye devam edebilmek amacıyla paranın bir kısmına erişebilmek için hesapların dondurulmasını sağlamak üzere bir yargıcın duruşma ayarlamasını sağlayabilmişti. Ancak henüz davanın tamamını dinleyecek bir yargıç bulamamışlardı.

Xavier'in davası zayıftı, parası yoktu ve şu anda kefaletle dışarıdaydı, saldırı ve haneye tecavüz suçlarından yargılanmayı bekliyordu ve üstelik ahmağın tekiydi, yasal temsilci bulamamıştı. Bu ve dayanacak hiçbir ayağı olmaması, eninde sonunda kaybedeceği anlamına geliyordu. Sadece beklemeleri gerekiyordu. Ancak duruşma artık planlanmıştı ve Xavier'in ceza davası hemen arkasından geldiği için birkaç ay uzakta olmasına rağmen, bekleyişleri sona ermişti.

Her ne kadar inatla masum olduğunu söylese de, Reece'in Zara'ya verdiği evde gerçekleştirdiği eylemlere tanıklık edenlerin sayısı düşünöldüğünde, Xavier hapse girecekti. Bu, önümüzdeki aylarda hapis cezası alacağı anlamına geliyordu. Çok olmasa bile, bu da bir şeydi.

Ve her şeyini kaybedecekti.

Nina geri adım atmıyordu ve sahip oldukları her şeyin yanı sıra evini satılığa çıkaran ancak Nina'nın dedektifi onu Denver'da bir dairede yaşarken bulana kadar nerede olduğu bilinmeyen Dahlia Cinders'in da peşine düşmüştü.

Çalındığını tamamen bildiği çalıntı fonların alıcısı olarak Dahlia'nın adı davada geçiyordu.

Ve kaçmaya çalışabilirdi ama Nina hiçbir şeyin kaçmasına izin vermezdi. Kaçamayacaktı.

Ve o da batacaktı.

Başka bir deyişle, Nina Maxwell istenileni yaptı. Henüz gerçekleşmemişti ama her şey bittiğinde, Xavier Cinders kırılmış, evsiz, temizlenmiş, eski bir mahkûm ve güvenli olmayan bir stüdyo daireye yerleşirse şanslı olacaktı. Dahlia Cinders'ı da gömmek için harekete geçerek bunu bir adım öteye taşımıştı.

Nina'nın şirketine yaptıkları aylık ödemelerin her kuruşuna kesinlikle değecekti ve Zara hakkı olanı aldığı anda bakiye kolayca ödenecekti. Wilona ve Zander'in de endişelenmesine gerek yoktu çünkü Nina onlar adına da hareket ediyordu ve kazanılacak paranın yarısı Zander için emanet olarak bırakılacaktı ama Wilona'nın onu tutmasına ve eğitmesine yardımcı olmak için Zara tarafından erişilebilir olacaktı.

Tüm raporlara göre, kadını görmemiş olsa bile, Amy Cinders berbat durumdaydı.

Bu ne onun ne de karısının sorunuydu. Reece, Zara'nın bununla mücadele ettiğini biliyordu ama her zaman yolunu bulduğunu ve bunu da bulacağını biliyordu.

Amy elini uzatmamıştı. Amy seçimini yapmıştı. Ve Amy bu seçimiyle yaşamak zorundaydı. Eğer bir gün elini uzatırsa, bu yine kadının mücadele etmesi gereken bir şey olacaktı. Ama eğer böyle bir şey olursa, o da kendi yolunu bulacaktı.

Reece, Cotton'un sözlerine "Hallolacak," diye karşılık verdi ve Cotton homurdanarak onayladı, sonra da söze döktü.

"Nina lafını esirgemiyor."

"Hayır," diye onayladı

Reece.

Cotton Nina hakkında "Ateş püskürüyor," dedi. "Evet," diye onayladı Reece.

Cotton, "Max'i diken üstünde tutuyor," dedi.

Reece'in gözleri, kalçasına bağlı bir bebek olan ve Mick Shaughnessy'nin söylediği bir şeye gülümseyen Max'e gitti. Ama alışılmadık bir şekilde, Mick'i dinlerken bile Reece, Max'in gözlerinin karısına kaydığını ve gülümsemesinin yerinde sabit kaldığını izledi.

"Ve her saniyesini seviyor," diye mırıldandı Reece. "Gerçek bu," diye yanıtladı Cotton.

İkisi de Zara'nın Nina, Wilona ve Mindy'den ayrılıp DJ'e doğru ilerleyişini izledi.

Zara DJ'e gülümserken ve DJ başını sallarken Cotton, "Bir şeyler çeviriyor galiba," dedi.

"Muhtemelen," dedi Reece.

"O zaman bunu hızlıca söylesem iyi olacak, çünkü fazla zamanım yok."

Reece gözlerini adama dikti ve hiçbir şey söylemedi.

Cotton, "Senden haberim yoktu," dedi. "Seni uyardım kızın dikkatli olması için. Gördün mü, hiç zahmet etmemeliydim. Babası bir yılan olabilir ama ona enjekte ettiği zehir, kız kardeşine yaptığı gibi onu kör etmedi ve acı çektirmedi. Bunu hep biliyordum, iyi bir çocuk, iyi bir kadın olarak büyüdü, sevgi dolu, çalışkan, nazik. Bu yüzden endişelenmemeliydim."

Adamın kız arkadaşını kendisi hakkında uyarmış olması Reece'i mutlu etmemişti ama o gün kızın parmağına bir yüzük taktığını ve adamın da aynısını kıza yaptığını görünce bunu görmezden geldi ve sadece "Hayır, yapmamalıydın" diye cevap verdi.

Cotton başıyla onayladıktan sonra, "Şimdi söyleyeceğim tek şey, yine de seni izleyeceğim, gözüm üzerinde olacak. Bu hayatın gidişatına bakarsak, genellikle önce daha iyisini sonra daha kötüsünü yaşarsınız. Ama siz ikiniz için, daha kötüsünü aldınız ve şimdi daha iyisini alıyorsunuz. Ve itiraf etmeliyim ki bunu izlemekten keyif alacağım."

Reece cevap vermeden önce DJ mikrofondan "Graham Reece'den eşikle dans pistine gelmesini rica edebilir miyim?" diye sordu.

"Siktir," diye mırıldandı Reece ve Cotton sırtıttı.

"Bir damat için, büyük günlerinde gelinin kendisini rezil etmesine izin vermek çok zor. Senin işin kolaydı. Sadece kilisedeki gösteriyi ve bunu atlatman gerekiyor."

Reece, "Bu saçmalık olmadan kurtulacağımı sanıyordum," diye cevap verdi. "Hiçbirimiz kurtulamayız, evlat. Ama o bundan bir şey çıkarıyor. Hayır.

"Ne olduğunu bilmiyorum ama biliyor, o yüzden buna değer." Ne yazık ki öyleydi.

"Hey! Bruiser!" Dans pistinde tek başına duran Zara, elleri kalçalarında ve gülümseyerek ona doğru bağırdı.

"Git," diye fısıldadı Cotton. "Karına doğru yürü, daha kötü olanları geride bırak ve daha iyi olanlarla dans pistinde buluş."

Reece gözlerini tuttu.

Sonra çenesini kaldırdı ve karısına doğru ilerledi, daha kötü olanları geride bırakıp dans pistindeki daha iyi olanlara katıldı.

* * *

Zara

Otuz saniye sonra.

The Zac Brown Band'in "Colder Weather" şarkısının piyano introsu, Ham beni kollarına çekerken başladı.

"Yapmak zorundaydım," diye fısıldadım kulağına, kollarım omuzlarına dolanırken. "Bu her şeyi anlatıyor. Ama şunu söylemeliyim ki, soğuk havalardan kurtulduğuna çok sevindim."

Ham cevap vermedi. Sadece bana sarıldı ve sallanmaya başladı. Belki de sözleri dinliyordu (en azından ben öyle umuyordum). Belki de sadece bana katlanıyordu.

Arkadaşlarımız ve ailemiz bakarken, gelinliğimin içinde durdum, kocamın kollarında sallandım ve Ham'in sözleri dinlediğini ve sadece bana katlanmadığını kolları çok sıkılaştığında ve yanağı aşağı kayarak benimkine bastırıldığında anladım.

Gözlerim tavanı görmüyordu, bana ait olan her şey erkeğimin beni saran iri bedenine odaklanmıştı. Bana hükmediyordu. Şarkı etrafımızda akarken, sıcaklığı içime işlerken, yanağı yanağımın yumuşaklığına bastırırken kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Ham'in bana olacağıma söz verdiği yerde olmanın ve erkeğimin artık daha soğuk havalarda sıkışıp kalmadığını bilmenin keyfini çıkarıyordum.

Cookie, dikkatini ver. Sana her şeyi vereceğim.

Ham'in söz verdiği şey buydu.

Ve o günden bu yana, hatta daha önce, Ham'ın teslim ettiği şey buydu.

Şarkı bitmeye başladığında, iki gün önce öğrendiğimden beri o an için planladığım gibi, dudaklarım kulağına yakındı ve bu hissi Ham'a verdim.

"Bilmek istersin diye düşündüm bebeğim," diye fısıldadım. "Ben hamileyim."

Şarkı kesildi ama Ham hareket etmedi. Bir santim bile. Kıpırdamadı bile. Bana sıkıca sarıldı, şarkı bitip sessizlik etrafımızı sararken yanağını yanağıma bastırdı.

Ve bu çok iyi hissettirdi, hissetmeden önce bir dakika sürerdi

o.

Bunu yaptığımda, yanıldığımı biliyordum, her gün yanıldığım gibi.

Ham'in beni sevdiğini söylediği günden beri.

Her şeye sahip değildim.

Çünkü eğer bunun için çok çalıştıysanız, pes etmediyseniz, yolunuzu bulduğunuzda ve her şeye sahip olduğunuzu düşündüğünüzde bile, hayat size daha fazlasını vermenin bir yolunu buldu.

Bunu, Ham'in gözlerinden gelen ıslaklığın yanağımda kaydığını hissettiğimde anladım.

Ve yine daha fazlası vardı.

* * *

Otuz iki saat sonra.

Büyük pencereleri açık bungalovun dışında, filmli perdelerin arasından esen rüzgârla, yumuşak kuma vuran güneşin sıcağından geçip boynunuza kadar gelen serin, mavi suya doğru yürürseniz ve aşağıya bakarsanız, ayaklarınızı kıyıda duruyormuş gibi düz görebilirsiniz.

Bungalovdaki yatakta yatan çift henüz bunu deneyimlememişti.

Uyuyorlardı. İri yarı, siyah saçlı adam yan yatmış, küçük, sarışın kadını ise vücudunun kıvrımlarına iyice sokulmuştu.

Ama uyurken bile, yüzük parmağında geniş, platin alyans olan büyük, nasırlı eli hafifçe karnının üzerinde genişçe yayılıyordu.

Ve saçlarının yumuşak ipeğini takdir etti.

Yüzünü saçlarına gömdüğü için.

* * *

Bir yıl, beş ay sonra.

Kemerli pencereleri ardına kadar açık olan dairenin dışında, kiremit döşeli balkonun üzerinde, bir kat aşağıda, gondolcular gondollarını kanallarda zarifçe süzüyorlardı.

Ancak dairenin yatak odasındaki yatakta yatan aile henüz bunu deneyimlememişti.

Uyuyorlardı. İri yarı, siyah saçlı adam yan yatmış, küçük, sarışın kadın adamın vücudunun kıvrımlarına sokulmuş, erkek bebekleri de kadının karnına sokulmuştu.

Ama uyurken bile, yüzük parmağındaki geniş platin alyanslı nasırlı büyük eli, oğlunun bezli poposunda genişçe açılmış, hafifçe duruyordu.

Ve o yatakta yatan şeyin güzelliğini takdir etti.

Her şeye sahip bir adamın huzurlu, rüyasız uykusunu uyuduğunu görünce.

Yazar Hakkında

Kristen Ashley Brownsburg, Indiana'da büyüdü ve Denver, Colorado ve İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı. Böylece dünyanın dört bir yanında arkadaşları ve ailesi olduğu için kutsanmıştır. Ekibi (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir aileye sahip bir evde büyüdü. Küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Kristen Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in şarkılarını dinleyerek büyüdü.

Müzik ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyümeye devam ettikçe, daha da iyi olmaya devam ediyor. Daha fazlasını öğrenebilirsiniz:

KristenAshley.net

Twitter @KristenAshley68

Facebook.com

**Nina Sheridan için umutsuzca ihtiyaç
duyduğu tatil, hayatının en büyük
riskine dönüşür...**

**Bir alıntı için bir sonraki sayfaya
bakınız**

[Kumar.](#)

Birinci Bölüm

Zaman Aşımı

Kiralık arabanın ön panelindeki saate baktım, sonra tekrar kara döndüm.

Bekçiyle buluşmaya zaten yirmi dakika geç kalmıştım. Sadece geç kaldığım için değil, oraya vardıktan sonra bu fırtınada eve dönmek zorunda kalacağı için de endişeliydim. Yollar her geçen saniye daha da kötüleşiyordu. Kaygan zemin bazı yerlerde siyah buza, bazı yerlerde ise kar örtüsüne dönüşmüştü. Umarım A-frame'e yakın bir yerde oturuyordur.

Yine de Colorado'da küçük bir dağ kasabasında yaşadığı için muhtemelen buna alışkındı. Muhtemelen bu onun için hiçbir şeydi.

Ödümü kopardı.

Uçakta (ya da daha doğrusu uçağa binmeden önce) ezberlediğim ve yolcu koltuğunda çantamın yanında duran yol tariflerine bakma isteğime karşı koydum. Ne kadar uzakta olduğum belli değildi ve işleri daha da kötüleştiren şey, hız sınırı olduğundan şüphelendiğim ama emin olmadığım şeyin yarısını yapıyor olmamdı.

Son on yedi saattir ya yolda, ya uçakta ya da bir markette olduğum için yorgun ve jetlag olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Dün (ya da bir gün önce miydi?) yaşadığım bir şeyden bahsetmiyorum bile. Değişen zaman dilimlerinde hangisinin olduğunu anlayamadım), sinüslerimde şu garip hissi yaşadım

Bu, soğuk algınlığı ya da daha kötü bir şeyin yaklaştığı anlamına geliyordu ve bu his geçmiyordu.

Gecenin çöktüğünden ve dakikalar geçtikçe artan kar fırtınasından bahsetmiyorum bile. Çisenti ile başlayan kar yağışı artık arabanın bir metre önünü zar zor görebiliyordum. Hava raporlarını kontrol etmiştim ve önümüzdeki birkaç gün boyunca gökyüzünün açık olması gerekiyordu. Nisan ayına yaklaşıyorduk, sadece iki gün vardı. Nasıl bu kadar kar olabilirdi?

Niles'in ne düşündüğünü merak ettim ama muhtemelen uyuduğu için bir şey düşünmüyordu.

Oysa tek başına bir maceraya atılsa ya da arkadaşlarıyla birlikte olsa bile, ki Niles'in pek arkadaşı olmadığı için bu pek olası değildi, uyanık olur, endişelenir ve gideceği yere sağ salim varıp varmadığını merak ederdim. Özellikle de sinüslerinde, ayrılmadan önce benim de yaşadığımı söylediğim o rahatsız edici his varsa.

İtiraf etmeliyim ki, A-frame'e sağ salim vardığımda zili çalmamı istediğini söylemedi. Pek bir şey söylemedi. Kiliseler ve tarihlere karar vermeden önce ona iki haftalık bir molaya ihtiyacım olduğunu söylediğimde bile. İlişkimiz ve geleceğimiz hakkında düşünmek için zaman. Kafamı toparlamak için kendime zaman ayırmak. Biraz macera yaşamak, hayatımı biraz sarstmak, kafamdaki örümcek ağlarını ve sıkıcı, durağan, öngörülebilir hayatımın her yönüne yapışmış (ve gün geçtikçe daha da kalınlaşan) hayal ettiklerimi temizlemek için zaman.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki, nereye gidersem gideyim ve ne yaparsam yapayım, Niles sağ salim varıp varmadığımla ilgilenmiyordu. İş için seyahat ediyor olsam ve birkaç gün uzakta kalacak olsam bile kontrol etmedi. Kontrol ettiğimde de kontrol ediyor olmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ya da son zamanlarda (çünkü bunu birkaç kez test ettim), check-in yapmadığımda ve bazen günler sonra eve sağ salim vardığımda, check-in yapmamış olmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Sıranın bana geldiğini gördüğümde düşüncelerimin tatsız yönü değişti ve buna sevindim. Bu artık çok uzakta değil, yakınımda olduğum anlamına geliyordu. Açık bir gece olsaydı, yol tarafında yazanlara bakılırsa beş dakika içinde orada olurum. Dikkatlice sağa döndüm ve manzaranın giderek azalan görünürlüğüne odaklandım. Bir sola, sonra bir sağa daha döndükten sonra arabamın çıkamayacağından korktuğum bir yokuştan dümdüz yukarı çıktım. Ama onu gördüm, görmem için aydınlatılmış bir fener gibi parlıyordu.

A-frame, tıpkı internette görüldüğü gibi, ancak etrafındaki çam ağaçları, dağın arka planı ve parlak parlayan güneş yok. Tabii ki bunlar muhtemelen oradaydı (gece olduğu için güneş hariç), sadece ben göremedim.

Mükemmeldi.

"Hadi bebeğim, hadi, başarabilirsin," diye arabaya mırıldandım, yolculuğumun sona erdiği fikri içimi rahatlattı. Sanki yokuşu çıkmak için arabaya ivme kazandıracakmış gibi öne doğru eğildim.

Talih bana (ve arabaya) geç de olsa güldü ve üzerinde kısmen karla kaplı harflerle "Maxwell" yazan ve evin önü boyunca uzanan yolun başlangıcını gösteren posta kutusuna ulaştık. Tekrar sağa döndüm ve evin önünde park etmiş olan Jeep Cherokee'ye doğru dikkatlice sürdüm.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadım durup el frenini çektiğimde, aklım hemen bir sonraki adımda olacıklara yöneldi.

Bekçi ile tanışın, anahtarları ve talimatları alın.

Bavullarla dolu boş bir araba ve bol miktarda yiyecek torbası, iki haftalık tatil yiyeceği, başka bir deyişle, her zamanki gibi benim için iyi olan şeyler, ama aynı zamanda her zamanki gibi kesinlikle olmayan şeyler.

Bozulabilecek eşyaları

kaldırın. Yatağı hazırlayın

(gerekirse). Duş alın.

Bakkaldan aldığım soğuk algınlığı ilacını al.

Sadece sesli mesaj bırakmak için bile olsa Niles'ı arayın. Uyu.

En çok beklediğim uyku buydu. Hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum.

Arabaya gidiş gelişleri azaltmak için çantamı kaptığım gibi arabadan çıktım ve çantamı omzuma attım. Sonra taşıyabildiğim kadar market poşetini sapından tutarak bagaja gittim. Temkinliydim, kar arabanın önünü ve A-çerçevesi boyunca uzanan verandaya çıkan beş basamağı kaplamıştı ve ben yüksek topuklu botlar giymiştim. Hava durumunu kontrol ettiğim için güvende olduğumu düşünsem de, verandaya vardığımda topuklu çizme giyme tercihimden yeniden düşünmeye başlamıştım.

Bir adım bile atamadan cam ön kapı açıldı ve çerçevesinin içinde bir adam durdu, önü gecenin gölgesinde, arkası içeriden gelen ışıkların silüetindeydi.

"Merhaba, geç kaldığım için çok çok özür dilerim. Fırtına beni geciktirdi," diye aceleyle kolayca açıklanabilecek kabalığımı açıkladım (çünkü herkes kar yağdığını görebiliyordu, bu da her akıllı sürücünün dikkatli olmasını sağlardı) verandada yürürken.

Adam hareket etti ve dışarıdaki ışık yandı, beni bir anlığına kör etti.

Gözlerimin alışması için durdum ve "Bu da ne?" dediğini duydum.

Gözlerimi kırptım, sonra odaklandım ve sonra bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Bir bekçinin nasıl görüneceğini düşündüğüm şeye benzemiyordu.

Uzun boyluydu, çok uzun boyluydu, omuzları çok genişti. Saçları koyu renkti, neredeyse siyahtı, dalgalıydı ve sanki bir stilist mükemmel bir şekilde şekillendirmeyi yeni bitirmiş gibi birçoğu yüzünden geriye doğru uzanıyordu. Beyaz bir termalin üzerine ekose bir flanel gömlek giymişti, gömleğin kolları bileklerinden ve ön kollarından termali ortaya çıkaracak şekilde geriye kıvrılmıştı. Solmuş kot pantolonu, ayağındaki kalın çoraplar ve bronzlaşmış teni, kusursuz kemik yapısına sahip bir yüzün üzerinde uzanıyordu.

Biri ona elini sürse kendinden geçerdi. Güçlü çene ve kaş, belirgin elmacık kemikleri. İnanılır gibi değil.

Yine de, benim tahminime göre, temiz bir tıraştan birkaç gün uzaktaydı.

"Bay Andrews?" Ben sordum.

"Hayır," diye cevap verdi ve başka bir şey söylemedi.

"I-" Başladım ama sonra ne diyeceğimi bilemedim.

Başım bir o yana bir bu yana sallandı. Sonra arkamdaki arabaya ve Cherokee'ye, sonra da dönüp A çerçevesine baktım.

Web sitesindeki resim tam olarak buydu. Değil miydi? Öyle mi?

Ona dönüp baktım. "Özür dilerim. Ben bir şey bekliyordum. bekçi."

"Bekçi mi?" "Evet, Bay Andrews."

"Slim'i mi kastediyorsun?" Slim mi?

"Um..." Ben cevap verdim. "Slim burada değil."

"Bana anahtarları vermek için mi buradasın?" diye sordum. "Neyin anahtarlarını?" "Ev."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra "Kahretsin" diye mırıldandı ve bu küfrü ettikten hemen sonra kapıyı açık bırakarak eve girdi.

Ne yapacağımı bilemedim ve belki de açık kapının onu takip etmem gerektiğine dair bir işaret olduğuna karar vermeden önce bir süre dışarıda durdum.

Öyle yaptım, kapıyı ayağımla kapattım, kardan kurtulmak için ayaklarımı paspasa vurdum ve sonra etrafıma bakındım.

Tamamen açık alan, parlayan ahşap, muhteşem. Genellikle tatil yerlerini gösteren web siteleri her şeyi olduğundan daha iyi gösterirdi. Bu tam tersiydi. Hiçbir resim buranın hakkını veremezdi.

Solda, oturma alanı, büyük, geniş, uzun, rahat bir kanep ve üzerinde örtüler. Kanepenin yan tarafında, pencerelere bakan, iki kişinin mutlu bir şekilde (rahatça) oturabileceği büyük bir koltuk ve önünde bir sedir. Sandalye ve kanepenin arasında kare, sağlam, rustik bir masa, kanepenin önünde daha alçak, daha büyük kare bir masa daha. Küçük masanın üzerinde, tabanı daldan yapılmış bir lamba mekânı aydınlatıyor. Odanın köşesinde, pencerelerin yanında, daha uzun ve kalın bir daldan yapılmış, gölgesinde bufalo figürleri olan bir başka ayaklı lamba da yanıyor. Bir şömine, muhteşem taş bacası A çerçevesinin eğiminde kayboluyor, ızgarasında neşeli bir ateş yanıyordu. Arkada, önünde eski moda bir döner sandalyenin bulunduğu bir çalışma masası, köşede başka bir lambaderin yanında sallanan bir sandalye, tabanı bir kütüğe benziyordu ve aynı zamanda mekânı aydınlatıyordu. Sarmal bir merdiven, ana yaşam alanının üzerinde çıkıntı yapan raylı bir çatı katına çıkıyordu ve çatı katının altında iki kapı vardı, birinin üç çeyrek banyoya açıldığını biliyordum, diğeri ise muhtemelen depoydu.

İnternet sitesindeki çatı katının resimlerinde, içinde bir Kraliçe yatak, küçük bir saunası ve gömme dolabı olan harika bir ana banyosu vardı.

Sağ tarafta bir mutfak gördüm, belki son teknoloji ürünü değildi ama hiç de fena sayılmazdı.

Granit tezgahlar uzun bir U şeklinde, biri evin yan tarafı boyunca, diğeri ise çift katlı, alçak, geniş bir tezgah ve daha yüksek bir bar, her ikisi de açık alana doğru dilimlenmiş ve barın önünde iki tabure vardı. Pırıl pırıl parlayan çok sayıda budaklı çam dolap. Paslanmaz çelikten orta sınıf aletler.

Arkada lavabonun olduğu yerde bir başka girinti, solda buzdolabı. Altı kişilik yemek masasının ucunda, zeminden A çerçevesine kadar uzanan pencerelerin yanında, yine budaklı çam ağacından yapılmış, ortasında büyük bir kasırga lambası tarzı cam mumluk bulunan, içi adaçayı yeşili kumla dolu, krem rengi tombul bir mum. Üzerinde yine dallardan yapılmış ve yanan bir şamdan asılıydı.

Adam, "Evraklarınız var mı?" diye sordu ve ben de etrafı incelemeye, ne kadar güzel olduğunu ve doğru şeyi yapıp yapmadığıma dair haftalarca süren endişelerimin ve on yedi saatlik yorucu yolculuğumun bu muhteşem eve ulaşmaya değdiğini düşünmeye o kadar dalmıştım ki, başladım ve sonra ona baktım.

Mutfaktaydı ve bir telsiz telefon yakalamıştı. Ona doğru yürüdüm, market poşetlerini barın üzerine koydum ve sonra seyahat cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırdım. Çıkardım, açtım ve onay belgelerini buldum.

"İşte burada," dedim, onları çıkarıp ona uzattım.

Başparmağıyla telefonu çevirmesine rağmen onları aldı.

"Bir sorun mu var-" diye sordum. Gözleri bana kaydı ve sustum.

Gözleri griydi, berrak, açık bir gri. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Özellikle de kalın, uzun, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş olanları.

"Slim?" dedi telefonda. "Evet, burada bir kadın var..." Kağıtlara baktı. "Bayan Sheridan."

"Bayan," diye otomatik olarak düzelttim ve berrak gri gözleri bana geri döndü.

Bu noktada, garip bir şekilde çekici bir sesi olduğunu da fark ettim. Derindi, çok derindi, ama pürüzsüz değildi. Pürüzlüydü, neredeyse çakıllı.

"Bir Bayan Sheridan." Düşüncelerimi yarıda kesti ve "Bayan" kelimesini belki de pek hoş olmadığını düşündüğüm bir şekilde vurguladı. "Anahtar arıyor."

Bay olduğundan şüphelendiğim bu zayıf kişiyi bekledim. Andrews'i, bu harika görünümlü adama, iki haftalık rezervasyonumun onaylandığını, ön ödemenin yapıldığını ve olası bir hasar durumunda oldukça yüklü bir depozito ödediğimi açıklamak için bekledim. Ayrıca bu ince kişinin, bu şaşırtıcı görünümlü adama bir hata olduğunu ve belki de arabamı boşaltabilmem için binayı boşaltması gerektiğini söylemesini bekledim.

duş al, Niles'la konuş ve en önemlisi uyu.

Muhteşem görünümlü adam telefona "Evet, sıçtın batırdın," dedi ve konuşmayı "Ben hallederim," diye bitirdi. Sonra bir düğmeye bip sesi çıkardı ve telefonu takırdayarak tezgâha fırlattı ve bana "Slim sıçtı" dedi.

"Evet, bunu görmeye başlıyorum."

"Dağın aşağısında, yaklaşık 15 mil uzakta bir otel var."

Sanırım ağzım açık kaldı ama zihnim boş olduğu için emin değildim.

Sonra "Ne?" dedim.

"Otel şehir içinde, temiz, iyi manzaralı, iyi restoran. Geldiğiniz dağdan aşağıya. Ana yola varınca sola dönün, yaklaşık on mil."

Sonra bana kağıtlarımı uzattı, ön kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve gözleri üzerimde, kapıyı tutarak durdu.

Olduğum yerde durdum, sonra yerden A noktasına kadar uzanan pencerelerden dışarı, döne döne yağan kara baktım. Sonra şaşırtıcı ama geç de olsa fark ettiğim dost canlısı olmayan adama baktım.

"Rezervasyonum var," dedim

ona. "Ne?"

"Bir rezervasyon," diye tekrarladım, sonra Amerikan dilinde "Bir rezervasyon," diye açıkladım.

"Evet, Slim sıçtı batırdı."

Başımı salladım, sallamalar kısa ve şaşkıncı. "Ama iki haftalık ön ödeme yaptım."

"Dediğim gibi, Slim sıçtı batırdı." "Depozitoyla birlikte," diye devam ettim. "Paranızı geri alacaksınız."

Ona göz kırptım ve sonra "Para iadesi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi bana, "para iadesi, yani paranızı geri alacaksınız."

"Ama-" Başladım ama yüksek sesle iç çekince konuşmayı bıraktım.

"Dinleyin, Bayan-"

"Bayan," diye tekrar düzelttim.

"Her neyse," dedi sertçe. "Bir hata olmuş. Ben buradayım."

Bir süredir böyle bir şey olmamıştı ama sinirlenmeye başladığımı düşünüyordum. Sonra tekrar, on yedi saatten fazla yolculuk yapmıştım. Farklı bir ülkede, farklı bir zaman dilimindeydim. Geç olmuştu, hava kararmıştı, kar yağıyordu ve yollar tehlikeliydi. Arabamda yüzlerce dolar değerinde yiyecek vardı, bunların bir kısmı soğutulmazsa bozulacaktı ve otellerde buzdolabı yoktu, en azından büyük buzdolapları yoktu. Yorgundum ve başımı üşütmüştüm, bu yüzden sinirlendiğim için affedilebilirdim.

"Ben de öyleyim," diye karşılık verdim.

"Evet, öylesin ama burası benim evim." "Ne?"

"O benim."

Başımı salladım ve yine o kısa, şaşkın sallanmalar oldu.

"Ama bu kiralık."

"Ben burada değilken öyle. Ben evdeyken değil."

Sonunda ne olduğunu tam olarak anlamıştım.

"Yani, teyit edilmiş rezervasyonumun aslında teyit edilmemiş bir rezervasyon olduğunu ve son dakikanın mutlak tanımı olan bir anda iptal ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben de bunu söylüyorum."

"Anlamıyorum."

"Ben İngilizce konuşuyorum. Ortak bir dili paylaşıyoruz. Seni anlıyorum."

Yine kafam karışmıştı. "Ne?" "Sen İngilizsin."

"Ben Amerikalıyım."

Kaşları birbirine çarptı ve bu onu biraz korkutucu gösterdi, çünkü aynı anda yüzü de karardı. "Bana pek Amerikalı gibi gelmedin."

"Evet, öyleyim."

"Her neyse," diye mırıldandı ve bir kolunu açık kapıya doğru salladı. "Pazartesi sabahı ilk iş paranızı geri alacaksınız."

"Bunu
yapamazsın." "Az
önce yaptım."

"Bu... Ben... yapamazsın-"

"Dinleyin Bayan Sheridan, geç oldu. Orada ne kadar uzun süre konuşursanız, otele varmanız da o kadar uzun sürer."

Tekrar kara baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Kar yağıyor," diye ona bariz olanı bildirdim.

"İşte bu yüzden sana söylüyorum, yola çıksan iyi edersin."

Yaklaşık on saniyeye dönüşen bir süre boyunca ona baktım.

Sonra fısıldadım, "Buna inanamıyorum."

O zaman sinirlenip sinirlenmediğimi merak etmeme gerek kalmıyordu. Çünkü öfkelenmediğimi biliyordum ve bundan sonra ne söyleyeceğimi düşünemeyecek kadar yorgundum.

Kağıtları çantama tıktırdım, market poşetlerimi kaptım, doğrudan ona doğru yürüdüm, durdum ve başımı arkaya eğerek ona ters ters baktım.

"Peki, arabanın benzin parasını kim iade edecek?" diye sordum.

"Bayan Sheridan-"

"Bayan," diye tısladım, ona doğru eğildim ve sonra devam ettim. "Yaşadığım İngiltere'den pasaportum mavi olduğu halde uçak biletimi kim iade edecek?" Devam etmeden önce cevap vermesine izin vermedim. "Ve Colorado dağlarında güzel bir A-çerçevesinde, ulaşmak için on yedi saatten fazla yolculuk yaptığım, seyahat ettiğim, ekleyebilirim, tam olarak ödediğim ancak hiç tadını çıkaramadığım bir varış noktasına yaptığım tatilimi kim bana geri ödeyecek?" Ağzını açtı ama ben konuşmaya devam ettim. "Bir okyanusu ve bir kıtanın çoğunu güzel manzaralı temiz bir otelde kalmak için uçmadım. Burada kalmak için yaptım."

"Dinle-"

"Hayır, sen beni dinle. Yorgunum, sinüslerim ağrıyor ve kar yağıyor. Yıllardır karda araba kullanmadım, bu şekilde değil." Market poşeti yüklü kolumu uzatarak karanlığı işaret ettim. "Ve sen beni bir sözleşmeden döndükten sonra, saat dokuzu çoktan geçmişken yoluma gönderiyorsun."

Ben konuşurken yüzü sinirli bir ifadeden anlam veremediğim bir ifadeye dönüştü, sonra birden sırtı ve mükemmel, beyaz, düzgün dişleri olduğunu görmek beni rahatsız etti.

"Sinüslerin mi ağrıyor?" diye sordu.

"Evet," diye tersledim. "Sinüslerim ağrıyor, hem de çok" dedim ve başımı tekrar salladım. Bu sefer kısa, öfkeli sallamalardı. "Unut gitsin. Neden umursuyorsun ki? Bunun için çok yorgunum."

Ve yorgundum. Çok yorgundum. Yarın ne yapacağıma karar verecektim.

Sonra bunun benim cevabım olduğunu düşünerek biraz dramatik bir şekilde (ve bunun için de affedilebileceğimi düşünüyordum) gecenin içine doğru tepindim. Evren bana güvenli oynamam gerektiğini söylüyordu. Niles'la evlen. Çoğunlukla sıkıcı olsa ve içten içe kendime itiraf edersem, hayatımda hiç hissetmediğim kadar yalnız hissettirse de güvenliği kucaklayın.

Felç edici derecede

yalnız. Kimin

umurundaydı?

Eğer bu bir maceraysa, berbattı.

Niles'la televizyon karşısında oturmayı tercih ederim (bir nevi).

Bagajı açtım ve çantaları geri koydum ve kapatmaya çalıştığımda hareket etmedi.

Çünkü Dost Canlısı Olmayan, Muhteşem Görünüslü Adam şimdi dışarıda, arabamın yanında duruyordu ve eli arabamın üzerindeydi.

"Bırak," dedim.

"Eve geri dön. En azından bu gece için bir şeyler ayarlarız."

Kızgın mıydı? Bir şeyler ayarlayabilir miyiz? Onunla birlikte A-frame'de kalmamız gibi mi? Adını bile bilmiyordum ve ayrıca pisliğin tekiydi.

"Teşekkür ederim," dedim hırıltılı bir sesle. "Hayır. Bırak." "Eve gir," diye tekrarladı. "Bırak beni," diye tekrarladım.

Bana doğru eğildi. "Dinleyin Düşes, hava soğuk. Kar yağıyor. İkimiz de aptallar gibi dışarıda durmuş ne istediğinizi

tartışıyoruz. Lanet olası eve gel. Kanepede uyuyabilirsin."

"Kanepede uyumayacağım." Sonra başım sarsıldı ve "Düşes?" diye sordum.

"Koltuğum rahat ve dilenciler seçici olamaz."

Bunu görmezden geldim ve "Düşes mi?" diye tekrarladım.

Diğer elini uzattı, bakışları beni boydan boya süzerken, "Havalı kıyafetler, havalı çanta, havalı botlar, havalı aksan" dedi. Gözleri yüzüme geldi ve sertçe sözlerini bitirdi.

"Düşes."

"Ben Amerikalıyım!" diye bağırdım. "Doğru," diye cevap verdi.

"Amerika'da düşes diye bir şey yok," diye onu eğittim.

"Gerçek bu."

Neden aristokrasi hakkında açıklama yapıyordum? Hedefe geri döndüm.

"Bırak!" Tekrar bağırdım.

Bağırmamı tamamen duymazdan geldi ve bagajın içine baktı.

Sonra delice olduğunu düşündüğüm bir soru sordu:

"Bakkaliye mi?" "Evet," diye tersledim. "Onları Denver'dan aldım."

Bana baktı ve tekrar sırtıttı ve "Çaylak hatası" diye mırıldanmadan önce yine delice olduğunu düşündüm.

"Bagajı kapatıp yoluma devam edebilmem için gitmeme izin verir misin?"

"Boot?"

"Trunk!"

"İngilizce."

Sanırım o noktada homurdanmış olabilirim ama sadece kırmızı gördüğüm için telaşlandığımdan pek dikkat etmedim.

"Bay..." Tereddüt ettim, sonra "Her kimsen-" dedim.

"Max."

"Bay Max-"

"Hayır, sadece Max."

Ona doğru eğildim ve "Her neyse" diye tersledim. Sonra da "Arabayı bırak" dedim.

"Ciddi misin?"

"Evet," diye ısırdım. "Cidden. Bırak. Bırak. Bırak. Bırak. Arabayı."

Arabayı bıraktı ve "Keyfin bilir." dedi.

"Zamanda geriye gidebilsem ve o aptal Web sayfasındaki 'şimdi ayırt' seçeneğine tıklamasam bana uyar," diye mırıldandım bagajı kapatıp sürücü tarafındaki kapıya doğru ilerlerken. "Colorado Dağları'ndaki pastoral A-çerçevesi, yakınından bile geçmiyor. Daha çok Colorado Dağları'ndaki En Kötü Kar Fırtınası Kabusunuz gibi."

Arabadaydım ve kapıyı çarpmışım ama bunu yapmadan önce onun kıkırdadığını duyduğumdan oldukça emindim.

Kızgın olsam da aptal değildim ve dikkatlice geri geri giderek arabasından çıktım, muhtemelen bir büyükanne sürücüsü gibi görünüyordum ama umurumda değildi. Onun görüş alanından çıkmak, görkemli ama reddedilmiş A çerçevesinden uzaklaşmak ve gerçekten uyuyabileceğim bir yatağa daha yakın olmak istiyordum ve bu yatağın bir hastanede olmasını istemiyordum.

Arabasından çıktım ve çok daha hızlı sürdüm (ama hala çok hızlı değil) ve sürmeye devam ettim ve kayıp A çerçevesini görmek için bir kez bile aynalarımı bakmadım.

Adrenalin hala sistemimde hızla akıyordu ve ana yola yakın olduğumu düşündüğüm ama emin olamadığım ve karla kaplı bir buz parçasına çarptığım, kiralık aracın kontrolünü kaybettiğim ve bir hendeğe doğru kaydığım zaman sanırım hiç olmadığım kadar öfkeliydim.

Kalbim duracak gibi olduğunda ve boğazımdaki yumru beni öldürmekle tehdit etmeyi bıraktığında, arabamın önündeki kara baktım ve "Çok güzel" diye mırıldandım. Sonra da "Harika" diye mırıldandım.

Sonra ağlamaya başladım.

* * *

Uyandım, ya da en azından uyandığımı sandım.

Parlaklığı görebiliyordum, bol miktarda ve yumuşak, bej bir yastık kılıfı.

Ama gözbebeklerim normal boyutlarının üç katıymış gibi hissediyordum. Göz kapaklarım şişmiş gibiydi. Başım

pamukla doldurulmuş. Kulaklarım sanki bir trenin geçebileceği kadar büyük tünellermiş gibi tuhaf hissediyordum. Boğazım deli gibi acıyordu. Ve son olarak, vücudum sanki bir santim hareket etmek için her türlü çabayı gösterecekmiş gibi kurşun gibi hissediyordu.

Bu çabayı gösterdim ve bir ön kolumun üzerine kalkmayı başardım. Sonra daha fazla çaba gösterdim ve saçlarımı gözlerimden çektim.

Gördüğüm şey, A çerçeveli bir pencerenin üstünden, parmaklıkların arasından parlak, güneşli bir gündü. Kar ve bir sürü kar ve çam ağaçları ve bir sürü de çam ağacı görebiliyordum. Kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim, ne kadar güzel olduğunu fark edebilirdim.

Dikkatli bir şekilde, çünkü tıkanmış kafam da yüzüyordu, etrafa baktım ve A-frame web sitesindeki çatı katı yatak odasını gördüm.

"Rüya görüyorum," diye mırıldandım. Sesim kısıktı ve konuşmak boğazımı acıtiyordu.

Ayrıca önümde kapısını görebildiğim tuvaleti de kullanmam gerekiyordu.

Azalan enerjimin daha fazlasını bacaklarımı yatağın üzerinde sallamak için kullandım. Ayağa kalktım ve sallandım, çünkü bir köpek kadar hasta olduğumu fark ediyordum. Sonra kendime bakarken tekrar sallandım.

Üzerimde bir erkek tişörtü vardı, kocaman, kırmızı, ya da bir zamanlar öyleydi. Şimdi soluk bir kırmızıydı. Sol göğsünde, üzerinde bir kemer içinde "My Brother's Bar" yazan, çılgın saçlı bir adamın çılgınca piyano çaldığını gösteren karikatür benzeri bir grafik vardı.

Gömleğin yakasını açtım, içinden baktım ve hâlâ yerinde duran külotum dışında çıplak bedenime baktım.

Tasmayı bıraktım ve "Aman Tanrım" diye fısıldadım.

Bir şeyler olmuştu.

Hatırladığım son şey, kiraladığım arabanın arka koltuğunda yattığım, üzerimi kazaklarla örttüğüm ve sabahın erken saatlerinde birilerinin beni bulmasını umduğumdu.

Arabayı hendekten çıkarmak için başarısız bir şekilde uğraşmışım ve yorgunluktan ve kendimi pek iyi hissetmediğimden vazgeçmişim. Ben

ana yolu bulmaya çalışmak ya da kör edici bir kar fırtınasında araba kullanacak kadar aptal olabilecek birine rastlamak için bilinmeyen bir alanda yürümemeye karar verdi.

Onun yerine, bekleyecektim.

Ayrıca arabada, çukurda, kar fırtınasında, düşmanca ama delicesine çekici bir adamla hesaplaştıktan sonra asla uyuyamayacağımdan da şüpheleniyordum. Bu yüzden tehdit eden soğuk algınlığını yenmek umuduyla gece öksürük ilacı aldım, üzerimi kazaklarla örttüm ve arka koltukta yattım.

Görünüşe göre uyumakta hiç zorlanmamışım.

Şimdi buradaydım.

A-çerçevesine geri dönelim.

Külot ve erkek tişörtünden başka bir şey giymemiş.

Belki de bu Colorado Dağlarındaki En Kötü Kar Fırtınası Kabusumdu. Yalnız seyahat eden kadınların başına garip şeyler gelirdi. Bir daha asla görülemeyecekleri garip şeyler.

Ve bunların hepsi benim hatamdı. Hayatımdan bir mola istedim.

Bir macera istedim.

Belki de kaçmalıyım diye düşündüm. Sorun şu ki, bir köpek kadar hastaydım ve tuvalete gitmem gerekiyordu.

Önce banyo yapmaya, ikinci olarak da kişisel korku filmimden çıkmak için strateji oluşturmaya karar verdim.

Tesisleri kullandıktan (banyo, kahretsin, tıpkı fotoğraflardaki gibi muhteşemdi) ve ellerimi yıkadıktan sonra, Max olarak da bilinen Düşmanca, Harika Görünen Adam'ın döner merdivenlerden çıktığını görmek için dışarı çıktım.

Bir korku filmindeki her aptal, anlamsız, aptal kadın kahraman gibi donup kaldım ve oradan sağ çıkarsam bir daha asla bir korku filmindeki başka bir aptal, anlamsız, aptal kadın kahramanla dalga geçmeyeceğime yemin ettim, ki her korku filmi izlediğimde bunu yaptım.

Odaya girdi ve bana baktı. "Uyanmışsın," diye not etti.

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap verdim.

Önce yatağa, sonra bana baktı. "Triple A'yı aradım. Gelip arabayı çekecekler."

"Tamam."

Başını yana eğdi, yüzümü inceledi ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Pek iyi görünmüyorsun."

Hemen farklı, aptalca, anlamsız, aptalca bir kadınsı özellik çirkin başını kaldırdı ve hakarete uğradım.

"Teşekkürler," diye alaycı bir şekilde tersledim.

Dudaklarının ucu yukarı kalktı ve bana doğru bir adım attı.

Bir adım geri attım.

Durdu, geri çekilmem karşısında kaşları seğirdi, sonra "Yani, kendini iyi hissediyor gibi görünmüyorsun" dedi.

"Ben gayet iyiyim," diye yalan söyledim.

"Ve sesin iyi hissetmiyorsun gibi geliyor."

"Normalde sesim böyle çıkıyor," diye yalan söyledim yine. "Dün gece sesin böyle çıkmıyordu."

"Sabah oldu. Yeni uyandım. Bu benim uyanma sesim."

"Uyanma sesin ağrın varmış gibi geliyor boğaz ve tıkalı burun?"

Yalan söylemeye devam ettim. "Alerjim var."

Önce pencereden dışarı, sonra da bana baktı. "Karda mı?" Ben de pencereden dışarı baktım ve o konuşmaya devam edince tekrar ona baktım. "Dışarıdaki buzda alerjinizi bozacak hiçbir canlı yok Düşes."

Konuşma konusunu değiştirmeye karar verdim. Ancak, başımın dönmeye başladığından biraz endişelenmeye başlamıştım.

"Buraya nasıl geldim?" Ona sordum.

Başını tekrar yana eğdi ve "Ne?" diye sordu.

Kendimi gösterdim ve "Ben" dedim -sonra yeri işaret ettim- "burası. Buraya nasıl geldim?"

İşaret ettiğim yere baktı, başını salladı ve "Kahretsin" diye mırıldandı. Sonra tekrar bana baktı ve şöyle dedi,

"Dışarıdaydın. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Numara yaptığını düşündüm."

"Pardon?"

Bana doğru bir adım daha attı, ben de bir adım geri attım. Tekrar durdu, ayaklarıma baktı ve sonra nedense sırtıttı. Sonra tekrar bana baktı.

"Bir süre bekledim, otele giriş yapıp yapmadığınızı öğrenmek için oteli aradım. Hayır dediler. Birkaç kişiyi daha aradım. Onlar da hayır dediler. Ben de belki başını belaya sokmuşsundur diye peşine düştüm. Başını belaya soktun. Arabanı bir çukurda buldum, sen de arkada uyuyordun. Seni ve eşyalarını eve getirdim. Hafif, ölü bir ağırlık gibi dışarıdaydın." Gövdesi büküldü ve odanın karşısındaki rahat görünümlü bir koltuğun üzerinde duran bavulumu işaret etti ve sonra tekrar bana döndü. "Seni yatağa yatırdım, kanepede uyudum."

Sadece hasta olduğum için değil, az önce söylediği şey yüzünden de kesinlikle başım dönüyordu. Bu nedenle, düşüp rezil olmamak için onu atlattım, yatağa doğru yürüdüm ve oturdum ya da dürüst olmak gerekirse, daha çok yığıldım.

Sonra ona baktım ve "Beni yatağa sen mi yatırdın?" diye sordum.

Yüzünü bana dönmüştü. Kaşları çatılmıştı ve artık eğleniyor gibi görünmüyordu.

"İyi değilsin," dedi. "Beni yatağa sen mi yatırdın?" Tekrarladım.

Gözleri benimkilere geldi ve "Evet" dedi.

Tişörtü çekiştirdim ve "Bunu bana sen mi giydirdin?" diye sordum.

Sırtış geri geldi. Bu sefer farklıydı, çok daha farklıydı ve gördüğüm manzara karşısında başım dönmeye başladı.

Sonra da "Evet." dedi.

Ayağa kalktım ve sonra görüşüm tuhaflaştı, elim alnıma gitti ve tekrar yatağa düştüm.

Birden önümde çömelmiş, "Tanrım, Düşes" diye mırıldanıyordu.

"Kıyafetlerimi çıkardın," diye suçladım. "Uzan," diye emretti.

"Kıyafetlerimi çıkardın."

"Evet, şimdi uzan."

"Kıyafetlerimi çıkaramazsın!" Bağırdım ama yüksek sesle söylediğim sözlerin kafatasımın içinde patladığını duydum. Başım dönmeye başladı ve elim beni desteklemek için yatağa uzanmasaydı geriye doğru düşecektim.

"Yapabilirim, yaptım, daha önce görmediğim bir şey değil, şimdi uzan."

"Ben gidiyorum" diye bağırarak kalkmaya başladım.

Doğruldu ve ellerini omuzlarıma koyarak beni tekrar aşağı bastırdı. Kığım yatağa çarptı ve ona baktım, aniden o kadar yorulmuştum ki başımı zar zor geriye eğbildim.

"Gitmiyorsun," diye ilan etti.

"Kıyafetlerimi değiştirmemeliydin." "Düşes, bir daha söylemeyeceğim, uzan." "Gitmem gerek."

Baldırlarım yukarı çekildiğinde ve vücudum yatakta büküldüğünde git kelimesini zar zor söyleyebildim. Gövdemi daha fazla tutamadım ve o da yatağa düştü. Sonra örtüler üzerime geldi.

"Yiyeceklerin arasında ilaç vardı. Ben alırım, senin de biraz yiyeceğe ihtiyacın var."

"Gitmem gerek."

"Yemek, ilaç, sonra konuşuruz."

"Dinle-"

"Hemen döneceğim."

Sonra gitmişti ve nereye gittiğini öğrenmek için başımı kaldıracak enerjim yoktu. Bavuluma gitmeye, üzerime bir şeyler giymeye ve oradan çıkmaya karar verdim. Sonra bunu gözlerimi biraz kapattıktan sonra yapmaya karar verdim. Gözlerim çok acıyordu ve o kadar güneş ve kar varken onlara bir mola vermem gerekiyordu. Çok parlaktı.

Sonra, sanırım, bayıldım.

* * *

"Nina, benimle misin?" Uzaklardan gelen, biraz tanıdık, derin, çakıllı bir ses duydum.

"Adımı nereden biliyorsun?" Gözlerimi açmadan sordum ve eğer çok yorgun olmasaydım sesimin tizliği karşısında oldukça telaşlanabilirdim.

"Benimlesin," diye mırıldandı biraz tanıdık, derin, çakıllı ses.

"Boğazım ağrıyor."

"Öyle görünüyor."

"Ve gözlerim
acıyor." "Eminim
öyledir."

"Ve tüm vücudum ağrıyor."

"Ateşiniz var, Düşes."

"Anlaşıldı," diye mırıldandım. "Tatildeyim. Sıkıcı hayatım boyunca sapasağlamdım, tatile çıktım ve ateşim çıktı."

Hiç de çekici olmayan bir kıkırdama duydum ve ardından, "Tatlım, seni kaldırmam gerek, sana biraz ibuprofen ve sıvı vermeliyim," dedi.

"Hayır."

"Nina."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Ehliyet, kredi kartları, pasaport."

Gözlerim hafifçe açıldı ve bu çok fazla çaba gerektirdiği için onları tekrar kapattım.

"Çantamı karıştırmışsın."

"Yatağında hasta yatan kadın, evet. Adını bilmem gerektiğini düşündüm."

Yuvarlanmaya çalıştım ama bu da çok fazla çaba gerektirdi, bu yüzden denemeyi bıraktım ve "Git buradan" dedim.

"Bana yardım et."

"Yorgunum," diye
mırıldandım.

"Tatlım."

Bana iki kez tatlım dedi. Niles bana hiç balım, tatlım, sevgilim ya da başka bir şey demezdi, hatta çoğu zaman Nina bile demezdi, ki bu benim lanet olası adımdı. Aslında,

Niles benimle konuşmazdı.

Eğer üzerinde düşünürsem, ki o anda bunu yapacak enerjim yoktu, bana çok şey ifade ediyordu.

Vücudumun hafifçe yukarı çekildiğini, sonra popomun bir adamın kucağına kaydığını ve ardından dudaklarıma bir bardak değdiğini hissetmeden önce neredeyse tekrar uyuyordum.

"İç," diye emretti o biraz tanıdık, derin, çakıllı ses.

Ben içtim.

Bardak uzaklaştı, sonra "Ağzınızı açın Düşes" dediğini duydum.

Söyleneni yaptım ve dilimin üzerinde bir şey hissettim.

Bardak geri geldi ve sonra "Bunları yut." dedi.

Yutkundum ve başımı başka yöne çevirdim. Boğazımdan geçen haplar deli gibi acıtıyordu.

Sonunda alnımı birinin boynuna bastırmış gibi hissettim, yumuşak kumaş yanağıma değdi.

"Ah," diye fısıldadım.

"Üzgünüm, sevgilim."

Tekrar çarşafların arasına alındım, başımı yastığa koydum ve yorgan tam olarak üzerime yerleşmeden uyuyakalmıştım.

* * *

Boynuma serin, çok serin bir şeyin çarptığını hissettiğimde uyandım.

"Hayır," diye homurdandım.

"Yanıyorsun, bebeğim."

Yanmıyordum. Üşüyordum. O kadar üşümüştüm ki titriyordum, tam bir insan depremi.

"Çok soğuk." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve irkildim.

Serinlik boynumu terk etti ve alnıma bastırıldı. "Nina, seyahat sigortan var mı?"

Odaklanmaya çalıştım ama başaramadım ve "Ne?" diye sordum.

"Bu yakında kırılmaz, seni hastaneye götürmeliyim."

Sessiz kaldım çünkü ısınmaya konsantre olmaya çalışıyordum. Yorganı üzerime çektim ve içine sokuldum.

"Nina, beni dinle, seyahat sigortan var mı?" "Cüzdan," dedim ona. "Cüzdan."

"Tamam tatlım, dinlen."

Başımı salladım ve yorganı daha yakına çektim ama yeterince ısınamadım.

"Bir battaniyeye daha ihtiyacım var." "Tatlım."

"Lütfen."

Serin bez alnımda kaldı ama güçlü parmakların boynumda kıvrıldığını ve sonra omzuma doğru indiğini hissettim.

Sonra usulca söylenen "Siktir" kelimesini duydum ve örtüler çekildi.

"Hayır!" Ağladım. Zayıftı ama yine de bir çığlıktı. "Sıkı tutun, bebeğim."

Yatak hareket etti ve arkamdan büyük bir ağırlığın gelmesiyle geriye düştüm.

Sonra vücudu sırtımın uzunluğu boyunca uzandı ve benim kıvrımlarıma oturdu. Sarsıntılar bedenimi titretmeye devam ederken geriye, onun katı sıcaklığına daha da sokuldum. Kolu bana dolandı, eli benimkini buldu ve iki elimin parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı, sert, sıkı, tutunarak.

"Çok soğuk, Max."

"Defolun gidin, Düşes."

Yastığa doğru başımı salladım ve "Deneyeceğim" dedim.

Titremenin beni uyanık tutması, onun beni sıkıca tutması, vücudunun benimkine bastırması biraz zaman aldı.

Saatler sonra, sarsıntılar azalmaya başladığında, usulca "Max?" diye seslendim.

"Tam burada," diye çakıllı ama uykulu bir cevap geldi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Sonra uykuya daldım, o kadar bitkin düşmüştüm ki sanki destansı bir savaş vermişim gibi hissettim.

* * *

Soğuk bez tekrar alnıma değdi ve saçlarımı süpürdü.

"Max?" "Ateşi düştü."

"Mm," diye mırıldandım ve tekrar uykuya daldım.

"Benimle çalış Nina," sözleri inişimi durdurdu. "Tamam," diye fısıldadım ve sırtüstü yatırıldım.

Sonra üst bedenim yukarı çekildi.

"Kollarını kaldır."

Bana söyleneni yaptım ve tişört çıktı.

"Terlediniz Düşes. Artık son düzlüktesiniz."

"Tamam."

"Kollarını yukarıda tut."

"Tamam."

Başka bir tişörtün kollarımın ve başımın üzerinden aşağıya indiğini hissettim. Karnımdan, yanlarımdan aşağı doğru çekildiğini hissettim. Öne doğru düştüm ve alnımın yumuşak ve sert bir şeye dayandığını hissettim. Malzeme yumuşaktı ve sert bir omuz olduğunu düşündüğüm şeyi örtüyordu.

"Kollarını indirebilirsin."

"Tamam."

Kollarımı indirdim ve sonra onları bir erkeğin beli gibi hissettiren şeyin etrafına kaydardım. Sonra daha da yaklaştım. Sanki kollar benim de belime dolanmıştı ve sanki bir el sırtımda hafifçe aşağı yukarı geziniyordu.

"Hastayken çok tatlısın." "Öyle miyim?"

"Öfkelendiğinde Hellion."

"Evet?"

"Evet."

"Mm."

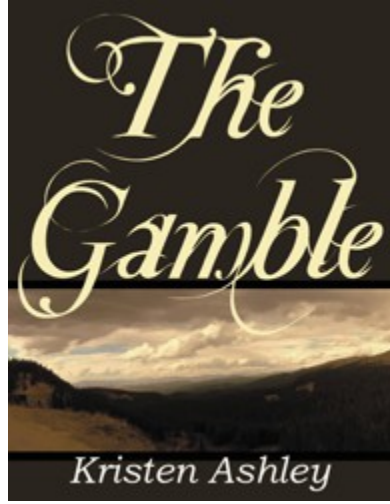
Sonra da "Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim" diye mırıldandı.

Cevap veremedim. Çünkü tekrar uykuya dalmıştım.

Ayrıca Beğenebilirsiniz...

**Tek bir Kristen Ashley kitabını bile
kaçırmayın!**

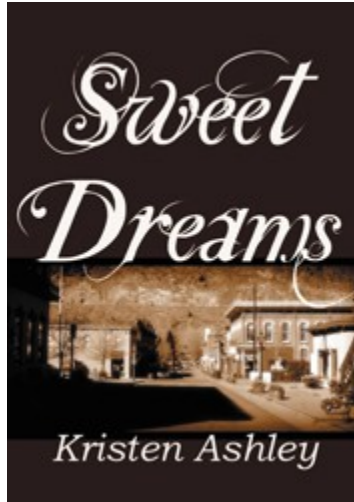
Aşk en büyük kumardır.

Nina Sheridan'ın çaresizce bir mola tatiline ihtiyacı vardır. Kahvesini nasıl içtiğini bile hatırlamayan bir nişanlısı olan Nina, nişanını yeniden düşünmek için biraz mesafe istiyor. İngiltere'den dünyanın öbür ucuna, Colorado'daki bir dağ kasabasına uçmak işine yarayacaktır. Ama bir kız bulduğunda

Kiraladığı kulübede muhteşem bir adamla karşılaşan Nina'nın soğuk ve yalnız macerası birden ısınır.

Evin sahibi Holden "Max" Maxwell, kapısında beliren güzel kadın karşısında şaşırır. Ancak Nina hastalandığında, Max günlerini onu sağlığına kavuşturmak için harcıyor. Kalbi kırık, içine kapanık bir adam olan Max, kendini bu güçlü iradeli kadına doğru çekilirken bulur. Çok geçmeden Nina ve Max'in birbirlerine karşı artan çekimlerini inkâr etmeleri imkânsız hale gelir. Ancak bu iki yaralı ruh, ilişkilerine bir şans vermeyi düşünürken, Max'in geçmişinden bir sır ortaya çıkar ve aşklarını sonsuza dek bitirmekle tehdit eder.

* * *

Hayatının yolculuğuna hazır...

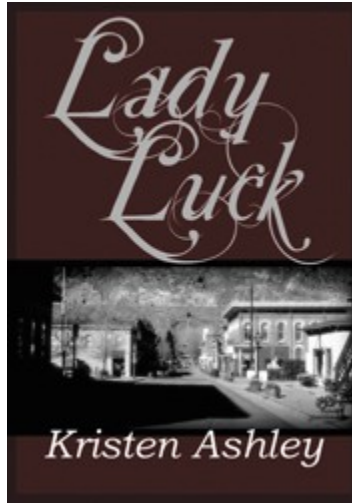
Lauren Grahame bir parça huzur aramaktadır. Lauren, kendisini aldatan kocasını terk ettikten sonra Carnal, Colorado'ya taşınır ve Bubba's adlı bir motorcu barında garson olarak işe başlar.

Hiçbir yerde olmayan bir iş... Ta ki Tatum Jackson içeri girene kadar. Lauren daha önce hiç bu kadar yakışıklı ve tavırlı bir adam görmemiştir. Ama Tate, Lauren'in pek hoşlanmadığı bir şey yapar.

ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. Lauren için ne yazık ki adam aynı zamanda barın yarı sahibi ve barmenidir.

Kaba saba Tate, yüksek sınıftan Lauren ile tanıştığında, onun Bubba's'a uyum sağlayamayacağını düşünür. Ancak Lauren'da görüldüğünden daha fazlası vardır ve Tate çok geçmeden onu kendi kızı olarak sahiplenmeyi kafasına koyar. Çok geçmeden, onları bir araya getiren çekimi inkâr edemezler. Ancak kasabada kadınları tehdit eden şiddet olayları baş gösterdiğinde, bu tatlı rüyaları sona erebilir.

* * *

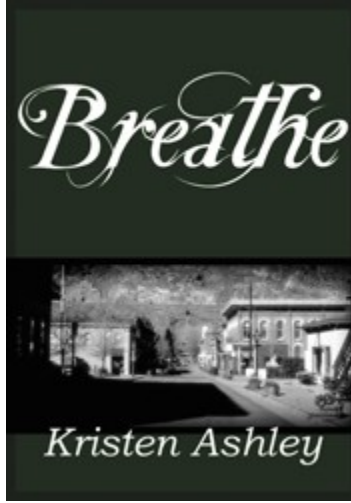
Kartlarda aşk var mı?

Lexie Berry doğduğundan beri kötü şanstın başka bir şey yaşamamıştır. Küçük yaşta yetim kalmış, zor bir çocukluk geçirmiş ve bir erkek arkadaşı öldürülmüştür. Şimdi güzel ve şık Lexie şansını ve hayatını değiştirmeye kararlıdır. Ama önce bir sözünü yerine getirmesi gerekiyor: Ty Walker'ı hapishaneden almak....

Ty, işlemediği bir suç yüzünden beş yıl boyunca hapiste kaldı. Şimdi suçu üzerine atanlardan intikam almak istemektedir. Ancak yüksek bahisli poker oyuncusu Lexie'yi gördüğünde

Birdenbire aklında başka arzular belirir. Ty'ın masum olduğunu keşfeden Lexie, onun intikam planını durdurmaya ve daha iyi bir adam olmasına yardım etmeye çalışır. Ancak Ty içindeki şeytanlarla, kirli polislerle ve onu ortadan kaldırmayı planlayan suçlularla savaşıırken, o ve Lexie geçmişten kaçmanın bir yolunu bulabilecekler mi?

* * *

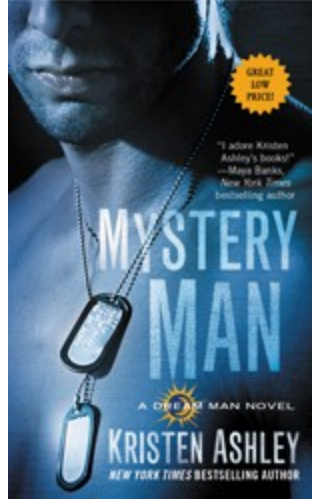

İlk sefer gibisi yoktur.

Carnal, Colorado'da Faye Goodknight kasabanın sessiz, utangaç kütüphanecisidir. Aynı zamanda Carnal'ın kalan son bakiresi de olabilir. Faye yıllardır Chace Keaton'a aşiktir ama muhteşem polis her zaman ulaşılmaz olmuştur. Sadece kitaplarıyla mutlu mesut yaşamaya razı olmuştur; ta ki Faye aniden Chace'le ormanda yalnız başına karşılaşana kadar...

Chace herkesin inandığı gibi iyi bir adam olduğunu düşünmüyor. Faye'e olan hislerini inkâr etmek de dâhil olmak üzere pişmanlık duyduğu pek çok seçim yapmıştır. Seçimleri sayesinde, güzel kütüphanecinin kendisi için fazla iyi olduğuna inanmaya başlamıştır. Ancak Chace, Faye'in kurtuluşu için son şansı olabileceğini fark eder. Yine de Chace'in karanlık geçmişi mutluluklarına her zaman gölge düşürmektedir...

* * *

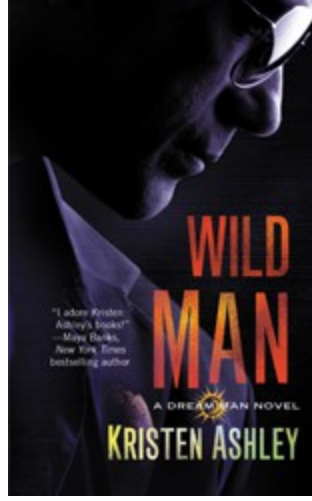

Gece vakti doğru zaman...

Gwendolyn Kidd hayallerindeki adamla tanıştı. Adam ateşli, seksi ve isimlerin değişmediği bir tutku gecesi olarak başlayan şey, bir buçuk yıl süren bir zevk festivaline dönüştü. Elbette, adamın sadece geceleri yatağında belirmesi biraz gariptir, ama Gwen onun doğru kişi olduğundan o kadar emindir ki, onu geri çeviremez...

Hawk Delgado, Gwen hakkında hayal edebileceğinden çok daha fazlasını biliyor. O muhteşem, inatçı ve ilişkiler konusunda ürkektir. Ancak Hawk kendi şeytanlarıyla yüzleşmektedir, bu şeytanlar onu kimseyle bağ kurmaktan alıkoymaktadır. Yine de Gwen Denver'ın ölümcül yeraltı dünyasına çekildiğinde, Hawk'ın koruyucu doğası tüm gücüyle ortaya çıkar. Sorun şu ki, Gwen gün ışığında Hawk'ın alfa tavrından bir doz aldığı anda, artık onun doğru kişi olduğundan o kadar da emin değildir...

* * *

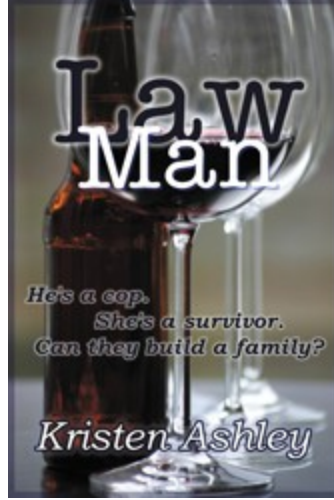

Vahşı tarafta yürümek üzere...

Fırınındaki vitrini doldururken kapının üzerindeki zil çalar ve Tessa O'Hara başını kaldırdığında hayallerinin erkeğini görür. Otuz saniye içinde ona bira içmek için çıkma teklif eder. Ancak dört aylık bir flörtün ardından, adamın gizli bir DEA ajanı olduğunu ve eski kocasının uyuşturucu işindeki olası rolünü araştırdığını keşfeder. Tess için bu, ilişkilerinin bittiği anlamına gelmektedir.

Brock aynı fikirde değil. Kendini uyuşturucuyla mücadele görevine adanmıştır ama kekleri kadar tatlı olan bu güzel kadına aşık olmuştur ve onu geri kazanmak için her şeyi yapacaktır. Tess ve Brock'un arasında kendi eski sevgilileri vardır, içlerinden biri istediğini elde etmeye kararlı bir uyuşturucu baronudur. Tehlike yaklaşırken, Brock sevdiği kadını korumak için yaşadığı kuralları yıkıp vahşi tarafını serbest bırakabilecek midir?

* * *

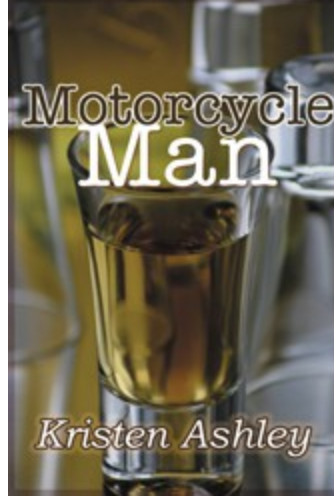

Aşk hemen köşede...

Tatlı, utangaç Mara Hanover komşusuna aşıktır. Dört yıl boyunca hayalindeki erkeği uzaktan gizlice izlemiştir. Yakışıklı polis dedektifi Mitch Lawson onun boyunu çoktan aşmıştır. O, kenar mahallenin kızıdır ve Mitch gibi bir adamın onunla bir şeyler yapmak istemesine imkân yoktur. Ama Mara'nın tamir edemediği bir musluğu sızıntı yaptığında, onu kurtarmaya gelen Mitch olur.

Mitch'in gözü uzun zamandır güzel komşusundadır. Ona yardım etme fırsatını kaçırmaz ve kısa süre içinde eskiden platonik olan ilişkileri iyice ısınır. Ancak Mara kuzeninin çocuklarından rahatsız edici bir telefon aldığında, geride bırakmak için çok uğraştığı hayatına geri çekilir. Ateşli hukuk adamı, Mara'yı geçmişini bırakmaya ve onunla bir gelecek kurmaya ikna edebilecek midir?

* * *

Sürmeye hazır olun...

Tyra Masters bir ömür boyu yetecek kadar drama yaşadı. Şimdi, yoluna geri dönmüştür ve yeni, sakın hayatını dört gözle beklemektedir. Ta ki hayallerindeki adamlarla tanışana kadar. Dövmeli, kaslı motorcu onu tekilaya ve hayatının en iyi seksine boğar. Konuşanın tekila ve ateşli seks olmadığını biliyordur. O her zaman istediği türden bir adamdır. Ne yazık ki, aynı zamanda onun yeni patronudur...

Kane "Tack" Allen'in bir kuralı vardır. Yattığı birini işe almaz. Bu yüzden dün geceyi yeni ofis müdürüyle yatakta geçirdiğini öğrenince Tyra'yı hemen kovar. Ancak Tyra ona karşı çıkıp işi için mücadele edince Tack'in ilgisini çeker. Ona bir şartla işine devam edebileceğini söyler: artık seks yok. Asla. Ama aralarında işler kızıştıkça, Tack tüm kuralları çiğneyenin kendisi olacağını fark eder...

* * *

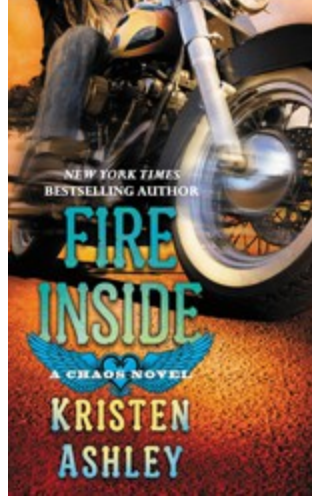

Başı çıkılamayacak kadar sıcak...

Tabitha Allen Kaos'un, yani Kaos Motosiklet Kulübü'nün içinde büyüdü. Babası Kaos'un lideriydi ve kulüp her zaman onun arkasını kolladı. Ama bir sürücü en başından beri farklıydı. Tabby çılgınca koşarken, Shy Cage oradaydı. Trajedi hayatını paramparça ettiğinde, tekrar bir araya gelmesine yardım etti. Ve şimdi Tabby arkadaşlıktan çok daha fazlasını düşünüyor...

Tabby, Shy'ın istediği ama sahip olamayacağını düşündüğü her şeydir. Güzel, akıllı ve arkadaşının kızı olarak dokunulmaz. Shy hiçbir zaman arkadaşlıktan fazlasını beklememiştir, bu yüzden Tabby daha fazlasını istediğini belirttiğinde -çok daha fazlasını- kendini yaşayan en şanslı adam gibi hisseder. Ama şanslı erkekler bile kaza yapıp yanabilir...

* * *

Lanie Heron aşk aramıyor; son ciddi ilişkisinin neredeyse ölümüne neden olduğunu düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değil. Bu yüzden Lanie, Hop Kincaid'e evlenme teklif ettiğinde tek istediği Kaos Motosiklet Kulübü'nde devriye gezen bu ateşli motorcuyla geçireceği çılgın bir gecedir...

Hop için Lanie her zaman dokunulmaz olmuştur. Onun zevkine göre fazla gösterişli ve fazla şıktır. Ama Lanie yatak odasındaki gözleriyle Hop'u baştan çıkarıp ona cennette bir gece teklif ettiğinde Hop hayır diyemez. Ve Lanie'nin yatakta ya da yatak dışında başına gelen en iyi şey olduğunu anladığında da pişman olmaz. Şimdi yapması gereken onu buna ikna etmektir.

Diğer Yazar: Kristen Ashley

Kaos Serisi

İçimdeki Ateş

Rüzgâra

Sahip Çık

Rüya Adam Serisi

Motosikletli

Adam

Kanun

Adamı

Vahşi Adam

Gizemli Adam

Colorado Dağ Serisi

Breathe

Lady Luck

Tatlı Rüyalar

Kumar

Kristen Ashley için övgüler

"Onlarda [Ashley'nin kitaplarında] çok lezzetli bulduğum bir şey var."

-Kati Brown, DearAuthor.com

"Tüm heyecanları, adrenalin dalgalanmalarını, öfke patlamalarını hissettim... kalbim öfkeyle çarpıyordu. Kalbim (yani... onun kalbi) kırıldığında gözlerim yaşarıyordu." (Motosikletli Adam üzerine)

-Maryse'nin Kitap Blogu, Maryse.net

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2013 Kristen Ashley
The Gamble'dan alıntıdır telif hakkı © 2012 Kristen Ashley'e aittir
Kapak resmi ve tasarımı Jerry Todd'a ait
Kapak telif hakkı © 2013 Hachette Book Group, Inc.
tarafından alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek
Hachette Kitap Grubu
237 Park Avenue, New York, NY 10017
www.hachettebookgroup.com
www.twitter.com/foreverromance

İlk e-kitap baskısı: Kasım 2013

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır.

Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN 978-1-4555-9914-1

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

